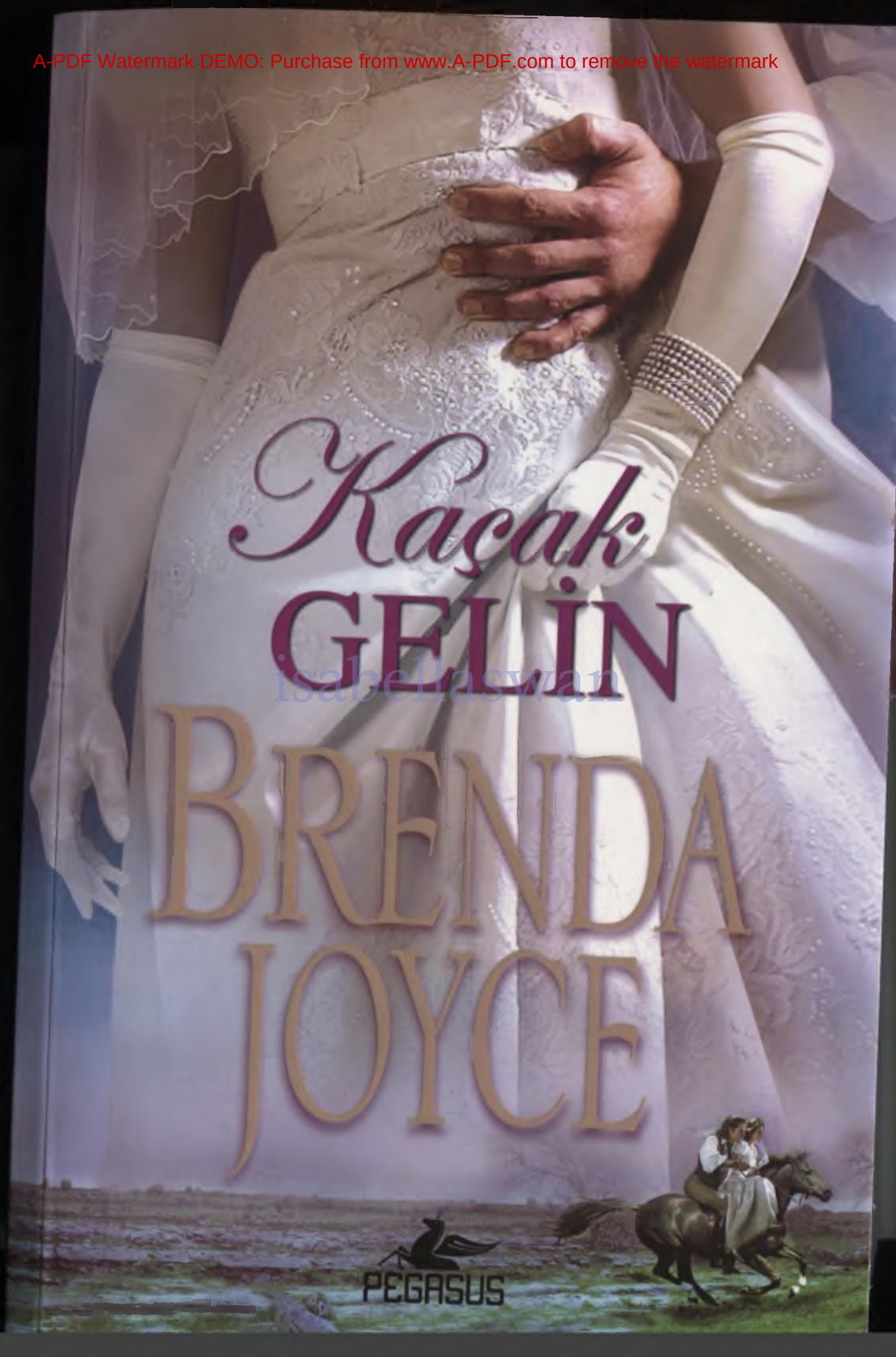
A-PDF Watermark DEMO: Purchase from www.A-PDF.com to remove the watermark

Giriş

Askeaton, İrlanda, Haziran 1814

Bilinmeyenin çağrısı. Oradaydı, etrafında ve içinde; ısrarcı bir huzursuzluk, maceraya yapılan bir çağrı. Daha önce hiç bu kadar baskın olduğunu hissetmemişti. Artık onu bir saniye bile duymazdan gelmesi imkânsızdı.

isabellasiyan

Sean O'Neill neredeyse dört yüz yıldır ailesine ait olan malikânenin avlusunda durdu. Şu an karşısında gördüğü duvarları kendi elleriyle yeniden örmüştü. Yine kendi elleriyle, kasabadaki ustaların içi boş birer kovana benzeyen pencerelere harikulade bir işçilikle boyanmış vitray camlar takmalarına yardım etmişti. Evin antik döşemelerine diz çökmüş, Limerick'ten gelen duvar işçileriyle birlikte yerdeki kırık taşları yenileriyle değiştirmişti. Bir hizmetçi ordusunun yardımıyla ön taraftaki salonda duran yanmış kılıçları ve diğer bütün aile yadigârlarını tek tek onarmıştı. Ancak salondaki geniş duvar halısı öylesine kötü yanmıştı ki onu kurtarabilmesi mümkün olmamıştı.

O'Neill'lara ait bu malikânenin yanarak kapkara olan arazisini yeniden verimli bir toprağın rengine bürünene dek günlerce, haftalarca sabanla sürmüştü. 1798 yılının o uğursuz yaz mevsiminde İngiliz askerlerince telef edilen hayvan sürülerinin yerine alınan sığır ve koyunların seçiminden çiftliğe ulaştırılmalarına dek her aşamayla bizzat kendisi ilgilenmişti.

Şimdi o eyer torbalarını ağzına kadar doldurduğu ve eyer kaşına da küçük bir heybe astığı atının üzerinde otururken evin arka tarafındaki tepelerde kuzular anneleriyle birlikte günün ilk ışıklarında neşeyle sıçrayıp oynuyordu.

O bu malikâneyi teriyle, kanıyla, hatta yeri geldi mi gözyaşlarıyla yeniden var etmişti. Askeaton'ı, o yıllarda kraliyet donanmasının bir kaptanı olarak denizlerde Fransa'yla savaşan ağabeyi Devlin için sil baştan yaratmıştı. Devlin birkaç gün önce yanında Amerikalı eşi ve kızıyla evine geri dönmüştü. Sean görevinden ayrılan ağabeyinin artık Askeaton'a yerleşeceğini biliyordu. Zaten olması gereken de buydu.

Bunları düşünmesiyle birlikte az önceki huzursuzluk onu tamamen esir aldı. İstediği şeyin ne olduğunu tam olarak bilemese de buradaki görevinin tamamladığından emindi. Dışarıda kayda değer bir şeyler onu bekliyor, kaybolan denizcileri arayan bir canavar düdüğü gibi kendisine sesleniyordu. Henüz yirmi dört yaşındaydı. Kaderin karşısına çıkarmayı planladığı macerayı düşününce heyecanlandı ve buna hazır olduğunu hissederek yavaş yavaş yükselmeye başlayan güneşe bakıp gülümsedi.

"Sean! Bekle!"

Sean bir an için duyduğu bu sesin Eleanor de Warenne'e ait olduğuna inanamadı. Halbuki onun bu saatte çoktan uyanmış olacağını ve o burayı terk etmeden önce kendisine mutlaka yetişeceğini tahmin etmiş olmalıydı. Eleanor, babası onun annesiyle evlendiğinden beri bir gölge gibi sürekli Sean'ın peşinde dolaşıyordu. O zamanlar Sean sekiz yaşındaki suratsız bir çocuk, o ise iki yaşındaki ısrarcı ve ele avuca sığmaz bir bebekti. Çocukken, yeni sahibinin peşinden koşan minik bir köpek gibi sürekli Sean'm etrafında dolanır, bazen onu eğlendirir bazen de canını sıkardı. Sean ailesinin arazisini restore etmeye başladığında Eleanor da yanına diz çökmüş, onunla birlikte kırılan taşları parçalamıştı. On altı yaşına geldiğinde ailesi

isabellaswan

onu İngiltere'ye göndermişti. O günden sonra artık eski, küçük Elle değildi. Huzursuzlanan Sean dönüp Eleanor'a baktı.

Genç kadın hızla ona doğru koşuyordu. Eleanor terbiyeli bir hanım gibi zarif adımlarla yürümek yerine, uzun ve saldırgan adımlar atmayı tercih ederdi. Onun bu özelliği hiç değişmemiş olsa da geri kalan her şeyi değişmişti. Sean birden gerildiğini hissetti çünkü çıplak ayaklarıyla ona doğru koşan Eleanor'un üzerinde beyaz, pamuklu bir gecelikten başka bir şey yoktu.

Kısa bir an için kendisine seslenip duran bu kadım tanımakta güçlük çekti. Eleanor'un şafak esintisiyle üzerine yapışan geceliği ipekli bir eldiven gibi vücudunu sarmış, Sean'ın daha önce hiç görmediği kıvrımlarını ortaya çıkarmıştı.

"Nereye gidiyorsun? Neden beni uyandırmadın? Ben de seninle geleceğim! Kiliseye gidip dönene dek yarışabiliriz." Eleanor birden sustu ve fal taşı gibi açtığı gözlerini atın üzerindeki eyer torbaları ile küçük heybeye dikti. Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu.

isabellaswan

Sean onun yaşadığı şoktan sıyrılıp neler olup bittiğini anladığını fark etti ancak o hâlâ kendi şaşkınlığını atlatmakla meşguldü. Elle'in beline dek uzanan örgüleri, ince ve köşeli yüzüyle kaç yaşında olursa olsun hep uzun, sıska ve beceriksiz bir çocuk olarak kalacağını düşünmüştü. Bu son iki yılda ona neler olmuştu böyle? Vücudunun ne zaman bu kadar dikkat çekici, kadınsı kıvrımlara büründüğünü ya da yüzünün ne zaman dolgunlaşıp kusursuz bir oval şekil aldığını bilmiyordu.

Bakışlarını, Elle'in üzerindeki geceliğin uygunsuz bulduğu yakasından kaçırmaya çalıştı. Ona ait olduklarına inanamadığı dolgun kalçalarına bakmamaya da özen gösterdi. Yüzünü ateş basmıştı. "Üzerinde gecelikle ortalıkta dolaşamazsın. Birileri seni görebilir!" diye haykırdı. Sean bir önceki gece akşam yemeğinde Elle'in karşısına oturmuştu. O zaman da kendini böyle huzursuz hissetmişti, özellikle

de yüzüne her baktığında Elle bakışlarını kaçırmasına engel olmaya çalışarak ona gülümsediği için. Onunla göz teması kurmamak konusunda elinden geleni yapmıştı.

"Sen beni daha önce yüzlerce kez gecelikle gördün," dedi Elle yavaşça. "Nereye gidiyorsun?"

Sean bakışlarını onun gözlerine çevirdi. Elle'in gözlerinin hiç değişmemiş olması içini rahatlatmıştı. Bu kehribar rengi, badem biçimli gözlere ne zaman baksa onun ruh halini, zihninden geçen düşünceleri, duygularını ve yüz ifadesini okuyabilirdi. Şimdi de gözlerine baktığında korktuğunu görüyordu. Hiç vakit kaybetmeden onu rahatlatmak istercesine gülümsedi. Nedense Elle korkulara kapıldığında onu yatıştırmak her zaman Sean'ın görevi olmuştu.

"Gitmem gerekiyor," dedi sessizce. "Ama geri döneceğim."

"Bu da ne demek oluyor?" diye haykırdı Eleanor duyduklarına inanamayarak.

isabellaswan

Sean'ın çocukluğundaki Elle tıpkı kendisi gibi onun düşüncelerini ve ruh halini okuyabilirdi. Artık büyümüştü belki ama hâlâ herhangi bir açıklamasına gerek kalmadan onu anlayabiliyordu. Sean kelimelerini özenle seçerek, "Dışarıda beni bekleyen bir şey var Elle, onu bulmalıyım," dedi.

"Sen neden bahsediyorsun?" Eleanor'un gözleri giderek büyüyen bir dehşetle dolmuştu. "Hayır! Dışarıda seni bekleyen bir şey yok. Ben *buradayım!*"

Sean bir anda sessizleşti ve göz göze geldiler. Tıpkı iki ailenin diğer bütün fertleri gibi o da Elle'in kendisine hem çılgınca hem de saçma sayılabilecek bir hayranlık beslediğini biliyordu. Bu hayranlığın ne zaman oluştuğu herkes için bir muamma olsa da Elle henüz küçük bir çocukken Sean'a âşık olduğuna karar vermiş ve günün birinde onunla evlenmeyi aklına koymuştu. Onun kendisini bu şekilde sahiplenmesi Sean'ı hep eğlendirmişti. Eninde sonunda bu saçma

düşünceden vazgeçecek kadar büyüyeceğinden emindi. Aralarında gerçek bir kan bağı olmasa da Sean onu hep kardeşi olarak görmüştü.

Elle bir kontun kızı olarak bir isme ya da zenginliğe veya her ikisine birden sahip olan bir adamla evlenecekti. "Elle." Sean şimdi daha soğukkanlı bir şekilde konuşmaya başlamıştı. Onun az önceki imasını duymazdan gelmeyi tercih etti. Elbette, Eleanor artık bu tür inanışlardan vazgeçmiş olmalıydı. "Askeaton, Devlin'e ait ve o artık evine geri döndü. Dışarıda beni daha farklı şeylerin beklediğini hissediyorum. Gitmeliyim. Gitmek istiyorum."

Eleanor'un bir anda beti benzi attı. "Hayır! Gidemezsin! Dışarıda hiçbir şey yok. Sen neden bahsediyorsun? Senin hayatın burası! Bizler buradayız; ailen ve ben! Üstelik Askeaton'da Devlin kadar senin de hakkın var!"

Devlin, Askeaton'ı gerçekten de sekiz yıl önce Kont'tan satın aldığı için Sean bu konuda bir tartışmaya girmenin anlamsız olacağına karar verdi. Kısa bir an için duraksayıp Eleanor'un anlayışla karşılayabileceği kelimeleri bulmaya çalıştı. "Gitmek zorundayım. Ayrıca artık bana ihtiyacın da yok. Yeterince büyüdün." Gülümsemeye çalıştıysa da bunu başaramadı. "Yakında tekrar İngiltere'ye gönderilecek ve etrafında onca talibin varken beni aklına dahi getirmeyeceksin." Sean öne sürdüğü bu düşünceyi tuhaf ve sevimsiz buldu. "Haydi, şimdi yatağına dön."

Eleanor'un yüzünde kesin bir kararlılık ifadesi görünce gerildiğini hissetti. Elle bir şey elde etmek istediğinde onu kimse durduramazdı. "Ben de seninle geliyorum."

"Kesinlikle olmaz!"

"Sakın bensiz gideyim deme! Hemen giyiniyorum. Benim için de bir at hazırlamalarını söyle!" diye bağıran Eleanor tekrar eve gitmek üzere hızla arkasını döndü.

isabellaswan

Onu kolundan tutup kendisine doğru çeviren Sean yumuşak vücudunu, kendisininkine bastırdığını hissettiği anda ne yapacağını bilemedi. İrkilerek ondan uzaklaştı.

"Bugüne dek ben dâhil herkese istediğin her şeyi yaptırdığını biliyorum. Ama bu defa bunu başaramayacaksın."

"Dün akşam eve geldiğimden beri tam bir ahmak gibi davranıyorsun! Sürekli benden kaçıyorsun! Sakın bunu inkâr etmeye kalkışma. Yüzüme bile bakmıyorsun," diye bağırdı Eleanor. "Şimdi de karşıma geçmiş beni terk ettiğini mi söylüyorsun?" Öylesine üzgün, öylesine öfkeliydi ki güçlükle nefes alıyordu.

Sean kollarını göğsünde kavuşturup bakışlarını onun dolgun göğüslerini açıkça gözler önüne seren geceliğinin üst kısmında gezdirdi. Ardından bunu yaptığına inanamayarak gözlerini hemen yüzüne çevirdi. "Ben *seni* terk etmiyorum, sadece buradan gidiyorum."

"Seni hiç anlamıyorum," dedi Eleanor yaşlı gözlerle. "Beni de yanında götürsen ne olur sanki!"

isabellaswan

"Sen İngiltere'ye geri döneceksin."

"Orada olmaktan nefret ediyorum!"

Elbette, nefret ediyordu. O evde yetişen bir gül değil, dağda açan bir kır çiçeğiydi. Eleanor beş erkek çocuğuyla birlikte büyümüş ve Londra'nın balo salonlarında kadril dansı yapmak için değil, İrlanda'nın tepelerinde at sürmek için yaratılmıştı. Şimdi perişan bir halde orada öylece duruyor, bu haliyle on sekiz yaşındaki bir genç kızdan çok, yaşadığı hayal kırıklığı yüzünden fazlasıyla mutsuz ve tamamen savunmasız olan sekiz yaşındaki küçük bir çocuğa benziyordu. Yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı.

Sean daha önce defalarca yaptığı gibi onu hemen kollarının arasına alarak, "Tamam, sakin ol," demeyi istedi. Ama vücuduna yine eskisi gibi sıska bir bedenin değil de dolgun göğüslerin bastırdığını hissedince kendini geri çekti. Yanakları kızarmıştı.

Eleanor onun kollarına yapışarak, "Geri dönecek misin?" diye sordu ısrarla.

Sean ondan uzaklaşmaya çalışarak, "Elbette, döneceğim," dedi çabucak.

"Ne zaman?"

"Emin değilim. Bir iki yıl içinde sanırım."

"Bir iki yıl mı?" Eleanor ağlamaya başladı. "Bana bunu nasıl yaparsın? Beni nasıl bu kadar uzun süreliğine bırakıp gidersin? Seni şimdiden özlemeye başladım bile! Sen benim en yakın arkadaşımsın! Ben de senin! Beni hiç özlemeyecek misin?"

Sean daha fazla dayanamayıp onun elini tuttu. "Elbette, özleyeceğim," dedi sessizce. Bu gerçekten de doğruydu.

Bakışları buluştu. "Bana söz ver. Benim için geri döneceğine söz ver."

"Söz veriyorum."

isabellaswan

Sean gözlerinden yaşlar boşanan Eleanor'la bakıştıkları süre boyunca el ele tutuştuklarını fark etti. Elini yavaşça genç kadının kavrayışından kurtardı. Artık gitme zamanıydı. Atına döndü ve üzengiye uzandı.

"Bekle!"

Eleanor, Sean'ın daha tam anlamıyla ona doğru dönüp tepki vermesine bile fırsat tanımadan kollarını onun boynuna doladı ve dudaklarını dudaklarına yapıştırdı.

Sean o an neler olup bittiğini anladı. Malikânenin arka tarafındaki eski ve yıkık taş kuleden aşağı atlarken kahkahalar atacak kadar cesur bir kız olan uzun ve zayıf, küçük Elle onu dudaklarından öpüyordu. Ama bu imkânsızdı çünkü kollarının arasında bir çocuk değil, yumuşak ve sıcak vücudu, aralık duran şehvetli dudaklarıyla bir kadın duruyordu.

Dehşete kapılan Sean irkilerek ondan uzaklaştı. "Bu da neydi böyle?"

"Öpücüktü, sersem şey!" diye bağırdı Eleanor.

Şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamamış olan Sean elinin tersiyle ağzını sildi.

Eleanor gözlerine inanamamıştı. "Hoşuna gitmedi mi?" diye sordu

"Hayır, gitmedi," dedi Sean neredeyse bağırarak. Artık hem ona hem de kendine öfke duyduğunu hissederek atına atladı. Ardından ona baktı. Eleanor elleriyle ağzını kapatmış sessizce ağlıyordu. Sean onun ağlamasına asla dayanamazdı. "Ne olur ağlama," dedi. "Lütfen."

Eleanor solgun bir yüzle başını salladı ve gözyaşlarıyla mücadele ederek ağlamayı bıraktı. "Bana tekrar söz ver."

Sean içini çekti. "Söz veriyorum."

isabellaswan

Eleanor yaşlı gözlerle ona gülümsedi.

Sean da gülümsedi ve tuhaf bir şekilde kendisinin de ağlamaklı olduğunu fark etti. Ardından dizginleri kaldırdı ve atını dörtnala sürdü. Aslında oradan böylesine delice bir hızla ayrılmayı düşünmemişti ancak Eleanor'un kendisinin sebep olduğu bir üzüntü yaşadığını görmek dayanabileceğinden çok daha fazlasıydı. Yeterince uzaklaştığından emin olduktan sonra dönüp arkasına baktı.

Eleanor yerinden bile kıpırdamamıştı. Üzerinde beyaz geceliğiyle demir bahçe kapılarının önünde duruyor, onun gidişini seyrediyordu.

Sean'a elini kaldırdı ve genç adam aralarındaki mesafeye rağmen onun üzgün ve korku dolu olduğunu hissetti.

O da elini kaldırarak karşılık verdi. Tüm benliğiyle sarsıldığını hissederek belki de böylesinin çok daha iyi olacağını düşündü. Ardından tekrar önüne döndü ve atını yolun aşağısına doğru eşkin sürerek Limerick'e değil, doğuya yöneldi.

İlk tepeyi çıktığında son bir kez daha durdu. Kalbi onu rahatsız edecek kadar hızlı ve sert bir şekilde çarpıyordu. Atını çevirip artık aşağıda kalan evine baktı. Bahçe kapılarının önünde, beyazlar içindeki küçük bir silüet duruyordu. Eleanor hâlâ oradaydı.

Sean bir an için aradığı şeye zaten sahip olup olmadığını merak etti.

isabellaswan

Bölüm Bir

7 Ekim 1818, Adare, İrlanda

Üç gün içinde evleniyordu. *Peki bu nasıl gerçekleşmişti?*

Üç gün içinde etrafındaki herkesin onun için mükemmel bir eş olduğunu düşündüğü bir centilmenle evlenecekti. Üç kısa gün sonra Peter Sinclair'in karısı olacaktı.

Eleanor de Warenne korkuyordu.

Dörtnala koşan atının üzerine öyle bir eğilmişti ki hayvanın koyu renkli tüylerinden ve yelesinden başka bir şey göremiyordu. Atını mahmuzlayıp daha da tehlikeli bir şekilde hızlanmasını sağladı. Yaşadığı gerginlik ve korkudan bu şekilde kurtulmayı planlıyordu.

Ve bunu başardı da. Hız duygusu başka hiçbir şey hissetmeyip düşünmeyene dek tüm duyularını esir aldı. Atının toynaklarıyla dövdüğü toprak zemin iyice bulanıklaştı. Nihayet içinde bulunduğu an yok oldu. Hissettiği heyecan onu tamamen ele geçirdi.

Başının üzerinde uzanan karanlık gökyüzünde gün doğuyordu. Az sonra hem kendisi hem de sürdüğü at yoruldu. Sırtını dikleştirip atını yavaşlattığı anda yine yaklaşmakta olan evliliğini hatırladı.

Eleanor atını ağır ağır yürüttü. Üzerinde bulunduğu tepenin yüksek bir noktasına ulaşıp aşağıdaki evine baktı. Yüz köy, binlerce çiftlik ve birkaç taş ocağının yanı sıra oldukça verimli bir kömür

isabellaswan

ocağını da içine alarak üç ayrı bölgeye ulaşan Adare, babasının yönettiği kontluğun merkeziydi. Tepe aşağılara doğru önce sık bir ormana, ardından Eleanor'un evi olan büyük, taş malikânenin etrafını çevreleyen yemyeşil çayırlıklara ve gür bahçelere dönüşüyor, yeşilliklerin içinde bir nehir akıyordu. Malikâne ilk olarak Elizabeth döneminde inşa edilmiş olsa da orijinal yapıdan geriye çok az şey kalmıştı. Yüzyıl önce yeniden restore edilen binanın ön tarafı çatıyı destekleyen çok sayıda sütunuyla, üç katlı, uzun bir dikdörtgenden oluşuyor, sütunların üzerinde üçgen bir alınlık yükseliyordu. Ön cephenin arkasında biri aileye diğeri gelen misafirlere ayrılmış olan iki ek bina daha vardı.

Eleanor'un evi şu an aile fertleri ve misafirlerle doluydu. Düğüne üç yüz kişi davet edilmiş ve malikânenin doğu kanadı çoğu Peter'ın ailesinden olmak üzere elli misafirle tıka basa dolmuştu. Diğer misafirler köydeki hanlarda ve Limerick'teki Büyük Otel'de kalıyordu.

isabellaswan

Terlemiş ve nefes nefese kalmış bir halde aşağıdaki malikâneye bakan Eleanor'un üzerinde, yıllar önce erkek kardeşlerinin birinden aşırdığı kısa bir binici pantolonu vardı ve bal rengi, uzun saçlarının örgüleri gevşemişti. İki yıl önce sosyeteye takdim edilmesinin ardından ata bir leydiye uygun binici kıyafetleri içinde binmesi gerekmiş ancak ikisi üvey olmak üzere beş erkek kardeşin arasında büyüyen genç kadın bunu fazlasıyla anlamsız bulmuştu. O günden beri atına sadece şafak vaktinde biniyor, böylece üzerinde etek varken asla yapamayacağı bir şekilde bacaklarını iki yana açıp çitlerin üstünden atlayabiliyordu. Sosyete mensupları onun bu halini görseler dehşete kapılırlardı. Bir erkek gibi giyinip bir erkek gibi ata binmekten hoşlandığını öğrendiği takdirde nişanlısı da öyle.

Elbette, Eleanor'un buna izin vermeye niyeti yoktu. Peter Sinclair'le evlenmek istiyordu.Yoksa yanılıyor muydu?

Genç kadın artık daha fazla dayanamayacaktı. Acı ve kederden uzun zaman önce kurtulduğunu sanmış ama kalbine gizlediği bu duygular şimdi yeniden açığa çıkmıştı. Peter'la evlenmeyi istemiş olsa da düğününe sadece birkaç gün kala dehşet verici, korkunç gerçekle yüzleşmek zorundaydı. Artık onunla evlenmek istediğinden eskisi kadar emin değildi. Bundan daha önemlisi Sean'ın yaşayıp yaşamadığını bilmesi gerekiyordu.

Eleanor atını yamaçtan aşağı doğru sürdü. Acı verecek kadar hızlı atan kalbi, içinde bir daha asla tatmak istemediği duyguların uyanmasına neden oluyordu. Genç kadın onu dört yıl önce terk eden Sean'ın yokluğunu ancak bir önceki yıl kabullenebilmişti. Ailesinin onun gidişine dair çıkardığı sonuca inanmayı reddedip geçmek bilmeyen üç yıl boyunca dönüşünü bekledikten sonra bir sabah dehşet verici gerçeği kabullenerek uyanmıştı. Sean gitmişti. Bir daha asla geri dönmeyecekti. Ailesi haklıydı; ondan tek bir haber bile alamadıklarına göre mutlaka ölmüş olmalıydı.

isabellaswan

Eleanor birkaç gün boyunca kendini odasına kilitleyip en iyi arkadaşının, hayatını birlikte geçirdiği ve âşık olduğu adamın yasını tutmuştu. Dördüncü günün sabahında nihayet odasından dışarı çıkmış ve doğrudan babasının yanına gitmişti.

"Ben artık evlenmeye hazırım baba. Senden bana uygun bir eş bulmanı istiyorum."

O sırada kahvaltı odasında tek başına olan Kont büyük bir şaşkınlıkla kızına bakmıştı.

"Tıpkı benim gibi avlanmaktan hoşlanan, eli yüzü düzgün, soylu ve zengin birisi olsun," demişti Eleanor. Ardından artık hiçbir şey hissetmiyor olsa da sert bir tavırla eklemişti. "Aslında çok da iyi bir binici olmalı yoksa asla geçinemeyiz."

"Eleanor," demişti Kont oturduğu yerden ayağa fırlayarak, "en doğru kararı veriyorsun."

Babasından uzaklaşan genç kadın, "Evet, biliyorum," dedikten sonra adamcağızın aniden fikir değiştirmesine neden olan şeyi sorgulamasına fırsat vermeden odadan dışarı çıkmıştı. Kişisel duygularını kimseyle tartışmak istemiyordu.

Bu konuşmadan bir ay sonra evleneceği adamla tamştırılmıştı. Bir kontluğun vârisi olan Peter Sinclair'in malikânesi Chatton'daydı ve ailesi oldukça zengindi. Eleanor'la aynı yaşta olan Peter yakışıklı ve çekiciydi. Mükemmel bir binici olmasının yanı sıra safkan yarış atları da yetiştiriyordu. Eleanor, Londra'da geçirdiği iki sezon boyunca İngiliz hovardalarının uygunsuz bir biçimde peşinden koşmaları sebebiyle Peter'ın İngiliz asıllı olmasına biraz tedbirli yaklaşsa da onunla tanışır tanışmaz genç adamdan hoşlanmıştı. Peter ona en başından beri samimi davranmıştı. Daha onunla tanıştığı ilk gece Eleanor genç adamın kendisine uygun bir eş olduğuna karar vermişti. İlerleyen yaşı göz önüne alınarak tanışmalarının hemen ardından evlilik hazırlıklarına başlanmıştı.

isabellaswan

Eleanor birden kendini dizginleyemediği bir atın üzerinde dörtnala koşuyormuş gibi hissetti. Hayatı boyunca ata binen bir kadın olarak böyle bir durumda yapılacak en doğru şeyin atın üzerinden atlamak olduğunu biliyordu.

Ancak o yirmi iki yıllık hayatı boyunca asla kontrolden çıkan bir atın üzerinden atlamamıştı. Bunu yapmak yerine irade ve yeteneğini kullanarak hayvanı kontrol altına almayı tercih etmişti. Kendine her gelinin evlenmeden önce biraz gerginlik yaşadığını ve bunun nadir rastlanan bir durum olmadığını hatırlatmaya çalıştı. Ne de olsa hayatı kısa bir süre sonra sonsuza dek değişecekti. Sadece Peter Sinclair'le evlenmekle kalmayacak, Chatton'a taşınıp İngiltere'de yaşamaya başlayacak, eşinin evini çekip çevirecek ve kısa bir süre sonra da onun çocuklarını doğuracaktı. Tanrım, o gerçekten de bütün bunları yapabilecek miydi?

Keşke Sean'ın başına neler geldiğini bilseydi.

Ancak onun yaşadığı kaderi bilmiyordu ve belki de bunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Babası ve Devlin, Bow Caddesi'ndeki haberciler aracılığıyla yıllarca onu aramış olsalar da Sean sık rastlanan bir isme sahip olduğu için buldukları hiçbir ipucu sonuca ulaşmamıştı. Eleanor'un Sean O'Neill'ı yer yarılıp da içine girmişti sanki.

Eleanor bir kez daha onun gitmesine izin verdiği için bu durumdan kendisini sorumlu tuttu. Onu durdurmaya çalışmıştı belki ama bunun için yeterince çaba sarf etmemişti.

Ani bir hareketle atının dizginlerine asıldı ve gözlerini kapattı. Peter mükemmel bir eş olacaktı ve ondan çok hoşlanıyordu. Sean gitmişti. Üstelik o kendisine bir kez olsun Peter gibi beğeni dolu bir ifadeyle bakmamıştı. Peter'la birbirlerine çok yakışıyorlardı. Nişanlısı nazik, eğlenceli, çekici, sarışın ve yakışıklıydı. Tıpkı Eleanor gibi o da atlar için deli oluyordu. Bir zamanlar aralarında olmaya zorlandığı sosyeteye takdim edilen İngiliz genç kızlarının da söylediği gibi Peter kaçırılmayacak bir koca adayıydı.

Eleanor atını mahmuzladı. Artık iş işten geçmişken kendi kendini kandırmaya çalışıyordu. Peter değerli bir insandı ancak zayıf da olsa Sean'ın hâlâ yaşıyor olma ihtimali varken onunla nasıl evlenecekti? Öte yandan, artık bu saatten sonra yapılan evlilik anlaşmasını bozamazdı!

Birden gerçek anlamda paniklediğini hissetti. Londra onun için fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Sadece uzun boylu ve İrlandalı olmakla kalmayıp atları partilere tercih ettiği için de herkes tarafından hor görüldüğü balolara katılmaktan nefret etmişti. İngilizler onu fazlasıyla küçümsemişlerdi. Chatton da fiyaskoyla sonuçlanacaktı; bundan adı gibi emindi. O ana dek geçmişini hiç sorgulamamış olsa da onu tanımaya başladıktan sonra Peter da kendisini küçümseyecekti.

isabellaswan

Çünkü Eleanor onun İngiliz eşi olmaya uygun bir kadın değildi. Terbiyeli bir leydi bunu tek başına yapmak şöyle dursun, üzerinde kısa bir pantolonla ata binmenin hayalini dahi kurmazdı.

İçlerinden birkaçı tilki avına çıkacak kadar cesur olsa da leydiler tüfek kullanmaz ve eskrim ustalarıyla kılıç sallamazdı. Leydiler alışveriş ve dedikodu yapmaktan hoşlanırdı ama Eleanor bunları yapmaktan nefret ederdi. Peter onu yeterince tanımıyordu; hatta onu hiç tanımıyordu.

Leydiler yalan söylemezler.

Eleanor, Sean yanında duruyor, tuhaf bir şekilde suçlayıcı olan gümüş grisi gözleriyle ona bakıyormuş gibi hissetti. Keşke Sean onu hiç terk etmemiş olsaydı. Geçmişte yaşadığı yılları Peter'la olan ilişkisine adamaya karar vermişken tam düğün arifesinde hâlâ nasıl bu kadar acı çekebiliyordu?

Şimdi bir kez daha o kontrolden çıkan atın üzerinde olduğunu biliyordu. Düğününe sadece üç gün kalmıştı ve kısa bir süre öncesine kadar hayatından gayet memnundu. İşin doğrusu, kendini tamamen düğün hazırlıklarına kaptırmıştı ve neredeyse annesi kadar heyecanlıydı. Bu saatten sonra düğünü iptal etmesi son yılların en büyük skandalı olurdu. Şu an hissettikleri sadece evlilik öncesi stresiydi. Aslında Peter onun için *mükemmel* bir eşti.

Eleanor kararlı bir şekilde atını durdurdu ve gözlerini kapatıp zihninde, hissettiği şüphe ve korkuları tek bir kalemde silip atacak bir sahne canlandırmaya çalıştı. Kendini inci ve dantel işlemelerle kaplı korsajı, bu işlemeleri ön plana çıkaran kabarık, saten etekleri ve boncuklu dantellerle süslü, uçsuz bucaksız saten bir havuza benzeyen kuyruğuyla gelinliğinin içinde gördü. Üzerinde resmî kıyafetiyle yanında duran Peter sarışın ve yakışıklıydı. Birbirlerine bağlılık yemini ediyorlardı ve Peter onu öpebilmek için gelinliğinin duvağını kaldırmıştı.

isabellaswan

Duvağın kalkmasıyla birlikte Eleanor'un gözlerindeki perde de kalktı. Peter'm görüntüsü kayboldu. Şimdi karşısında insanı hayrete düşüren gümüş grisi gözleriyle, uzun boylu, esmer bir adam duruyordu

Leydiler yalan söylemezler Elle.

Eleanor acı dolu bir darbeye daha katlanamayacak durumdaydı. Şu an buna ihtiyacı yoktu. Şu an bunları yaşamak istemiyordu.

"Defol git!" Bunu söylerken neredeyse ağlayacaktı. "Beni yalnız bırak lütfen!"

Ama sonra "artık olan oldu" diye geçirdi içinden perişan bir halde. Sean'ı tekrar hatırlama riskini göze almıştı ve şimdi de düğününe sadece birkaç gün kalmışken onu aklından çıkaramıyordu. Sean O'Neill'ı çocukluğundan beri tanıyordu. Sean'ın annesi Mary O'Neill korkunç bir katliam sırasında İngilizler tarafından dul bırakılmış ve o sıralar kendisi de dul olan Eleanor'un babası, onunla evlenerek Sean ve ağabeyini evine almıştı. Onları yasal anlamda nüfusuna geçirmemiş olsa da üç oğlu ve kızı Eleanor'dan ayrı tutmadan kendi çocukları gibi yetiştirmişti.

Eleanor'un zihninden geçen pek çok anı vardı. Daha küçücük bir çocukken bile sonradan fakirleşen İrlandalı Katolik bir aileye mensup olmasına rağmen Sean'ı bir prens olarak gördüğünü hatırlıyordu. Gittiği her yerde onu takip etmeye çalışarak ismini haykırır, paytak paytak yürüyerek pesinden dolaşırdı. Sean ilk başlarda ona şefkatle yaklaşarak sıska görünüşlü ama güçlü omuzlarına tırmanmasına izin vermiş, hatta elini tutarak onu tekrar dadısına götürmüştü. Ancak Eleanor biraz daha büyüdüğünde bu şefkatin yerini öfke almaya başlamıştı. Eleanor, Sean'ı ders saatlerinde de izleyebilmek için sınıfına saklanır, sonra da ona akıl vermeye çalışırdı. Sean ona işine karışmamasını söyler ve öğretmenini yanına çağırıp küçük kızı sınıftan atmasını isterdi. Ancak ne yazık ki Eleanor altı yaşındayken bile matematikte ondan çok daha iyiydi. Sean okuldan kaçmayı

isabellaswan

planladığında Eleanor bunu hemen anlar, onun gibi balık tutmaya niyetlenerek oğlanın peşinden göle giderdi. Sean bir keresinde onu balık tutmakta kullandığı solucanlarla korkutmaya çalışmış ama Eleanor solucanlardan korkmak yerine bunları oltaya takmasına yardım etmişti. Küçük kız bu konuda da ondan çok daha iyiydi.

Sean en sonunda pes etmiş ve homurdana homurdana, "Tamam arsız ot, kalabilirsin," demişti.

Genç adam neredeyse her gün erkek kardeşleriyle birlikte Adare arazisinde at sürer, Eleanor da eve geri dönmesi için yapılan ısrarlara boyun eğmeyi reddederek şişman ve yaşlı Gal midillisiyle onların peşinden giderdi. Sean çoğu zaman öfkeyle de olsa ona boyun eğer, midillisini eve geri gönderip kendisiyle aynı ata binmesine izin verirdi.

Yine de Eleanor'un en sevdiği oyun Sean'ın casusluğunu yapmak ya da ondan bir şeyler çalmaktı. Bazen Sean'ın konuşmalarını gizlice dinleyebilmek için dolaplardan birine saklanır, çoğu zaman neden bahsettiklerini anlamasa bile genç delikanlıların yaptığı en heyecan verici sohbetlere kulak misafiri olurdu. Diğer zamanlardaysa sırf kendisini unutmasın diye onun çok sevdiği bir eşyasını çalardı; en sevdiği kitabını, çakısını ya da bir ayakkabısını. Sean bunu yaptığını fark ettiği anda öfkeden çılgına dönmüş bir halde evin içinde ya da etrafında onun peşinden koşar, eşyasını geri vermesini isterdi. Bu kovalamacadan büyük zevk alan Eleanor, Sean'a bakıp kahkahalar atar, kendisi çok daha hızlı olduğu için bunu istemediği sürece ona asla yakalanmayacağını bilirdi.

Eleanor yıllanmış bir acının saldırısına uğramış olmasına rağmen gülümsemekte olduğunu fark etti. Birden kendini ahırların az ötesinde bulmuştu ve atı artık mutlulukla otluyordu. Genç kadının gözlerinde biriken yaşlar canını acıttı. Sean gitmişti. Kalbinin derinliklerinde onun geri dönmesini istemesinin, onu çılgınlar gibi özlemesinin kime ne faydası vardı? Mantığı inkâr edilemeyecek bir şekilde eğer

isabellaswan

yapabilseydi –ya da yapmak isteseydi– Sean'ın o ana dek çoktan geri dönmüş olacağını söylüyordu. Öte yandan sağduyusu da acı verici bir gerçeği ortaya koyuyordu: Sean hayatı boyunca bir kez olsun Eleanor'a bir ağabeyin kardeşine besleyebileceği şefkat duygusundan farklı bir duygu beslediğini ima dahi etmemişti.

Eleanor malikânenin çok sayıdaki girişinin birinden çıkan bir adamın kendisine doğru yaklaşmakta olduğunu fark etti. En büyükleri olan ağabeyi Tyrell'i görür görmez tanımıştı. Tyrell devlet, kontluk ve aile işleriyle öylesine meşguldu ki birlikte fazla vakit geçiremiyorlardı ancak yine de onun kadar nazik ve güvenilir birini bulmak zordu. Günün birinde ailenin başına o geçecek ve kişisel olsun olmasın her türlü problem ve anlaşmazlık çözüme kavuşturulmak üzere ona sunulacaktı. Eleanor, Tyrell'e büyük bir hayranlık besler, ağabeylerinin içinde en çok onu severdi.

Tyrell, Eleanor'un önünde durdu ve onu görmek genç kadını fazlasıyla mutlu etti. Uzun boylu, adaleli ve esmer ağabeyi gülümseyerek ona baktı.

isabellaswan

"İyi olduğunu bilmek içimi rahatlattı. Seni pencereden gördüm ve attan indiğinde yolunda gitmeyen bir şeyler olabileceğinden korktum."

Eleanor zor da olsa yüzüne bir gülümseme yerleştirmeyi başardı. Bunun hüzünlü ve her an yok olabilecek bir gülümseme olduğunu biliyordu. "Ben iyiyim. Sadece Apollo'yu biraz otlatmak istedim, hepsi bu."

Tyrell'in koyu mavi gözleri inceden inceye neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. "Sen asla yatakta vakit geçirebilecek birisi olmadın ancak evde bu kadar misafir varken bu şekilde ata binmemen konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Eleanor yüzündeki gülümsemeyi korumaya çalışsa da artık ağabeyinin gözlerine bakamıyordu. "Bu sabah atımı dörtnala sürmek zorunda kaldım."

Tyrell lafı hiç dolandırmadan doğrudan konuya girdi. "Sorun nedir?"

Genç kadın gerildi; zihninde Sean'ın görüntüsü belirmişti. Tuhaf da olsa onun bir şekilde yanında olduğunu hissetmişti sanki. Bu düşünceyle sarsılarak etrafına bakındı ancak arkasındaki çayırlıklardan geçmekte olan bir bahçıvan ile oğlundan başka kimseyi göremedi.

Tyrell onun boşta duran elini tuttu. "Gelinlerin pek çoğu fazladan güzellik uykusu uyumaya bayılırlar tatlım," dedi nazikçe.

Eleanor acı dolu bir sesle, "Fazladan uyku uyumak boyumu kısaltmaz," demeyi başardı. "Gerçek anlamda güzel sayılan kadınlar, erkekler kadar uzun boylu olmazlar. Böyle kadınlar kocalarına tepeden de bakmazlar."

Tyrell hafifçe gülümsedi. "Daha uzun boylu bir adamla evlenmek istediğine mi karar verdin? Damadı değiştirmek için biraz geç kaldın sanırım."

isabellaswan

Kahretsin, Eleanor'un aklından geçen ilk düşünce ayağında çizmeler varken bile başının ancak Sean'm çenesine geldiği olmuştu. Umutsuzluğa kapılan genç kadın dudaklarını ısırdı. Güçlükle de olsa, "Peter'dan çok hoşlanıyorum," demeyi başardı. "Ayaklarım çıplakken onunla aynı boyda olmam umurumda bile değil."

"Buna sevindim çünkü Peter sana sırılsıklam âşık," dedi Tyrell ciddi bir tavırla. "Dün geceki dans sırasında gözlerini senden alamıyordu. Üstelik sana tam üç kez partnerlik yaptı. Bunu dördüncü kez yapsaydı bir skandala neden olacaktı." Genç adam güldü.

Oysa Eleanor gülmemişti. "Bana eşlik etmesinin sebebi her iki adımda bir şaşırıp duran berbat bir dansçı olmam." Gözleri ağabeyinin bakışlarıyla buluştu. "Onun bana gerçekten âşık olduğundan emin misin? Evlenirken yanımda götüreceğim çeyiz neredeyse bir servet sayılır."

"Peter'ın sana sırılsıklam âşık olduğu her halinden belli, Eleanor. Neden ağlıyorsun?"

Genç kadın gerildiğini hissetti. Tyrell'e içinden geçen her şeyi anlatmaya hazır olduğunu fark etmişti. Birisiyle dertleşmeye öyle çok ihtiyacı vardı ki. Ona, "Aklım çok karışık, Tyrell," diye fısıldadığını duydu.

Tyrell yüzünde nazik bir ifadeyle kardeşine taştan yapılmış bir banka oturmasını işaret etti.

Eleanor ona atının dizginlerini teslim ettikten sonra banka oturdu. Bir kez daha o tuhaf çaresizlik duygusuna kapılmıştı. "Peter benim için çok önemli. Hem çok akıllı hem de çok düşünceli ve onunla bir arada olmaktan büyük keyif alıyorum. Balolara katılmaktan nefret ettiğimi bilirsin ama bu son birkaç aydır Peter yanımda olduğu için bundan eskisi kadar rahatsızlık duymuyorum. "

isabellaswan

"Peter'la beraber olmak sana çok iyi geldi, Eleanor," dedi Tyrell ciddi bir tavırla. "Bu konuda ailemizdeki herkes hemfikir. O seni yavaş yavaş olması gerektiği gibi geleneklere uygun, hanım hanımcık bir leydi haline getiriyor."

"Bir leydiye benzemek için elimden gelen her şeyi yaptığımdan emin olabilirsin," dedi Eleanor.

Leydiler yalan söylemezler, onlar hırsızlık ve casusluk yapmazlar, Elle.

Eleanor bir anda paniğe kapılarak ayağa fırladı. "Tyrell! Sean bir an olsun aklımdan çıkmıyor.Bunu yapamam! Gerçekten de yapamam! Düğünü iptal etmeliyiz. Hayatımın sonuna dek kız kurusu olarak kalmak umurumda bile değil!"

Tyrell'in gözleri büyüdü. "Bu da nereden çıktı şimdi, Eleanor?" Bu sözleri temkinli bir ses tonuyla söylemişti.

"Bilmiyorum!" diye haykırdı Eleanor. "Keşke Sean'ın nerede olduğunu, başına neler geldiğini bilseydik."

Tyrell ona hiçbir şey söylemedi.

Aralarındaki sessizliği Eleanor bozdu. "Onun ölmüş olduğunu düşündüğünü biliyorum. Habercilerin söylediklerinden haberim var. Yine de onu hâlâ özlüyorum," diye fısıldadı ve büyük bir şaşkınlık yaşayarak Sean'a olan özleminin bir bıçak gibi kalbine saplanacak kadar yoğun olduğunu fark etti.

Tyrell ona sarıldı. "Hayatın boyunca hep Sean'ı sevdin ve o gideli tam dört yıl oldu. Yüreğinin bir parçasının onu her zaman özleyeceğinden eminim. Peter senin için her açıdan mükemmel bir eş, Eleanor ve onun sana gerçekten âşık olması beni ne kadar mutlu ediyor bilemezsin."

Eleanor, ağabeyinin sözlerini güçlükle duyuyordu. "Ama gerçekte bu duyguları hissederken bu evliliğin altından nasıl kalkabilirim? Şu an öylesine huzursuzum ki! Sean'ın, daha ileri gitmeme engel olmak istediği için yanımda olduğunu hissediyorum! Yakında Peter Sinclair'in *karısı* olacağım. Onun *çocuklarını* doğuracağım. *Chatton* da yaşayacağım." Genç kadın yalvaran gözlerle ağabeyine baktı.

"Sean şu an burada değil ama eğer olsaydı bu gerçekten bir şeyleri değiştirecek miydi?"

"Elbette değiştirecekti!" Eleanor bunları söylemesinin ardından kıpkırmızı oldu. "Ne demek istediğini anlıyorum. O bana asla Peter'ın gösterdiği gibi bir ilgi göstermedi. Bunu biliyorum Ty. Neden şimdi sürekli onu düşünüp duruyorum ki sanki?"

"Gelinler düğünden önce fazlasıyla gergin olurlar ya da bana öyle söylendi." Ty onu rahatlatmak istercesine gülümsedi. "Belki de düğünü ertelemek, hatta buradan kaçıp gitmek için bir bahane arıyorsundur."

isabellaswan

Eleanor dikkatle onun yüzüne baktı. "Haklı olabilirsin. Peki bu konuda ne yapmamı önerirsin?"

Tyrell kardeşine dokundu. "Eleanor. Neredeyse dört yıldır Sean'ın yolunu gözlüyorsun. Artık bundan başka ne yapmayı düşünüyorsun? Bir dört yıl daha onun dönüşünü mü bekleyeceksin?"

Eleanor'un kalbi aynen bunu yapmasını söylüyordu. Nihayet konuşmayı başardı. "Sean ölmedi, Ty. Bunu biliyorum. Bunu hissediyorum. O kesinlikle yaşıyor. Beni fazlasıyla incitmiş olsa da günün birinde çıkıp gelecek ve bize başına gelen her şeyi nedenleriyle birlikte açıklayacak."

"Umarım haklısındır," dedi Tyrell ciddi bir tavırla. Bir kez daha kız kardeşine sarıldı. "Bir zamanlar bir bilgenin de söylediği gibi aşkı biz seçmeyiz. O bizi seçer. Gerçek aşk asla unutulmaz, Eleanor."

"Peki şimdi ne yapmalıyım?" diye sordu Eleanor yalvarırcasına. Tyrell ona cevap vermeden önce biraz düşündü. "Doğruyu söylemem gerekirse tam düğün arifesinde Sean'ı düşünerek kendine işkence etmene hiç şaşırmadım. Geçmişte yaşadıklarını göz önüne alacak olursak onu şimdi tekrar aklına getirmemen daha tuhaf olurdu zaten. Ama bu yine de Sinclair'le evlenmekten vazgeçmen gerektiği anlamına gelmiyor."

isabellaswan

Eleanor irkildiğini hissetti. "Bana ne söylemeye çalışıyorsun?"

Tyrell konuşup konuşmamakta kararsızdı.

Eleanor ağabeyinin koluna yapıştı. "Bana karşı dürüst olabilirsin, Ty."

Tyrell çenesini sıktı. "Artık senin de kendine ait bir hayatın olmasını istiyorum; kendine ait bir ev ve aile, çocuklara sahip olmanın verdiği mutlulukla renklenecek bir gelecek. Sean senin aşkına asla karşılık vermedi ve şimdi nerede olduğunu ya da geri dönüp dönmeyeceğini bile bilmiyoruz. Sinclair sana gerçek bir gelecek sunuyor. Bence şimdi onu bırakıp gitmen büyük hata olur. Böyle bir fırsat bir

daha asla karşına çıkmaz. Hem yaşın ilerledi hem de Sinclair senin için olabilecek en uygun eş."

Eleanor ağabeyinin söylediklerini hiç umursamadığını fark etti. Ne yapacağını bilememenin verdiği çaresizlikle tükendiğini hissederek kendini taş bankın üzerine bıraktı.

Tyrell kelimelerini özenle seçerek yeniden konuşmaya başladı. "Sinclair saygıdeğer bir adam. Ailesiyle, aldığı terbiyeyle ve karakteriyle gerçek bir centilmen. Onunla evlenirsen sana söz dinletmekte biraz zorlanabilir. Ama bence bunu çok da fazla önemsemeyecek! Peter sana âşık oldu, Eleanor ve ben bu durumdan fazlasıyla memnunum. Sean'ın yakında döneceği ve hatta bundan daha düşük bir ihtimalle, seni sevdiğini fark edeceği ümidiyle bu evlilikten vazgeçmeyi mi düşünüyorsun gerçekten?"

Eleanor sağlıklı düşünemeyecek kadar yoğun duygularla boğuşuyordu. Tyrell haklıydı. Aptalca davranıyordu. Üstelik Peter Sinclair'e evlilik sözü vermişti.

isabellaswan

"Tabii, eğer Sinclair'e karşı herhangi bir şey hissetmiyorsan onunla evlenmeni ben de istemem," dedi Tyrell sakin bir şekilde. "Ancak gördüğüm kadarıyla ondan gerçekten hoşlanıyorsun. Yüzünün yeniden güldüğünü görmek beni çok mutlu etti, Eleanor. Üstelik kadril dansı yaparken gülümseyeceğin aklımın ucundan bile geçmezdi."

Eleanor derin bir nefes alıp kararını verdi. "Ben çok şanslıyım." Aslında kendini hiç de şanslı hissetmiyordu. "Başka hangi kadın böylesine önemli bir seçim yapma şansı elde edebilir ki? Hem ortada yapılması gereken bir seçim de var mı ki? Peter unvan sahibi, zengin, yakışıklı ve kibar bir erkek. Üstelik beni de çok seviyor. Beni istemeyen, şu an yanımda dahi olmayan, herkesin öldüğüne inandığı bir adam uğruna bir an olsun evlenmekten vazgeçmeyi düşünmem için yeryüzündeki en aptal kadın olmam gerekir."

"Sen asla aptal bir kadın olmadın," dedi Tyrell gülümseyerek. "Ama yine de bu evliliği gerçekleştireceğini duymak içimi rahatlattı. Kendi aileni kurmanın sana vereceği mutluluğu tarif dahi edemem."

Eleanor, Sean'ın karanlık görüntüsünü zihninden uzaklaştırmaya çalışarak ağabeyine baktı ve kendine bir kez daha ne kadar şanslı olduğunu hatırlattı. Bir daha asla Sean'ın görüntüsünü ya da duyduğu şüpheleri aklına getirmemeliydi. "Sen bulunduğun konumu hiçe sayıp Lizzie'yle evlenerek sosyetede skandal yarattın, Ty. Gerçek bir aşk evliliği yaptın. Bu yüzden sahip olduğun bütün o şeylerden benim de senin kadar zevk alacağımdan emin değilim."

"Bunu denemeden asla öğrenemezsin," dedi Tyrell. "Bu konuda büyük beklentilerim olmasa seni bu evliliğe asla teşvik etmezdim. Sevilmeni ve mutlu olmanı istiyorum. Bunu sadece ben değil, hepimiz istiyoruz."

Eleanor kendini onun kollarına attı. "Sen benim en sevdiğim ağabeyimsin, Tyrell! Bunu sana daha önce de söylemiş miydim?"

isabellaswan

Tyrell güldü. "Sanırım söylemiştin," dedi şefkat dolu bir gülümsemeyle. "Bir şey daha var, Eleanor. Lütfen fazla hanım hanımcık da olma!"

Eleanor nihayet gülümsedi. "Sadece görünürde öyle olduğum için şaşırtıcı bir karakter değişimi yaşamamdan endişe duymana gerek yok! Üzerimdeki kıyafetler de bunu kanıtlamıyor mu zaten?" Ayağındaki kısa pantolonu işaret etti.

Tyrell, Eleanor'un pantolonuna bakmadı. "Bu konuda bir itirazda bulunmak zorundayım. Kendini şafak vakti dörtnala at sürmek zorunda hissediyorsan, lütfen bunu leydilere özgü binici kıyafetleriyle yapar mısın, Eleanor? En azından düğüne kadar ve bir de balayı süresince. Sonra da alçakgönüllü davranıp Peter'dan ata bacaklarını açarak binmek konusunda izin istemeni öneririm. Onu gerçekten istediğin bir şeye ikna etmekte zorluk çekmeyeceğinden eminim."

Eleanor içini çekti. "Alçakgönüllü olmak için elimden geleni yapacağım. Ayrıca haklısın. Şu an bir skandal yaratmaya hiç niyetim yok. Eve kimselere görünmeden sessizce gireceğim. Erkekler uyandılar mı?"

"Bugün büyük bir kısmı balık tutmaya niyetlendi. Bu yüzden evet, şu an kahvaltı odasındalar. Eve, balo salonundan girmeni tavsiye ederim. Elbette, benim karım dışında diğer bütün kadınlar hâlâ uyuyorlar." Tyrell'in yüzünde sevgi dolu bir gülümseme belirdi.

Eleanor zihninde çabucak eve nasıl girebileceğini canlandırdı ve böyle bir plan yapmak onu sakinleştirdi. "Teşekkür ederim, Ty. Verdiğin değerli öğütler için çok teşekkür ederim." Ayağa kalktı. "Beni rahatlattın. Aklım başıma geldi. Artık kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Tyrell kardeşini yanaklarından öptü. "En doğru kararı verdiğine inanıyorum. Zaman içinde Peter'a olan sevgin artacaktır. Onun çocuklarını doğurduktan sonra geriye pişmanlık duyabileceğin bir şey kalmayacak. Sen hayatın sunduğu her türlü güzelliği hak ediyorsun. Sinclair sana bu güzellikleri verebilecek bir erkek."

"Evet, haklısın. Aslında sen her zaman haklısın." Eleanor ağabeyine bakıp sırıttı. Aile servetinin vârisini pohpohlamakta asla zorluk çekmiyordu.

Tyrell güldü. "Karımın bu konuda seninle aynı fikirde olduğunu sanmam. Beni bu kadar şımartmana gerek yok canım."

"Ama ağabeylerimin içinde en zeki olanı sensin! Apollo'yu benim için ahıra götürür müsün?" dedi Eleanor bir solukta.

"Elbette, götürürüm."

Genç kadın ona sarıldı ve eve doğru yürüyüp balo salonuna çıkan terasa ulaşmak üzere batı kanadının etrafından dolaştı.

isabellaswan

Tyrell olduğu yerde durup kardeşinin arkasından baktı. Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. Kendisi görücü usulüyle değil, gerçek aşkı bularak evlendiği için inanılmaz derecede şanslıydı. Eleanor'un Sean'a duyduğu derin sevgi hiç azalmamıştı ve şimdi her zamankinden daha belirgin bir şekilde ortadaydı. Kız kardeşi son birkaç aydır eskisinden farklı davranıyordu. Karısı onu romantik bir erkek haline dönüştürdüğü için Tyrell kendini bunu düşünmekten alıkoyamıyordu. Şartların farklı olmasını, Eleanor'un sevdiği kişiyle evlenmesini isterdi. Ama bu imkânsızdı. Sinclair, Eleanor'a gerçek bir gelecek sunuyordu. Geri dönse bile Sean bu saatten sonra ona hiçbir şey veremezdi.

Tyrell gerildiğini hissetti. Tüm kalbiyle, gerçeği kız kardeşinden saklamakla en doğrusunu yapmış olduğunu umdu.

Bir önceki gece verdikleri akşam yemeği davetinden epeyce sonra, halihazırda Limerick'in güneyine konumlanmış bir birliğin başında olan Yüzbaşı Brawley, Kont'la özel bir görüşme talep etmiş, bu görüşmeye hakkı olduğu üzere Tyrell de katılmıştı. Genç yüzbaşı onlara Sean'ın nerede olduğunu tespit ettiklerini söylemişti.

Büyük bir şok yaşayarak Sean'ın son iki yıldır Dublin'deki bir hapishanede gözetim altında tutulduğunu öğrenmişlerdi. Onun vatana ihanet etmekten suçlu bulunup mahkûm edildiğini duyduklarında yaşadıkları şaşkınlık ve dehşet iyice artmıştı. Sean'ın bu uzayan mahkûmiyetinin sebebi ve otoritelerin onu neden asmadıkları ya da durumu ailesine bildirmedikleri tam bir muammaydı. Derken Brawley onlara en şoke edici haberi vermişti. Sean üç gün önce muhafızlardan birini rehin alarak hapishaneden kaçmıştı.

Sean O'Neill artık devlet tarafından aranan, başına ödül konmuş bir firariydi ve Tyrell onun her an Adare'de ortaya çıkmasını bekliyordu.

Bölüm İki

Herkes cehennemin alev alev yanan bir yer olduğunu düşünürdü. Oysa herkes yanılıyordu.

Cehennem karanlıktı. Karanlık ise sessizlik ve yalnızlıktı.

Sean bunu biliyordu çünkü o iki yılını cehennemde geçirmişti. Üç gün önce bu cehennemden kaçmayı başarmıştı.

Geceleri güneye doğru yol alırken gündüzleri ormanda saklanıyordu çünkü gün ışığı gözlerini acıtıyor, etraftaki olağan sesler onu korkutuyordu. İngilizler peşindeydi ama onun idam edilmeye niyeti yoktu. Cork'ta ülkeden kaçmasına yardım edebilecek birtakım adamlar olduğunu duymuştu; hayatları dışında kaybedecek bir şeyleri olmayan, onun gibi asi adamlar.

Gün ağarmak üzereydi. Sadece üç gece yürüyerek Dublin'deki hapishaneden Cork'un eteklerine ulaşmayı başardığı için ter içinde kalmıştı.

Hücresi olan o kara delikten asla çıkamayabileceğini fark ettiğinde kaçış planları yapmaya ve güçlü kalmak için vücudunu geliştirmeye başlamıştı. Vücudunu geliştirmekte zorlanmamıştı; duvarda bir çıkıntı bulmuş ve bu çıkıntıyı asılmakta ya da kendini yukarı çekmekte kullanmıştı. Zeminden de aynı şekilde faydalanmış, kolları ve omuzları ağrıyana dek şınav çekmişti. Özellikle çöküp kalkma hareketlerine odaklanarak eskrim egzersizleriyle bacaklarını güçlü tutmaya çalışmıştı ancak ne yürümeye ya da koşmaya ne de

peşinden gelen biriyle arasındaki mesafeyi açmaya alışık değildi. İki yıldır kullanmadığı kasları şimdi ona ağrıyarak isyan ediyordu. En çok da ayakları acıyordu.

Beden egzersizlerinin aksine zihin egzersizleri yapmak acı verecek kadar zordu. Matematik problemlerine, coğrafyaya, felsefeye ve şiirlere odaklanmıştı. Çok geçmeden zihnini sürekli meşgul etmesi gerektiğini, aksi halde düşüncelere dalıp gideceğini anlamıştı. Düşüncelere dalmak onu hatıralara yöneltiyor, hatıralar ise çaresizliğe ve daha da kötüsü korkuya kapılmasına neden oluyordu. Ne pahasına olursa olsun düşüncelerden uzak durmalıydı.

Şimdi elinde, yanan bir meşale tutuyordu. Bu meşale onun en değerli hazinesiydi. İki yıl boyunca neredeyse tamamen karanlığa mahkûm edildikten sonra bir ışık kaynağına sahip olmak onun için soluduğu hava ya da özgürlüğü kadar önemliydi. Elindeki meşale bir hazine kadar değerliydi. Sean O'Neill başını kaldırıp kasvetli bir griye bürünen gökyüzüne baktı. Yoluna devam etme cesareti gösterecekse artık ışığa ihtiyacı yoktu. Kilvore köyünden sağ çıkmayı başaran diğer adam ona mümkün olduğunca hızlı bir şekilde, önceden belirlediği bir çiftliğe ulaşmasını söylemişti ve Sean korkusunu bastırıp yoluna devam etmesi gerektiğini biliyordu. Dikkatle meşaleyi söndürdü.

Üzerinde yürüdüğü Blarney Yolu tekerlek izleriyle dolu, taşlı bir toprak yoldu ve kasabanın merkezine ulaşıyordu. İleride bir yerlerde Connelly çiftliği vardı. Sean'a burada rahat ettirilip yardım göreceği konusunda güvence verilmişti.

Ağaçların arasında yürürken kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Yolun ortasından gitmeye cesaret edememiş, kenardan yürümeyi tercih etmişti. Genişliğine ve üzerindeki tekerlek izlerine bakılacak olursa bu yol oldukça sık kullanılıyordu. Seyahat ederek geçirdiği üç uzun gece boyunca yollardan ve hatta toprak patikalardan bile uzak durmuş, tepeleri ve ormanı takip etmişti. Bir keresinde askerî

birliklerin sesini duymuştu ama bu olay şu an bulunduğu yerin yüz kilometre kadar kuzeyinde gerçekleşmişti. Dublin'den ayrılalı sadece birkaç saat olmuşken atların sesini duyarak bir tepenin üzerindeki yüksek kayaların arkasından aşağı bakmış, mavi üniformaları içindeki atlı süvari birliğini görmüştü. Süvarileri son kez gördüğünde iki düzine adamın yanı sıra masum kadınlar ve çocuklar da öldüğü için büyük bir korku yaşayarak tekrar ormanın derinliklerine sığınmıştı.

O bunları düşünürken gökyüzü soluk, pembe bir renge büründü. O gün yağmur yağmayacağı belliydi. Sean içinin hem çok iyi bildiği hem de nefret ettiği bir gerginlikle dolduğunu hissetti. Ama artık hedefine daha fazla saklanamayacak kadar yakındı. Her ne pahasına olursa olsun gün ışığının vereceği acıya katlanacaktı. Uyanmaya başlayan ormandan gelen sesler onu daha şimdiden korkutuyordu. Başının üzerindeki dallara tüneyen kuşlar neşeyle şakımaya başlamıştı. Hapishaneden firar ettiğinden beri her sabah olduğu gibi kuşların şarkılarını duymak gözlerini yaşarttı. Bu ses tıpkı taşıdığı meşale gibi paha biçilmez bir değere sahipti.

Dönerek ilerleyen yolda sazdan yapılmış çatısı, sıvayla kaplanmış duvarlarıyla küçük bir ev ortaya çıktı. Evin ön bahçesindeki kuyunun yanındaki hayvanlar yerdeki çamurları eşeliyordu. Arka tarafta mısır ekili bir tarla ve daha küçük bir kulübe vardı.

Bir ağacın arkasında duran Sean güçlükle nefes alıyordu ama bunun sebebi yorulmuş olması değildi. Çok dikkatli bakmasına rağmen yolun karşısındaki ev ve onun arkasındaki kulübeyi görmekte zorlanıyordu. Gözleri çok zayıflamıştı. Nihayet ev ve mısır tarlası arasında bir hareketlilik görür gibi oldu; bu bir adamdı ya da o öyle olduğunu sanıyordu. Gördüğü adamın Connelly olmasını umdu.

Sean yolun sağına soluna baktı ancak etrafta ne bir insan ne de başka bir şey vardı. Zayıflayan görme gücüne güvenmediği için kendini sesleri dinlemeye zorladı. Duyduğu tek ses kuşlarınkiydi. Kısa

isabellaswan

bir süre sonra usulca hışırdayan yaprakları ve sonbahar rüzgarının fısıltısını da duyduğunu fark etti.

Nihayet tamamen yalnız olduğuna karar verdi.

Şimdi daha da fazla terliyordu.

Kalbi artık ona acı verecek kadar hızlı atıyordu. Neredeyse bir tabur askerin onu acımasızca kurşun yağmuruna tutmasını bekleyerek ağaçların arasından yola fırladı. Ancak tek bir asker bile ortaya çıkmamıştı. Nefesini rahatlatmaya çalıştıysa da bunu başaramadı. Şu an bunu yapamayacak kadar korku doluydu.

Aydınlanmaya başlayan gökyüzüne bakıp gözlerini kırpıştırdı ve kendini yolun karşı tarafına attı.

Tam o sırada tarladaki adam da onu gördü ve olduğu yerde kaldı.

Sean etrafı görmekte zorlandığı için bir küfür savurup yürümeye devam etti. Büyük bir çaba harcayarak bir şeyler söylemeye çabaladı. Tek başına hücreye kapatılmadan önce hapishanede bir cinayet işlenmiş, bu cinayetin ardından epeyce kargaşa yaşanmıştı. Sean çok kötü bir şekilde dövülmüş ve karmaşa sırasında boğazı kesilmişti. Yarasına bakması için herhangi bir doktor görevlendirilmeyince, neredeyse ölümün eşiğine dek gelmişti.

Sonrasında iyileşmişti ama yine de tamamen düzeldiği söylenemezdi. Artık eskisi gibi rahatça konuşamıyordu; işin aslı dudaklarından dökülen her kelime için onu fazlasıyla yoran, acı verici bir çaba harcaması gerekiyordu. Elbette, iki yıl boyunca yanında konuşabileceği biri de olmamıştı ve konuşmakta zorlandığını fark ettiğinde artık bunu denemekten vazgeçmişti.

Şimdi tek bir kelimeyi söyleyebilmek için bile hem boğazını hem de dudaklarını zorluyordu. "Conn... elly?" Sesinin kulağa ne kadar boğuk ve rahatsız edici geldiğini kendisi de duymuştu.

isabellaswan

Tarladaki adam hızla yanına koştu. "Sen O'Neill'sın," dedi onun kolunu tutarak.

Dokunuşu Sean'ın büyük bir şaşkınlık yaşamasına neden oldu ve buraya geleceğinin önceden bilindiğini anlayınca da telaşa kapıldı. İrkilerek adamdan uzaklaştı. "Nasıl?" Durdu ve bir çocuğun bile rahatça sarf edebileceği sözleri söyleyebilmek için mücadele etti. "Bunu... nasıl... anladın?"

"Bilirsin işte, bizim de gizli bir iletişim ağımız var," dedi Connelly. Uzun, kırmızı bir burnu ve parlak, mavi gözleri olan iri yarı bir adamdı. "Bana buraya geleceğin önceden haber verildi. Bir an önce içeri girsen iyi olur."

Hapishaneden firar ettiği ve yardıma ihtiyaç duyduğu, o buraya ulaşmadan önce hızlı bir mesaj trafiğiyle duyurulmuş olmalıydı. Sean iri yarı adamı takip ederek eve girdi ve sımsıkı örtülen sokak kapısı dış dünyayla arasındaki bağlantıyı kesince biraz olsun rahatlamanın tadını çıkardı.

"Karım kümeste," dedi Connelly. "Bundan böyle adın John Collins olacak." Hızlı hızlı konuşuyor ama bunu yaparken de artan bir endişeyle Sean'ı inceliyordu. "Bir iskelete benziyorsun evlat. Sana yemek hazırlayıp tıraş olman için bir bıçak vereyim. O alçak İngilizlere lanet olsun!"

Sean ona başını sallamakla yetindiyse de elini farkında olmadan gür sakallarına götürmüştü. İki yıldır tıraş olmuyordu.

Connelly kısa bir tereddüdün ardından tekrar konuşmaya başladı. "Kilvore'da olanlara üzüldüm. Karının ve çocuğunun başına gelenlere de öyle."

Sean gerildiğini hissetti. Gözünün önünde bulanık bir şekil belirmişti; sevgi ve umut dolu gözleri olan tatlı bir yüz. Saçları insanı şaşkına çevirecek bir kızıllığa sahip olsa da Peg artık uzaklarda kalan,

isabellaswan

acı verici ve renksiz bir hatıradan ibaretti. Sean burkulan yüreğinin canını yaktığını hissetti.

Aylarca süren ızdırabın ardından geriye sadece suçluluk duygusu kalmıştı. *Karısı ve çocuğu onun yüzünden ölmüştü.*

"Ülkeyi terk etmekten başka çaren yok. Bunu sen de biliyorsun değil mi?"

Sean, Connelly'nin onu daldığı düşüncelerden uzaklaştırmasından memnuniyet duyarak başını salladı. Kısa süren evliliğine ait anılardan uzak durmayı öğrenmişti; bunu bir tek geceyarısından sonraki saatlerde başaramıyordu. "Evet."

"Güzel. Dümdüz Blarney Yolu'nu takip edip Blarney Caddesi'ne ulaşacaksın. İlk köprüyü kullanarak nehrin karşı tarafına geçebilirsin. Nehri takip edersen Anderson rıhtımına varırsın. Orada ayakkabı tamircisi O'Dell'in misafiri olacaksın."

Sean başını salladı. Connelly'ye sormak istediği bazı sorular vardı. Özellikle ne zaman kaçış imkânı bulabileceğini ve masraflarının nasıl karşılanacağını bilmek istiyordu ancak birdenbire üzerine bir yorgunluk çöktü ve kendini fazlasıyla aç hissetti. Son üç gün boyunca sadece bayat bir somun ekmekle yetinmişti. Bundan daha kötüsü konuşmak onun için tam bir işkenceydi. Uygun kelimeleri bulup söylemeye çalıştı."Ne zaman? Ülkeden... ne... zaman... ayrılacağım?"

"Otur evlat," dedi Connelly ciddi bir tavırla. "Bunu ben de bilmiyorum. Her öğlen Oliver Caddesi'ne gideceksin. O'Dell'in evinin biraz ilerisindeki köşede bir bar var. Burada ceketinde beyaz bir çiçek taşıyan centilmeni bulacaksın. Sana ihtiyaç duyduğun her şeyi bu adam söyleyecektir. Ben sadece bir çiftçiyim."

Sean yeniden konuşmaya çalıştı. "Her öğlen." Boğazını temizledi. Çenesinin bile tuhaf bir şekilde paslanmış ve güçsüz olduğunu hissediyordu. "Peki bugün? Bugün de oraya... gitmeli miyim?"

isabellaswan

"Adamın bugün mü yarın mı yoksa bir sonraki gün mü orada olacağını bilmiyorum. Ama iyi biridir. Asilere büyük yardımları dokunur. İsmi McBane. Onu bulmak için elinden geleni yap."

McBane, diye düşündü Sean. Tekrar başını salladı.

Connelly arkasını dönüp kilere girdi. İçi haşlanmış patatesle dolu bir tabak, koca bir somun ekmek ve peynirle geri döndü. Sean ağzının sulandığını hissetti.

Üzerine beyaz, keten örtüler serilerek akşam yemeği için hazırlanan masada Waterford kristalinden yapılmış şarap kadehleri, porselen tabaklar ve altın kaplama çatal bıçak takımları vardı. Tavandan devasa boyutlardaki avizeler sarkıyor, masanın üzerindeki uzun mumların alevleri titriyor ve özel üniformalı garsonlar ellerindeki gümüş servis tabaklarında geyik ve kuzu eti, somon balığı taşıyorlardı. Kadınlar ipekli giysiler ve mücevherlere bürünmüştü. Erkeklerin üzerinde siyah ceketler, beyaz gömlek ve kravatlar vardı. Havaya parfüm kokusu yayılıyordu...

Sean sahiplenmeye hakkı olmadığı bir hatıranın şaşkınlığıyla irkildi. Bu hatırayı ve onun kime ait olduğunu düşünmek dahi istemiyordu.

Bunu yapmak yerine, ekmek ve peynirden birer parça koparıp neredeyse tek bir lokmada yuttu. Geçmişine dair sadece son yıllarda yaşadıklarını hatırlamak istiyordu; Boyle çiftliğinde geçen hayatını. Aksi takdirde, onlara yaşattıklarının bedelini asla ödeyemezdi.

İçeride kulakları sağır eden bir gürültü vardı.

Rahatsızlık verici bu gürültüden bunaldığını hisseden Sean, bir kez daha barın kapısının önünde bekledi. Sesi bastırmak için ellerini kulaklarına götürme dürtüsü neredeyse karşı koyamayacağı kadar güçlüydü.

Kulak tırmalıyıcı sohbet ve kahkaha uğultusu, ahşap sandalyelerin gıcırtısı, birbirine çarpan teneke sesleri onu hareketsiz hale getirmekle tehdit eden bir ses duvarı oluşturmuştu sanki. Sean içini dolduran gerginlikle kaskatı kesildi. İçerideki ışıklar gözlerini kör edecek denli parlaktı.

Çiftliğe vardıktan bir saat sonra oradan ayrılıp Connelly'nin verdiği talimatları izlemişti. Onu dükkânının üzerindeki küçük bir odaya yerleştiren ayakkabı tamircisini bulmakta zorlanmamıştı. Ancak uyanmaya başlayan kalabalık şehrin içinden geçmek epeyce zor olmuştu. Ata binen, yürüyen, el arabası ya da dört tekerlekli yük arabası süren onca insanı görmek ona büyük bir şaşkınlık yaşatmıştı. Etrafta vızır vızır işleyen bir yaya ve araç trafiği vardı. Tek atla çekilen çift tekerlekli arabalar, iki atla çekilen faytonlar ve hatta büyük posta arabaları görmüştü. Ya o nehirdeki kayıklara ne demeliydi. Şehirde yoğun bir hareketlilik, insan kalabalığı, konuşma sesleri, uğultu ve gürültü olduğu kesindi. Bununla birlikte etrafta çok fazla toz, duman ve pislik de vardı. Sean, ilk defa büyükşehir gören, Kuzeybatılı bir çiftçi gibi kendini tuhaf ve yabancı hissetti.

Birkaç saat sonra, daha sezgileri bu duyusal bombardımana alışma fırsatı bulamadan kasabaya ulaşmıştı. Şimdi bardaydı ve içerideki ışıklar yüzünden eliyle gözlerini örtmek zorunda kalıyordu. Bir kez daha paniğe kapıldığını hissetti. Burada çok fazla gürültücü insan vardı ve aklından geçen ilk şey, oradan kaçıp gitmek oldu.

Her şeye rağmen mantık sınırları içinde davrandı. Mantığı ona fazlasıyla kalabalık bir salonun, geçmişte hücresi olan o küçük kutudan çok daha tercih edilebilir bir yer olduğunu söylüyordu. Ayrıca kendine bu gürültüye ve kalabalığa eninde sonunda alışacağını da hatırlattı.

Tam o sırada bara giren bir adam ona sürtünerek yanından geçti.

Sean bir an bile düşünmedi.

Hayatta kalmayı garanti altına almasını amaçlayan bir refleksle hançerini tuttu. Bunu, ona bakan birinin kıpırdadığını bile fark edemeyeceği kadar hızlı bir hareketle yapmıştı. Ama öldürücü bıçağın oymalı kabzasını tutup saldırganın boğazını kesmek üzere göğüs hizasında havaya kaldırdığı anda aklı başına geldi ve hatta içi merhametle doldu. Kendini hemen durdurdu. Nefes nefese kalmış bir halde sırtını duvara yaslayıp kendini savunmak için birisini öldürme dürtüsünü bastırmaya çalıştı ve son iki yıldır kafeste tutulup bir hayvan gibi beslendiği halde, aslında bir hayvan olmadığını hatırladı. Böyle düşünen tek kişi kendisi olsa bile o bir insandı.

Başını duvara yasladı. İşin doğrusu artık kim ya da ne olduğunu bilmiyordu. Belki de John Collins olarak kışkırtılmaya bile gerek duymadan insan öldüren şu gece yaratıklarından biri haline dönüşmüştü.

Birden kendini çaresizliğin pençesinde buldu. Ancak teninde yeterince pençe izi vardı ve büyük bir öfkeyle bu çaresizlikten sıyrıldı.

Az önce kendisine çarpan körkütük sarhoş adam, "Hey, affedersin evlat," dedi ona bakarak.

Bu hançeri, rehin tuttuğu gardiyandan çalmıştı. Sean silahını büyük bir ustalıkla ters çevirip keskin kısmını gömleğinin kolundan içeri soktu ve yıpranmış kabzasını da avucuna gizledi. Şimdi bir centilmenden beklenecek nazik bir hareketle gülümsemesi gerektiğini biliyordu ama bunu yapmayı başaramadı. Birden çaresizce gülümseyebilmeyi istedi. Yüzündeki kaslara bunu yapmalarını emretti ama bu kaslar o güne dek öylesine hoyratça kullanılmışlardı ki sadece basit bir çaba ifadesini değiştirmeye yetmemişti. Sean bunu denemekten vazgeçip davetsiz misafirine baktı.

Adamın gözleri bir anda korkuyla büyüdü ve hızla oradan uzaklaştı.

Güçlükle nefes alan Sean olduğu yerde kaldı. Sarhoş kalabalıktan yükselen rahatsız edici sesler hâlâ içini dolduruyor, huzur bozucu

isabellasvan

uğultu dalgası beyninde yankılanıyordu. Belki de bir gemiye atlayıp denize açıldığında kendini daha iyi hissederdi.

Fiziksel temastan mümkün olduğunca kaçınarak kalabalığın arasında ilerledi. Salonun arka tarafında duvara yaslanmış küçük bir masa olduğunu fark ederek gölgelerin arasına gizlenmiş bu masaya doğru yürüdü. Hedefine ulaştığında kendini daha güvenli hissederek rahat bir nefes aldı. Masanın önünde eğri büğrü iki sandalye vardı; her ikisini de beğenmemişti. Birini ayağıyla iterek duvara doğru sürükledi ve ancak o zaman üzerine oturabildi. Bu sayede kendini arkadan gelebilecek tehlikelere karşı korumuştu ve şimdi bardaki herkesi görebiliyordu.

Sean içerideki konuşan, kahkahalar atan, bir kısmı zar ve kart oyunları oynayan otuz-kırk adama baktı ve kendini bir kez daha toplum tarafından dışlanmış gibi hissetti. Bu adamlar da tıpkı kendisi gibi İrlandalı'ydı. Bir zamanlar onları haksızlık ve zorbalığa karşı korumak için canını bile feda etmeye hazırdı ve az kalsın bu uğurda gerçekten de canından olacaktı. Ama artık onlara karşı herhangi bir yakınlık duymuyordu. Hissettiği tek şey şaşkınlıktı.

Bunları düşündüğü sırada üzerinde ince, yünlü kumaştan mavi ceketi olan bir adamın kendisine doğru yaklaştığını fark etti. Adamın yakasında bir kır çiçeği, elinde ise küçük bir çanta vardı. Sean tuzağa düşürülme korkusuyla hançerini masanın altında dikkatle ters çevirip bacağının üzerine yerleştirdi.

Centilmen onu gördü ve masasının önünde durdu. "Collins?"

Sean takma adını başını sallayarak onayladıktan sonra adama oturmasını işaret etti.

Adam gösterdiği sandalyeye oturdu. "Senin nasıl biri olduğunu bana önceden tarif etmişlerdi," dedi. "Ne yazık ki aynen hapisten kaçmış tehlikeli bir mahkûmun olması gerektiği gibi görünüyorsun." Yüzündeki ifade ciddiydi.

isabellaswan

Sean adamın imasını duymazdan geldi. Açık kahverengi saçları olan, uzun boylu bir adamdı. Usta bir terzinin elinden çıkmış bir ceketi, kaliteli yünden dokunmuş, taba rengi bir pantolonu vardı. Sean onun cilalı ayakkabılarını fark etti. Belli ki soylu bir aileden geliyordu. Büyük bir ihtimalle Connelly'nin sözünü ettiği Rory McBane isimli centilmen bu adamdı.

Onunla konuşabilmesi biraz zaman alsa da o sabah olduğu kadar zorlanmamıştı. "Yalnız mısın?"

"Peşimde kimse yok," dedi McBane temkinli bir tavırla onu inceleyerek. "Çok dikkatli davrandım. Ya sen?" Sanki az önce onu tam anlamıyla duyamamış gibi, Sean'a doğru eğildi.

Sean başını olumsuz anlamda salladı. Adam, yardım ederek suç ortaklığına girdiği kişinin kim olduğunu anlamak istercesine yakın bir mesafeden onu incelemeye devam ediyordu. Belki de McBane onun cinayet suçuyla aranan bir katil olduğunu biliyordu ve belki de korkmuştu.

"İhtiyacın olan her şey bu çantada," dedi McBane aralarındaki gergin sessizliği bozarak. Çizmesinin ucuyla çantayı Sean'a doğru itti. "İçinde biraz para ve üzerindekileri değiştirmen için birkaç parça giysi var. *U. S. Hero* isimli Amerikan bandralı yük gemisine yer ayırtıldı. Gemi önümüzdeki gün ilk gelgitle birlikte yola çıkacak."

Sean yakında özgürlüğüne kavuşacaktı. Birkaç güne kalmadan okyanusta yelken açıp İngilizlerden ve doğup büyüdüğü yer olan İrlanda'dan ayrılacaktı. McBane'e teşekkür etmesi gerektiğini biliyordu ama kalbi kendisine bir şeyler söylemek istercesine huzursuzca çarpıyordu.

Sean kalbinin ona söylemeye çalıştığı şeyi duymak istemiyordu. Birkaç gün içinde artık aranan bir adam olmaktan çıkacaktı. Tanrı'nın izniyle yakın bir zamanda, elini gözüne siper etmeden güneşe bakabilecek ve karanlıkta saklanma ihtiyacı duymayacaktı. Artık etrafında

soğuk taş duvarlar ve onu dış dünyadan ayıran demir bir kapı olmayacaktı. Bundan böyle asla girintili çıkıntılı, taş bir zeminde uyumak ve ısınıp rahatlamak için çaputlara sarınmak zorunda kalmayacaktı. Boğazından sadece, üzerinde patates kabukları yüzen su ve kurtlanmış ekmek geçmeyecekti. Amerika'ya gidecek ve özgürlüğüne kavuşacaktı. Amerika'da onu asla bulamazlardı. Artık kendini rahatlamış ve mutlu hissetmesi gerekirdi ancak o bunları hâlâ hissetmiyordu.

Kristaller birbirine çarpıyordu. Etrafı parfüm kokusu sarmıştı. Kulağına hafif hafif konuşma sesleri geliyordu. Ve neşeyle parlayan kehribar rengi gözler onun gözlerinin içine bakıyordu.

Zihninin aniden ona böyle bir oyun oynaması karşısında büyük bir şaşkınlık yaşayan Sean gerildiğini hissetti. Midesinde deniz tutmasına benzer bir bulantı vardı. Belki de artık sonsuza dek aklını yitirmek üzereydi. Zihninin onu sürüklemek istediği yere gidemezdi. Öbür hayatına bir daha asla geri dönemezdi! İçindeki panik duygusu onu esir aldı.

"İyi bir tıraş bıçağına ihtiyacın var," dedi McBane. Sean onun, düşüncelerini dağıtmasını memnuniyetle karşılamıştı. "Bir 'Aranıyor' ilanı gördüm. Bu halinle tıpkı o ilandaki adama benziyorsun. Sakalından kurtulman gerek."

Sean sadece ona bakmakla yetindi. Connelly'nin verdiği bıçağı kullanmıştı ama bu bıçağın kaliteli olduğu söylenemezdi. McBane haklıydı. İyi bir tıraş bıçağına, bir fırçaya ve sabuna ihtiyacı vardı.

Ve zihni şimdi yarattığı karmaşada ısrarcı davranmaya başlamıştı.

Işıl ışıl parlayan, gümüş grisi, güzel bir çift göz aynadan ona bakıyordu. Karşısında sabah tıraşı olan koyu renk saçlı, yakışıklı bir adamın yansıması vardı. Bu yansımadaki kadife perdeler aralık duruyordu. Dışarıda masmavi bir gökyüzü uzanıyordu ve ormana benzeyen çayırlıklar yemyeşildi. Pencereden bir kalenin yıkıntıla-

isabellaswan

rını görmek mümkündü. Denizi de öyle. Sean! Bütün gün oyalanıp duracak mısın, yoksa kayaya kadar at sürecek miyiz?

"İyi misin?" diye sordu McBane.

Sean gerildiğini hissetti. Adamın sorduğu soruyu anlayamamıştı. Ona neler oluyordu böyle? Artık çok uzaklarda kalan geçmişini düşünemezdi. Günün birinde onu sevebilmeyi umarak Peg Boyle'la evlenip sadece karnında taşıdığı kendi çocuğunu değil, onun başka bir adamdan olan çocuğunu da sahiplenmeye karar verdiğinde seçimini yapmıştı. Aklında kalması gereken tek kadın Peg'di. Şimdi, kadının ölesiye hırpalanıp dövülmüş bir halde kollarında yattığını ve kan kaybından öldüğünü hatırlamıştı.

"Bak Collins, çok fazla şey atlattığını biliyorum. İkimiz de aynı saftayız. Ben de senin gibi İrlandalı'yım. Duyduğum kadarıyla sen de bir asilzadesin ve bu da aramızda ortak bir bağ olduğu anlamına geliyor. Şu an hiç de iyi görünmüyorsun. Sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" McBane hem aklı karışmış hem de endişelenmiş gibi görünüyordu.

Sean içinde bulunduğu durumun kendisini rahatlattığını söyleyemezdi. Tekrar konuşmayı başardı ancak McBane'in duyması için sesini yükseltmeye çalışmadı.

"Bunu... neden yapıyorsun?" Bir centilmenin onu kurtarmak uğruna hayatını tehlikeye atmasının sebebini bilmek zorundaydı.

"Bunu sana az önce de söyledim," dedi McBane. "Bizler aynı ülkenin çocuklarıyız ve ben de bir vatanseverim. Sen özgürlük uğruna savaşıyorsun. Ben de farklı bir yöntemle –çoğunlukla kalemimi kullanarak– aynı şeyi yapıyorum ama zaman zaman senin gibi adamlara da yardımcı oluyorum."

Sean kendini dişlerini göstererek gülümsemeye zorladı ancak McBane onun bu hareketi karşısında irkildi. Ardından McBane'e kaba bir sesle, "Teşekkür ederim," dediğini duydu.

"İhtiyacın olan başka bir şey var mı?" diye sordu McBane.

Sean olumsuz anlamda başını salladı. İhtiyaç duyduğu tek şey okyanusa açılıp farklı bir ülkeye, farklı bir hayata adım atmaktı. Bunu başardığı takdirde belki zihni hatırlamaktan korktuğu bir hayattan kesitler sunarak ona işkence etmekten vazgeçerdi.

McBane masaya doğru eğildi. "O halde *Hero* gemisi limandan ayrılana dek gözlerden uzak dur. Bu akşam Cork'tan ayrılıyorum ama Adare'de olacağım. Adare buradan sadece yarım gün uzaklıkta ve ortak dostlarımız aracılığıyla bana haber gönderebilirsin."

Sean hiç kıpırdamadan yerinde oturduğunu biliyordu ancak yüreğine onu perişan eden bir ağrı saplanmıştı.

Kendini McBane tarafından bıçaklanmış gibi hissediyordu. Bütün bu olanlar kötü bir şaka mıydı? Yoksa zihni onunla zalimce oyunlar oynamaya devam mı ediyordu? McBane az önce *Adare*'den mi söz etmişti?

Birden ayağa kalkan McBane, "Tanrı yolunu açık etsin," dedi.

Afallayan Sean ona herhangi bir cevap veremedi.

McBane anlamsız bir ses çıkardı ve gözlerinden merhamete benzeyen bir duygu geçti. Ardından bardaki kalabalığa doğru yürümeye başladı. Sean hiç kıpırdamadan sandalyesinde oturmaya devam ediyordu. McBane'in gitmesine izin vermediği takdirde iradesine hâkim olması mümkün değildi. Peki ya bu adam aslında incelikli bir planın parçasıysa ne olacaktı? Sean hapishaneye geri dönüp asılmayı göze alamazdı.

Gözleriyle onu takip etti ve ön kapıya ulaştığını görene dek bekledi. McBane'in arkasına bakmayacağına dair yaptığı tahminde haklı çıkmıştı.

isabellaswan

Sean hızla ayağa fırlayıp çantasını aldı ve McBane'in hemen arkasından o da bar kapısından dışarı çıktı. Gecenin karanlığında adamı izlemeye başladı.

McBane uzun, hatta neredeyse neşeli sayılabilecek adımlar atarak dar ve kirli caddede yürüyordu. Ses çıkarmamaya ve ona görünmemeye çalışarak peşinden giden Sean ondan daha uzun adımlar attığı için hiçbir şeyden şüphelenmeyen avına yaklaşmaya başlamıştı. Birden elini uzatıp onu arkasından yakaladı ve yüzünü en yakın duvara doğru çevirdi. Direnmesinin faydasız olacağını fark eden McBane hiç kıpırdamadan olduğu yerde kaldı. Sean içinin öfkeyle dolmaya başladığını hissederek kulakları tırmalayan sesiyle, "Adare'ye... gitmiyorsun..." dedi. "Bu... bir... jest mi... yoksa bir tuzak mı?"

"Collins!" diye haykırdı McBane. "Sen çıldırdın mı? Lanet olsun, burada ne işin var?"

Sean adamın kolunu öyle bir çekti ki neredeyse kıracaktı. "Gerçek niyetin... ne? Bu ne tür... bir tezgâh?"

"Gerçek niyetim mi?" dedi McBane duvara doğru haykırarak. "Senin ülkeden kaçmana yardımcı olmaya çalışıyorum aptal herif. Bizi bir arada görmemeleri gerek! İngiliz karşıtı radikal görüşlere sahip olduğum neredeyse herkes tarafından biliniyor. Kahretsin! Kasabanın her noktası asker dolu!"

Sean onu daha da sert bir şekilde duvara bastırdı. "Adare'ye gidiyor olamazsın. Bu bir tuzak!" diye haykırdı.

Koca bir cümleyi tek bir soluğa sığdırmak vücudunun ter içinde kalmasına neden olmuştu.

"Tuzak mı? Sen resmen çıldırmışsın! İki yıl tek başına hücre hapsinde tutulduğunu duydum. Bu süreçte aklını yitirmiş olmalısın! Adare'ye gelin ve ailesinin dostu olarak gidiyorum."

Sean birden kontrolünü tamamen yitirdi.

isabellaswan

Adare onun eviydi.

Yemyeşil çayırları ve bereketli bahçeleri öylesine göz alıcıydı ki yazın İngiltere'den gelen gruplar burayı ziyaret edebilmek için onlardan izin alırlardı. Ziyaretçiler, büyük bir ihtişama sahip malikânelerini de gezmek isterlerdi ve Kont ya da Kontes malikânede olduğu sürece bu istekleri geri çevrilmezdi.

Sean titriyordu. Hayır, Adare'de büyüyen kişi Sean O'Neill'dı. Oysa o artık John Collins'ti.

"Sakıncası yoksa beni bırakır mısın?" dedi McBane.

Sean onu duymadı.

Sabahları Bay Godfrey'den fen ve beşeri bilimler dersleri alıyorlardı. Öğleden sonralarıysa, İtalyan bir öğretmenden eskrim dersleri alıp dans öğretmenleriyle adım ve dans hareketleri çalışarak ve ileri düzeyde binicilik teknikleri öğrenerek geçiyordu. Hepsi genç, yakışıklı, akıllı, seçkin ve biraz da havalı olan beş erkek kardeştiler. Ve bir de Elle vardı.

"Collins."

Sean yeniden içinde bulunduğu zamana, McBane'i bir evin tuğla duvarına yaslamaya devam ettiği o ana döndü. Olan olmuştu. Kendine, artık hak sahibi olmadığı geçmişten küçük bir anı hatırlama lüksünü tanımayı göze almıştı. Dudaklarını yalayarak McBane'i serbest bıraktı. Şimdi artık arkasını dönüp ayakkabı tamircisine ait atölyenin üst katındaki dairesine gitmeliydi. Ama bunu yapmadı. "Adare'de... düğün mü var?"

"Evet, hem de oldukça önemli bir düğün var."

Sean gözlerini kapadı. Bir yere ait olduğu, ailesiyle bir arada yaşadığı, kendini güvenli ve huzurlu hissettiği o sıcak ve renkli günleri hatırlamak istemiyordu ama artık bunun için çok geç kalmıştı.

isabellaswan

Onun bir ağabeyi, yengesi ve yeğeni vardı; annesi, üvey babası ve üvey kardeşleri de öyle. Ve bir de Elle vardı.

Zihnine hücum etmeye çalışan anılarla mücadele edip onları durdurmaya uğraşırken nefes alamıyordu. Tek bir anıyı hatırlaması beraberinde binlercesinin akın etmesi anlamına gelirdi. Böyle bir durumda ülkeyi asla terk edemez, İngilizlerin elinden kurtulamaz ve hayatta kalmayı başaramazdı.

Ama yine de özlemine yenik düştü.

Zihninde belli belirsiz ayırt edilen çehreler oluştu. Denizlerde mücadele eden bir albay olan gururlu ve tehlikeli ağabeyi, karizmatik ve havalı üvey kardeşleri, güçlü bir konumu olan Kont, zarafet sahibi annesi ve iki örgü halinde toplanmış saçları, bir tay gibi esnek bacaklarıyla küçük bir kız çocuğu...

Sean vücudundan terler boşandığını hissederek McBane'den uzaklaştı. Ceketini ve boyun bağını düzeltmekle uğraşan McBane oldukça sinirlenmiş görünüyordu ancak sonrasında yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Sen iyi misin?"

McBane az önce bir *gelinden* söz etmişti. Sean onun yüzüne baktı, "Kim... evleniyor?"

Adamcağız yaşadığı şaşkınlığın etkisiyle irkildi. Ardından yavaşça, "Eleanor de Warenne," dedi. "Bu aileyi tanıyor musun?"

Sean öylesine sersemlemişti ki orada öylece durmaktan başka bir şey yapamıyordu. Yaşadığı şok, geçmişi hatırlamasına engel olmak için kurduğu bütün bariyerleri tek tek yıkıyordu. Saçlarını uzun bir örgü halinde arkasında toplayan, üzerine onun gömleğini ve Cliff'in kısa pantolonunu geçiren Elle, Askeaton'daki odasının kapısının önünde duruyordu. *Bu imkânsızdı.*

"Neden bu kadar oyalandın?" diye sordu Elle ısrarcı bir tavırla. "Bugün izin kullanıyoruz! Dolan Kayası'na kadar at sürebileceğimizi

isabellaswan

söylemiştin. Aşçı bizim için bir piknik sepeti hazırladı ve köpekler de yola çıkmaya can atıyorlar."

Sean, Elle'in o sıralarda kaç yaşında olduğunu hatırlamaya çalıştı. Sosyeteye ilk kez takdim edilmesinden yıllar önceydi. On üç-on dört yaşlarında olmalıydı çünkü boyu oldukça uzundu ve zayıftı. Sean zihninde canlanan bu anıya engel olmakta çaresizdi.

Sean gülümsüyordu. "Leydiler, centilmenlerin odasına izinsiz girmezler, Elle." Üst kısmı çıplaktı. Aynadan uzaklaşıp yumuşak bir kumaştan dokunmuş, beyaz gömleğine uzandı.

"Ama sen bir centilmen sayılmazsın, öyle değil mi?" dedi Elle sırıtarak.

Sean sakin bir tavırla gömleğinin düğmelerini ilikledi. "Hayır sen de bir leydi değilsin."

"Tanrı'ya şükürler olsun!"

Sean onun bu haline gülmemeye çalıştı. "Olur olmaz yerlerde Tanrı'nın adını ağzına alma!" diye haykırdı.

"Nedenmiş o? Sen çok daha kötüsünü yapabiliyorsun. Öfkelendiğinde küfrettiğini duydum. Erkeklerin küfretmelerine izin veriliyor ama kadınlardan kalçalarını kıvırarak yürümeleri bekleniyor; hem de sımsıkı bağlanmış bir korsenin içinde olmalarına rağmen!"

Sean onun incecik vücuduna baktı. "Sen asla korse giymek zorunda kalmayacaksın."

"Ne kadar da şanslıyım ama!" Elle sonunda suratını asmıştı. Sean'ın yanından geçip onun dağınık duran yatağına oturdu. "Berbat göründüğümü biliyorum!" İçini çekti. "Şişmanlama rejimine girdim. Günde iki tatlı yememe rağmen bu hiçbir işe yaramıyor. Çok şanssızım."

Sean artık kendini tutamayıp güldü.

Öfkelenen Elle ona bir yastık fırlattı.

isabellaswan

"Hayatta zayıf olmaktan çok daha kötü şeyler var, Elle. Günün birinde sen de dolgun hatlara sahip bir kadın olacaksın." Aslında Sean onu, fazlasıyla uzun boylu ve zayıf olmaktan farklı bir halde düşünemiyordu.

Elle yataktan kalktı. "Bunu sırf beni mutlu etmek için söylüyorsun. İki yıl önce de artık uzamadığımı söylemiştin."

"Sadece seni rahatlatmaya çalışıyorum. Haydi gel. Beni Kaya'ya kadar geçebilirsen burada bir gün daha kalabilirsin."

Elle'in gözleri parladı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Sean ona bakıp sırıttı. "Kaya'ya son ulaşan bugün eve geri döner," dedi hızla kapıya yönelerek.

Bir çığlık atıp onun yanından geçen Elle, uçarcasına merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

Sean gülüyordu ve atına bindiğinde Elle onu koca bir çayırlık boyu geride bırakmıştı.

Titremeye başlayan Sean, McBane'den uzaklaştı. Bunu yapamazdı. Bu serin sonbahar ikindisinde, orada öylece durup zihninin bir anıdan diğerine atlamasına izin veremezdi. O gemiye binip uzaklara, Amerika'ya doğru yelken açmak zorundaydı.

Elle şimdi kaç yaşındaydı?

Onu son gördüğünde on sekizindeydi. Sean bu düşünceleri çaresizce zihninden uzaklaştırmak istiyordu ama artık bunun için çok geç kalmıştı. Gözünün önünde o unutulmaz manzara belirdi. Çıktığı tepeden aşağı baktığında üzerinde beyaz dantel geceliğiyle hiç kıpırdamadan Askeaton'ın bahçe kapıları önünde duran Elle'i terk edilmiş, küçük bir silüet olarak görmüştü. Ağladığını anlaması için onun yakınında olmasına gerek yoktu.

Benim için geri döneceğine söz ver.

Sean artık berbat bir haldeydi ve nefes almakta bile zorlamıyordu.

"Kiminle... evleniyor?" Eleanor evleneceği kişiye âşık mı olmuştu?

"Bunu neden öğrenmek istiyorsun?" diye sordu McBane ısrarcı bir tavırla. "Onu tanıyor musun?"

Sean, McBane baktı ve nihayet onu gerçek anlamda gördü. Bu sorunun cevabını öğrenmek zorundaydı. "Kiminle evleniyor?"

McBane şaşırmış gibi görünüyordu. "Damat bir kontun oğlu olan Peter Sinclair."

Sean, Elle'in bir İngilizle evleneceğini duyduğunda kulaklarına inanamadı. "Lanet olasıca bir İngiliz'le!"

McBane kelimelerini özenle seçerek tekrar konuşmaya başladı, "Sinclair hem unvanı hem de serveti olan bir adam. Söylenenlere bakılacak olursa oldukça da yakışıklıymış. Eleanor'la mükemmel bir çift olduklarını duydum. İşin doğrusu karım Sinclair'in sırılsıklam âşık olduğunu ve Eleanor'un da mutluluktan havalara uçtuğunu söyledi. Şu an fazlasıyla üzüntülü olduğunun farkındayım Collins ancak devriyeler bizim cadde ortasında dedikodu yaptığımızı görecek olurlarsa bundan çok daha büyük bir üzüntü yaşarsın. Amerika için yola çıkana dek saklandığın yere geri dönsen iyi olur."

isabellaswan

McBane haklıydı. Sean aklını başına toplamaya çalıştı. Bir gün sonra Amerika'ya doğru yola çıkacaktı. Bu onun için bir ölüm kalım meselesiydi. Eleanor'un ne yaptığı ya da kiminle evlendiği onu ilgilendirmiyordu. Geçmişte onu korumak için canını bile vermeye hazırdı. Ama o zamanlar başka birinin hayatını yaşayan, farklı bir adamdı. Sean O'Neill ölmüştü; Kilvore'daki o korkunç gecenin hemen ardından öldürülmüştü. O artık başına ödül konulmuş bir katildi.

Şimdi istese bile eski hayatına geri dönemezdi çünkü artık Sean O'Neill diye biri yoktu. Sadece adam yerine konulamayacak, bir insandan çok hayvana benzeyen John Collins vardı.

Sean, McBane'e baktı. "Haklısın."

"Yolun açık olsun, Collins. Yolun açık olsun."

Bölüm Üç

"Masadaki centilmenler brendilerini yudumlamaya başlamadan önce kadeh kaldırmak istiyorum," dedi Adare Kontu.

İçerideki herkes sessizleşti. Üzerine keten bir örtü serilmiş, upuzun yemek masasında elli kadar misafir oturuyordu. Henüz malikâneye ulaşmamış olan Cliff dışında Warenne ailesinin tamamı ve Devlin ile Virginia O'Neill da oradaydı. Adare'yi en iyi kristalleri, porselenler ve Hollanda'dan getirtilmiş altın kaplamalı çatal bıçak takımlarıyla donatılan masanın ortasında, Kontes'in seralarından toplanmış çiçeklerle hazırlanan iki çiçek aranjmanı duruyordu. Bir ucuna Kont, diğer ucuna da Kontes oturmuştu. Eleanor babasının gülümsediğini fark etti.

Gümüş rengi saçlarıyla ellili yaşların başındaki yakışıklı bir erkek olan babası, doğuştan gelen bir güce ve ayrıcalığa sahip bir adamın duruşunu taşıyordu. Öte yandan hayatını kontluğuna, ülkesine ve ailesine hizmet etmeye adamıştı. Uzun masada önce ailesine sonra misafirlerine bakan mavi gözlerinde samimiyet ve iyi niyet vardı. Kont nihayet bakışlarını kızına çevirdi.

Eleanor babasının gözlerine bakmakta zorlandı. Adamcağız kızının Peter'la evlenmesinden öyle büyük bir memnuniyet duyuyordu ki Eleanor onun gün boyu huzursuz olduğunu anlamasını istemiyordu. Genç kadın her zaman ayıplayıp durduğu sosyeteye yeni takdim edilmiş, zekâ yoksunu gelinler gibi huzursuzdu.

isabellaswan

Sabahın erken saatlerinde Ty'la yaptığı konuşmanın etkisi de uzun sürmemişti. Şimdi Peter yanında oturuyordu. Akşam yemeğine uygun giysiler içinde oldukça yakışıklı görünen genç adam gece boyu hep onunla ilgilenmişti. Eleanor ilk başta, fazlasıyla huzursuz olmasına rağmen her şey yolundaymış gibi davranarak gülümsemeye ve kahkahalar atmaya çalışmakta zorlanmıştı. Normal şartlarda içtiği şarabın tadına, hatta bundan daha önemlisi zihninde bırakacağı etkiye bile dikkat etmeyen genç kadın, o gece sadece bir değil, iki kadeh kırmızı şarap birden içmiş ve bu onu mucizevi bir şekilde rahatlamıştı.

Şarabın da etkisiyle Peter'ın söylediği her kelimenin tadını çıkarmaya başlamış ve gecenin büyük bir kısmını kahkahalar atarak geçirmişti. Peter'm bu kadar eğlenceli birisi olduğunu bilmiyordu. O güne dek onun *ne kadar yakışıklı* bir adam olduğunu fark etmemiş olmasına da şaşırmıştı.

Londra'da kaldığı iki sezon boyunca bolca vakit geçirdiği o evlilik budalası, çılgın genç kızlar onun kaçırılmayacak bir koca adayından çok daha fazlası olduğunu düşünürlerdi; Peter o güne dek gelmiş geçmiş en iyi koca adayıydı. Düğününe neden Leydi Margaret Howard ve Leydi Jane Nettles'ı davet etmemişti ki sanki? Orada olsalar kıskançlıklarından çatlarlardı. Her ikisinin kocasının da *şişman* olduğunu duymuştu.

Eleanor dikkatleri üzerine çekmeyeceğini bilse, yemeğin bitmiş olmasına aldırmadan bir kadeh daha şarap içerdi. Bu onun gecenin kalan kısmında da bulutların üzerinde dolaşmasını sağlardı.

O bunları düşünürken Peter sesinin duyulmaması için fısıldayarak, "İyi misin?" diye sordu.

Eleanor ona gülümsedi. "*Harika* bir geceydi."

Peter bu sözleri duyduğuna biraz şaşırdığını göstermek istercesine kaşlarını yukarı kaldırdı. "Seninle beraber olduğum her gece harika geçiyor."

Eleanor içinin zevkle eridiğini hissetti. Daha önce bu evlilikle ilgili şüphelere kapılmış olabilir miydi gerçekten? "Sen tam bir romantiksin, Peter." Muzip bir tavırla Peter'ın kolunu dürttü.

"Sadece senin yanında romantik oluyorum."

Eleanor gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Bir kadın bundan daha şanslı olabilir miydi? Daha önce *neden* o kadar üzülmüştü ki sanki? Artık bunun sebebini hatırlamıyordu.

Kontes hemen masanın ucunda, Peter'ın babası Lord Henredon da onun sağında oturuyordu.

"Tatlım?" dedi Mary yumuşak bir sesle. "Hepimiz seni bekliyoruz."

Boğazını temizleyen Kont, bakışlarını kızından ayırıp konuşmasını bekleyen yüzlere çevirdi. "Canımın içi, güzel kızımın nihayet evlenmeye karar vermesinden duyduğum mutluluğu kelimelere sığdırabilmem mümkün değil. Onun Sinclair'le evlenecek olması beni daha da mutlu ediyor. Elbette, sadece kararını değiştirmekle kalmayıp onun için doğru olan kişiyi seçmesi de gerekiyordu. Kızımı daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Kadehlerimizi gelin ve damat için kaldıralım. Aşk, huzur, neşe ve kahkahalarla dolu bir hayata sahip olmanızı diliyorum." Kont bunları söyledikten sonra kadehini kaldırdı.

Onun neden bahsettiğini anlamakta güçlük çeken Eleanor, babasına bakıp gülümsedi. Ardından bakışlarını, Olimpos Dağı'ndan inen bir tanrıça olduğunu düşünüyormuşçasına kendisine bakmakta olan Peter'a çevirdi. Genç adamın gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Yoksa Eleanor bakışları bulanıklaştığı için mi böyle düşünüyordu? Belki de Tyrell haklıydı. Belki bu adam kendisine gerçekten âşıktı ve günün birinde Eleanor da onu sevdiğini fark edecekti. Peter'a bakıp gülümsedi.

Belki de şu an ona âşık olmaya başlamıştı bile. Hatta belki ona çoktan âşık olmuştu. Onunla kendisine uygun bir eş olduğunu düşündüğü için evlenmiyor muydu zaten?

babelaswan

Babası az önce bir karar değişikliğinden söz etmişti. Eleanor kaşlarını çattı. Kararını neden değiştirsindi ki? Belli ki doğru adamı bulmuştu. Gerçi bu adamın gözleri gri değildi.

Eleanor birden kafasının karıştığını hissetti. Peter'ın göz rengi gri değil, maviydi. Belki biraz daha şaraba ihtiyacı vardı. Henüz değilse bile, bir kadeh daha şarap içerek âşık olabilirdi.

"Bu unutulmaz düğünün planlanmasına olan katkılarından dolayı Lord ve Leydi Henredon'la birlikte bizi yalnız bırakmayan bütün misafirlerimize teşekkür ediyorum; özellikle de gelecekte pek çoğuna şahit olacağımızı umduğum bu ilk keyifli aile davetinde yanımızda olan Bay ve Bayan McBane'e, Lord ve Leydi Houghton'a ve Lord ve Leydi Barton'a. Ve nihayet genç Sinclair'e da teşekkür etmek istiyorum. Kızımı böylesine mutlu ettiğin için teşekkürler Peter." Kont yüzünde sevgi dolu bir gülümsemeyle bir kez daha Eleanor'a bakarak yerine oturdu.

isabellaswan

Babasının ardından gülümseyerek ayağa kalkan Tyrell, "Ben de kadehimi kaldırmak ve bir şeyler söylemek istiyorum," dedi. "Kardeşimle evlenme yürekliliği gösteren adama içiyorum. Onu mutlu et yoksa beş ağabeyinin hepsini birden karşında bulursun."

Sinclair gülümsedi. "Hayatımı Eleanor'u mutlu etmeye adayacağım," dedi nazik bir şekilde. Sonra birden şaşırmış gibi göründü. "Affedersiniz ama Eleanor'un dört erkek kardeşi yok muydu?"

Eleanor yüzündeki gülümsenin solduğunu hissetti. Onun ikisi üvey olmak üzere beş erkek kardeşi vardı. Bunu herkes bilirdi. Peki Peter bilmiyor muydu? Sean gitmişti ve gri gözlere sahip olan da oydu.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" dedi Sinclair şaşırarak. "Cliff henüz gelmedi ama onunla birlikte ağabeylerin sayısı dört ediyor."

İçtiği şaraba rağmen bir anda hüzne boğulan Eleanor, bakışlarını masanın üzerindeki keten örtüye dikti. Sean neredeydi? Neden orada değildi? Eve dönmek istememiş miydi?

Eleanor şarabın etkisiyle mantıklı düşünemiyordu. Sean orada olmadığına göre o nasıl evlenecekti? Sean olmadan bu evliliğin gerçekleşmesi mümkün değildi çünkü damat oydu. Eleanor içinin bir panik dalgasıyla dolduğunu hissetti.

"Üzgünüm, Eleanor," diye mırıldandı Tyrell.

Soğuk suyla dolu bir küvetin içine atılmışçasına şarabın etkisinden sıyrılan Eleanor, Tyrell'e baktı. O Sean'la değil *Peter*'la evleniyordu. Peter'ı seviyordu –ya da en azından sevmek üzereydi– ve geceyi *berbat etmeden* önce bir kadeh daha şarap içmek zorundaydı.

Peter'ı yanıtlayan Devlin O'Neill oldu. Bir zamanlar İngiliz Kraliyet Donanması'nın kötü şöhretli kaptanı olan Devlin'in saçlarında sürekli güneşe maruz kalmanın verdiği renk geçişleri vardı ve genç adam hâlâ bronz bir tene sahipti. "Söylentileri duymuş olmalısın Peter. Benim dört yıl önce ortadan kaybolan bir erkek kardeşim var. Kaybolduğu günden beri kimse ondan haber alamadı."

Sinclair irkildi. "Hayır, bundan haberim yoktu. Yüce Tanrım, bunu duymak beni ne kadar üzdü bilemezsiniz kaptanım!"

Eleanor'un kadehindeki şarap bitmişti. Genç kadın hayatının en mutlu gününü berbat ettiği için Sean'ı tanımış olmaktan neredeyse pişmanlık duyarak önündeki boş kristale baktı. Ashnda o mutlu *sayılırdı*, öyle değil mi? Peter'ın ona bakışından ve gülümseyişinden hoşlanıyordu. Sadece bir dakika öncesine dek gerçekten de mutluydu! Sean'ı sonsuza dek özleyecekti –onu şimdi de özlüyordu– ama artık, bir İngiliz olsa bile kusursuz sayılabilecek kadar harika bir adamla evleniyordu.

Eleanor zihnindeki karmaşaya yenik düştü. Peter'dan çok hoşlanıyor hatta zaman zaman ona âşık olduğunu bile düşünüyordu. Gri renkli gözlere sahip olan Sean'ı özlüyor olmasının evliliğiyle hiçbir ilgisi yoktu.

isabellaswan

"Peter?" Eleanor gülümseyerek Peter'a baktı. "Bir kadeh daha şarap içmek istiyorum." Ardından ekledi. "Hem de bunu çok istiyorum." Ancak Peter ona cevap vermeye fırsat bulamadı.

"Sinclair'e," dedi Rex de Warenne. Savaş sırasında sağ bacağını kaybeden Rex, koltuk değneğine uzanıp sol ayağından destek alarak ayağa kalktı. "Hayatını ona adayarak kız kardeşimiz için mükemmel bir eş olacak kusursuz adama. Hiçbir gelin senin kadar şanslı olamaz, Eleanor."

Eleanor kendisiyle alay edip etmediğini merak ederek Rex'e baktı. Rex savaştan döndükten sonra çok değişmişti. "Ben İrlanda'nın en şanslı kadınıyım," dedi buna gerçekten inanıyor olmanın verdiği coşkuyla.

Herkes ona baktı.

Eleanor bu sözleri söylerken *dilinin sürçmüş* olabileceğini düşünerek dehşete kapıldı.

isabellaswan

Rex'in koyu renkli kaşları şüpheyle yukarı kalktı. "Öyle mi?"

Ağabeyinin delici ve karanlık bakışlarıyla buluşan Eleanor onun, kalbinden geçen duyguları tahmin etmiş olabileceğini düşündü. Öte yandan, Rex şaraba ve brendiye düşkün bir adamdı. Bacağını kaybettikten sonra bu düşkünlüğü iyice artmıştı. Belki o kendisine bir kadeh daha şarap getirebilirdi. Tabii, görgülü bir kalabalığın önünde sarhoş olmak gibi uygunsuz bir harekette bulunmaması için *temkinli* davranarak.

Leydiler sarhoş olmazlar, Elle.

Eleanor oturduğu yerde sıçrayıp Sean'ı görebilmek için hızla arkasını döndü.

Ama arkasında kimsecikler yoktu.

Onun bu halinden endişe duyan Peter, "Eleanor? Ne oldu?" diye sordu telaşla.

Eleanor sandalyesinin sırtına tutunarak güçlükle de olsa, "O burada mı?" diye sormayı başardı.

Bunun üzerine Kont kararlılıkla ayağa kalktı. "Sanırım artık brendilerimizi içmeye gitsek iyi olur. Eleanor?"

Eleanor birden neredeyse masaya sırtı tamamen dönük bir halde oturmakta olduğunu fark etti. Sean orada değildi. Öylesine büyük bir hayal kırıklığı yaşamıştı ki erkeklerin hepsi birden ayağa kalktığında ne tarafa döneceğini bilemedi. Çok sayıda meraklı bakışın üzerinde dolaştığını hissedebiliyordu.

Peter oturduğu yerden kalkmamıştı. Erkeklerin tamamı dışarı çıktığında tek koltuk değneğinin yardımıyla yürüyen Rex topallayarak yanlarına geldi. Çok esmer ve kaslı bir adam olan Rex, Tyrell'e neredeyse ikizi sayılabilecek kadar benziyordu. Aralarındaki tek fark Rex'in gözlerinin Tyrell'inkiler gibi mavi değil, kahverengi olmasıydı. "Üzgünüm, Eleanor. Böylesine mutlu bir gününde kendi keyifsizliğimin acısını senden çıkarmamalıydım."

Eleanor, katıldığı savaştan sadece yaralı değil, aynı zamanda hayata küsmüş bir halde dönen Rex'i anlamaya çalışmaktan yıllar önce vazgeçmişti ve şimdi ne demek istediği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Gülümseyerek ona baktı. "Ah, Rex," dedi endişesini savuşturmak istermişçesine elini sallayarak, "sen benim en sevdiğim ağabeyimsin ve asla beni üzecek bir şey yapmazsın. Bunu sen de biliyorsun, değil mi?"

Rex, Peter'a baktı, "Affedersin." Ardından Eleanor'un kolunu tuttu ve bütün ağırlığıya koltuk değneğine yaslanmak zorunda kalmasına rağmen onu sürükleyerek masadan uzaklaştırdı. "Sen sarhoş olmuşsun!" diye haykırdı mümkün olduğunca kısık bir sesle.

"Öyle olmuşum değil mi?" Eleanor sırıttı. "İçki içmekten neden bu kadar hoşlandığını anlamaya başladım. Kimseye belli etmeden

isabellaswan

bana bir kadeh daha şarap getirir misin? Mümkünse kırmızı olsun, tamam mı?"

"Hayır, getirmem," dedi Rex. Kız kardeşinin bu haline gülsün mü, yoksa ağlasın mı bilemiyormuş gibi bir hali vardı. "Evliliğini göz göre göre sabote etmek mi istiyorsun?"

Eleanor *sabotaj* kelimesinin üzerinde durmaya karar verdi.

"Hımm. Sabote etmek, berbat etmek anlamına geliyor, öyle değil mi? Ama bu kelime politik bir anlam içermiyor mu? Sabote etmek bir çeşit politik eylem mi? Neden sürekli sabote etmek hakkında konuşup duruyoruz?"

"Bir an önce odana gitsen iyi olur," dedi Rex sert bir şekilde ama dudakları gülümsememek için büyük bir çaba harcıyormuşçasına yukarı doğru kıvrılmıştı.

"Şöyle sıkı bir öpücük almadan olmaz." Eleanor gülümseyerek nişanlısına baktıktan sonra ağabeyinin yanından ayrıldı.

İçerideki hanımlar da az önce farklı bir salona geçtikleri için Peter masada tek başına oturmuş onu bekliyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Bu soru Eleanor'u şaşırttı. "Elbette, yolunda," dedi. Ardından nişanlısının koluna girerek ekledi. "Çünkü senin yanındayım."

Peter kıpkırmızı oldu. "Sen normalde içki içmezsin, Eleanor. Belki ağabeylerinin eşlerinden birini buraya çağırıp artık sana iyi geceler dilesem iyi olur."

"Bu insanı hayrete düşürecek kadar berbat bir fikir!" Eleanor ona iyice sokuldu. "Gün boyu hiç baş başa kalamadık," dedi usulca. "Birlikte gökyüzündeki yıldızları seyretmeye ne dersin?" Nişanlısına yıldızları seyrederken ondan bir öpücük almaktan büyük memnuniyet duyacağını söyleyip söylememekte kararsız kalmıştı.

isabellaswan

Peter tekrar kızardı. "Ben de sana tam bunu teklif edecektim. Benden önce davrandın."

"Erkekleri geçmek konusunda usta sayılırım," dedi Eleanor ona dürüstçe. "Ata binme ve avcılıkta tanıdığım herkesten daha üstünüm."

Yaşadığı şaşkınlıkla gözleri büyüyen Peter irkildi.

"Tüh," diye mırıldandı Eleanor. *Leydiler ata binmez ve ava çıkmazlar*, diye geçirdi içinden. *Leydiler küfretmez ve yalan söylemezler.* Ardından ekledi. "Leydiler asla yalan söylemezler."

"Pardon?"

Belki de Peter'la sohbet etmek o kadar da iyi bir fikir sayılmazdı. Eleanor gülümseyerek nişanlısını terasın kapılarına doğru sürükledi. Rahatlayan Peter onun kendini yönlendirmesine sesini çıkarmadı.

Sean terasa çıkan basamakları ikişer ikişer tırmandı. Terasta ne bir ışık ne de insan vardı ve karşı tarafa geçmeye bile gerek duymadan evde bir davet verildiğini görebiliyordu. Büyük pencerelerden birine hızla koşup yemek salonuna baktı.

Yemek masasının başında babasının öldürülmesinin ardından ona evini açan, onu kendi oğlu gibi yetiştiren, doyurup giydiren, asaletli ve onurlu olmayı öğreten, onu kendi evladıymışçasına seven adam duruyordu. Sean dizlerinin bağının çözüldüğünü hissederek evin taş duvarına tutundu.

Ardından ağabeyini gördü.

Uzun boylu ve bir aslan gibi güçlü yapılı olan Devlin ayağa kalktı. Yanında karısı oturuyordu. Sean, Askeaton'ı Devlin için yeniden inşa etmişti ve gerekirse bunu bir kez daha gözünü bile kırpmadan yapardı; ağabeyi için canını vermeye bile hazırdı.

Birden yutkundu. Devlin'in güzel eşi Virginia çok mutlu görünüyordu ve her ikisini de bu şekilde görmek onu fazlasıyla sevindirmişti.

Virginia yıllar önce Devlin'in ruhunu kurtarmıştı ve Sean bunu yaptığı için onu ölene dek sevecekti.

Şimdi üvey erkek kardeşleri de birer birer ayağa kalkmaya başlamıştı. Sean aralarında geçen konuşmaları belli belirsiz de olsa duyabiliyordu. Salonda samimi ve keyifli bir kutlama havası vardı.

Sean'ın o salonda annesi, babası, erkek kardeşleri ve Eleanor'la geçirdiği günleri hatırlamaması imkânsızdı. Anılar ve duygular İrlanda Denizi'ndeki güçlü akıntılar gibi zihnine hücum edip dikkatini çekmeye, onlarla ilgilenmesini ve kendilerini hatırlamasını sağlamaya çalışıyorlardı.

Sean bir Noel sabahının erken saatlerine, karanlık bir kış ikindisine, şöminenin karşısında geçirilen keyifli gecelere, ailesine, erkekler arasında kurulan dostluğa ve içilen brendilere dair anıları hatırlamamak için büyük bir çaba sarf etti. Geçmişten ancak şiddetli bir şekilde silkelenerek kurtulabildi.

isabelhaswan

Bunu neden yapıyordu? Geçmişte bıraktığı hayatı yeniden hatırlamasının, İngilizlerin elinden kurtulup ülkeden kaçmasına hiçbir faydası yoktu. Birkaç dakika içinde ahırdan güçlü bir at çalıp yeniden Cork'a dönecekti. Oraya şafak vaktinden önce varacak ve Amerika'ya giden gemi Cobh'dan ayrıldığında o da gemide olacaktı.

Ancak henüz buradan ayrılmaya niyeti yoktu.

Bunu Eleanor evleneceği için yaptığını hatırlattı kendine.

Yüzünü soğuk cama yaslayıp Tyrell'in Devlin'in omzunu tutmasını izledi. Diğer erkeklerle birlikte salondan çıkan iki adam kendi aralarında gülüşüyorlardı ve artık Sean'ın içeri girip bir kez daha bu ailenin bir parçası olmak için duyduğu arzuyu inkâr etmesi imkânsızdı. Bunu öylesine büyük bir arzuyla istiyordu ki neredeyse bu duygunun tadını bile alabiliyordu ama yine de bu isteğini gerçekleştirmek için herhangi bir çabada bulunmadı. O vatana ihanet suçuyla aranan bir firariydi ve ne Kont'un ne de kardeşlerinin itibarına leke sürmek istemezdi

Şimdi hanımlar da yerlerinden kalkmış, salondan çıkmaya hazırlanıyorlardı. Virginia da oradaydı ve Tyrell kolunu kızıl-kahverengi saçları olan bir kadının beline dolamıştı. Sean salondan çıkan kalabalıktaki diğer yüzleri tanımıyordu; annesi dışında. Bayanların salondan çıkmalarına yardımcı olan annesi gülümsüyordu. Kontes her zamanki zarafet ve inceliğini hâlâ koruyordu ancak Sean onun biraz yaşlanmış olduğunu fark etmişti. Kendini kandırmak için boşa çaba harcamadı; ortadan kayboluşu annesine sonsuz bir üzüntü vermiş olmalıydı.

Sonra birden Rex'in yanından uzaklaşan bir kadın gördü. Kadına bir kez daha baktığında kalbinin duracak gibi olduğunu hissetti.

Bir an için yerinden bile kıpırdayamadı. Genç kadın değişmişti ama Sean onu nerede görse tanırdı. Hissettiği rahatlama öylesine yoğun ve etkiliydi ki neredeyse pencereye yığılıp kalacaktı. *Elle.*

O uzun boylu, gözü pek çocuktan eser bile kalmamıştı. Öte yandan, Sean evinde geçirdiği o son günü hatırlama yürekliliği gösterebilseydi dört yıl önce ardında bıraktığı genç kadının hiç de çocuksu bir görünümü olmadığını anımsayacaktı. Sean onun ne kadar uzun boylu olduğunu unutmamış ama vücuduna ve yüzüne hâkim olan o düz çizgiler ve keskin açılar nihayet kaybolmuştu. Çekici ve seksi bir kadın haline dönüşmüştü.

Dünün uzun boylu, sıska çocuğu şimdi bir erkeğin nefesini kesebilecek kadar güzel bir kadındı.

Sean onun cazibesini kullanarak ağabeyini kandırmasını izlerken bir anda dünyasının allak bullak olduğunu hissetti.

Paniğe kapıldı. Şu an ne yapmaya çalışıyordu ki zaten? Buraya hayatı boyunca kimse tarafından öpülmemiş sıska bir genç kadınla karşılaşmayı umarak gelmişti; sadece kardeşi ve dostu olarak gördüğü bir genç kadınla. Şimdi o kadın baş döndürücü bir şekilde Rex'e gülümsüyordu ve Sean neredeyse onun konuştuklarını bile

isabelluswan

duyabiliyordu. *Sana daha önce hiç en sevdiğim ağabeyimin sen olduğunu söylemiş miydim?*

Eleanor, Devlin'e ve diğer bütün ağabeylerine hep bu sözleri söylerdi; içlerinde istisna olan tek kişi Sean'dı.

Sean, içinde bulunduğu gerçekliğin bir yıldırım etkisi yaratarak zihnine düşmesiyle sersemlediğini hissetti. Şu an ona cinsel bir arzu ve açlık duyarak Eleanor'a bakıyordu.

Bu imkânsız, diye düşündü dehşete kapılıp bunu yaptığına inanamayarak. Hayatının büyük bir kısmında kardeşi olarak gördüğü bir kadını arzulayamazdı. İki yıldır sadece kendi kendini tatmin etmesiyle rahatlayan bedeni, her güzel kadın karşısında aynı tepkiyi verirdi.

Eleanor sarışın bir adama gülümseyerek Rex'in yanından ayrıldı ve o adamın koluna girdi. Sean tek bir bakışla, Eleanor'a eşlik eden bu adamın onun nişanlısı Sinclair olduğunu anlamıştı. Doğuştan aristokrat olmanın verdiği bir duruşa sahip olan bu adam yakışıklı ve itibarlıydı. Sean görür görmez ondan nefret etmişti.

isabellaswan

Birden umutsuzluğa kapılıp titrediğini fark etti. Sadece Eleanor ve Sinclair'e değil kendi kendine de öfkelenmişti. Elle elbette büyümüştü. Sean onun böylesine güzel bir kadın olmasına şaşırmakta sonuna dek haklı olsa da ona karşı farklı duygular beslemeye kesinlikle hakkı yoktu. Peki şimdi Elle, Sinclair'i de yanına almış nereye gidiyordu? Sean tekrar pencereden içeri baktı ve yemek odasının boş olduğunu gördü.

Teras kapısının açıldığını duyduğu anda Elle'in kahkahalarını da işitmiş, bu ses ona aynı anda hem tanıdık hem de farklı ve tuhaf gelmişti. Elle'in gülme şekli değişmişti. Artık daha şuh, daha *baştan çıkarıcı* bir şekilde gülüyordu.

Sean sırtını duvara yaslayıp onların görüş alanına girmesini bekledi ve bunu yaparken de kasıklarının sertleşip sızladığını hissetti. Ancak onların terasın korkuluklarına doğru yürümeye başladıklarını

görünce bu dehşet verici gerçeği özümsemeye zaman bulamadı. Elle ve Peter birbirlerine öylesine dalmışlardı ki Sean eve vuran gölgelerin arasında onu fark etmeyeceklerini düşündü. Elle'in yürüyüş şekli de değişmişti. Hâlâ uzun adımlar atsa da artık kalçalarını daha erotik bir şekilde sallıyordu ve Sean onun bu yeni yürüyüş şeklinden gördüğü anda nefret etmişti. Elle artık bakışları üzerine çektiğinin ve beğenilip gıpta edildiğinin farkında olan bir kadın gibi yürüyordu.

Sinclair onun iki elini birden tutarak, "Bu gece ne kadar güzel göründüğünü söylemiş miydim?" diye sordu.

Sean onu boğarak susturmak isterdi.

"Sanırım söylememiştin," dedi Eleanor ses tonundan bile anlaşılan bir gülümsemeyle. "Ama söylemiş olsan bile bunu bir kez daha duymaya hayır demem doğrusu."

Elle ona kur yapıyordu! Bunu yapmayı ne zaman öğrenmişti?

"Öylesine güzelsin ki," dedi Sinclair boğuk bir sesle. Sean onun müstehcen anlamlar çağrıştıran bu ses tonundan hiç hoşlanmamıştı. Aslında gecenin bu vaktinde terasta baş başa olmamaları gerekirdi. Herkes bir anda nereye gitmişti? Elle'in ona eşlik etmekle yükümlü dört ağabeyi vardı. Neden kimse bu görevini yerine getirmiyordu?

Elle, Peter'm iltifatına tatlı bir sesle, "Siz de fazlasıyla yakışıklı ve çekicisiniz bayım," diyerek karşılık verdi. "Sizin gibi bir adamla evlendiğim için çok şanslıyım!"

"Söz konusu kadın sen olunca hiçbir erkek yeterince yakışıklı ya da çekici sayılmaz," diye fısıldadı Sinclair.

Âşık olduğu kadının aslında haylaz bir çocuk olduğunu biliyor muydu acaba? Yoksa Elle atını dörtnala sürmekten, bilek güreşi yapmaktan ve küfrederek konuşmaktan vaz mı geçmişti? Hâlâ ava çıkıyor ve balık tutuyor muydu? Ya da artık erkeklere cilve yapmayı seven, sosyetik bir kadına mı dönüşmüştü?

isabellaswan

"Böylesine çekici olman hoşuma gidiyor," diye fısıldadı Elle. "Gözlerin mavi olsa da seni gerçekten çok çekici buluyorum."

Sean bu sözlerin ne anlama geldiğini bilmiyordu ve belli ki Sinclair de onunla aynı durumdaydı.

Gergin bir sessizlik oldu.

Sean evin duvarına bir yumruk indirmek istedi çünkü Sinclair'in Elle'i öpmeye hazırlandığını biliyordu.

"Seni... seni öpebilir miyim Eleanor?"

"Bunu sormak için *sonsuza* dek beklemenden korkmuştum." Elle bir kahkaha attı.

Sean gözlerine inanamayarak Sinclair'in onu kollarının arasına almasını ve yüzünü yavaşça yüzüne yaklaştırmasını izledi. Gökyüzündeki ay saklandığı bulutun arkasından ortaya çıkıp âşıkları açık bir şekilde gözler önüne sermek için tam da o anı seçmişti. Sinclair dudaklarını Elle'in dudaklarına bastırmıştı ve onun omuzlarına tutunan genç kadın nişanlısına arzuyla karşılık veriyordu.

Öfkelenen, hareket etme kabiliyetini yitiren ve güçlükle nefes alan Sean evin taş duvarına yaslansa da bakışlarını gördüğü manzaradan ayırmadı. O adamın kollarındaki şehvetli kadını tanımakta, zevk ve keyif dolu, boğuk sesler çıkararak Sinclair'i öpen bu kadının Elle olduğunu anlamakta zorluk çekiyordu.

Sean üzerindeki kısa pantolonu çekiştirdi. Elle artık fazlasıyla arzu duyulan bir kadın olabilirdi ama onlar birlikte büyümüşlerdi ve kasıklarında böyle bir zevk hissetmeye hakkı yoktu.

"Ben birisiyle öpüştüm, Sean!"

Birden Elle'in yıllar önce söylemiş olduğu bu sözleri hatırlamak Sean'ın yerinden sıçramasına neden oldu. Sanki o hâlâ on yedi, Elle ise on bir yaşındaydı. Etrafları atlar ve samanlarla çevrili bir halde Adare'deki ahırın içinde duruyorlardı ve Elle ona muzipçe sırıtıyordu.

Haftalardır kiracılardan birinin, yüzünde iki gamzesi ve tatlı bir gülümsemesi olan balık etli, sarışın kızının peşinden koşuyordu.

Hiç beklemediği bir anda kendini onunla birlikte samanların arasında buldu, ellerini eteğinin altına soktu ve kız zevkle inleyince pantolonun düğmelerini çözüp onun içine girmeye hazırlandı. Kızın elini tutup sertleşen erkekliğine götürerek tam bunu gerçekleştireceği sırada bir kıkırdama sesi duydu.

Bu sesi duyar duymaz Elle'in bir kez daha gizlice kendisini gözetlemekte olduğunu anladı. Az önce hissettiği şehvet duygusu kayboldu. Öfkeyle ayağa fırlayıp pantolonunu topladı ve bunu yaparken de ahırdaki bölmelerden birinin üzerine tünemiş olan Elle'in ona sırıttığını gördü.

Elle'in kiracının kızıyla aralarında geçen her şeye tanık olduğunu anladığında yanakları alev gibi yandı ve öfkesi doruk noktasına ulaştı. Elle onun öfkelendiğini anlamıştı çünkü paniğe kapılarak tünediği yerden aşağı atladı.

Sean kapının sürgüsünü açtı ve ahırların arasında koşarak peşinden gitti. Ama Elle ondan kaçmak yerine bahçede temkinli bir şekilde yanına gelmesini bekledi. Sean dikkatli davranmayı tercih ederek aniden durdu. "Başına büyük bir dert açtın," diyerek onu uyardı. Şaka yapmıyordu.

Elle ona dilini çıkardı.

"Sana sıkı bir tokat atıp yaptıklarını babama anlatacağım."

Küçük kız olduğu yerde hafifçe zıpladı. "Sen beni yakalayamazsın ki."

Haklıydı; Elle bir geyik kadar hızlı ve kıvraktı. "Gözetlenmekten hoşlanmam."

"O kızı seviyor musun?" diye sordu Elle birden,.

"Hayır!" Sean daha bunu söyler söylemez pişman olmuştu çünkü bu Elle'i hiç mi hiç ilgilendirmezdi. "Buraya gel, Elle." Sean ona doğru bir adım attı.

Küçük kız başını iki yana sallayıp geri çekildi. Ardından sırıttı. "Ben birisiyle öpüştüm."

Sean bu sözleri duyduğu anda tuhaf bir şekilde dünya durmuş gibi hissetti. "Umarım yalan söylüyorsundur, Elle."

Elle'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Yalan söylemiyorum.Geçen hafta Jack O'Connor beni kilisenin arkasında öptü."

Sean önce büyük bir şaşkınlık yaşadı. Sonra hızla arkasını dönüp yeniden ahıra girdi ve ona bir seyis ile bir at getirmelerini söyledi.

Eleanor onun peşinden koştu. "Nereye gidiyorsun?"

"Küçük Jack O'Connor'ı öldürmeye." Sean bunu gerçekten de yapacaktı. Elle daha küçücük bir çocuk sayılırdı!

Eleanor onun kolunu tuttu. "Bekle! Sakın yapma! Bu benim hatamdı!"

Sean yüzünde ciddi bir ifadeyle dönüp ona baktı. "Seni öptü mü, öpmedi mi?"

Elle dudaklarını ısırdı. "Ben onu öptüm. Aynen şu şekilde." Bunları söyledikten sonra kollarını Sean'ın boynuna doladı ve onu öpebilmek için havaya sıçradı.

Sean onu kendinden uzaklaştırdı. "O çocuğun kollarına mı atladın yani?"

"Neden olmasın? Sen sürekli kızları öpüp duruyorsun! Kadınları da öyle! Sen çapkın bir adamsın! Babam öyle olduğunu söylüyor."

Erkeklik hormonları zirveye ulaşan Sean ve kardeşleri son günlerde kasabanın altını üstüne getiriyorlardı. Sean kıpkırmızı oldu. "Artık beni gözetlemekten vazgeçmelisin. Ben eskisi gibi küçük bir çocuk

isabelkawan

değilim, Elle! Böyle giderse görmemen gereken şeyleri göreceksin!" Sean gerçek anlamda korkuya kapılmıştı.

"Ellerini korsesinden aşağı kaydırıp o kızın bacaklarına dokunman gibi mi?" Elle ona muzipçe sırıttı ve kızın az önce çıkardığı sesleri taklit etti, "Oh, oh, OOHH!"

Bu kadarı yetmişti. Artık ona sıkı bir tokat atmaktan fazlası gerekecekti. Sean elini ona doğru uzattı ama Elle hızla oradan kaçtı. Onu bir köşeye sıkıştırıp bir kez olsun dövmeye kararlı olan Sean, küçük kızın peşinden koştu. Bir ağacın arkasına geçip Sean'ın onu yakalamaya çalıştığı her defasında elinden kurtulmayı başaran Elle kahkahalar atıyordu. O bir tavşan kadar hızlı olabilirdi ama Sean da sabırlı bir adamdı. Nitekim kısa bir süre sonra canı sıkılan Elle suratını asmaya başladı.

"Tamam, pes ediyorum," dedi Sean sessizce. Sonra da arkasını döndü.

Elle'in içini çekerek ağacın güvenli gövdesinden uzaklaştığını duyduğu anda hızla geri dönüp onu kulağından yakaladı.

"Ay! Ay!"

Sean onu bir değil iki defa güzelce silkeledi. "Bir daha beni gözetlerken yakalarsam seni beş altı yaşlarında bir çocukmuşsun gibi dizlerimin üzerine yatırırım."

Elle çılgına dönmüş gözlerle ona bakarak, "Tamam! Üzgünüm! Yemin ederim ki bir daha yapmayacağım!" diye yalvardı.

"Leydiler böyle şeyler için yemin etmezler ama sen zaten bir leydi değil, yaramaz bir çocuksun. Haydi artık gidelim." Sean onu kulağını bırakmadan peşinden sürükleyerek ahırdan uzaklaşmaya başladı.

"Üzgünüm ve bir daha asla yemin etmeyeceğim!"

"Üzgün falan değilsin ve büyük bir ihtimalle düğününde yemin edeceksin!"

isabellaswan

Gözlerinden bir damla yaş dökülen Elle, "Ne olur beni babama götürme!" diye yalvardı.

Sean durdu. Az önce yaptığı ve gördüğü şeylere rağmen onun için üzülüyordu. Elini kulağından çekip onun kolunu tuttu. "Jack'i gerçekten öptün mü?"

Elle tereddüt etti. "Evet öptüm ama dudağından değil yanağından."

"Tam tahmin ettiğim gibi." Sean içini çekti. "Leydiler yalan söylemezler Elle, leydiler erkekleri öpmez ve böyle şeyler için yemin etmezler."

"Leydi olmaktan nefret ediyorum," dedi Elle suratını asarak.

Sean gülümsemesine engel olamadı ve Elle de ona gülümsedi.

"Seni seviyorum, Eleanor."

Sinclair'in nefes nefese yaptığı bu açıklama Sean'ın yeniden içinde bulunduğu ana dönmesine neden olmuştu. Geçmişi hatırlamak istemiyordu belki ama Elle'i başka bir adamla sevişirken görmeyi de istemiyordu. Sinclair genç kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. Adam resmen titriyordu ve kahretsin, Elle de sanki ona âşıkmış gibi gülümsüyordu.

"Bir centilmen gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum," diye fısıldadı Sinclair, "ama sen bunu neredeyse imkânsız hale getiriyorsun."

"Burada baş başayız," diye mırıldandı Elle de. "Bu gece bir centilmen gibi davranıp davranmadığını kimse bilmeyecek."

Sean duruma müdahale etmek için öne doğru bir adım attıysa da kendine tam zamanında engel oldu. Elle, Sinclair'in daha da ileri gidebileceğini mi ima etmeye çalışıyordu? Sean dünün kural tanımayan, inatçı çocuğunun şimdi kural tanımayan, ateşli bir kadın haline dönüştüğünün farkındaydı. Acaba nişanlısını çoktan yatağa atmış

isabellaswan

mıydı? Elle arzu duyduğu bir şeyi elde etmekten asla kaçınmazdı ve Sean onu bekâretini kaybetmeyi umursamak şöyle dursun yatak aktivitelerinden zevk bile alacağını bilecek kadar iyi tanıyordu.

İşte şimdi tekrar öpüşüyorlardı.

Sean artık daha fazla dayanamayıp duvara bir yumruk indirdi. Kahretsin, Elle'in ağabeyleri neredeydi? Bütün geceyi onun sevişmesini izleyerek mi geçirecekti? Buna katlanabileceğini hiç sanmıyordu.

Tam o sırada Elle, Sinclair'in kollarından sıyrıldı ve telaşla etrafa bakarak, "O da neydi öyle?" diye bağırdı.

Sean az önce yaşadığı ikilemi unutup onlara görünmemek için iyice duvara yaslandı.

"Ne neydi?" diye sordu Sinclair. Ses tonu bir kez daha insanı tiksindirecek kadar boğuktu.

Fazlasıyla şaşırmış gibi görünen Elle, "Duymadın mı?" diye sordu. "Biri bizi mi gözetliyor yoksa?"

"Bizi kim gözetleyebilir ki sevgilim?"

Elle kaşlarını çatarak, "Sen misin Rex?" diye sordu ısrarcı bir tavırla.

"Ah Tanrım," dedi Sinclair. "Ağabeylerin seni korumak konusunda fazlasıyla titiz davranıyorlar. Bu elbette övgüyü hakkeden bir davranış ama her biri tek tek beni kenara çekip evlenene kadar kusursuz bir centilmen gibi davranmam konusunda özel olarak uyardı." Boğazını temizledi. "Belki de artık içeri girsek iyi olur."

Elle olumsuz anlamda başını salladı. "Ah, boşver onları! Ağabeylerim sadece havalı birer komutandır. Ben Ty, Rex ve Cliff'i idare edebilirim. Onlardan korkmuyorum! " dedi ve cesurca ekledi. "Seninle öpüşmek hoşuma gitti, Peter."

isabellaswan

Sean, onu hâlâ on bir yaşındaymışçasına kulağından tutmayı ve yine eskisi gibi sinir bozucu ama masum bir çocuk olana dek silkelemeyi istedi.

O bunları düşünürken terasın kapıları açıldı ve tuhaf bir ayak sesi duyuldu. Sean, Rex'i hemen tanıdı ve sağ bacağının yarısını kaybetmiş olduğu için koltuk değneği yardımıyla yürüdüğünü fark edince büyük bir şaşkınlık yaşayarak irkildi.

Rex'in bu durumda olduğundan haberi yoktu.

Ama zaten bu kadar uzun zaman evinden ayrı kalmışken üvey kardeşinin böylesine büyük bir yaranın acısına katlandığını nereden bilecekti?

Rex topallaya topallaya muhabbet kuşlarının yanına gitti. "Bu büyüleyici randevuya müdahale etmenin akıllıca bir davranış olacağını düşündüm. Siz ikiniz henüz evlenmediniz." Yüzünde keyifsiz bir gülümseme belirdi.

isabellaswan

İşte o an Sean onunla aynı duyguları paylaştıklarını anladı. Rex tamamen değişmişti. Sean o güne dek kendi ruhunun kaybı için asla yas tutmamış olsa da şimdi Rex'in kaybı için üzülüyordu.

"Ben yirmi iki yaşındayım," diye haykırdı Elle. Onun yerinde başka bir kadın olsaydı ilerlemiş yaşından asla bahsetmezdi. "Yanımda bana eşlik edecek birine ihtiyacım yok."

"Ah, sanırım bu konuda hiç zorlanmadan seninle aynı fikirde olmadığımı söyleyebilirim," dedi Rex. "Artık gidelim mi?" Bu bir soru değil, bir emirdi.

Elle sinirlenmişti. "Ah, sizin benden üstün olduğunuzu unutmuşum *Sör* Rex," dedi öfkeyle.

Demek Rex'e şövalyelik nişanı verilmişti. Bu unvanı savaş meydanında elde etmiş olmalıydı ve Sean onun adına sevinmişti.

Âşıklara içeri girmelerini işaret eden Rex, "Sen evlenene dek öyleyim," dedi soğukkanlı bir tavırla.

Sean, Elle'in o meşhur asabiyetini sergileyerek oflaya puflaya önünden geçmesini ve Sinclair'in da hayal kırıklığına uğramış bir halde onun peşinden gitmesini izledi. Sinclair'in Elle'le asla başa çıkamayacağını düşündü ama yine de içinin rahatladığını söyleyemezdi. Eğer doğru anladıysa Elle iki gün içinde burada olmayı sonuna dek hak ederek o adamın yatağına girecekti.

O bunları düşünürken Rex bir anda kaskatı kesildi.

Sean onun, terastaki varlığını hissettiğini anlayarak nefesini tuttu.

Rex tam eve gireceği sırada koltuk değneğini çevirip arkasını döndü ve Sean'ın saklandığı duvar da dâhil olmak üzere terasın tamamını gözden geçirdi.

Sean bir an için onun kendisini gördüğünü ve bakışlarının buluştuğunu düşündü.

Ancak yanılıyordu çünkü Rex tekrar önüne dönmüş ve onu az önce görüp duyduklarının sebep olduğu acı tattan yutkunarak kurtulmaya çalışır bir halde dışarıda yapayalnız bırakarak topallaya topallaya eve girmişti.

isabellaswan

Bölüm Dört

Yeni bir gün daha başlamıştı. Şarabın etkisinden sıyrılmaya çalışan Eleanor bir iki saatten fazla uyuyamamış ve nihayet uykuya dalmayı başardığında rüyasında Peter yerine Sean'ı görmüştü. Sean eve geri dönmüş ama tamamen değişmişti. Onunla ilgili karanlık ve rahatsız edici bir şeyler vardı. Eleanor gördüğü rüyadan kısa bir an için gerçek olduğunu düşünerek sersemlemiş bir halde uyanmış, gördüklerinin sadece rüya olduğunu anladığındaysa tam bir hayal kırıklığı yaşamıştı.

Şimdi doru atını dörtnala sürüyordu. Newmarket'ta koşan bir jokey gibi hayvanın boynuna eğilerek onu keskin bir dönemeçten geçmeye zorladı.

Tam o sırada önüne bir adam çıktı.

Eleanor hızla dizginlere asıldı. Adam taştan yapılmış bir heykel gibi yerinden kıpırdamıyordu.

Hayvan durabilmek için kendini geriye doğru attı ve Eleanor da adama öfkeyle tepki verdi. Hayatında hiç bu kadar sinirlendiğini hatırlamıyordu. Onu yere serme dürtüsüyle elindeki kırbacı havaya kaldırarak, "Seni aptal!" diye bağırdı. "Canına mı susadın? Yolumdan çekilmek aklına gelmedi mi, yoksa sen intihar etmeye kalkışan bir deli misin?"

Onun etrafından dolaşmaya niyetlenerek atını sürdü ama adam aniden dizginlere yapıştı. Eleanor'un öfkesi tehlikeli bir seviyeye ulaştıysa da hemen ardından korktuğunu hissetti. Daha önce kimse

babasına ait bu arazide onun yanına yaklaşmaya cesaret edememişti. Atını mahmuzladı. Birden bakışları buluştu ve öylece kalakaldılar.

Eleanor'un kalbi önce duracak gibi oldu, sonra hissettiği şaşkınlık ve mutlulukla yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

Sean karşısında duruyordu. Sean eve geri dönmüştü.

Eleanor onun başına kötü bir şeyler gelmiş olduğunu hemen anladı. O kısacık sürede bile hem zayıflamış hem de korkmuş olduğunu fark etmişti. *Ama ne olursa olsun o Sean'dı.* Mutlulukla haykırarak atından aşağı indi ve neredeyse ayaklarının yerden kesilmesine neden olacak kadar hızlı bir şekilde Sean'ın kucağına atladı. Kollarını genç adamın boynuna dolayıp ona sıkı sıkı sarıldı.

Ardından ağlamaya başladı.

Onu öyle çok özlemişti ki. İşte o an, ona özlem duymanın hâlâ atan kalbinin yerinden sökülmesine benzer bir duygu olduğunu anladı.

Sean olduğu yerde kalmış, sadece sert ve vahşi bir ses çıkarmıştı.

Bu ses Eleanor'un hissettiği rahatlama ve neşeyi yerle bir etti. O an tüm gücüyle Sean'ın ince ve kaslı vücuduna sarılmakta olduğunu fark etti. Onu bırakmaktan, bunu yaparsa tekrar kayıplara karışmasından korkuyordu. Yüzünü göğsüne yaslamış, Sean da çenesini onun başına koymuştu. Sean hep zayıf bir adam olmuştu ama artık üzerinde bir dirhem bile et olmayan, sadece kas ve kemikten oluşan bir vücudu vardı. Az önce çıkardığı o kaba ses de acı ve ızdırap doluydu. *Sorun neydi?*

Ama ne olursa olsun artık eve dönmüştü; ona dönmüştü, *onun için* dönmüştü. Eleanor içinde büyük bir baskı hissetti; bu onu çok özlemiş olmanın, ona ihtiyaç duymanın ve hem geçmişe hem de mevcut ana ait bütün duyguların güçlü bir karışımıydı. Onu hâlâ seviyordu; onu sevmekten asla vazgeçmemişti. Sean'a bakıp gülümsedi.

isabellaswan

Sean ona karşılık vermedi. Yüzünde temkinli bir ifade vardı ve sert hareketlerle ondan uzaklaştı.

Eleanor irkildi; Sean ondan çekiniyor olabilir miydi?

Ona bir kez daha sarılmak istedi. "Geri döneceğini biliyordum."

Ama Sean büyük bir ustalıkla ondan kurtulmayı başardı. "Sakın yapma."

Eleanor güçlükle de olsa nefes alabildi. "*Neyi* yapmayayım, Sean? Eve geri döndün!" diye haykırdı.

Sean ona cevap vermedi ama hâlâ büyük bir dikkatle yüzüne bakmayı sürdürüyordu. Eleanor onun bu davranışına bir anlam yüklemeye çalışarak gözlerinin içine baktığında, genç adam donuklaşıp anlamsızlaşan gözlerini ondan kaçırdı.

Eleanor büyük bir şaşkınlık yaşıyordu. Onlar birbirlerinden asla bir şey saklamazlardı. Sean'ın anlamlı gözleri ona karşı hep açık ve savunmasız olmuştu. O gri renkli, güzel gözler bazen neşeyle, sevgiyle ve iyilikle parlar bazen de azimle, kararlılıkla ve öfkeyle kararırdı. Geçmişte kaç kez gizlice bakışıp birbirlerinin ne düşündüğünü anlamamışlar mıydı?

Eleanor, Sean'ın yüzünün de değişmiş olduğunu fark etti. Artık zayıf bir yüzü vardı ve avurtları çökmüştü. Yanağında ve boynunda yara izleri olduğunu görünce ürperdi; biri onun yüzünü bıçakla doğramıştı! "Ah, Sean." Yüzündeki beyaz bir hilale benzeyen yara izine dokunmak üzere elini uzattığında Sean kendini geri çekti.

Eleanor kaskatı kesildi. Sean'ın yüzünde temkinli bir ifade belirmişti. İçgüdüleri onu yanıltmamıştı; ortada ters giden bir şeyler vardı.

Sean'ın sorunu ne olursa olsun Eleanor artık yanındaydı ve onun bu sorunun üstesinden gelmesine yardımcı olacaktı. "İyi misin?"

"Sen nişanlısın," dedi Sean. Bunu sanki yakın bir zamanda sesini yitirmiş gibi güçlükle duyulan, boğuk bir fısıltı şeklinde söylemişti.

isabellaswan

Ona yüreğini paramparça eden bir duygu yoğunluğuyla bakması Eleanor'un bocalamasına neden oldu.

"Ne dedin sen?"

Ama artık Sean onun gözlerine bakmaktan vazgeçmişti. Bakışları dudaklarına, oradan da ansızın göğüslerine kaydı. Aslında Eleanor'un üzerinde onun çöpe attığı eski bir gömleği vardı. Sean'ın bakışları belindeki düğüm atılmış, deri kemere gitti; kalçalarına bakmış da olabilirdi.

Eleanor birden üzerinde bir erkeğe ait kısa bir pantolonla nasıl göründüğünü gözünün önüne getirdi. Yıllardır erkek kıyafetleri giymişti –Sean onu defalarca bu cesur kıyafetlerin içinde görmüştü– ama şimdi kendini dikkat çekici, tahrik edici hatta çıplakmış gibi hissediyordu.

İçinde koca bir boşluk açılmıştı sanki.

isabellaswan

Eleanor hayatında ilk defa arzu duymanın ne demek olduğunu biliyordu. İçinde öylesine büyük bir boşluk vardı ki canı yanıyordu ve o an bu boşluğu doldurmak için Sean'ı içine alması gerektiğini anlamıştı.

Bir erkeğe arzu duymanın nasıl bir duygu olduğunu önceden bildiğini sanıyordu. Elbette, Peter'la öpüşmekten hoşlanmıştı ve Sean, Askeaton'dan ayrılmadan önce ondan güzel sözler duymayı, kollarının arasında olmayı ve onun tarafından öpülmeyi istemişti. Ama şimdi rol yaptığını, arzu duyuyormuş gibi davrandığını, hatta bir erkeğe âşık olan bir kadının duygularını hissetmeyi umduğunu anlamıştı. O zamanlar çok genç ve masumdu; kesinlikle şu an hissettiği şeyleri hissetmemişti.

İçindeki baskı güçlü ve etkiliydi. Konuşmakta zorlandı. "Eve döndün," dedi yavaşça. Vücudu titriyordu. Artık daha temkinli davranmaya başlamıştı. Yine eskisi gibi masum ve kaygısızca onun elini tutmak istiyor ama bunu yapmaktan korkuyordu. Az önce

yaşadıkları bir şekilde aralarındaki her şeyi değiştirmişti. "Ne oldu? Neredeydin?" diye sordu.

Sean kısa bir an için onun gözleriyle buluştuktan sonra bakışlarını kaçırdı. Kısık ve kaba bir sesle söylediği kelimelerin arasında boşluk bırakarak, "Evlenmek üzere olduğunu duydum," dedi bir kez daha yavaşça.

Ardından başını kaldırıp gümüş grisi gözleriyle ona baktı.

Eleanor ne yapacağını şaşırarak dudaklarını ısırdı. O güne dek hep gizli gizli, Sean'ın son anda ortaya çıkıp onu başka bir adamla evlenmekten kurtaracağının hayallerini kurmamış mıydı? "Sean. Ben nişanlandım," dedi ama şimdi onunla Peter ve evliliği hakkında konuşmak istemiyordu.

"İki gün içinde," Sean konuşmakta zorlanıyormuşçasına durdu, "düğünün olacak."

Eleanor ona ne cevap vereceğini bilemiyordu. Huzursuzca gülümsedi. "Yanlış biliyorsun. Ben Peter'la evlenmeyeceğim."

Sean gözlerini kırpıştırdı.

Böylesine basit bir hareketi gerçeğe dönüştürmekten korku duysa da Eleanor ona bir kez daha dokunmak zorundaydı. Uzanıp elini okşadı. Bu eli tutmak ve bir daha *asla* bırakmamak istiyordu. "Öylesine uzun zaman oldu ki! Herkes senin öldüğünü sanıyor, Sean. Buna neredeyse ben bile inanacaktım. Ama bana söz vermiştin. Günün birinde döneceğini söylemiştin ve nihayet döndün!"

Sean artık onun yüzüne bakmıyordu. "Üzgünüm. Kimseye... acı çektirmek istememiştim."

Öylesine tuhaf davranıyor ve öylesine garip bir şekilde konuşuyordu ki aralarında sanki birbirlerini hiç tanımıyorlarmış gibi rahatsız edici bir durum oluşmuştu. Ama bu imkânsızdı; onlar birbirlerinin en yakın dostuydu. "Sana ne oldu böyle? Sesine ne oldu? Neden bu

isabellaswan

kadar zayıfsın? Neden bize hiç haber göndermedin? Sean... öylesine değişmişsin ki!"

"Size haber gönderemezdim." Sean ifadesiz bir tavırla Eleanor'a baktı. Gözleri öncekinden daha donuk, daha karanlıktı. "Çünkü... hapisteydim."

"Hapiste mi?" Eleanor duyduklarına inanamayarak bir çığlık kopardı. "Bu yara izleri orada mı oldu? Ah, Tanrım! O yüzden mi bu kadar zayıfsın? Ama neden hapse girdin? Sen benim tanıdığım en dürüst adamsın!" Ancak bu durum onun uzun süren yokluğunu ve ailesiyle bir kez olsun iletişim kuramamasını açıklıyordu.

Sean bakışlarını yere indirdi. "Aslında şu an burada olmamalıydım." Ardından başını kaldırıp içine işleyen bakışlarla ona baktı. "Hapishaneden kaçtım."

Eleanor bu sözlerle sarsıldı. "Şu an peşindeler mi?"

"Evet."

Eleanor zihninin allak bullak olduğunu ve içinin korkuyla dolduğunu hissetti. Sean kaçtığı hapishaneye geri dönmeyecekti. Artık ona yardım etmesine hiçbir şey engel olamazdı! "Hemen saklanmalısın! Peşinden gelen oldu mu?"

"Hayır."

Eleanor rahatladı. "Ahırlara ne dersin? Oradaki bölmelerden birine saklanabilirsin."

Sean ona cevap vermedi.

Eleanor'un sinirleri bozulmuştu. Sean'in gözlerindeki bu yoğun bakışlar ne anlama geliyordu? "Biz birbirimizin en yakın dostuyuz ama şu an öylesine huzursuzum ki!" Yüksek sesle endişe dolu bir kahkaha attı. "Bir an önce saklanmalısın."

"Ben... burada kalmayacağım."

isabellaswan

Eleanor söylediklerini yanlış anlamış olmalıydı. Eve daha yeni dönmüşken onu tekrar bırakıp gidemezdi. Kendini toparlayıp konuşabilmesi biraz zaman aldı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu dikkatli bir şekilde.

Sean bakışlarını ondan kaçırıp üzerlerinde uzanan ağaç dallarına ya da dalların ötesindeki gökyüzüne baktı. "Ben ülkeyi... terk ediyorum."

Bir anda çaresizliğe kapılıp korkmaya başlayan Eleanor, "Eve daha yeni döndün!" diye haykırdı ve onun elini tuttu. Eli sert ve nasırlıydı; en azından bu özelliği hiç değişmemişti.

Sean elini geri çekti. Ona olan güvensizliğini yansıtan gözleri kocaman açılmıştı.

Hiçbir şey söylemeden başını iki yana salladı.

Eleanor artık onun kendisine dokunmasını istemediğini anlamıştı. Ama onlar beraber büyümüştü ve Eleanor onun eline dokunmaktan çok daha fazlasını yapmıştı. Küçük bir çocukken sırtına tırmanmış, gördüğü kâbusun ardından onun yatağına çıkmıştı. Onun arkasında ata binmişti. Biraz daha büyüdüğünde bile canı istediği her defasında elini avucuna almış ve o da belki milyonlarca kez omzunu ya da dirseğini tutmuştu.

Sean'ın boğuk fısıltısı bakışlarını ona çevirmesine neden oldu.

"Değişmişsin."

Elbette, değişmişti. Sean bunu ardında farklı bir niyet barındırmadan, gerçekten kastederek söylemişti belki ama sesi yine Eleanor'un yüreğini parçalayan bir duygu yoğunluğu taşıyordu. Genç kadın bu söze tepki olarak hareketsiz kaldı ve bir yumruk darbesi gibi içini kaplayan duygunun cinsel arzu olduğunu hemen anladı.

Güçlükle de olsa başını sallamayı başardı. Kelimeleri özenle seçerek konuşmaya başladı. "Büyüdüm. Sen de değişmişsin."

Aralarındaki boşluğu bir gerginlik doldurmuş gibiydi. Bu gerginlik tam ortalarında dans eden parlak ve hararetli bir ateş misali çatır çatır yanıyordu sanki.

Sean onunla aynı arzuyu, aynı ihtirası mı paylaşıyordu, yoksa Eleanor mu böyle düşünüyordu? Genç adam ona daha önce hiç bu kadar dikkatlice bakmamıştı. O güne dek hiç bu kadar rahatsız edici ve gerginlik dolu bir an yaşamamışlardı. Eskiden aralarında doğal bir yakınlık, sevgi dolu bir bağ gibi kendiliğinden oluşan basit bir çekim gücü vardı.

Peki şimdi bu gerginlik ne anlama geliyordu?

Eleanor ürperdi. "Hapishanede ne kadar kaldın? Oradaki günlerin nasıl geçti?"

Sean donuklaşan gözleriyle ona baktı. "İki yıl kaldım."

Eleanor küçük bir çığlık kopardı.

"Eskiden bir köy vardı. Şimdi o köy yok."

Eleanor, ülkesi ve halkının tarihi hakkında yeterince bilgi sahibiydi. Bu tarih yağmalamalarla, tereddüt etmeden yapılan hırsızlıklarla, doğuştan sahip olunan hakların yitirilmesi ya da elden alınmasıyla, tecavüz ve cinayetlerle doluydu. İrlanda tarihinin en acı dolu katliamlarından biri Sean'ın babasının hayatına mal olmuştu. Sean'ın az önce söylediklerinin ne anlama geldiğini tahmin etmesi için olayın detaylarını bilmesine gerek yoktu. Bir protesto ya da ayaklanma neticesinde İngiliz birlikleri köye çağrılmıştı. Doğru ya da yanlış, toprak sahibi seçkinlerin korunması uğruna koca bir köy yakılıp yıkılmıştı. Ve bu olaylara Sean da karışmıştı.

Sean yetişkin bir erkek olduktan sonra hayatını tamamen Askeaton'la ilgilenmeye adamıştı ve buna arazi sınırları içinde yaşayan İrlandalıların haklarını savunmak da dâhildi. Eleanor'un onun hangi tarafta olduğunu sormasına bile gerek yoktu. Az sonra çok kötü şeyler duyacağını hissederek olduğu yerde kaldı.

"İngiliz askerlerinden ölen oldu mu? Üzerinizde silah var mıydı?"

Limerick şehrinde silah taşımak, İngiliz otoritesine karşı koymak ve vatana ihanet etmek sayılırdı. Şehir, Sean evi terk etmeden önce Ayaklanma Yasası kapsamına alınmıştı.

Sean başını salladı. "Evet, askerler öldü. Silahlar mı?" İşte şimdi öfkelenmeye başlamıştı. "Elimizde sadece yaba ve bıçaklar vardı."

Etrafta bir sandalye olsa Eleanor bir an bile düşünmeden üzerine çökerdi. Yüzünün bembeyaz olduğunun farkındaydı. Sean'ın bahsettiği ayaklanmanın nerede gerçekleştiğini bilmiyordu ama zaten bunun bir önemi yoktu. Şiddetli bir çatışma sonrasında İngiliz askerlerinin hayatlarını kaybetmesi Sean'm büyük bir tehlike altında olduğunu gösteriyordu. Vatan hainliğiyle suçlanıyor bile olabilirdi. İşte şimdi onun için gerçekten korkmaya başlamıştı.

"Bir önceki kış çok sayıda adam astılar Sean ve bir o kadarını da sınır dışı ettiler! Hepsini isyan çıkarmakla suçladılar! Babam şehrin yönetiminden çekilmeyi tercih etti. Halkımızdan birkaç kişiyi savunma cesareti gösterdiği için hakkında asılsız suçlamalar oldu! Şimdi şehri garnizon kumandanı olan Yüzbaşı Brawley yönetiyor." Eleanor bir anda gözyaşlarına boğulduğunu fark etti. Hemen yüzünü sildi; şu an ağlayıp sızlanacak kadar zamanı yoktu.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Sean. Yüzünde ciddi ve nefret dolu bir ifade vardı.

Eleanor başını iki yana salladı. "O ve Devlin isyan suçlamalarıyla karşı karşıya kalanlardan birkaçını kurtarabilme umuduyla yalancı şahitlik yaptılar. Babam artık şehri kontrol altında tutamadığı ve halkımızı koruyamayı başaramadığı için istifa etti." Eleanor kendini toparlamaya çalıştı. Sean'a doğru yaklaştı ama genç adam kendisine dokunacağını anlamış gibi ondan uzaklaştı. Onun aralarındaki fiziksel mesafeyi korumak konusundaki bu kararlılığı Eleanor'un sadece umutsuzluğa değil, aynı zamanda dehşete kapılmasına da

isabelkaswan

neden oluyordu. Sean'ın başına neler gelmişti de bu kadar temkinli ve mesafeli bir insana dönüşmüştü?

"Geçmişte ne yaşadığın umurumda bile değil, Sean. Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmedi. Sen hâlâ benim en yakın dostumsun ve senin için elimden gelen her şeyi yapmaya hazırım. Her şeyi!" dedi kelimelerin üstüne basa basa. "Neden sana sarılmama izin vermiyorsun?"

"Aramızdaki *her şey* değişti."

Eleanor onun gözlerine bakıp yine eskisi gibi zihninden geçen her düşünceyi okuyabilmeyi isterdi. Öfkeli olduğunu biliyordu ama bunun sebebini anlayamıyordu. Az önce söylediği sözlerin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Belli ki çok sıkıntılı günler geçirmek zorunda kaldın. Oysa benim sana olan hislerim hiç değişmedi. Sadakatim de öyle. Saklanmana yardımcı olduktan sonra birlikte babama gidip bu sorunu bir şekilde çözmesini isteyeceğiz. Böylece özgür kalıp eve geri dönebileceksin."

Sean'ın gözleri büyüdü. "Kont'a hiçbir şey söylemeyeceksin!" diye haykırdı boğuk bir sesle. "Onun... işbirlikçi... damgası mı yemesini istiyorsun? Kontluğa... el konulmasını mı istiyorsun? Bir vatan hainin... ne konumunu... ne de arazisini elinde tutabilir!" Öylesine tedirgindi ki o berbat fısıltısıyla âdeta haykırıyordu.

Eleanor dehşete kapıldı. "Seni vatana ihanetle mi suçladılar?"

Sean insanın tüylerini ürperten bir hareketle başını salladı. Şimdi gözleri parlıyordu.

"Ama vatana ihanet edenlerin sonu darağacıdır!" diye haykırdı Eleanor. İdamlar hiç vakit kaybetmeden, süratle gerçekleştirilirdi.

Sean onun endişesini savuşturmak istercesine sert bir hareketle elini salladı. "Endişelenme." Göğsü yaşadığı sıkıntıyı açığa çıkaracak şekilde hızlı hızlı inip kalkıyordu. "Ben Amerika'ya gidiyorum."

isabellaswan

Eleanor bir anda sarsıldığını hissetti. Amerika çok uzaktaydı! Yine de Sean işlediği suçlara babasını ortak etmek istememekte haklıydı. İrlanda tarihinin sayfaları, konumu ve arazisi elinden alınarak cezalandırılan insanlarla doluydu. Ama Sean, Amerika'ya gidemezdi. "Amerika'ya kaçmana gerek yok," dediğini duydu çaresizce. Yaşadığı panik şimdi onu tamamen esir almıştı. "Devlin bize yardım edebilir."

Sean yerinden sıçradı ve Eleanor kısa bir an için onun kendisine dokunacağını düşündü. Ama sonra elini aşağı indirdi. "*Biz* diye bir şey yok. Ve Devlin bana yardım etmeyecek."

Eleanor ürpererek kendini geri çekti. "Devlin sana mutlaka yardım etmek isteyecektir. O İrlanda'nın en zengin adamlarından biri ve hükümetle olan yakın ilişkisini hâlâ sürdürüyor. İşin doğrusu donanmada pek çok arkadaşı..."

"Hayır!" Sean birden onun üzerine yürüdü. Zayıf vücudu kontrol edilemez bir şekilde çılgınca titriyordu. "Neden... anlamak istemiyorsun? Dört yıl önce... burayı terk eden adam... bir daha asla geri dönmeyecek!" Fazlasıyla öfkelenmiş gibiydi; gözleri çakmak çakmak yanıyordu ve yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Eleanor neredeyse korkuyla olduğu yere sinecekti ama yine de Sean'ın bir şeylere, herhangi bir şeye tutkuyla bağlı olması onu biraz olsun rahatlatmıştı. "O adam geri döndü. Şu an karşımda duruyor!"

"O adam öldü," diye haykırdı Sean insana hüzün veren fısıltıyla. "Sean O'Neill öldü."

Bu sözleri duymak, bundan daha kötüsü onun bu sözlere kendisinin de inanmasını istediğini bilmek Eleanor'un dehşetle irkilmesine neden oldu.

"Ben artık John Collins'im! Devlin'i benimle birlikte cehenneme sürüklemeye... niyetim yok." Sean'ın gözleri vahşice, hatta neredeyse çılgınca parladı.

Eleanor korkuya kapılmıştı ama bunun sebebi Sean değil, onun yaşadıklarıydı. "Sean ölmüş olsaydı bundan haberim olurdu!" Sert bir hareketle onun göğsüne vurdu. Gözleri dehşetle büyüyen Sean boşta bulunup irkildi. Eleanor bu defa da onun göğsüne sıkı bir yumruk indirdi. "Sean ölmüş olsaydı ağabeyini korumaya çalışmazdı! John Collins'in kim olduğunu bilmiyorum ve bunu öğrenmek de istemiyorum!" Bunları söylemesinin ardından gözyaşlarıyla mücadele etmeye çalıştı.

Ardından Sean'ın da kendini toparlamaya çalıştığını fark etti. Onun bunu yapmak için ne kadar büyük bir mücadele verdiğini anlayınca bir anda sessizleşti. Titremeleri sona erdiğinde elini Sean'ın yanağına götürdü. Dokunuşuyla irkilen Sean bakışlarını ona çevirdi. Yüzü düzgün tıraş edilmemişti ama Eleanor bunu umursamadı. *Bu imkânsız da olsa onu o güne dek hiç olmadığı kadar çok seviyordu.* Bu basit dokunuş bile içinde aniden yoğun bir duygu karmaşası yaşamasına neden olmuştu. *Yüreğinde çok fazla sevgi, korku ve arzu vardı. Sean onu kollarının arasına alsa, vücudunun ihtiyaçlarını hiçe sayıp sadece bununla bile yetinebilirdi.*

"Sakın ağlama."

Eleanor o ana dek gözlerinin dolduğunu bile fark etmemişti. Bu sözler bardağı taşıran damla oldu ve yüzünden hızla yaşlar akmaya başladı. "Sen İngilizlerin elinden kaçmış bir firariyken, evini bir kez daha terk etmeye hazırlanırken, sana dokunup sarılmaya ihtiyacım olduğu halde bunu yapmama izin vermezken nasıl olur da ağlamamamı beklersin? Bir daha geri dönecek misin? Öylesine zayıflamışsın ki!" Eleanor artık hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı.

"Yapma Elle," dedi Sean boğuk bir sesle. Eleanor'un gözyaşları bu sözleri duyduğu anda dindi. Sean ona lakabıyla seslenmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Birden kalbinin gerçekleşmesi mümkün olmayan bir şeyin özlemiyle yanıp tutuştuğunu hissetti; Sean'ın kendisine ona

isabellasyan

olan öfkesi yatıştığı zamanlarda yaptığı gibi gülümsemesini isterdi. Eleanor onun pürüzlü yanağını tutmaya devam ettiği için yerinden kıpırdamıyordu. Şimdi Sean'ın gözlerinde de bir pırıltı belirmişti. Yoksa bu gözyaşlarının parlaklığı mıydı?

Sean, Eleanor'un elini indirmesi için yüzünü çevirdi. "Kont bana yardım edemez... Devlin de öyle," dedi güçlükle duyulan bir sesle. "Artık bunu anlamak zorundasın."

"Yanılıyorsun! Ben bunu gayet iyi anlıyorum. Ama Devlin sana *yardım edebilir*. O asla bir korkak gibi davranıp içinde bulunduğun durumdan ve senden kaçmaz! Ağabeyin seni özledi Sean, seni neredeyse benim kadar özledi."

"Ben bir askeri öldürdüm," dedi Sean onun sözünü keserek. "Mahkemeye çıktım. Vatana ihanetten suçlu bulundum. Bana kimse... yardım edemez. Yarın... Amerika'ya gidiyorum."

Sean ona bir yumruk indirse bile bu kadar acı çektiremezdi. *Yarın mı* gidecekti? Eleanor bir anda sersemleyerek geriye doğru tökezledi. Sean içgüdüsel bir hareketle düşmemesi için ona elini uzattı. Daha önce defalarca yaptığı gibi elini kavrayan iri elleri, Eleanor'a acı verecek kadar tanıdık, sert, güçlü ve becerikliydi. Ama dokunuşu değişmişti. Dokunuşu Eleanor'un vücudunu baştan aşağı etkisi altına almıştı çünkü bu ona kadınlığını hissettiren erkeksi bir dokunuştu. Bakışları buluştu. Eleanor'un başka seçeneği yoktu. Onunla beraber gidecekti.

"Düşüp bayılmadan önce... otursan iyi olur."

Sean onun hayatında bir kez olsun bayılmadığını biliyordu. Eleanor söylediklerini umursamadı. "Bineceğin gemi ne zaman kalkıyor?"

Sean kalın ve siyah kirpiklerini aşağı indirerek bakışlarını ondan kaçırdı ve elini bırakıp arkasını döndü.

Eleanor tekrar önüne geçti ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Gemi ne zaman kalkıyor?" diye sordu ısrarla.

isabellaswan

"Yarın akşam," dedi Sean yavaşça. Tekrar yüzüne baktığında Eleanor gözlerinin suçluluk duygusuyla parladığını fark etti. *Sean ona yalan söylemişti.* Eleanor buna inanamıyordu; Sean ona asla yalan söylemezdi. Genç adam o güne dek pek çok şey yaşamıştı ve hâlâ da yaşamaya devam ediyordu. Ancak ortada çok net olan iki gerçek vardı; Sean ülkeden ayrılana dek saklanmak zorundaydı ve Eleanor da onunla birlikte gidecekti. "Ben de seninle geliyorum."

Sean irkildi ve fal taşı gibi açılmış gözlerle ona baktı. "Sen evleneceksin."

"Ben de seninle geliyorum ve sakın beni durdurmaya kalkışma," dedi Eleanor öfkeyle. Sean'ın onu bir kez daha terk etmesine asla izin vermeyecekti.

Bu defa bakışlarıyla mücadele etmeye başladılar. "Hayır... gelmiyorsun," dedi Sean kararlılıkla. "Senin katılman gereken bir *düğün* var; *kendi* düğünün."

isabellaswan

Eleanor, onu bir anda karşısında bulduğundan beri ilk defa bu gerçekle yüzleşmek zorunda kalmıştı. Sahi Peter konusunda ne yapacaktı? Artık onunla evlenebilmesi mümkün değildi.

"Sorun nedir?"

"Sen hâlâ benim nasıl bir ruh hali içinde olduğumu ve neler hissettiğimi anlayabiliyor musun?" Eleanor bu soruyu tüm samimiyetiyle sormuştu.

Sean tereddüt etti. Ona bir yanıt vermek konusundaki isteksizliğini her haliyle belli ederek sert ve kısık bir sesle, "Olabilir," dedi.

Eleanor dikkatle onun bakışlarını inceledi ama zihninden geçen düşünceleri ya da duygularını anlayabilmesi mümkün değildi. "O halde artık Peter'la evlenemeyeceğimi de biliyor olmalısın."

Sean hiç kıpırdamadı. "Dün gece ondan çok hoşlanıyormuş gibi... görünüyordun."

Fısıltı şeklindeki tuhaf konuşması ve değişime uğrayarak kaba ve pürüzlü bir hale dönüşen ses tonu Eleanor'un onu anlamasını zorlaştırmıştı. Genç kadın önce, "Neden bahsediyorsun?" diye soracak oldu ama sonra yanaklarını ateş bastı. "Yoksa sen de mi oradaydın? Hayır, bu imkânsız! Dün gece orada değildin, öyle değil mi?" Eleanor birden o gece yaşananların utanç verici detaylarını anımsadı. *Sarhoş* olmuştu. Peter'ın ailesi ve sayıları elliyi bulan diğer misafirlerin önünde *dili sürçmüştü.*

Kıpırdayan dudakları dışında Sean'ın yüz hatlarında hiçbir değişiklik olmadı. Ses tonu ona inanmadığını söylüyordu. "Neden yanında sana eşlik eden biri yoktu?"

Sean'ın duruş şekli değişmişti. Ağabeyinin komutasındaki gemilerden birinin dümenine geçmiş gibi savunmacı bir tavırla bacaklarından destek alıyordu.

Eleanor terasta baş başa kaldığı nişanlısı tarafından öpüldüğünü, hatta ondan daha fazla öpücük almak istediğini düşününce hem sersemlemiş hem de dehşete kapılmıştı. Yanakları alev alev yanıyordu. Güçlükle de olsa, "Ne kadarına şahit oldun?" demeyi başardı. Bir hanıma yakışmayacak tavırlar sergilemişti. *Arsız* bir kadın gibi davranmıştı. Fazlasıyla *cesur* hareketlerde bulunmuştu.

Sean arkasını dönüp ondan uzaklaşarak, "Her şeyi gördüm," dedi. Attığı adımlar huzursuzluğunu ortaya koyuyordu. Eleanor birden onun eskisinden farklı bir şekilde yürüdüğünü fark etti; sanki kasları gerilmişti ve acı çekiyordu.

Genç kadın bulduğu bir kayanın üzerine oturdu. Ona bir açıklama yapmayı denemeli miydi? Peki ne söyleyecekti? "Peter'dan hoşlanıyorum..."

"Bu umurumda bile değil," dedi Sean. Kelimeleri hızlı hızlı sarf etmesi Eleanor'u şaşırtmıştı. Üstelik şimdi onun da yüzü kızarmıştı.

"O benim nişanlım," dedi bir açıklamaya çalışarak.

"Demek sen de bir İngiliz olacaksın ha?" Sean'ın ses tonu alaycıydı.

Eleanor başını olumsuz anlamda salladı. "Yorkshire'da yaşayacağız. Yani Chatton'da yaşayacağız ama..."

"Sen değişmişsin!" diye bağırdı Sean. Sesi o gün ilk defa bir fısıltıdan öteye geçmişti. "Orada geçirdiğin iki sezondan nefret ettiğini söylemiştin... Benim tanıdığım Elle, İrlanda'yı asla terk etmezdi!" Sonrasında sustu ama Eleanor bunu hızlı ve öfkeli bir şekilde konuşmanın verdiği yorgunluktan mı yoksa söylemek istediği her şeyi söylediği için mi yaptığını bilmiyordu.

"Ben Adare'den ayrılmak istemiyorum!" diye haykırdı Eleanor.

Sean şimdi eskisinden daha pürüzlü olan sesiyle, "O halde ayrılma!" diye bağırdı. Ardından öksürmeye başladı. Sesi onu yarı yolda bıraktığı için öfkelenmiş gibi görünüyordu. "Nişanlın senin... ormanda dolaşan... bir geyiği... boynuzlarından... vurabileceğini biliyor mu?"

Eleanor korkuya kapılmıştı. "Artık konuşma, Sean. Bu kadar çok konuşmak canını yakıyor." Ayağa kalkıp ona dokunmak istedi. Sean'ın sesi söylediği her kelimede daha da kısık ve anlaşılmaz oluyordu.

Sean öfkeyle başını salladı. "O senin... bir erkek gibi... giyindiğine... şahit oldu mu?" diye bağırdı bu defa kekeleyerek. Sesinde hem büyük bir öfke hem de gizli bir alay vardı. "Seni... kısa pantolonla gördü mü? Çizmelerle! Düğümlenmiş bir kemerle!"

"Kes şunu, Sean!"

"O bunları istemiyor, Elle!"

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Eleanor yalvarırcasına.

"O dün geceki şuh kadını... istiyor!"

Eleanor ona itiraz ederek başını salladı. "Ben değiştim. Artık bir kadınım ve senin beni Peter'la öpüşürken izlemeye hakkın yoktu! Doğru söylüyorsun; nişanlım beni tanımıyor. Ama sen nasıl olur da dört yıl boyunca ortadan kaybolursun? *Nasıl?* Şimdi geri dönmüş

isabellaswan

gizlice beni mi izliyorsun? Üstelik bir kez daha yanında ben olmadan evi terk etmeyi düşünüyorsun!"

"Evet!"

Eleanor ona bir tokat atmak üzere elini kaldırdı.

Sean bileğini tutarak bunu yapmasına fırsat tanımadı.

Aslında Eleanor ona vurmak istememişti çünkü acı çeken bu adamı seviyordu. Ama Sean artık Peter onları ilgilendirmediği halde bu konuda acımasızca üstüne gelmeyi sürdürüyordu. Eleanor ona bütün bunları anlatabilmeyi isterdi ama şimdi onun da sesi çıkmıyordu.

Sesi çıkmıyordu çünkü Sean'ın gözlerine baktığında alev alev yandıklarını görmüştü. Bakışlarındaki parıltı duyduğu öfkeyi değil, kıskançlığını yansıtıyordu. Sean bileğini bırakmamış, hatta onu kendine doğru çekerek kalçalarını bacaklarına bastırmasını sağlamıştı. Eleanor'un zaten kontrolsüzce hızlanmış olan kalbi, onun kaslı bacaklarının ne kadar sert olduğunu hissetmesiyle birlikte neredeyse tekleyerek atmaya başladı. Sert... ve erkeksi. İçgüdüsel bir hareketle vücudunun ağırlığını diğer bacağına verince göğüsleri Sean'ın göğsüne sürtündü. Meme uçları ona acıverecek kadar sertleşti ve içinde bir arzu dalgasının kabarmaya başladığını hissetti. Sean onu sadece bir santim daha kendine çekecek olursa dayanamayıp patlayabileceğini düşündü.

Sean hırıltıyla solumak dışında tamamen sessizleşmişti. Eleanor o an onun yatağında, kollarının arasında olmak, onunla hiçbir engel tanımadan tutku dolu bir halde çılgınca sevişmek, elleri ve dudaklarını kullanarak yara izleriyle dolu, sert vücuduna dokunmak ve onun da kendisine aynı şekilde dokunup öpmesini sağlamak için sahip olduğu her şeyi vermeye hazır olduğunu anladı. Bütün bunları Sean da biliyor olmalıydı çünkü bakışları belirgin bir şekilde dudaklarına kaymıştı.

"Haklısın," dedi Eleanor nefes nefese. "Peter, Elle'i istemiyor. Ama sen istiyorsun."

isabellaswan

Sean onu daha da sıkı tuttu ve iyice kendine doğru çekti. Eleanor'un meme uçları gömleğine ve iç çamaşırına sürtünüyor, kumaşların üzerinden göğsüne bastırıyordu. Birden gözleri büyüdü ama sonra onu serbest bıraktı.

"Hayır. Elle küçük bir çocuktu. Artık o Elle yok."

Eleanor kendini toparlamaya çalışarak gergin ve sarsılmış bir halde volta atan Sean'a baktı. "Ben hâlâ buradayım, Sean. Sadece büyüdüm o kadar."

Sean keyifsiz bir kahkaha atmak istermişçesine sert bir ses çıkardı.

Eleanor usulca onun yanına yürüdü. Sean yüzünü öyle bir buruşturdu ve öylesine uzun bir süre uzaklara baktı ki Eleanor artık onun tek bir kelime bile etmeyeceğini düşündü. Sonrasında aslında kelimelerini toparlamaya çalıştığını anladı. "Sen... Sinclair'e... aitsin."

"Hayır! Ben *sana* aitim!"

Bu sözler Sean'ın dehşetle irkilmesine ve arkasını dönüp hızla oradan uzaklaşmasına neden oldu.

Eleanor peşinden koşup ona yetişti. "Saklanmalısın. Sana yardım edebilirim."

"Bu gece... ormanda saklanacağım."

"Ve sonra da gideceksin değil mi? Gün doğar doğmaz?" diye sordu Eleanor ısrarla.

Sean tereddüt etti. "Evet."

Bu cevap Eleanor'un kararını pekiştirdi. O da eşyalarını toplayıp gün doğar doğmaz oradan ayrılacaktı. Aslında aklında harika bir fikir oluşmaya başlamıştı. "Hayır, ormanda saklanamazsın. Bu çok tehlikeli."

Sean yüzünde temkinli bir ifadeyle ona baktı.

"Ama odamda saklanabilirsin."

isabeldaswan

Bölüm Beş

Şimdi sahip oldukları her şey tehlike altındaydı ve Eleanor bunu biliyordu; Sean'ın hayatı ve özgürlüğü, paylaşacakları gelecek. Sean'ın çıkacağı Amerika yolculuğunda onun da yanında olmasına izin vermediğini düşünmek istemiyordu. Hep bir arada oldukları yıllarda kendisine bir kez olsun günün birinde aşkına karşılık bulabileceğini ima etmediğini de öyle. Bunun yerine Sean'ın ona nasıl baktığını ve birbirlerine karşı hissettikleri arzuyu düşünüyordu. Bu arzuyu yanlış yorumlamış olamazdı.

Sabellaswan

Sean'ın kimseye görünmeden gizlice eve girebilmesi mümkün olmadığı için o günü ormanda geçirmesi konusunda anlaşmışlardı. Eleanor onun eve askerler tarafından aranan bir firari olarak döndüğünü bildiği için yakın bir zamanda İngiliz birliklerini karşılarında bulmalarından korkuyordu. İngiliz birliklerinin yaklaştığını, onlar kendisini bulmadan çok önce fark edebileceği konusunda ısrarcı davranan Sean ise dikkat çekecek ölçüde sakin ve korkusuzdu.

Sean'ı eve, aileleri ve misafirlerin başka şeylerle meşgul olacağı akşam yemeği saatlerinde sokmayı planlıyorlardı.

Eleanor nihayet olan bitenleri algılamaya fırsat bulabilmişti. Sean'ı sevmekten asla vazgeçmeyecekti ama o artık vatana ihanetle suçlanan bir hükümlüydü. Eleanor imkân olduğunca, ailesindeki herkesin onun adına leke gelmemesi ve yeniden özgürlüğüne kavuşması için

mücadele edeceğini biliyordu. Artık ne babasının ne annesinin ne de ağabeylerinin onunla evlenmesine izin vermeyeceklerini de biliyordu.

Sean eve eskisinden farksız bir konumda dönmüş olsaydı Eleanor'un babasını bir aşk evliliğine ikna etmesi hiç de zor olmazdı. Sean köklü bir aileden geliyordu ve ataları, bir zamanlar İrlanda'nın yarısını hâkimiyetleri altında tutmuş olan saygıdeğer kontlardı. Ama o, sonradan fakirleşen Katolik İrlandalı bir asilzadenin küçük oğlu olarak doğmuştu. Burası bir zamanlar O'Neill'lara ait bir arazi olmasına rağmen Sean'ın babası Askeaton'ı Adare'den kiralamak zorunda kalmıştı. Yine de Kont, kızının, üvey oğluyla evlenmesini destekler ve onlara küçük bir arazi bile hediye ederdi. Hayatları şimdikinden çok daha kolay olur ve Eleanor hiçbir şey için endişe duymak zorunda kalmazdı.

Ama artık Sean ona evlenme teklif etse bile Kont bu evliliğe asla izin vermezdi. Aklından geçen planlar fark edilecek olsa kimse onun Sean'la evden kaçmasına da izin vermezdi. Sahip olduğu kalabalık ailenin böylesine hızlı bir şekilde parçalanmış olması Eleanor'u hem üzüyor hem de endişelendiriyordu.

Ama en azından geceyi Sean'la birlikte geçirecekti ve onu tekrar yanında görmek için sabırsızlanıyordu. Onun başından geçen her şeyi öğrenmek zorundaydı. Sean kendisine tehlikeli bir yabancıymışçasına mesafeli davranıyordu. Elbette, eninde sonunda ona böyle temkinli davranmaktan vazgeçecekti. Ayrıca Sean O'Neill'ın ölmüş olduğu konusundaki ısrarı da saçmaydı. Zayıf ve korkmuş olsa da kendini zorlayarak boğuk bir sesle konuşsa da Sean O'Neill fazlasıyla canlıydı. Nasıl olduysa yaralanmış ama ölmemişti. Yaralanan insanlar iyileşirdi ve Sean da iyileşecekti. Eleanor bunun için ne gerekiyorsa yapmaya kararlıydı.

Sean şu an eve çok kısa bir mesafedeki ormanlık alanda olsa da onu fazlasıyla özlüyordu. Yine eskisi gibi kolunu beline dolamış

bir halde yanında oturmasını istiyordu. Onun güldüğünü görmeyi, kahkahalarını duymayı da öyle.

Öylesine uzun zaman olmuştu ki! Sean, Tyrell'in evlenip iki çocuk sahibi olduğunu biliyor muydu acaba? Peki o gitmeden önce bir kızı olan Devlin'in şimdi bir de oğlu olduğunu duymuş muydu? Paylaşacakları çok şey vardı. Ve eğer bunu göze alabilirse Eleanor onu kendisini öpme konusunda cesaretlendirmeyi de düşünüyordu.

İçindeki heyecan çılgınca bir hızla harekete geçti. Sahip oldukları elverişsiz şartlara ve Sean'daki değişikliklere rağmen kendini *mutlu* hissediyordu. Sean eve geri dönmüştü ve Eleanor onun bir daha asla kendisi de yanında olmadan oradan ayrılmasına izin vermeyecekti.

Eleanor zeminine yassı taşlar döşenmiş terasa çıktı ve durup dikkatle etrafına baktı. Sabahları çoğunlukla saat yedi olmadan çok önce ata biner, o saatlerde güneş daha bir önceki gecenin serinliğini ısıtmaya fırsat bulamamış olurdu. Oysa şimdi saat yediyi çoktan geçmiş, güneş iyice yükselip etrafı ısıtmaya başlamıştı. Saat sekize yaklaşıyorsa babası, ağabeyleri ve erkek misafirlerinden bazıları salonda kahvaltı yapıyor olmalıydı. Bayanlar saat on ya da on buçuktan önce nadiren aşağı inerlerdi.

isabellaswan

Eleanor bunları düşündüğü sırada terasta tek başına oturmakta olan Rex'i karşısında buldu ve korkuyla havaya sıçradı. Gülümseyen Rex topallaya topallaya yanına geldi. "Seni korkuttum mu?" diye sordu tuhaf bir tavırla.

"Evet korkuttun," dedi Eleanor. Şimdi kendini daha da gergin hissediyordu. Rex'in yüzünde tuhaf bir şekilde sakin ve donuk bir ifade vardı.

Ağabeyi bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. "Ata binmeye her zamankinden biraz daha geç bir saatte çıkmışsın."

Eleanor dehşetle onun bir şeylerden şüphelenmiş olabileceğini düşündü. Rex son zamanlarda edindiği alaycı mizah anlayışı dışında

bir kaya kadar sağlam ve güvenilir birisiydi. Sean'la aynı yaştaydı ve ona her zaman yakın olmuştu. Eleanor bundan sonraki hayatını Sean'la geçirmeye bu kadar kararlı olmasa Rex'e gider, ondan yardım ve öğüt isterdi. Ama içindeki bu ani dürtüye karşı koydu. Sean ailesinden hiç kimsenin bu işe bulaşmasını istemediğini çok net bir şekilde belirtmişti ve Rex de tıpkı Kont ve diğer ağabeyleri gibi onun Sean'la kaçmasını istemezdi.

Rex yüzüne belli belirsiz fark edilen bir gülümseme yerleştirdi. "Kıpkırmızı olmuşsun. Dışarısı o kadar da sıcak sayılmaz."

Eleanor fazlasıyla yardıma ihtiyaç duyan Sean'ı düşünerek yutkundu.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Artık ağabeyinin ondan şüphelendiğinden neredeyse emindi. Güçlükle de olsa gülümsemeyi başardı. "Geç kaldığım için ahırdan buraya koşarak geldim. Şu an istediğim en son şey Sinclair ailesine mensup birilerinin beni bu kıyafetler içinde görmesi."

"Etrafta kimse olup olmadığına bakmamı ister misin?"

Eleanor başını salladı ve koltuk değneğini her zaman sağ omzunun altında taşıdığı için onun sol elini tuttu. "Bu harika olur."

Rex'in gözlerinde sevgi dolu, müşfik bir ifade belirdi. "Haydi gel," dedi. "Ben önden giderim."

Birkaç dakika sonra ona salonda kimsenin olmadığını işaret etmiş ve koşarak salondan geçip koridora çıkan Eleanor sağ salim üst kata ulaşmayı başarmıştı. Tam o sırada yanından geçen hizmetçiyi görünce Sean'la yaptığı planları bir anda değiştiriverdi.

"Beth!"

Etine dolgun bir kız olan hizmetçi durup reverans yaptı. "Leydim." Eleanor'un sabahın o saatinde erkek kıyafetleri içinde koridorda olmasına en ufak bir tepki bile vermemişti. Beth her işe koşan, cana

isabellaswan

yakın bir kız olmasına rağmen epeyce durgun ve biraz da aptal sayılırdı. Onun bu özelliği Eleanor'un işine geliyordu. Beth'in aksine hizmetçilerin çoğu merdiven altında dedikodu yapmaya bayılırdı.

"Mutfağa gidip bir çuvala koca bir kalıp peynir, bir somun ekmek, varsa biraz et ve bir şişe şarap koymanı istiyorum. Şarap soğuk olmasın." Sean yemek yemek için akşam saatlerini bekleyebileceğini söylemişti ama şimdi Eleanor onun söylediklerine kulak asacak durumda değildi.

Onu başıyla onaylayan Beth, "Şarap, ekmek ve peynir," diye tekrarladı.

"Hepsini bir çuvalın içine koyacaksın. Aşçı sana soru soracak olursa bunları benim için hazırladığını söylersin. Çuvalı mutfağın arka kapısının dışına bırak," dedi genç kadın bütün bu talimatların Beth'in kapasitesini aşmayacağını umarak. "Eğer varsa et de koymayı unutma."

Beth aldığı emirleri yerine getirmek üzere oradan uzaklaştı. Eleanor kendini sakinleştirebilmek için derin bir nefes aldı. Sean'ın dönüşüyle ilgili bu şaşırtıcı gelişme onu öylesine heyecanlandırmıştı ki sağlıklı düşünmekte zorlanıyordu. Sean'm aynı zamanda giysilere de ihtiyacı olacaktı. Hızla koridordan geçip Cliff'in odasının kapısına vurdu. Zamanının büyük bir kısmını bir servetten diğerine koşarak denizlerde geçiren Cliff bir *privateer*'dı[1] ve nadiren eve uğrardı.

Eleanor yüzü kızaran bir hizmetçiden onun eve dün geceyarısından epeyce sonra geldiğini ama yine de misafirlerle birkaç el iskambil oynadığını duymuştu.

Odadan herhangi bir cevap alamayınca kapıyı açıp içeriye girdi.

Cliff'in mermer bir şöminesi ve bolca mobilyası olan, mavi duvarlı, geniş bir odası vardı ve odanın tam ortasında sayvanlı bir karyola

1 16. ve 19. yüzyıllar arasında İngiltere'de, hükümetin verdiği yetkiyle savaş zamanı yabancı gemilere saldırabilen gemi ve bu gemiyi işleten kişiye verilen isim. (ç.n.)

isabellaswan

duruyordu. Karyolanın üzerinde çok sayıda örtü olduğu için bunu söylemek zordu ama ağabeyi orada olmalıydı. "Cliff!" dedi Eleanor yanına giderek.

Göğsü çıplak olan Cliff yerinden sıçrayarak doğruldu ve tamamen afallamış bir halde kardeşine baktı. Eleanor onun yatakta yalnız olmadığını anladı. Ağabeyinin yanındaki kadın çarşafların altına gizlenince yüzünün kızardığını hissetti.

"Sen hiç kapı çalmaz mısın?" diye haykırdı Cliff. De Warenne ailesinin diğer bütün erkekleri gibi o da uzun boylu, yapılı ve fazlasıyla yakışıklıydı. Onun da Eleanor'unki gibi koyu sarı renkli saçları vardı ama denizde geçirdiği yılların ve güneşin etkisiyle saçlarında bol miktarda renk geçişleri oluşmuştu. En az yakaladığı korsanlar kadar bronz bir tene sahipti.

"Eve daha yeni döndün. Sadece tek bir gece ellerine sahip olmadan duramaz mısın?" diye bağırdı Eleanor. Ağabeylerinin içinde çapkın olmasıyla tanınan tek kişi Cliff'ti.

"Şu an meşgul olduğumu görmüyor musun?" diye gürledi Cliff. "Lütfen hemen dışarı çıkar mısın?" Şimdi onun yüzü de kızarmıştı.

Eleanor içinde bulundukları durumdan zevk almaya başladı. Cliff asla öfkelenmezdi ve yanında yatan kadının kim olduğunu merak ediyordu. Bakışlarını isimsiz kadına doğru çevirdi. Ağabeyi ilk macerasını yaşamak üzere on dört yaşında evden kaçtıktan sonra hizmetçilerle düşüp kalkmaktan zevk almamaya başladığı için yatağındaki kadın düğüne davet edilen konuklardan biri olmalıydı. Bu da onun Sinclair ailesinin bir üyesi ya da Peter'ın yakın arkadaşlarından birinin karısı olduğunu gösteriyordu.

"Bu kadarı yeter," dedi Cliff. Çarşaflardan birini üzerine çekip bu hareketi daha önce defalarca yapmış gibi vücudunu ustaca örterek yataktan dışarı fırladı.

isabelleswan

Eleanor hızla ağabeyinden uzaklaştı. "Birkaç kıyafete ihtiyacım var," dedikten sonra arkasını dönüp tekrar koridora koştu.

"Halinden belli oluyor zaten!" diye bağırdı Cliff arkasından.

Eleanor odanın kapısını hafifçe aralık bıraktı. Cliff'in pantolonunu giydiğini duyabiliyordu. "Hayır, Cliff, senin kısa pantolonlarından birine, bir gömleğe ve bir de cekete ihtiyacım var. "Bunları söylediği anda Sean'ı bir an önce düzgün kıyafetler içinde görme hevesiyle büyük bir hata yaptığını anladı ve hızla arkasını döndü.

Cliff koridora çıkıp bakışlarını üzerine dikti. Sonra da kapıyı dikkatle arkalarından kapattı.

Eleanor dudaklarını ısırıp kaçmaya hazırlandı. "Sonra görüşürüz."

Cliff kardeşinin kolunu tuttu. "Şu an yarı çıplaksın," dedi Eleanor imalı bir tavırla. Bu onun umurunda bile değildi ama yanlarından geçen bir hizmetçinin düşüp bayılacağı neredeyse kesindi.

"Yine ne haltlar karıştırıyorsun sen?" dedi Cliff onun imasını duymazdan gelerek. "Yarın öğleden sonra evleniyorsun. Bu bile seni terbiyeli bir leydi yapmaya yetmiyorsa bunun için ne gerekeceğini bilmiyorum. Nişanlın seni bu halde gördü mü?" diye sordu tenkit eder gibi.

Eleanor sevimli bir edayla ağabeyinin ışıl ışıl parlayan, mavi gözlerine baktı. "Dün gece seni içeri alan hizmetçi önce bir serseri sonra bir korsan olduğunu düşünmüş."

Cliff onun ne demek istediğini anladı ve fazlasıyla sert ve kaslı kollarını aynı şekilde sert ve kaslı olan göğsünde kavuşturdu. "Ben bir barbar gibi giyinmeyi tercih edebilirim ama senin nasıl giyineceğin konusunda bir tercih yapma şansın yok. Ayrıca ben dün gece gemiden inip doğrudan eve geldim."

Eleanor içini çekti. "Şu kıyafetleri ver de gideyim, Cliff. Sana bunun açıklamasını yapacağım ama şimdi olmaz."

isabellaswan

Cliff neler olup bittiğini anlamak istercesine ona baktı. "Başın dertte mi?"

Eleanor ona cevap vermedi. Cliff gemisinden inip eve gelmişti. Birden kalbinin yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladığını hissederek, "Gemini Limerick'e mi demirledin?" diye sordu.

"Bundan sana ne?"

Eleanor dudaklarını ısırdı. Cliff kendi gemilerinin kaptanı olarak yaklaşık dört beş yıldır dünyayı dolaşıyordu ve sahip olduğu rekor ortadaydı. Sadece geçen yıl on bir ganimet toplamıştı; bu herkese parmak ısırtan, büyük bir başarıydı. Yirmi altı yaşına geldiğinde artık kendi döneminin en iyi *privateer*'lardan biri olarak tanınıyordu. Sean, Devlin'in bu işe karışmasını istemiyordu ve bu konuda haklıydı. Devlin'in bir karısı ve iki çocuğu vardı, üstelik atalarının yaşadığı malikâne de oğluna kalacaktı. Ama Cliff maceracı bir ruha sahipti. Hiç evlenmemişti ve büyük bir ihtimalle ölene dek evlenmeyecekti. Cesareti on adamın cesaretine bedeldi. Eleanor, Cliff'in yardımıyla özgürlüğe yelken açabileceklerini düşünüyordu. Peki ama kendisinin de onunla beraber gitmesi konusunda daha Sean'ı bile ikna edememişken Cliff'i nasıl ikna edecekti?

"Başın ne tür bir dertte Eleanor?" diye sordu Cliff sert bir şekilde.

Eleanor onu bir süreliğine oyalamaya karar verdi. "Şimdi bana kıyafetleri versen de sonra buluşsak olur mu? Buluştuğumuzda sana her şeyi anlatacağım."

Bu sözleri duyar duymaz şüpheye kapılan Cliff, "Ne zaman buluşacağız?" diye sordu ısrarla.

"Akşam yemeğinden önce üst kattaki balkonda buluşalım." Eleanor ona gülümsemeye çalıştı. "Sana her şeyi açıklayacağım. Ama şimdi o kıyafetlere ihtiyacım var."

"Kaçıyorsun değil mi? Erkek kılığına girip Sinclair'den kaçıyorsun."

isabelkaswan

"Cliff!" Eleanor ağabeyine itiraz etmeye çalıştı.

"Kaçmana gerek yok, Eleanor. Yüce Tanrım nereye gideceksin? Nasıl yaşayacaksın? Sinclair'le evlenmek istemiyorsan, birlikte Kont'a gider konuşuruz. Ben sana destek olurum."

Eleanor'un gözleri yaşlarla doldu. "Evde biraz daha fazla zaman geçirsen en sevdiğim ağabeyim olabilirdin," diye fısıldadı.

"İzin ver de giyineyim. Sonra da gider Edward'la konuşuruz." Cliff tuhaf bir şekilde babasına ya kont ya da Edward diye hitap ederdi.

Eleanor onun koluna dokunarak, "Ben kaçmıyorum," dedi ve bu doğruydu. En azından onun düşündüğü şekilde kaçmayacaktı. "Sana her şeyi anlatmak istiyorum ama şimdi değil."

Cliff dikkatle kardeşine baktı. "Hiç çekinmeden kafamın karıştığını itiraf edebilirim. Sinclair'le evlenmeyi düşünüyor musun?"

Eleanor başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır. Artık düşünmüyorum."

Cliff'in bakışları sertleşti. "Peki onu son anda mı terk edeceksin?"

"Keşke her şey farklı olsaydı ama bu mümkün değil!" diye haykırdı Eleanor.

"Neler olup bittiğini öğrenmek için akşam yemeğini bekleyecek değilim," dedi Cliff öfkeyle. "Sakın bana kaçmayacağını söyleme. Bunu gözlerinden okuyabiliyorum. Sen bana asla yalan söylemedin, Eleanor."

"Çünkü sen hiç burada değildin," diye haykırdı Eleanor. "Evden *kaçtığında* henüz on yaşındaydım. Zamana ihtiyacım var Cliff. Lütfen. Ben iki ya da üç yaşında olan bir bebek ya da on yaşındaki bir çocuk değilim, yirmi iki yaşındayım! Ne yaptığımı biliyorum. Şimdi şu kıyafetleri almama izin ver ve saat altıda buluşalım. Konuştuklarımızı sakın kimseye anlatma!"

isabellaswan

Cliff'in delici bakışlara sahip mavi gözleri bunu kabul etmediğini söylüyordu.

"Lütfen," diye yalvardı Eleanor.

Cliff nihayet başını salladı. "Tamam," dedi. "Ama bu durumdan hiç hoşlanmadım."

Eleanor ona gülümsediğini belli etmeden arkasını döndü. Ağabeyini idare etmek kolay değildi ama o her zaman olduğu gibi yine istediğini elde etmeyi başarmıştı.

Eleanor atını ormanda onu bıraktığı yere doğru sürdü ama Sean ortalarda görünmüyordu. Onun kendisini bir kez daha terk etmiş olmasından korkan Eleanor bir an için kalbinin duracağını düşündü.

Tam o sırada Sean ağaçların arasından sıyrılarak dışarı çıktı. "Burada ne işin var?" diye haykırdı boğuk sesiyle. "Sana bu akşam... eve geleceğimi söylemiştim!"

Şimdi üzerinde gösterişli bir siperlikli şapkayla tamamladığı leydilere özgü koyu renkli bir binici kıyafeti olan Eleanor yan otururak bindiği attan aşağı atladı. "Bütün gün açlık çekmene izin veremezdim."

Sean öfkelenmişti. Eleanor yiyecek ve şarap çuvalını atın eyerinden çözerken dizginleri tuttu.

"Kahretsin! Seni... takip eden oldu mu Elle?"

"Hayır, çok dikkatli davrandım." Eleanor sadece kollarını tıka basa dolduran yiyecek yığınıyla ilgilenmeye çalıştı. Sean'la yeniden bir arada olmak her açıdan heyecan vericiydi.

"Neredeyse öğlen olacak!" diye haykırdı Sean. "Birileri... seni görmüş olmalı."

Eleanor ışıl ışıl parlayan gözlerle ona baktı. "Ben aptal değilim. Kadınlardan biri peşime takılmasın diye başım ağrıyormuş gibi yaptım ve tek başıma ahıra gittim. İşte. Burada ekmek, şarap, peynir

isabellaswan

ve biraz da salam var." Elindeki çuvalı ona uzattı. Sean bakışlarını üzerinden ayırmadığı için gülümsedi. "Onun içinde de temiz giysiler de var," diye ekledi.

"Teşekkür ederim," dedi Sean nihayet ve hemen arkasından yine suratını asıp somurtmaya başladı. Yere oturup çuvalı açtı ve Eleanor'a baktıktan sonra peynirden bir parça kopardı. İşte o an Eleanor onun ne kadar acıkmış olduğunu anladı. Hiçbir şey söylemeden ona yiyecek getirmekle ne kadar doğru bir iş yaptığını düşündü. Sean sadece birkaç dakika içinde çuvalda ne varsa silip süpürmüştü. Eleanor hapsihanede onu aç bırakıp bırakmadılarını merak etti. Duyduğu üzüntüyü ona belli etmemeye çalışarak yüzünü başka yöne çevirdi.

"Sana hiçbir şey bırakmadım, Elle," dedi Sean birden.

Eleanor derin bir nefes alıp tekrar ona baktı ve gülümsedi. "Ben aç değilim."

Bakışları buluştu. "Sen her zaman açsındır," dedi Sean usulca.

Bu sözler Eleanor'un içinde bulunduğu andan kopmasına neden oldu ve genç kadın aynı duyguyu Sean'ın da hissettiğini anladı.

O hayatı boyunca fazlasıyla iştahlı bir kadın olmuştu ve bu özelliğini en iyi Sean biliyordu. Eleanor yakılıp yıkılmış bir harabeye dönüşen malikâneyi onunla birlikte yeniden inşa ederek geçirdiği Askeaton'daki o uzun günleri hatırladı; şöminenin önüne oturup yemeklerini orada yerlerdi. "Güzel bir kahvaltı yaptım," dedi yalan söyleyerek.

Sean ayağa kalktı. "Peki biraz şarap ister misin?" diye sordu. Bu defa sanki canı yanıyormuş gibi kendini kastığı ve zorlanarak yürüdüğü çok açıktı.

"Hayır, teşekkürler," dedi Eleanor.

Sean insana korku veren bir hançerin yardımıyla şişenin mantarını çıkardı. Ardından tereddüt ederek ona baktı.

isabellaswan

Eleanor onun derdini anlamıştı. "Benim için sorun yok. Şişeyi ağzına dayayarak içmenden rahatsız olmam."

Sean ona başını salladıktan sonra şişeyi ağzına dikti. Yüzüne katıksız bir zevk ifadesinin yayılması Eleanor'un yıllardır şarap içmediğinden şüphelenmesine neden olmuştu. Genç kadın kalbinin paramparça olduğunu hissetti. Sean bunu bilse de bilmese de hüküm giymiş bu adamın içindeki gerçek centilmen hâlâ varlığını koruyor ve yeniden ortaya çıkmak için çaba harcıyordu.

Eleanor onu doya doya seyretme fırsatını kaçırmadı. Şimdi eskisinden daha zayıf olabilirdi ama onu en çok heyecanlandıran erkek olma özelliğini hâlâ koruyordu. Yüzündeki çizgiler eskisinden daha sert ve keskindi belki ama bu çizgilerin oluşturduğu açılar her zamanki gibi kusursuzdu. İkisi de henüz küçük birer çocukken Eleanor öylesine sıradan, o ise öylesine yakışıklıydı ki her ikisi de bu özelliklerinden dolayı sık sık alay konusu olurdu.

isabellaswan

Aslında vücudu da mükemmel sayılırdı. Üzerinde hiç yağ olmadığı için attığı her adım esmer teninin altındaki kas ve tendonların ilginç bir tepki vermesine neden oluyordu. Çok sert ve güçlü bir vücudu olduğu şüphe götürmez bir gerçekti. Eleanor'un bakışları Sean'ın dar kalçalarına kaydı ve onu yüzsüzce civardaki genç kızlarla sevişirken seyrettiği günleri hatırladı. Sean gençken çapkın bir adamdı ve Eleanor onun kusursuz vücudunun görmesi gerektiğinden çok daha fazla yerini görmüştü. Onun cinsel açıdan fazlasıyla güçlü bir erkek olduğunu düşününce, yüzünün kızardığını hissederek başını kaldırdı ve hayal meyal de olsa Sean'ın fazlasıyla suskun olduğunu fark etti. Onun tadına bakmak nasıl bir duygu olurdu acaba? Peki ya ondan gerçek bir öpücük almak?

Sean birden, "Sakın yapma," diyerek onu uyardı.

Eleanor gerildiğini hissetti ve bakışları buluştu. "Ben... bir şey... yapmıyorum." Boğazını temizledi. "Senin canın mı yanıyor, Sean? Neredeyse topallayarak yürüyorsun."

"Yorgunum," dedi Sean yavaşça. "Her yerim ağrıyor," diye itiraf etti sonra da.

Eleanor yürüme ya da ata binme imkânı olmadan bir hücrede iki yıl geçirmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı. Sean'la bu konuda birbirlerine benziyorlardı; ikisi de içeri tıkılıp kalmaktan nefret ederdi.

"Biraz dinlenmelisin."

"Esas sen... geri dönmelisin. Bu sabah ki davranışın... yeterince şüphe uyandırıcıydı."

"Önce seninle konuşmalıyım," dedi Eleanor ciddi bir tavırla.

Sean temkinli bir ifadeyle ona baktı.

Eleanor gerildiğini hissetti. Sean neden kendini sürekli ona karşı korumak zorunda hissediyordu acaba? "Ben senin tarafındayım, Sean; sadece senin tarafındayım. Bunu biliyorsun değil mi?"

Sean kaskatı kesildi ve tepkisiz kaldı. "Bana yardım etmen... hiç de iyi bir fikir sayılmaz, Elle."

Eleanor onunla tartışmaya girmenin faydasız olacağını biliyordu. "Cliff dün gece eve döndü."

Sean'ın yüz hatları bir anda rahatladı. "O nasıl? Hâlâ Batı Hint Adaları ve Batı Afrika'ya yelken açıp... korsanlarla savaşıyor... ganimetleri topluyor... şarap ve ipekli kumaşları gemisine yükleyip... Hapsburg hanedanı prenseslerini baştan çıkarıyor mu?"

"Avusturyalı bir prensesi *baştan çıkarmak* ha?" Eleanor gülümsedi. Bu tam da dünyayı umursamayan ağabeyine yakışacak bir davranıştı. "Evet, eve neredeyse hiç uğramıyor. Sürekli denizlerde.

isabellaswan

Sanırım koca bir servetin sahibi oldu. Yine de pek değişmedi," diye ekledi ardından.

Sean'ın dudakları gülümsemek istermişçesine kıpırdandı.

"Bunu duyduğuma sevindim... Cliff ele avuca sığmaz biri olabilir ama sonuçta o evin en küçük oğlu. Canı ne isterse yapar... çok şanslı bir adam."

"Tıpkı senin de canının istediğini yapman gibi, öyle değil mi?" Eleanor, onun kendisini terk ettiği geceyi düşünerek bu soruyu sordu.

Sean dişlerini sıkıp ona arkasını döndü.

Eleanor genç adamın kolunu tuttu. "Özür dilerim!" Tekrar ona doğru dönüp kolunu çeken Sean'ın yüzünde gergin bir ifade vardı. "Özür dilerim... Seni incittim."

Eleanor bunları söyledikten sonra sessizleşti.

Sean'ın bakışları gözlerinden dudaklarına, sonra tekrar gözlerine kaydı. "Bunu... bir daha yapmayacağım."

"Eve geri dönmene öyle çok sevindim ki!" Eleanor istediği an ona dokunabilir, o yakışıklı yüzünü ellerinin arasına alabilirdi. Sean onun bu arzusunu sezmiş olmalıydı çünkü dikkatle onu izleyerek yanından uzaklaşmıştı.

Eleanor dudaklarını ıslattı. "Cliff'in gemileri var."

Sean'ın gözleri parladı.

"Hızlı savaş gemileri var. Gemilerinden biri Limerick Limanı'na demirli. Cliff bizim ülkeden kaçmamıza yardımcı olabilir, Sean!"

Sean, onun aralarındaki mesafeyi kapatıp yanına geldiğini fark etmesine bile fırsat tanımadan Eleanor'u kıskıvrak yakaladı. "Cliff'e ne kadarını anlattın?" diye sordu ısrarla. Sonra da onu tuttuğu kadar hızlı bir şekilde serbest bıraktı.

isabellaswan

"Henüz hiçbir şey anlatmadım!" diye haykırdı Eleanor. "Ama kaçacağımı tahmin etti. Benim Peter'la evlenmek istemediğimi düşünüyor ve bu konuda haklı."

Sean ona baktı. "Bence değil."

"Ne dedin sen?" Eleanor'un kafası karışmıştı.

"Madem Sinclair'i istemiyordun... dün gece neden onun kollarına girdin?"

Eleanor yanaklarının alev alev yandığını hissetti. Sean'ın aralarına mesafe koymasının sebebi kendisinin ya da onun güvenliğini sağlamak değildi.

Sean bakışlarını üzerine dikmişti. Eleanor'un içi arzuyla doldu. "Öpüşmenin," diye fısıladadı kuruyan dudaklarını ıslatarak, "nasıl bir duygu olduğunu öğrenmek istedim."

Sean'ın gümüş grisi gözleri titrek bir ışıkla parladı.

Eleanor onun kendisini öpmesi için Tanrı'ya yalvardı.

"Sakın," dedi Sean sadece. "Sakın benimle Sinclair'le oynadığın gibi... oyunlar oynamaya kalkışma!" Göğsü sert bir şekilde inip kalkıyordu.

Eleanor kısa bir an için onun kendisini öpeceğini sanmıştı. Ne anlama geldiklerini çözme zahmetine bile girmek istemediği için Sean'ın imalı sözlerini duymazdan geldi. "Ben artık bir kadınım," dedi. "Bunu sen de görüyor olmahsın, Sean!"

Sean ondan korunmak istermiş gibi elini kaldırdı. Eli titriyordu. "Neden beni dinlemiyorsun? Neden bana hâlâ o şekilde bakıyorsun? Benimle oynamana izin vermeyeceğim... Eleanor!"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Ben ne seninle ne de başka biriyle oyun oynuyorum. Seni o kadar çok özledim ki, Sean."

"Beni dinlememekte ısrar ediyorsun! Ben artık senin tanıdığın... o adam değilim."

isabellaswan

Eleanor başını iki yana salladı. "Buna asla inanmam."

"Benden istediğin şey her ne ise... artık onu sana veremem. Bana bu şekilde bakmayı bırak!" diye haykırdı Sean çaresizce.

"Bunu yapamam. Seni ne çok özlediğimi ve sevdiğimi bilmen gerek." Eleanor ağzından kaçırdığı bu sözler karşısında yüzünün kızardığını hissetti.

Sean'ın gözleri yarı öfke yarı şaşkınlıkla büyüdü. Sesi artık bir hırıltıdan farksızdı. "Sinclair'e dön... Eleanor... Senin geleceğin *İngiltere'de... onun* yanında."

"O eskidendi. Artık benim geleceğim seninle, Amerika'da ya da sen nereye gitmek istiyorsan orada!"

Sean titriyordu ama Eleanor'un durumu da ondan farksızdı. "Sen inatçı... dikkafalı... şımarık bir çocuksun! Seninle başa çıkmanın... imkânsız olabileceğini tamamen unutmuşum."

isabellaswan

"Beni hüküm giymiş bir suçlu, bir çeşit cani olduğuna inandırmaya çalışarak zamanını boşa harcıyorsun!" Yine de Sean'ın az önce söyledikleri Eleanor'u incitmişti. Onu şımarık bir çocuk olarak mı görüyordu gerçekten? Onu arzu duyduğu bir kadın olarak gördüğüne inanarak kendi kendini mi kandırmıştı yoksa?

Sean'ın yüzünü sert ve soğuk bir maske yerleşti. "Ben gerçekten de hüküm giymiş bir suçluyum... bir katilim... kanun kaçağıyım."

Eleanor başını iki yana salladı. "Bunu neden yapıyorsun? Senden korkmamı mı istiyorsun?"

Sean bakışlarını hızla onun dudaklarına çevirerek, "Benden korkmalısın zaten," dedi. Vücudu baştan aşağı titriyordu. Artık şüpheye yer yoktu. Sean'ın bakışları erkeksi, seksi ve arzu doluydu. Bu ilkel bir arzuydu belki ama çok net bir şekilde ortadaydı. Eleanor onun neden titrediğini de anlamıştı; kendisine duyduğu arzu yüzünden titriyordu. Hiç düşünmeden yavaşça uzanıp elini tuttu, sonra da

yüzüne ve dudaklarına götürdü. "Askerlerin ölümüne sebep olman umurumda bile değil. Hapse girmen, oradan kaçıp bir firari olman da öyle. Senden asla korkmam, Sean."

"O halde sen bir aptalsın," dedi Sean sert bir şekilde. Eleanor'un elini dudaklarından uzaklaştırdı ama sıkıca tutmaya devam etti. Eleanor o bunu yaparken parmak boğumlarının göğsüne sürtündüğünü hissetmişti.

"Bunu ne zaman anlayacaksın? Sean gitti. Artık ben varım. Kendine Elle... ya da Eleanor demen umurumda bile değil. İki yıldır hapisteyim. Bu yüzden beni baştan çıkarmaya çalışman... hiç de iyi bir fikir sayılmaz. Benden *korkmalısın. Artık* benden korkmalısın."

Eleanor'un onun ne demek istediğini anlaması biraz zaman aldı. Gözlerinin çakmak çakmak yandığını ve içlerinde vahşi bir arzu olduğunu görmek genç kadının geri çekilmesine neden oldu. "Ah, Tanrım! Bana karşı herhangi bir şey hissetmediğini sadece bir kadını, herhangi bir kadını, cinsel arzularını tatmin etmek için kullanmaya ihtiyaç duyduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Sean ona acımasızlaşan gözleriyle bakıp, ağzı sımsıkı kapalı halde başını salladı. "Evet."

Zalimliği Eleanor'un yüreğini paramparça etti. "Sana inanmıyorum," diye haykırdı. O bu kadar değişmiş olamazdı. "Sen *beni* asla kullanmazsın. Bunu yapmak yerine *ölmeyi* tercih edersin."

Sean avucunun içinde duran elini ona acı verecek şekilde sıkınca genç kadın kısa bir şaşkınlık yaşadı. Her şeye rağmen Sean etrafa korku salan bir yabancıya dönüşmüş olabilir miydi? O bunları düşünürken Sean'ın yaptığı tek şey bakışlarını onu vücudundan parçalayarak çıkartıyormuşçasına koyu kahverengi binici kıyafetinin üzerinde dolaştırmak oldu. Maksadını açıkça belli ederek, "Bunu yapmak yerine ölmeyi tercih edecek olan ben değil *Sean*'dı," dedi usulca.

isabellaswan

"Hayır." Eleanor onun elinden kurtulmaya çalışmadı çünkü içgüdüleri ona bunu asla başaramayacağını söylüyordu. "Sen bir vatan haini olabilirsin ama asla bir canavar değilsin. Neden böyle düşünmemi istediğini bilmiyorum ama buna inanmayı reddediyorum."

Sean onu serbest bırakıp sert ve öfkeli bakışlarla yüzüne baktı.

Onun tahmin edebileceğinden çok daha fazla sarsılmış olan Eleanor arkasını dönüp Sean'dan uzaklaştı. Nefes alamıyordu ama yine de onun kendisine zarar verebileceğine inanmıyordu. O her zaman koruyucusu, kurtarıcısı ve dostu olmuştu. Ama ne olursa olsun değişmişti. Asıl sorulması gereken soru onun ne kadar değiştiği ve bu değişikliğin geri dönüşü olup olmadığıydı. Eleanor nefes nefese kalmış bir halde yakınlardaki bir ağaca yaslandı. Dürüst olmak gerekirse, kısa bir an için Sean'ın ne yapacağından emin olamamıştı. Sean O'Neill'ın onu arzulamasını, onunla sevişmesini istiyordu ve bu asla değişmeyecekti. Sean'ın yerine geçen o hüküm giymiş suçludan kurtulmaya kararlıydı.

Birden onun arkasında olduğunu hissetti.

Gerildi ama hiç kıpırdamadı.

Arkasında duran Sean konuşmaya başlayana dek zaman durmuştu sanki. Konuşurken nefesi Eleanor'un ensesini ve kulağını okşuyordu. "Ciddiyim. Benden korkmalısın... ve bir an önce gitsen iyi olur."

Eleanor tekrar nefes alabilmek için mücadele etti. Sean için, onlar için mücadele etti.

"Senden kormuyorum, Sean. Ve eğer bana arzu duyuyorsan bu hem Elle hem de Eleanor olduğum içindir, sen bir kadınla beraber olma ihtiyacı duyan hüküm giymiş bir suçlu olduğun için değil."

Sean öfkeli bir ses çıkardı. "Artık... vazgeçmelisin."

Eleanor arkasını döndüğünde yüz yüze geldiler. Aralarında sadece birkaç santim mesafe vardı. "Senden vazgeçmeyeceğim."

Sean'ın gözlerinde titrek bir ışık belirdi.

isabellaswan

Yine de Eleanor'un elini kaldırabilmesi için tüm cesaretini toplaması gerekti. Sean'm onu başından savmakta başarısız olduğunu ispatlarcasına yanağındaki yara izine dokundu. "Ne de olsa beni ısıracak falan değilsin. Ben seni senden daha iyi tanıyorum."

Sean yüzünü onun dokunuşundan uzaklaştırdı. "Yine... ağlıyorsun."

Eleanor bunu fark etmemişti. Elini indirdi.

"Sen acı çekiyorsun ve sana baktığımda aynı acıyı ben de duyuyorum."

"Bana acımana ihtiyacım yok!" diye haykırdı Sean.

"Sana acımıyorum. Senin için, yaşadıkların için üzülüyorum. Ve bunu yapmama izin verdiğinde seni teselli edeceğim."

"Ben o zaman burada olmayacağım," dedi Sean moral bozan bir sesle.

Eleanor büyük bir dikkatle onun gözlerine baktı. Ona nasıl ulaşabilirdi? Dönüştüğünü iddia ettiği adama değil, gerçekte olduğu adama nasıl ulaşabilirdi? "O kızıl kahverengi, yaşlı Gal midillisinin üzerinden ilk kez düştüğüm günü hatırlıyor musun?"

Onun yüzüne bakmaya devam eden Eleanor gözlerinin parladığını gördü. Heyecanla, *hatırladı*, diye geçirdi içinden. "O kütüğün üzerinden atlamamasına çok bozulmuştum. Binicilik konusundaki yeteneğimi sergilemek istiyordum ama henüz dört beş yaşlarındaydım."

Sean donuklaşan bakışlarını ondan kaçırdı. "Hatırlamıyorum."

Eleanor onun *hatırladığını* biliyordu. "Midilliyi kütüğün üzerinden atlamaya zorladım ama o bunun yerine yaramazlık yapıp durmayı tercih etti. Ben de başının üzerinden havaya uçtum."

Sean attığı her adımda vücudu titreyerek ondan uzaklaştı. Ardından, "O midilliyi hatırlıyorum," diye mırıldandı. "Bir kütüğün üzerinden atlamak şöyle dursun bir otun üzerinden bile atlayamayacak kadar yaşlıydı."

Eleanor kendini tutamayıp güldü. "Evet öyleydi. Onu çok severdim."

Sean ona doğru döndü ve birden sevgi dolu bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Biliyorum." Sonra olduğu yerde durdu.

Eleanor sadece ona bakıyordu.

"Geçmişi konuşmamızın hiçbir anlamı yok," dedi Sean. Bu sözleri kasten söylediği belliydi.

Oysa Eleanor onunla aynı fikirde değildi. Sean'ın yüzünde bir gülümseme yoktu belki ama kalbinin derinliklerinde gülümsediğini biliyordu.

"Bana arsız ot demenden nefret ederdim. Gerçekten sinir bozucu olduğum zamanlar kulağımı çeker ve evin her köşesinde beni kovalardın."

"Bunların hiçbirini hatırlamıyorum," dedi Sean çenesini sıkarak.

"Bir keresinde çatı katına saklanmıştım. Beni bulamadın! Akşam yemeği saati geldi ve alt katta bir gürültü koptu. Babam kaybolmama çok öfkelenmişti." Eleanor neredeyse bir kahkaha atacaktı. "Asıl suçlu ben olmama rağmen sana kızmıştı Sean. Benim yüzünden cezalandırıldın; sanırım av köpeğine bir hafta boyunca el koymuştu. Oysa ben saklandığım yerden çıktığımda sırtım sıvazlanarak, kucağa alınarak, sevilip öpülerek ödüllendirildim."

"Sadece altı yaşındaydım ve herkesi parmağında oynatıyordun."

"Demek *canın istediğinde* geçmişi hatırlayabiliyorsun."

"Ama ben geçmişin... tek bir parçasını bile... hatırlamak istemiyorum!" Sean öfkelenmeye başlamıştı ve sözleri giderek ağırlaşıyordu.

Eleanor hiçbir şey söylemedi. Sean'ın acı çektiği çok açıktı. "Sana yardım etmeme izin ver."

"Bana yardım ettin zaten. Yiyecek ve... giysi getirdin."

"Bana hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştın," dedi Eleanor kararlılıkla. "Başında bunca dert varken seni bu halde bırakıp gidemem."

Sean birden sert bir şekilde yüzüne bakınca Eleanor doğru kelimeleri seçmiş olduğunu anladı. Artık onun neye ihtiyaç duyduğunu

hissedebiliyordu. Yerinde duramayan üç erkek kardeş, bir üvey erkek kardeş ve Sean'la beraber büyüdüğü için erkeklerin ihtiyaçlarının kadınlarınkinden farklı olduğunu biliyordu; onlar daha fazla ilgi istiyorlardı. Ve bu da insanın aklına inanılmaz planlar getiriyordu.

"Sana arsız ot dediğimi hatırlar gibiyim. Bir de yumurcak derdim." Sean açıklık alanda volta atmaya başladı.

"Konuyu değiştirmeye çalışıyorsun." Eleanor yutkundu. "Geçmişi anmayı akşam saatlerine bırakabiliriz. Yokluğum fark edilmeden önce eve dönsem iyi olur."

Eleanor, Sean'ın yüzünde az öncekinden daha donuk bir ifade olduğunu fark etti. "Aslında benim eve gelmem çok da iyi bir fikir sayılmaz... ormanda kalsam iyi olur. Karanlık çöker çökmez yola çıkarım."

Eleanor bir anda telaşlandı. "Hayır!" Koşarak onun yanına gitti. "Konuşmamız gereken çok şey var, Sean! Sen gittikten sonra pek çok şey yaşandı! Tyrell'in evliliğini duymak istemez misin? Gallant şampiyon oldu. Onu hatırlıyor musun? Sen bıraktığında zar zor yürüyen bir taydı! Sabunlu sıcak suyla dolu bir küvette yıkanabilirsin de Sean. Akşam yemeğini hallettim bile; yemekte sülün, salam, morina, somon ve kızarmış tavuk var. İçecek olarak da çok seveceğini bildiğim Burgonya şarabı!"

Sean'ın yüzü bembeyaz oldu. "Beni rüşvetle mi kandırmaya çalışıyorsun?"

"Eğer işe yarayacaksa neden olmasın?" dedi Eleanor ciddi bir ifadeyle.

"Etkilendim... ama cevabım hayır. Gidiyorum... ve geri dönmeyeceğim."

Eleanor çok dikkatli davranarak onun elini tuttu. İrkilmesini umursamadı. Daha önce hiç bu kadar kararlı olduğunu hatırlamıyordu.

isabellaswan

"Az önce söylediklerin doğru muydu? İki yıldır bekâr mısın?" diye sordu usulca.

Sean kendini ondan uzaklaştırdı. "Bu da ne demek oluyor şimdi?"

Eleanor kendini ağırlaşmış gibi hissediyordu. "Bir kadınla ilk kez beraber olduğunda on dört yaşındaydın sanırım. Bunu biliyorum çünkü seni gizlice izlemiştim."

Sean'ın yüzü kaskatıydı. "Elbette bileceksin... her zamanki gibi... beni gözetliyordun."

"O günden sonra pek çok kadını yatağa attın." Eleanor'un sesi boğuklaşmış, kalp atışları yavaşlamıştı. "İki yıl ha? Senin bu kadar uzun bir süre kadınlardan uzak kaldığına inanamıyorum." Şimdi kendini dışarıdan görüyordu. Nasıl olduysa en eski kandırma yöntemini kullanarak erkeğini baştan çıkaran bir kadına dönüşmüştü.

Sean'ın yüzü hâlâ kaskatıydı ama şimdi kızarmaya başlamıştı. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Nasıl dayandın? Eski âşıklarından birini hayal ederek mi?" diye fısıldadı Eleanor. Yanakları alev alev yanıyordu. "Geceleri bir kadının dokunuşunu, onun yumuşak bedenini hissedebiliyor muydun?"

Sean sadece ona bakıyordu ama gümüş grisi gözleri çakmak çakmaktı.

"Belki de sadece benim vücudumu, benim dokunuşumu hayal etmişsindir," diye mırıldandı Eleanor.

Sean irkildi.

"Senin için neler hissettiğimi biliyorsun," diye fısıldadı genç kadın."Bu gece eve gel, Sean çünkü seninle yakından ilgileneceğim."

Eleanor onu ikna etmeyi başardığını biliyordu çünkü Sean'ın giderek büyüyen cinsel açlığı tüm ihtişamıyla ortaya çıkmıştı.

isabellaswan

Bölüm Altı

Sean her gece aynı rüyayı görüyordu. Bu rüyayı o kadar çok görmüştü ki artık başladığı an bir rüya olduğunu biliyor ama yaşadığı telaş, korku ve dehşet hiç azalmıyordu. Yattığı yerde donup kalıyor, karısı ve oğlunun öldürülmesine, köylülerin katledilmesine engel olmakta çaresiz kalarak o kahrolası gecede yaşananları seyretmekten başka bir şey yapamıyordu.

isabellaswan

Peg ona gülümseyerek baksa da o solgun bakışlı gözlerindeki soru hiç kaybolmuyordu: Neden beni sevmiyorsun, Sean?

Sean onun yanına gitmek, kendisini affetmesini dilemek, bunun doğru olmadığını bilse bile onu sevdiğini söylemek istiyordu. Onunla içinde bulunduğu şartlar öyle gerektirdiği için evlenmişti ve bunu her ikisi de biliyordu.

"Kayığımı ne zaman geri vereceksin?" Tuhaf bir şekilde griye çalan teni, bir zamanlar kızılken şimdi siyaha dönüşen saçlarıyla Michael ortaya çıktı.

Sean o gece onu annesine kaba davrandığı için ahşaptan oyulmuş oyuncağını elinden alarak cezalandırmıştı. Bu oyuncak çocuğa, denizde kaybolan denizci babasının bir hediyesiydi. Küçük oyuncak şimdi uyurken bile Sean'ın cebinde duruyordu. Sean ona cevap vermeye fırsat bulamadı.

Öfkeli köylülerden oluşan bir kalabalık ortaya çıktı ve Sean onların Lord Darby'nin malikânesine ulaşan yolda yürümelerine

engel olması gerektiğini biliyordu. O demir kapıların önüne gider-lerse neler olacağını da biliyordu. Bunu biliyordu çünkü o sadece üç yıl önce yaşanan o kahrolasıca gecede değil, henüz küçük bir çocukken babası İngilizlere karşı ayaklanan benzer bir kalabalığa liderlik ettiği gün de o kapıların önünde bulunmuştu. Kalabalığa bunun hiçbir işe yaramayacağını anlatmaya çalıştı ama sesi çıkmıyor, konuşamıyordu. İçindeki panik büyüdü. Peg'in babası Boyle'un kolunu tutmaya çalıştı ama adam onu fark etmemiş gibi görünüyordu. Bu defa Flynn'i tutmak istedi ama o da gözünün önünden kayboldu. Malikâne yanıyordu, askerler oradaydı, Sean da oradaydı ve hançeri henüz küçük bir çocuk sayılan bir İngiliz askerinin böğrüne saplanmıştı. Başını kaldırıp Sean'ın bakışlarıyla buluşan çocuğun gözlerinde dile getirilmemiş tek bir soru vardı; neden? Sean çocuğu yere yatırdığı sırada bir İngiliz subayının çakmak çakmak yanan mavi gözleriyle karşılaştı. Albay Reed'in nefret dolu bakışları üzerindeydi.

Sean, Reed'in niyetini anladı. Onun peşinden gitmek istedi ama Albay atını dörtnala sürerek oradan uzaklaştı ve onu yakalayamadı. Günler birbirini kovaladı. Sean hâlâ, ailesini sakladığı eve doğru çılgınca bir hızla koşuyor ve koşarken bile oraya gittiğinde neyle karşılaşacağını biliyor, duyduğu korku ve çaresizlik onu perişan ediyordu.

Oraya ulaştığında çok geç kalmıştı; ev âdeta cehenneme dönmüştü. Karısına ve oğluna seslendi ama Michael ortalarda görünmüyordu. Peg'i bulduğunda onu son nefesini verene dek kollarının arasında tuttu...

Sean haykırarak doğruldu; vücudundan terler boşanıyordu.

Kısa bir süreliğine başka bir yere gitmiş, kendini Kilvore'dan sadece birkaç kilometre uzaktaki açlık çeken, küçük bir köyün ortasında bulmuştu. Etrafı duman ve ateşle çevrelenmiş, çığlıklar ve geri çekilen

isabellaswan

at sesleri duymuş ve ölmek üzere olan karısıyla kaybolan çocukları için boğulurcasına hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. Nefes almaya çalıştı.

Kendine gelmesiyle birlikte gerçekliğe döndü ve mantıklı düşünmeye başladı. Şu an Kilvore'da değildi. Karısının öldüğü o cehennem ateşinin yanında durmuyordu. Ayağa kalktı.

Tek başına ormandaydı. Bir önceki gün Cork'tan çaldığı at kaçmaması için bacakları birbirine bağlanmış bir halde az ötede otluyordu.

Sean titriyordu ve bu titremeyi durduramayacağını biliyordu. Nöbetlerin geçmesini beklemekten başka şansı yoktu. Ormandaki açıklık alanın ucuna doğru yürüdü, yere diz çöktü ve kustu.

Ardından dizlerinin üzerinde doğrulup gözlerini kapadı ve Adare'de geçirdiği günleri hatırladı. Sekiz yaşından sonra büyüdüğü ev, ormanın diğer ucundaydı. Bu koca malikânede gerçek babası gibi sevdiği Kont, annesi, ağabeyi ve üvey kardeşleri vardı.

Ayağa kalktı. Elle de oradaydı.

Ama o artık eski Elle değildi. İçinin daraldığını, yüreğinin sıkıştığını hissetti. Bir kez daha paniğe kapılmıştı ve bu defaki inkâr edilemeyecek kadar güçlü bir duyguydu.

Elle tanımakta zorluk çektiği güzel bir kadın haline dönüşmüştü. Ama o artık eskisi gibi sıska bir çocuk olmasa da hâlâ inatçı, hâlâ korkusuzdu. Sean kendini uzun zamandır cinsel ilişki yaşamadığı için Elle'in vücuduna ve güzelliğine tepki vermesinin doğal olduğuna ikna etmeye çalışabilirdi. Ancak Cork'un caddelerinde yürürken diğer hiçbir kadını fark etmemişti. Ayakkabı tamircisinin güzel kızına bile kendini belli belirsiz hissettiren geçici bir ilgiden fazlasını duymamıştı.

Elle'e ondan korkmasıyla ilgili söylediklerinin her kelimesinde ciddiydi. Eleanor'un ondan, duyduğu cinsel arzudan ve peşini bırakmayan İngilizlerden korkmasını istiyordu. Onu başından savmak istiyordu. Elle'in bakışlarından hiç hoşlanmamıştı. Onun kendisini eskisinden bile çok seviyormuş gibi davranmasından da öyle. Ancak

isabellaswan

genç kadın ondan korkmayı reddetmişti ve kendisinden kaçıyormuş gibi bir hali de yoktu. Üstelik bundan daha kötüsü onu *yatağına* davet etmişti.

Belki de asıl korkan kişi kendisiydi.

Eleanor ona vücudunu teklif etmişti.

Sadece bunu düşünmek bile cinsel dürtülerini harekete geçirse de Sean onun bu teklifini asla kabul edemezdi. Bu gece eve gitmeyecekti çünkü bu teklif pek çok kısıtlamayı da beraberinde getiriyordu. Sean kendini artık Elle diye birisi olmadığına ikna etmeye çalışabilirdi ama bu doğru değildi. Elle ona değer vermeyi sürdürüyordu ve gözlerine baktığı her defasında kendisine duyduğu büyük aşkı görüyordu. Elle ona bedenini sunmaya hazır olabilirdi ama karşılığında onun kalbini istiyordu.

Oysa bu asla gerçekleşmeyecekti.

Sean O'Neill'ın ölüp toprağa gömüldüğünden emindi ama ruhunun bir parçasının hâlâ yaşadığını biliyordu çünkü bunu çılgınca bir arzuyla istese de Elle'i asla kullanamazdı. Üstelik bunda Elle'in artık başka bir adama ait olmasının çok az payı vardı. Bugüne dek onu yeterince incitmişti ve bundan daha fazla incitmek istemiyordu.

Üstelik o Amerika'ya gidecek, Elle de başka bir adamla evlenecekti. Tanrım, Sinclair'den nasıl da nefret ediyordu! Yine de soylu ailelerin çıkar politikalarını anlayacak yaşa geldiğinden beri Elle'in unvan ve hatta mümkünse servet için evlendirileceğini biliyordu. Şimdi kendini her an patlayacakmış gibi hissediyordu. Bu evliliğe engel olmak için çılgınca bir arzu duyuyordu. Bundan daha kötüsü bedeni Elle'in yaptığı lanet olasıca teklifi kabul edip onu yatağa atmak için âdeta deli oluyordu. Sean artık kendini anlamakta zorlanıyordu.

Duyduğu anlamsız öfkeyle başa çıkmaya çalıştı. Sinclair bir İngiliz olsa bile bu çok uygun bir evlilikti. Hem o zaten Amerika'ya gidecekti. Elle'in onunla beraber gelmesi asla mümkün değildi. İn-

isabellaswan

gilizler peşindeydi ve yanında Elle varken yakalanacak olursa genç kadın Peg'le aynı kaderi paylaşabilirdi.

Sean diz çöküp tekrar kustu.

Bu delice fikir de nereden aklına gelmişti şimdi? Bir ağaca yaslanıp düşündü. Elle'i yanında götürmeyecekti çünkü bir daha asla evlenmeyi düşünmüyordu ve onu metresi yapacak kadar da rezil bir adam değildi. Onu yanında götürmeyecekti çünkü o unvanı olan bir veliahtla evlenip servet sahibi olmayı ve huzur dolu bir geleceğe yelken açmayı hak ediyordu.

Ben de seninle geliyorum.

Ben de ava çıkmak istiyorum!

Sean gerildiğini hissetti. Asla aklına getirmeyi istemediği bir hatıra kendini hatırlatmakla onu tehdit ediyordu.

isabellaswan

Elle saçları örgü yapılmış ve binici kıyafetlerini giymiş bir halde öfkeyle ona bakıyor, ayağını yere vuruyordu. Sean içini çekti. Küçük kız yanlarında o olmadan iki günlüğüne ava çıkacaklarını öğrendiği takdirde başına bunların geleceğini biliyordu. Elle'e bu konudan bahsetmemesi için Tyrell'e yalvarmıştı. Sean özellikle o hafta Elle'den en fazla birkaç dakikalığına kurtulabilmişti. "Sen daha dokuz yaşındasın ve bir erkek olarak doğmuş olmayı istesen de bir kızsın. Bizimle gelmiyorsun," dedi sert bir şekilde.

"Evet, geliyorum," dedi Elle ayağını bir kez daha yere vurarak. "Hem erkek olmayı istiyorsam da ne olmuş yani? Kız olmak aptalca bir şey! Oyuncak bebeklerden nefret ediyorum. Ben avlanmayı seviyorum! Balık tutmayı da öyle! Solucanlara bayılıyorum! Üstelik ava çıkamayacak kadar küçük bir çocuk da sayılmam. Babam seni ilk kez sen dokuz yaşındayken ava çıkarmış!"

"Nereden biliyorsun? O zamanlar sen daha küçük bir bebektin."

Öfkelenen Sean arkasını dönüp odadan çıkmaya hazırlandı. Elle de peşinden geldi.

"Babama sordum; o söyledi."

Sean aniden olduğu yerde durunca Elle onun sırtına çarptı. "Sana işine geldiğinde çok akıllı bir çocuk olduğunu söyleyen oldu mu hiç? Bizimle gelmiyorsun, Elle. Biraz dikkat etmezsen bir oğlan çocuğu olup çıkacak ve yaşlı bir bakire olarak öleceksin!"

Elle ağlamaya başladı. "Kız olmaktan nefret ediyorum! Umarım günün birinde ben de tıpkı sana benzeyen bir erkeğe dönüşürüm."

Sean'ın bu sözlere verebileceği bir cevap yoktu. İşin kötüsü Elle için üzülüyor ve ona acımasız davrandığı için vicdan azabı çekiyordu. Gözlerini devirerek odadan dışarı çıktı. Birkaç saat sonra av partisi yola koyulduğunda Elle şaşırtıcı bir şekilde ortalarda yoktu. Sean onun ava gelmekten vazgeçmesinin mümkün olup olamayacağını düşündü ama bu çok uzak bir ihtimalmiş gibi görünüyordu. Şu an odasında surat mı asıyordu? Hâlâ ağlıyor muydu? Kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Elle'in gözyaşları çoğunlukla sahteydi ama Sean yine de onun ağlamasını görmekten nefret ederdi.

Birkaç saat sonra Adare'den kilometrelerce uzaktaydılar. Atlara su içirmek, bir şeyler yiyip dinlenmek için mola verdiler. Cliff onları babalarının yaşlı arkadaşlarından birinin karısı olan, kendinden yaşça büyük son aşkıyla yaşadığı maceraları anlatarak eğlendirirken Sean, Elle'i tamamen unutmuştu. Ama sonra Elle'in kızıl renkli, şişman midillisinin üzerinde binicisi olmadan idareten kurdukları kamp alanına girdiğini gördüler.

Sean duyduğu korkuyla olduğu yerde donakalmıştı.

Elle'i aramak için gruplara ayrıldılar. Sean onu sürekli boynu kırılmış bir halde yolda yatarken görüyordu; bu o çevrede en sık rastlanan ölüm sebeplerinden biriydi. Olanların kendi suçu olduğunu

isabellaswan

tekrarlayıp duruyor, onun iyi olması için Tanrı'ya dua ediyordu. Başına kötü bir şeyler gelecek olursa kendini asla affetmeyecekti...

Elle'i kirli ve mutsuz ama gayet sağlıklı bir halde yolda yürürken buldu. Onu gören küçük kızın yüzü bir deniz feneri gibi aydınlandı ve bir çığlık koparıp kollarını açarak yanına koştu.

Sean da atından atlayıp Elle'e doğru koştu ve ona sımsıkı sarıldı. "Neden böyle bir şey yaptın?" diye haykırdı neredeyse ona kızarak. Ardından yanağını avuçladı. "İyi misin?"

Elle fal taşı gibi açılmış ciddi gözlerle başını salladı. "Uyuyakalmışım, Sean!"

Sean onun midillisinin üzerinde uyuyakaldığına inanamıyordu. Küçük kızı yeniden kollarının arasına alıp sımsıkı sardı. "Bir saat sonra karanlık bastıracak. Burası dağ aslanları ve kurtlarla dolu," dedi boğuk bir sesle. "Bir daha böyle bir aptallık yapmayacağına söz ver."

Elle yüzünde ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Ben sadece seninle beraber gelmek istemiştim."

Sean ağacına dibine oturdu. Artık ne kendisi on beş ne de Elle dokuz yaşındaydı. Elle bir zamanlar onu kendisinin ıslık çalabildiği ya da parmaklarını şıklatıp köpeğini yanına çağırabildiği kadar kolayca kandırıyordu. Ama şimdi o günler geçmişte kalmıştı. Artık onu ne Elle ne de başka biri kolay kolay kandıramazdı; hele ki Elle artık o canı sıkıcı çocuk olmadığı için bunu asla yapamazdı.

Senin için neler hissettiğimi biliyorsun. Bu gece eve gel, Sean fısıldı *seninle yakından ilgileneceğim.*

Sean bu sözleri hatırladığı anda acı verecek kadar tahrik olduğunu hissedip ayağa fırladı ve nefes almaya çalıştı. Elle küçük bir çocukken fazlasıyla şımartılmıştı. Birden bunu yaparak ona haddini

isabellaswan

bildirebilirmiş gibi genç kadının kulaklarını çekmek istedi. Ama Elle büyürken bir leydi olmak için en ufak bir çaba bile sarf etmemişti ve belli ki hâlâ değişen bir şey yoktu. Gelenek ve görenekler ilgisini çekmiyor, görgü kurallarına aldırmıyordu. Sinclair'in ondan bu kadar etkilenmiş olmasına şaşırmamak gerekirdi.

Sean, elleriyle yüzünü örttü. Birileri Elle'i gerektiğinde zor kullanarak idare etmeliydi. Bir zamanlar o kişi kendisi olabilirdi. Ama Elle'in bu görevi onun yerine üstlenebilecek bir babası ve üç ağabeyi daha vardı. İçlerinden biri ya da Devlin onu karşına alıp ciddi ciddi konuşmalıydı. Onun konumundaki bir kadın bir erkeğe asla böylesine cesur bir teklifte bulunmamalıydı. Bu tür bir konuşma tek kelimeyle tehlikeliydi.

Elle bunu neden yapmıştı?

Senin için neler hissettiğimi biliyorsun.

Bu gece eve gel Sean...

Sean atına baktı. Üzerine atlayıp mümkün olduğunca hızlı bir şekilde Adare'den uzaklaşmalıydı. Bu gece eve gitmeyecekti. Bu Elle'i bir daha asla göremeyecek olması anlamına gelse bile.

isabellaswan

"Rex," dedi Cliff, malikânedeki küçük bir kütüphanenin kapı eşiğinde durarak. Rex sırtı ona dönük bir halde içi boş olan şömineye bakıyordu. Bir şeylere canının sıkıldığı ve düşüncelere daldığı belliydi.

Rex kardeşinin sesini duyar duymaz gülümseyerek ona doğru döndü ve topallaya topallaya yanına gitti. Kucaklaştılar ve birbirlerinin sırtına sert bir şekilde vurdular. "Nasılsın?"diye sordu Cliff. Eve bir senedir uğramıyordu ve son gelişinde Rex Adare'de değildi ama onu bir önceki kış Londra'daki Harmon Malikânesi'nde görmüştü.

"İyiyim ve sen de iyi görünüyorsun," dedi Rex onu baştan aşağı süzerek. "Bu kaliteli kıyafetler bile bir barbara dönüştüğün gerçeğini gizleyemiyor, Cliff."

Cliff güldü. Saçlarının biraz fazla uzadığının farkındaydı ama onun dışında insanların neden kendisini sürekli bir barbara ya da bronz tenli bir Afrikalı'ya benzettiğini bilmiyordu. Oysa kimsenin kemerinde bir bıçak, gömleğinin kolunda bir kama ve çizmesinin içinde bir hançer taşıdığından haberi yoktu. Cliff takım elbise giydiğinde bile çizmelerinden asla vazgeçmezdi.

"Seni çok düşünceli gördüm. Cornwall'da neler oluyor?"

Rex başını iki yana salladı. "Hiçbir şey olmuyor."

Cliff tekerlekli içki tezgâhlarından birine doğru yürüdü ve iki kadeh viski doldurdu. "O halde neden hayatının yarısını orada geçiriyorsun? Ben olsam sıkıntıdan kafayı yerdim."

"Malikânede bazı yenilikler yapıyorum. Orası benim hayatım," dedi Rex, Cliff'in uzattığı içkiyi alarak.

Cliff, Rex'le birbirlerinden gece ile gündüz kadar farklı olduklarını biliyordu ama yine de bir insanın neden kendini kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeki Cornwall tarzı bir malikâneye kapatmak isteyeceğini anlamıyordu. "Umarım yatağını ısıtan güzel bir sevgilin vardır."

"Bu konuda hizmetçilerim bana seve seve yardımcı oluyorlar," dedi Rex. "Güzel bir kadını idare edecek kadar zengin değilim."

Cliff'in yüzündeki gülümseme kayboldu. Kendisinin bir hizmetçiyle beraber olma zahmetine gireceğini hayal dahi edemiyordu. Bir önceki gece iskambil oynayan Leydi Barton'u gözüne kestirmiş ve partneri masadan kalkmak istediğinde ne yapıp ne edip oyuna dâhil olmuştu. Kısa bir flörtün ardından istediği sonucu elde etmişti. Bir kadın fazlasıyla güzel olmadığı sürece asla onun ilgisini çekmezdi. Belki de ağabeyine şöyle güzel bir fahişe ayarlayabilirdi. Bunun onu epeyce oyalayacağı kesindi.

isabellaswan

"Neden gözlerini üzerime diktin? Sen zengin ve yakışıklısın. Güzel bir kadınla beraber olmak için para ödemene gerek yok. Ama benim var."

Cliff kararını verdi. Rex'e aklını başından alacak kadar büyüleyici bir hediye gönderecekti. "Gözlerimi üzerine dikmek gibi bir niyetim yoktu. Hayatını centilmen bir çiftçi olarak sürdürmeye karar verdiysen seni bu kararından vazgeçirmeye çalışacak değilim. Ayrıca unutma ki geçmişte seni benden çok daha yakışıklı bulan kadınlar da oldu." Bu doğruydu. Herhalde Rex bacağı kesildiği için iktidarsız olduğunu falan düşünmüyordu, değil mi?

Rex başını iki yana salladı. "Bu çok eskilerde kaldı kardeşim. Ayrıca onlar beni değil üzerimdeki üniformayı beğenmişlerdi."

Cliff bundan pek de emin değildi ama Rex bir açıdan haklıydı. Savaş zamanı kadınlar üniforma giyen her askere hayranlık duyardı, hele ki o asker bir süvariyse.

"Bir entrika kokusu alıyorum," dedi Rex durup dururken. "Umarım bu işin içinde ben yokumdur. Sen hep gözü kara bir adam oldun. Mevcut durumunu düşünecek olursak hâlâ hayatta olman beni şaşırtıyor doğrusu."

Cliff'in ağabeyine vereceği hediyeden bahsetmeye niyeti yoktu; ona sürpriz yapacaktı. "Bir *privateer* olmamı mı kastediyorsun?" Cliff kendini tanıtmaya ihtiyaç duyduğunda bu etiketi kullanmaktan hoşlanırdı ve sosyetedeyken buna sık sık ihtiyaç duyardı.

"Boğularak ya da darağacında sallanarak ölme tehlikesiyle burun buruna yaşayan bir korsan avcısı olmanı kastediyorum."

Cliff beyaz dişlerini göstererek sırıttı. "Berberiler kurbanlarının kellesini uçururlar. Kuzey Afrikalılar da öyle. İspanyollar yeni bir numara öğrenmişler; gözlerini bağladıkları kurbanlarını güvertedeki kalasta yürütüyorlar."

"Ne hoş." Rex bir koltuğa oturup sağlam bacağını öne doğru uzattı ve farkında olmadan, dizinin üstünde sona eren sağ bacağından geriye kalan kısmı ovmaya başladı. "Sen ve Eleanor birbirinize çok benziyorsunuz." Şimdi dikkatini başka bir konuya çevirmiş gibi görünüyordu.

Cliff hevesle bir koltuğa yerleşti. "Harika! Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum zaten."

"Kız kardeşinle olan benzerliklerini mi?"

"Sen hâlâ espiri yapabiliyor musun? Hayır, ağabey, seninle küçük kız kardeşimiz ve onun yaklaşan evliliği hakkında konuşmak istiyorum. "

Rex'in yüzünde gözlerine ulaşmayan bir gülümseme belirdi. "Bu konuda biraz fikir alışverişinde bulunmak ister misin?"

"Kesinlikle isterim," dedi Cliff ciddi bir tavırla.

isabellaswan

Yanına sadece küçük bir heybe almayı planlayan Eleanor hazırlanmaya başlamıştı. Bunu yaparken bir yandan da Peter'ı ve düğünlerinin sadece bir gün sonra yapılmasının planlandığını düşünüyordu.

Yüreği burkuldu. Keşke Peter soğuk, acımasız ve yüzüne bakılmayacak kadar çirkin bir erkek olsaydı. Ama ne yazık ki bunların hiçbiri değildi; aksine yakışıklı ve nazik bir adamdı. Peter terk edilecekti. Eleanor onun, yaşayacağı kalp kırıklığından bir şekilde kurtulabilmesini umdu.

Birden onu mihrabın önünde durmuş kendisini beklerken hayal etti. Beklediği gelin asla gelmeyecekti.

İlk başta bir şaşkınlık yaşanacaktı. Ailesi ve davetliler onun gecikmiş olduğunu düşüneceklerdi. Ama sonra ortadan kaybolduğu, hatta bundan daha kötüsü düğünden kaçtığı anlaşıldığında kızılca kıyamet kopacaktı.

Eleanor korkuya kapılarak kaskatı kesildiğini hissetti. Kimse Sean'ın orada olduğunu bilmediği için onunla kaçtığını tahmin edemezlerdi ama yaklaşan düğün sebebiyle genç kadın fazlasıyla göz önündeydi. Onu bulmak için kalabalık bir arama ekibi oluşturulacaktı. Askerlere haber verilecekti. Yatağının üstüne yayılmış birkaç kişisel eşyasıyla orada öylece dururken, birden Peter'ı terk etmenin İngilizleri Sean'ın üzerine salmak anlamına geldiğini fark etti!

Olduğu yerde donakalan Eleanor bu düğünün derhal iptal edilmesi gerektiğini anladı. Gelin olmaktan bir an önce vazgeçmek zorundaydı. Ancak babası geçerli bir sebebi olmadığı sürece imzalanan evlilik anlaşmasını son anda iptal etmesine asla izin vermezdi.

Eleanor, Sean'ı tekrar kaybetmeyi göze alamazdı. Bu işin mutlaka bir çözüm yolu olmalıydı ve birden o çözüm yolunun ne olduğunu anladı.

Peter'ı bir şekilde kendisini *terk etmeye* zorlamalıydı. Evlilik sözleşmesini iptal eden taraf o olmalıydı.

isabellaswan

Eleanor hiç düşünmeden hızla malikânenin koridorlarında yürümeye başladı. Peter, kız kardeşi Leydi Barton ve onun kocasıyla birlikte terasta oturuyordu. Leydi Barton güzel ve zarif, sarışın bir kadındı. Kocası biraz yaşlı ve biraz da asık suratlıydı. Eleanor verdiği karar yüzünden titriyor olsa da herkesi kibarca selamlamayı başardı.

Leydi Barton yanına geldi. "Çok heyecanlı olmalısın, Eleanor. Kendi düğün günümü hatırlıyorum da! Gelinliğimin içinde mihraba doğru yürümek için sabırsızlanıyordum."

Eleanor güçlükle de olsa, "Çok mutluyum Leydim," demeyi başardı. Dudakları inanılmaz derecede yapmacık olduğunu hissettiği bir gülümsemeyle gerilmişti. Bunu yapmaktan nasıl da nefret ediyordu!

Leydi Barton onun koluna vurdu. "Bana Dianna diyebilirsin canım. Biraz dolaşmak ister misin? Ağabeylerinin bahçedeki labirente girdiklerini gördüm."

Eleanor terlemeye başladığını hissetti. "Aslında ben nişanlımla dolaşmayı istemiştim." Peter'a gülümsedi ve ona yalvaran gözlerle bakmayı başardığını anladı.

Peter neredeyse koşarak yanma geldi. "Seninle dolaşmak benim için zevktir canım."

"Kont ekselansları bana malikâneyi gezdirecek, Dianna. Korkarım seni yalnız bırakmak zorundayım," dedi Lord Barton.

"Ah, dert etme canım. Ben kendi kendimi oyalarım." Dianna onu hafifçe yanağından öptükten sonra Lord Barton herkesi başıyla selamladı ve oradan ayrıldı.

"Bize katılmak ister misin?" diye sordu Peter kız kardeşine.

"Ah, sizi rahatsız etmek istemem." Dianne gülümsedi. "Siz keyfinize bakın. Ben biraz bahçede dolaşacağım."

Eleanor birden Cliff'in labirentin bir ucunda dikelmekte olduğunu fark etti. Dönüp Leydi Barton'a baktığında genç kadının da ağabeyini takip ettiğini gördü. Sosyete yasak aşklarıyla kötü bir üne sahipti ve Eleanor o sabah ağabeyinin yatağındaki kadının Leydi Barton olduğunu anlamıştı.

Ama şimdi bunu kafasına takacak değildi.

"Sevgilim?" dedi Peter kendisinin orada olduğunu hatırlatarak.

Eleanor onun kolunu tutmasına izin verdi ve birlikte yavaşça terastan ayrıldılar. Yaşadığı gerginlik ve korku genç kadının kalbinin yerinden çıkacakmış gibi atmasına neden oluyordu. Peter kötü davranılmayı değil sevgi ve sadakati hak eden bir adamdı.

"Bugün çok sessizsin!" diye haykırdı Peter. "Her şey yolunda mı?"

Eleanor onun mavi gözlerine baktığında kendisi için endişelendiğini gördü. "Dün geceki davranışım için senden özür dilemek istiyorum."

Peter'ın gözleri büyüdü, ardından kıpkırmızı oldu. "Seninle yıldızları seyretmek çok hoşuma gitti, Eleanor," dedi kısık bir sesle.

isabellaswan

Eleanor, Peter'ın onu öptüğünden ve kendisinin de sarhoş kafayla bu öpücüklere karşılık verdiğinden bahsetmek istemiyordu ama tam da bunu yapmak zorundaydı. Yutkunarak, "Çok uygunsuz bir davranışta bulundum. Özür dilerim!" dedi.

Peter her iki elini birden tutarak onu durdurdu. "Sevgilim! Dün geceki davranışlarınm uygunsuz bir tarafı yoktu. Biz yarın öğleden sonra karı koca olacağız."

Eleanor kızardığını biliyordu. Ağzı da berbat bir şekilde kurumuştu. "Sarhoştum," dedi.

Bu cesur itiraf Peter'ın gözle görülür bir şekilde afallamasına neden oldu. "Biliyorum."

Eleanor dudaklarını ısırdı. Yalan söylemekten nefret ediyordu ama başka şansı yoktu. O halde şimdi Peter'ı içki içmekten fazlasıyla hoşlandığına ikna etmeye çalışacaktı. "Birkaç kadeh şarap içmekten hoşlanırım."

Peter irkildi. "Tanıştığımız günden beri bir yudum şampanyadan fazlasını içtiğine şahit olmadım sevgilim."

Eleanor'un yanakları alev alev yanıyordu. "Bunu bilmeni istemedim."

Peter afallamış bir halde ona bakıyordu. "Bana ne söylemeye çalışıyorsun?"

Eleanor kendini berbat hissederek, "Ben biraz Rex'e benzerim," demeyi başardı.

"Yani... Buna inanmıyorum! Bacağından dolayı acı çektiğini biliyorum ama Rex sabahları bile içki içiyor; hatta öğlen de! Bana senin de bütün gün kafayı çektiğini söyleme sakın!"

Eleanor o kadarını yapamazdı. "Hayır, ben sadece şaraptan ve onun yarattığı etkiden hoşlandığımı söylemeye çalışıyorum. Bundan

isabellaswan

bir leydiye göre... biraz fazla hoşlanıyorum. Evlendikten sonra seni şaşırtmak istemem."

Peter söylediklerine inanmakta güçlük çekiyormuş gibi görünüyordu. "Günde bir kadeh şarap içmekten hoşlandığın konusunda ısrar edecek olursan bundan memnuniyet duyarım, Eleanor. Chatton'daki malikânemizde bir şarap mahzeni var ve aslında sana bunu söylememem gerekse de ülkenin en iyi Fransız şaraplarına sahibiz. Birlikte her akşam kaliteli bir şişe şarabın tadını çıkarabiliriz! Ben zaten tek başına içki içmekten hoşlanmam."

Eleanor ondan uzaklaştı. Bu planın başarısızlığa uğradığı gün gibi ortadaydı.

"Tanıdığım her kadın kaliteli bir kadeh şarap ya da şeri içmekten hoşlanıyor. Peki brendi ve puro içmekten de hoşlanır mısın?"

Eleanor elbisesinin kurdelesiyle oynamaya başladı. "Hayır, ben brendi içmem..." Durdu. "Paris'te sigara içen kadınlar olduğunu duymuştum."

Peter'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Evet, bu doğru. Ama onlar leydi değiller. Bana sigara da içtiğini söylemeyeceksin değil mi?"

Eleanor bu durumdan hiç hoşlanmayarak Peter'ın dehşete kapıldığını fark etti.

Yüzüne baktı. Ona gerçeği söylemeliydi. Ona aslında harika bir insan olduğunu ama kendisiyle evlenemeyeceğini çünkü başka birine âşık olduğunu anlatmalıydı. "Ben ata biniyorum."

Peter'ın gözlerinde rahatladığını gösteren bir ışıltı belirdi. "Anlamadım?"

"Ben bir erkek gibi giyinip bacaklarımı iki yana açarak ata binıyorum. Erkek giysileri kadınların binici kıyafetlerinden çok daha rahat oluyor," diye ekledi.

isabellaswan

Onun bu sözlerinin ardından dehşet verici bir an yaşandı. Eleanor yanaklarının kızardığını biliyordu.

"Bunu neden yapıyorsun, Eleanor?" diye sordu Peter usulca.

Eleanor güçlükle de olsa, "Eğer evleneceksek bu gerçekleri bilmek zorundasın," demeyi başardı.

"Ben senin her sabah gün doğarken ata bindiğini zaten biliyorum."

Eleanor nefesini tuttu. "Biliyor musun?"

Peter ona gülümsedi. "Her fırsatta seni seyrediyorum. Olağanüstü görünüyorsun. Ata tanıdığım her erkekten daha iyi biniyorsun. Şafak sökerken o atı dörtnala sürdüğünü görmek nefes kesici. Seni o halde ilk gördüğümde biraz şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Beni şaşırtan, bir kadın olarak ata binmekteki ustalığın değil giyim tarzın oldu. Ama sonra üzerine bacaklarını açmadan oturduğun takdirde ata bu kadar iyi binemeyeceğini düşündüm. Bu fiziksel anlamda imkânsızdı. Ayrıca bunu yapabilmek için o şekilde giyinmen gerektiğini de anlamıştım. Bana güven duymana sevindim canım."

Eleanor afalladı. "Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun? Leydiler kısa pantolonla at sürmezler!" diye haykırdı. "Bu görgü kurallarına aykırı bir davranış."

"Ama sen sürüyorsun ve bir *leydisin*; benim âşık olduğum leydisin. Neden anlamak istemiyorsun? Ben daha önce hiç senin gibi bir kadınla karşılaşmadım. Öylesine gururlu, öylesine güzel ve ilginçsin ki! Sana neden bu kadar âşık olduğumu sanıyorsun? Tanrım, bugüne dek hiçbir kadın için böyle şeyler hissetmedim Eleanor ve asla da hissetmeyeceğim çünkü sen bütün kadınlardan farklısın."

Eleanor dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Peter onun katlanır bir sandalyeye oturmasına yardımcı oldu. Peter onu dışarıya göründüğü haliyle değil, gerçekte kim olduğu için seviyordu. Bu mümkün olabilir miydi? Eleanor çaresizce önündeki çimenlere diz

isabellaswan

çöken Peter'a baktı. "Evinde gerçek bir leydi görmek istemez misin?" diye sordu yalvarırcasına. "İngilizler görgü kurallarına çok bağlıdır!"

"Ben değilim. Arkadaşlarım da öyle. Arkadaşlarım daha şimdiden sana bayıldılar! Seni beğenen tek erkek ben değilim. Bazı leydilerin gördüğün ilgiyi fazlasıyla kıskandıklarından eminim." Peter'ın yüzünde şefkat dolu bir gülümseme belirdi. "Neden bu kadar gerginsin?'

İşte şimdi Eleanor'un karşısına kaçırılmaması gereken bir fırsat çıkmıştı. Peter'a bugüne dek hep Sean'ı sevdiğini ve onu bu kadar çok seviyorken bu evliliği gerçekleştirmesinin asla mümkün olamayacağını söyleyebilirdi. Ama Sean onlardan sadece birkaç yüz metre uzaktaydı. Eleanor şu an gerçeği kimseye söyleyemezdi. Oradan sağ salim ayrılana dek onun Adare'de olduğunu kimse bilmemeliydi.

"Senin için uygun bir eş olduğumdan emin değilim," dedi güçlükle de olsa.

"Önemli değil." Peter onu kendine doğru çekti. "Benim için mükemmel bir eş olacağından *ben* adım gibi eminim."

Peter'la olan ilişkisi konusundaki çaresizliğine mi yoksa birkaç saat sonra yeniden göreceğini bildiği Sean'la beraber geçirdikleri zamanın giderek azalmasına mı üzülsün bilemeyen Eleanor hızla odasına doğru yürüdü. Şu aşamada düğününe gitmek yerine Sean'la kaçmayı tercih ederse onun yakalanıp öldürülmesine sebep olabilirdi. Ne yapacağını bilemeyen genç kadın berbat bir haldeydi. Sean'ın sonunu hazırlamayı göze alamazdı ve yavaş yavaş onun Amerika'ya tek başına gitmesine izin vermek zorunda kalacağını fark etmeye başlamıştı. Zihni bomboştu ve aklına bir türlü Sean'la kaçmasına imkân tanıyacak bir plan gelmiyordu. Sean'ın özgürlüğü her şeyden önemli değil miydi? Aşk fedakârlık yapmak anlamına gelmiyor muydu? Ama bu katlanılamayacak kadar büyük bir acıydı. Eleanor bunları düşünüp dururken iki adam yolunu kesti.

isabellaswan

Eleanor bakışlarını Rex'in yüzündeki tuhaf gülümsemeden, ağabeyiyle birlikte onun yukarı çıkmasını engelleyen Cliff'e çevirdi. Cliff'in yüzünde de Rex'inkinden farksız bir ifade vardı ve Eleanor yakayı ele vermiş olduğunu anladı.

Kaçmaya davrandı ama ağabeylerinden biri onu tuttu; bu Cliff'ti. Eleanor isteksizce onun bakışlarıyla buluştu. "Seninle biraz konuşmak istiyoruz," dedi Cliff tuhaf bir şekilde ifadesiz olan ses tonuyla.

Eleanor kendini uygunsuz bir davranışta bulunduğu için cezalandırılmak üzere olan küçük bir çocukmuş gibi hissetti. Ama o artık küçük bir çocuk değildi ve karşısında duran bu adamlar da onun ağabeyleriydi. Gerekirse ikisini birden idare edebilirdi. Biraz cesaret toplayabilmek için derin bir nefes aldı ve gülümsedi. Ağabeyleri ne Sean'ın ormanda saklandığını ne de onu bu akşam göreceğini ve eğer baştan çıkarmayı göze alabilirse onunla sevişeceğini biliyorlardı. Böyle bir niyeti olduğundan şüphe duysalar onu durdurmak için ellerinden geleni yaparlardı.

isabellaswan

Rex ona, önlerine geçip, evde sadece birkaç aile ferdinin olduğu nadir gecelerde kullanılan bitişikteki küçük salona girmesini işaret etti. Eleanor peşinden gelen iki adamla birlikte huzursuzca salona girdi.

Cliff kapıyı arkalarından kapattı.

"Gelinimiz kendini nasıl hissediyor bakalım?" diye sordu Rex keskin gözlerle Eleanor'a bakarak.

"Fazlasıyla gerginim. Ama bu zaten beklenilen bir şeydi, öyle değil mi?" Eleanor bakışlarını önce Rex'e sonra Cliff'e çevirdi.

"Ben de Sinclair'i son anda terk etmeye karar verdiğini sanmıştım," dedi Cliff.

Dehşete kapılan Eleanor, Rex'e baktı ama o bu sözlere hiç de şaşırmış gibi görünmüyordu. "Demek beni ele verdin ha," dedi Cliff'e. Ama şu an ağabeyine kızamayacak kadar zor durumdaydı. "Ona ne kadarını anlattın?"

Cliff gülümsedi. "Bildiğim ve şüphelendiğim her şeyi."

Ağabeyinin ne demek istediğini merak eden Eleanor kollarını kavuşturdu. Ama zaten bunun bir önemi var mıydı? Yarın Peter'la evlenmesi gerekiyordu. Bunu yapmadığı takdirde onu arayıp Sean'ı bulurlardı. Sean tekrar yakalanacak olursa darağacını boylardı ve bu da tamamen Eleanor'un suçu olurdu.

Bu düğünü gerçekleştirmek ve Sean'ın tek başına gitmesine izin vermek zorundaydı. Hem bunu yaparsa Cliff ve Rex, onun kaçmasına yardımcı olabilirlerdi. Sean kendisini ele verdiğini öğrenince öfkelenecekti ama Eleanor, Cliff'in denizlerde rakipsiz olmakla ve savaşlarda asla yenilmemekle böbürlendiğini duymuştu. Ağabeyi bunları öylesine sakin bir özgüvenle söylemişti ki Eleanor doğru olduklarına inanmıştı.

Peki Sean'dan vazgeçmeyi göze alabilecek miydi? O bu kadar güçlü müydü?

isabellaswan

Rex sözü aldı. "Dün gece sırılsıklam âşıktın ya da öyleymiş gibi görünüyordun. Bugünse nişanlını son anda terk etmeyi düşünüp etraftan erkek kıyafetleri topluyorsun! Ben seni çok iyi tanıyan birisi olarak bu ani değişiminin biraz tuhaf olduğunu düşünüyorum. Sen acımasız bir kadın değilsin Eleanor. Sinclair konusundaki kararını değiştirmiş olsan derhal gidip babamla konuşacağından eminim. Benim küçük kız kardeşim evleneceği adamı asla son anda terk etmez."

Eleanor bencil davranmaması gerektiğini biliyordu ama olduğu yerde donakalmıştı ve konuşamıyordu.

"Sinclair'le ilgili kararını değiştirmene sebep olacak bir olay mı yaşadın?" diye sordu Rex sakin bir ses tonuyla.

Sean kendisini ele verdiği için onu asla affetmeyebilirdi ama en azından hayatta kalır ve özgürlüğüne kavuşurdu. "Her gelin düğünden önce biraz gergindir." Eleanor titriyordu. "Her kadının kararsız kaldığı anlar olabilir." Şimdi bütün cesaretini toplamaya ihtiyacı vardı.

Cliff şüpheli gözlerle onu inceledi. "Benim birlikte büyüdüğüm küçük kız kardeşim her zaman kararlı ve istediğini elde biri olmuştur. Sorun nedir, Eleanor? Seni gözyaşlarına boğulmanın eşiğine getiren şey ne? Neden Sinclair'i terk etmeyi düşünüyorsun? Neden bu sabah elbiselerimi almaya ihtiyaç duydun?"

Eleanor birden Sean'ın gümüş grisi gözlerindeki ateşli bakışları hatırladı ama cinsel arzuyla aşk aynı anlama gelmiyordu. Ağabeylerinin sayamayacağı kadar çok kadının peşinden koştuklarına şahit olduğu için bundan emindi. Eğer şimdi Sean'dan vazgeçmeye karar verirse bu gece onu göremeyecekti. Birbirlerine bir hoşça kal bile diyemeyecekler miydi? Yanağından bir damla gözyaşının süzüldüğünü hissetti.

Rex onun herhangi bir şey söylemesine fırsat tanımadan, "Kiminle beraber kaçacaksın, Eleanor?" diye sordu.

Eleanor bunu yapabilirdi. Birlikte geçirdikleri günleri, sevgi, güven ve kahkaha dolu mutlu ve sıcak anları hatırladı. Sean'ı gülümserken gördü; yüzünde yara izleri yoktu, gözleri açıktı ve kendini korumaya ihtiyaç duymuyordu. Belki günün birinde Amerika'da yine eski haline dönebilirdi.

"Sean burada mı?" diye sordu Rex ciddi bir tavırla.

Eleanor onun insanın içine işleyen koyu renkli gözleriyle buluştu ve başını salladı. "O..." Güçlükle konuşabiliyordu. "O çok zor durumda. İkinize de ihtiyacı var." Bunları söyledikten sonra gözyaşlarına boğuldu. Kendini berbat hissediyordu.

"Peki şimdi nerede?" diye sordu Cliff sessizce. Eleanor'un omzunu tuttu. "Seni bu kadar üzdüğü için onu öldürebilirim ama yine de ona yardım etmek için elimizden gelen her şeyi yapacağımızı biliyorsun."

Eleanor gözyaşlarının arasında güçlükle de olsa ağabeyine bakmayı başardı. "Sean'ın hayatı tehlikede. Ama o her zaman olduğu gibi yine kendini değil başkalarını korumanın derdinde!"

isabellaswan

Cliff ve Rex söze hangisinin devam edeceği konusunda anlaşamamış gibi birbirlerine baktılar. Konuşan Rex oldu.

"Sean'la irtibat kurduysan işlediği suçların çok ciddi olduğunu ve zamanla yarışmamız gerektiğini de biliyor olmalısın."

Eleanor öylesine acı çekiyordu ki her iki ağabeyinin de Sean'ın hapisten kaçmış bir firari olduğunu önceden biliyor olması onu fazla şaşırtmadı. "Sen bunu ne zaman öğrendin? Ve neden benim haberim yok?"

"İki gece önce Yüzbaşı Brawley buraya uğrayıp Tyrell ve Kont'a bu konuda neler bildiğimizi sordu. O ana dek hiçbir şey bilmediğimiz için ona verecek uygun bir cevabımız yoktu," dedi Rex.

Eleanor güçlükle de olsa, "Peki birileri günün birinde bana gerçeği söylemeyi düşünüyor muydu?" diye sordu acı dolu bir sesle.

Sözü Cliff aldı. "Sanırım hepimiz düğün arifesinde kafanı kurcalamanın gereksiz olacağına karar vermiştik. Belli ki doğru düşünmüşüz."

Eleanor nihayet yaşadığı haksızlığa isyan edip öfkelenerek, "Peki ya sen? Sen Sean'la ilgili gerçeği ne zaman öğrendin?" diye haykırdı. "Ah, dur bir tahmin edeyim! Kapıdan içeri girer girmez! Ben alt tarafı bir kadın olduğum için hayatım boyunca sevdiğim adamın hâlâ yaşadığını ve acilen benim yardımıma ihtiyaç duyduğunu bilmeme gerek yoktu!"

"Hâlâ ona âşık olduğuna inanmanı anlayışla karşılıyoruz ama Sean'ın ülkeden kaçması gerekiyor. Onun senin değil benim yardımıma ihtiyacı var Eleanor." Cliff bakışlarını kardeşinin üzerine dikti. Yüzünde Eleanor'un daha önce hiç şahit olmadığı bir ifade vardı ve genç kadın onun düşmanlarıyla savaşırken de aynen bu ifadeye büründüğünü anlamıştı.

Eleanor başını iki yana salladı. "Sean benden sırrını saklamamı istedi. Kont'un gözden düşmesinden ve Devlin'in mal varlığını kaybetmesinden korkuyor. Bu konuda yerden göğe kadar haklı."

isabellaswan

Cliff'in koyu renkli kaşları yukarı doğru kalktı. "Ve sen de bu yüzden onunla kaçmayı planladın. Umarım artık aklın başına gelmiştir, Eleanor çünkü yarın Sinclair'i terk edip Sean'la kaçman ona fayda değil zarar getirir."

"Bunu ben de biliyorum!" diye haykırdı Eleanor. "Ama sizin benim yaşadıklarımı anlayabilmeniz mümkün değil! Siz hiç âşık olmadınız! Onsuz geçen yıllarda Sean'ı öyle çok özledim ki duyduğum aşk acısı yüzünden ölebileceğimi düşündüm. Şimdi onu gemine alıp başka bir ülkenin kıyılarına götüreceksin! Onu bir daha asla göremeyecek ve sevmesi gereken tek kadının ben olduğuma ikna edemeyeceğim."

Eleanor'un onlara içini dökmesini umursamamakta kararlıymış gibi görünen Cliff, "Sean şimdi nerede?" diye sordu.

"Ormanda." Eleanor onlara açıkça Sean'ı nerede bulabileceklerini söylemişti.

isabellaswan

"Peki yaralı mı?" diye sordu Cliff. Belli ki aklından geçen planlar vardı.

"Vücudunda yara izleri var ve çok zayıflamış. Kısık sesle, tuhaf bir şekilde konuşuyor. Fiziksel anlamda yaralı olmasa da ruhu fazlasıyla yaralı." Eleanor oturmaya ihtiyaç duyarak kendini bir sandalyenin üzerine bırakıverdi.

"Yani yürüyor ve ata binebiliyor, öyle mi?"

Eleanor, ağabeyine baktı. "Evet, bunları yapabiliyor! Ama yüreği acı dolu, Cliff! Çektiği acıyı asla tahmin edemezsin."

Cliff sert duruşundan taviz vermedi. "Seni böylesine mutsuz görmekten nefret etsem de içinde bulunduğumuz şartları göz önüne alınca Sean'ın seni reddetmiş olmasına çok da üzüldüğümü söyleyemem. Artık onun bir geleceği yok. Onunla *ortak* bir gelecek kurabilmeniz imkânsız. Senin geleceğin Sinclair'le."

"Sen kibirli ve anlayışsız bir adamsın!" diye haykırdı Eleanor, ağabeyine yaşattığı şaşkınlığı umursamadan. "Umarım günün birinde sen de Cupid'in okuna hedef olursun ve âşık olduğun kadın senin ne kadar kaba bir adam olduğunu anlar."

"Tek kız kardeşim olarak seni koruyup senin için en iyisi olduğuna inandığım şeyleri yapmak benim görevim," dedi Cliff çenesini sıkarak. Ardından Rex'e döndü. "Hem babamı hem de Ty ve Devlin'i bu işten uzak tutmayı tercih ederim. Limerick'e bir adam gönderip *Fair Lady*'yi denize açılmaya hazır hale getirmelerini isteyeceğim. Beş dakika sonra alt katta buluşalım."

Cliff, Rex'in onu başıyla onaylamasına bile fırsat tanımadan hızla odadan dışarı çıktı.

Eleanor kapıdan çıkan ağabeyinin arkasından fırlatmak için elinde bir kitap ya da ona benzer bir eşya olmasını isterdi ama ne yazık ki yoktu.

Bunu yapmak yerine sadece onun arkasından bakabildi. Rex bir kanepe çekerek onun yanına oturdu. Kız kardeşine, üzerine kendi isminin baş harfleri işlenmiş tertemiz bir mendil uzattı. Eleanor mendili alıp öfkeyle gözlerini sildi.

"Seni anlıyorum," dedi Rex sessizce. "Sean'a ne büyük bir sevgi duyduğunu biliyorum ya da en azından bildiğimi sanıyorum. Onun için ne büyük fedakârlıklar yaptığının da farkındayım."

Eleanor sessizleşip ağabeyinin kahverengi gözlerindeki nazik bakışlarla buluştu. "Teşekkür ederim."

"Sen çok cesur bir kadınsın Eleanor ama biz zaten bundan asla şüphe duymadık."

"Kalbim kırıldı."

isabellaswan

"Sean tam bir aptal," dedi Rex öfkeyle. "Bunu kendisine de söylemeyi istiyorum. Cliff dışmda her adam bir kadm tarafından bu kadar çok sevilebilmek için sağ kolunu bile feda ederdi."

"Sen savaştan önce romantik bir adamdm. Gördüğüm kadarıyla bu özelliğini hâlâ kaybetmemişsin," dedi Eleanor güçlükle de olsa.

Rex, kardeşinin buklelerinden birine dokundu. "Onunla vedalaşmanı sağlayacağım."

Eleanor yaşadığı şaşkınlıkla küçük bir çığlık atarak ağabeyinin ellerini tuttu. "Teşekkür ederim, Rex... Teşekkür ederim!"

Rex gülümsedi. "Ne? Yoksa benim en sevdiğin ağabeyin olduğum konusunda ısrar etmeyecek misin?"

Eleanor başka hiçbir şey söyleyemedi. Sadece başını sallayıp tekrar akmaya başlayan gözyaşlarını elindeki mendile silmekle yetindi.

Rex koltuk değneğini alarak ayağa kalktı. "Üvey kardeşimiz için en doğru olanı yaptın."

Eleanor yüreğine saplanan acıyla birlikte gözlerini kapadı ve ancak bir süre sonra konuşabildi. "Biliyorum."

isabellaswan

Bölüm Yedi

Eleanor'un penceresinden içeri giren Sean, odaya adım atar atmaz durup beklemek zorunda kaldı. Daha önce defalarca ziyaret ettiği bu odayı son dört yıldır ilk kez görüyordu.

Altın rengi, kalın kadife perdeleri kenara çekip bakışlarını yavaşça etrafta gezdirdi. Bir zamanlar mavi ve beyazın hâkim olduğu bu oda, şimdi bir çocuğa değil bir kadına yaraşacak şekilde seksi ve kadınsı bir görünüm sunan yeşil ve altın rengi eşyalarla bezenmişti. Görüntüsüyle, hissettirdikleriyle, hatta kokusuyla bile inanılmaz derecede erotikti.

isabellaswan

Sean odada tek kişi için hazırlanmış bir masa gördü. Eleanor her şeye rağmen ona yemek hazırlatmayı ihmal etmemişti. Kalbinin minnetle çarptığını hissetti. Sonra ormanda kendisini arayan Rex ve Cliff'i düşündü. Eleanor'un onu ele vermesi öfkelenmesine sebep olsa da Sean kardeşlerini atlatmakta zorlanmamıştı. Aslında buraya gelmek yerine çoktan Cobh'a doğru yola çıkmış olmalıydı. Ancak Eleanor'la vedalaşmak zorundaydı. Bunu yapmadan oradan ayrılamazdı.

Birden zihninde dün gece onu ilk kez gördüğü haliyle Eleanor belirdi; Sinclair'in kollarında duruyor, nefes nefese kalmış bir halde arzuyla onun omuzlarına tutunuyordu. Sean, Eleanor'un kendisine yapmış olduğu kahrolasıca teklifi unutabilmeyi isterdi ama o an bile aklından çıkmayan bu teklif onu inanılmaz derecede etkiliyordu. İçinde büyük bir gerginlik vardı ama o bunu umursamamakta kararlıydı.

Artık rahatlamaya ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Bindiği gemide her zamanki gibi fahişeler olacaktı.

Sean hayatı boyunca bir fahişeyle beraber olmamıştı. Bekâretini kaybettiği günden beri genç kadınlar sürekli peşinden koşuyordu. Ama onlar İrlandalı bir asilzadenin yakışıklı küçük oğlu ve bir kontun üvey çocuğu olan Sean O'Neill'ın peşindeydi. Artık geçmişteki sevgililerinin bir tanesi bile yüzüne bakmazdı ama bu umurunda değildi. O da bu kadınlar için aynı şeyleri hissediyordu.

Eleanor'un gösterişli yatak odasında durup belki yüzüncü kez hayatının nasıl bu hale dönüştüğünü düşündü. Nasıl olmuştu da kendine karşı bile yabancılık çekecek bir duruma gelmişti? Kadınlara düşkün ve ailesi için her şeyi yapabilecek o deli dolu ama aynı zamanda fazlasıyla bağımlı olan adamla arasındaki bütün ilişkiyi kesmek istemişti. Oysa bu adamın geçmişine uzanan köprüyü yıkamamış ve zihninde bu köprüyü olaylar, duygular ve zamanın oluşturduğu koca bir uçurumun üzerinden geçen ama bazı yerleri çürüyüp bazı parçaları eksilmiş demir bir köprü olarak hayal etmişti. Bu adamla arasındaki ilişkiyi tamamen koparmak, onu tutan halatların yerinden çıkmasıyla birlikte köprünün aşağıdaki yanlış seçimlerden oluşan ölümcül kayaların üzerinde parçalanmasını izlemek için ne yapması gerekirdi?

isabellaswan

Artık hapishanede geçirdiği iki yılın bu köprüyü yıkmasına yetmediğini anlamıştı. Oradayken geçmişini tamamen sildiğine inanmıştı. Belli ki yanılmıştı.

Amerika'da kuracağı yeni bir hayat işe yarayabilirdi. Bu da işe yaramazsa nihayet onu yıkmayı başarana dek köprüye günbegün taşlar fırlatması gerekecekti.

Birden Askeaton ve Adare'yi birbirine bağlayan eski taş köprüyü gözünün önüne getirdi. Bu köprü Shannon Nehri'nin derin bir uzantısının üzerinden geçiyordu. Sean küçük bir çocukken erkek kardeşleriyle birlikte bu köprüden defalarca nehre atlamıştı ama işin

eğlencesi sadece bu kadarla sınırlı değildi. Günün belirli saatlerinde nehirde güçlü akıntılar oluşur ve su içine daldıkları anda onları birkaç akıntıdan geçirip hızla aşağı doğru sürükleyerek kıvrılıp sakin bir havuza dönüştüğü yere ulaştırırdı. Çocuklar bu havuzun başına önceden iki at bırakır, beşi birden oradaysa birine iki birine üç kişi binerek atları yeniden köprüye doğru sürerlerdi. İkindi saatlerinin tamamını bu köprüden atlayarak geçirirlerdi.

Sean bunları hatırlamak istemiyordu ama artık çok geç kalmıştı.

"SEAN!"

Sean göğsü çıplak ve sırılsıklam olmuş bir halde Rex ve Cliff'le aynı atın üzerinde köprüye doğru ilerliyor, başka bir atın üzerindeki Devlin ve Tyrell de onları izliyordu. Eleanor'un sesini duyunca bakışlarını etrafta gezdirip onu aradı. Daha şimdiden telaşlanmıştı. Küçük kız onların peşinden mi gelmişti?

Elle henüz altı yaşındaydı ama son zamanlarda olması gerekenden çok daha korkusuz davranıyordu. Onların yarı yaşında olmasına rağmen en az ağabeyleri kadar gözü karaydı.

"Sean!"

Sean küçük kızın üzerinde beyaz bir elbise, yüzünde mutlu bir gülümsemeyle köprüden kendilerine el salladığını gördü. Kalbi duracak gibi oldu. Elle'in niyetini anlamıştı.

"Elle! Sakın yapma!" diye bağırdı.

Elle güldü ve eteklerini kalın beyaz çorapları ile siyah bağcıklı ayakkabıları ortaya çıkacak şekilde yukarı kaldırıp köprünün tırabzanlarına tırmanmaya başladı.

"Kahretsin," diye haykırdı Rex. Önde o oturuyor ve atını eşkin sürüyordu.

İki üvey kardeşinin arasına sıkışmış durumda olan Sean, "Aşağı in, Elle!" diye bağırdı.

isabellaswan

Elle şimdi tırabzanların üzerinde duruyor, artık gülümsemeden aşağıdaki nehre bakıyordu. Sean dehşetle Elle'in nehre atlayacağını fark etti. Onun bu büyük korkusunu dile getiren kişi Cliff oldu. "Nehre atlayacak."

Sean arkasında oturan Cliff'i aşağı itti ve hızla attan indi. Aynı anda Eleanor da ani bir hareketle kollarını havaya kaldırıp köprüden aşağı atladı.

Sean yolun kenarına doğru koştu ve gözlerini bir an olsun ondan ayırmadan otlarla kaplı kaygan kıyıda düşe kalka ilerlemeye başladı. Bir çığlık koparırak nehre düşen Elle suyun yüzeyinde gözden kayboldu. Sean onun suya girdiği yeri görmüştü.

Ancak küçük kızın tekrar yüzeye çıkacağı yer burası olmayacaktı. Nehrin akıntılarını çok iyi bilen Sean daha aşağıdaki bir noktaya doğru koşmaya devam etti. Artık yukarıda kalan akıntıya bakmadan kıyıya ulaştı ve suya girdi.

Üzerine hücum eden su onu aşağı doğru sürükledi. Elle'in boğulmak üzere olduğunu duyarak onun nerede olduğunu görebilmek için bu neredeyse imkânsız da olsa akıntıya karşı yüzmeye çalıştı. Nehir küçük kızı içine çekmeden önce onun bembeyaz olmuş yüzünü ve korku dolu gözlerini görmüştü.

Sean suya dalıp elini uzattı ve onun eteğini tuttu. Nehre yenilmemekte kararlıydı. Azgın akıntıya karşı yüzerek Elle'e yaklaşmaya çalıştı ve nihayet ona sarıldı. Ardından hızla yüzeye çıkıp onu sırtına aldı. Küçük kızın nefes alabilmek için çabaladığını duyuyordu.

"Onu tuttum," dedi Tyrell, Eleanor'u Sean'ın elinden alarak.

"Sean." Devlin kardeşini tuttu ve nefes alabilmesi için yüzeyde kalmasına yardımcı oldu.

Kısa bir süre sonra dördü birden sessiz ve sakin havuzun içindeydi. Hâlâ titremeye devam eden Sean ayağa kalktı. Bu çocuk çıldırmış olmalıydı. Daha altı yaşındaydı ve neredeyse boğulacaktı.

isabellaswan

Suratını asıp sessizleşen Devlin de ayağa kalktı ama rahatlamış gibi görünen Tyrell sığ suların içinde oturmaya devam etti. Gözleri fal taşı gibi açılan Elle de ağabeyinin yanında oturuyordu.

Yüzüne yavaş yavaş renk gelmeye başlayan küçük kız başını kaldırıp Sean'a baktı. Ayağa kalkarken gülümsüyordu. "Bunu tekrar yapabilir miyiz?"

Sean, Eleanor'un üzerine yürüdü. Elini tutup onu duyduğu acıyla bağıracak kadar sert bir hareketle sudan dışarı çıkardı. "Sen aklını mı kaçırdın?" diye haykırdı kıyıya ulaştıklarında.

"Siz yapabiliyorsanız ben de yaparım!" diye bağırdı Elle.

Sean öylesine öfkelenmişti ki eli bulabildiği en yakın ağaç dalına gitti. Onun niyetini anlayan Elle'in yüzü bembeyaz oldu ve geri geri giderek ondan uzaklaştı. "Bunu yapamazsın."

"Birilerinin bu zevki tatması gerek," dedi Sean öfkeyle.

Duyduğu katıksız korkuyla hâlâ yerinden çıkacakmış gibi atan kalbinin tekrar eski temposuna dönebileceğinden emin değildi.

"Sean." Tyrell kardeşinin elindeki dalı aldı. "Elle bunu bir daha yapmayacak."

Yüzünde tuhaf bir ıslaklık hisseden Sean ağladığını fark etti. Dehşete kapılarak bunu kimsenin görmemesi için yüzünü çevirdi.

Elle hemen yanına geldi. Elini tutup dudaklarını büzdü. "Bunu bir daha asla yapmayacağım. Neden bu kadar üzüldün, Sean?"

Sean yaşadığı gerginlikle kaskatı kesildiğini hissetti. Artık geçmişi anımsamak istemiyordu. Bir zamanlar Elle'le aralarında özel bir bağ vardı ve onu korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Şimdi aralarında böyle bir bağ yoktu ve artık onu Sinclair koruyabilirdi.

Sean, Elle'in sayvanlı karyolasının kenarına oturunca üzerindeki yumuşak yatak vücudunun ağırlığıyla çöktü. O en yakın arkadaşını

isabellaswan

uzun bir zaman önce kaybetmişti ve artık bunun geri dönüşü yoktu. Eski hatıraları canlandırmak, yaşadığı karmaşayı artırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Artık Elle'e baktığında ne yapacağını ya da ne düşüneceğini bilemiyordu. Önce Eleanor'u görüyor ama hemen ardından Elle'i hatırlıyordu. Anı yaşasa da geçmiş onu rahat bırakmıyordu. Artık ona her şey anlamsız geliyordu.

Özellikle de Elle'in yatak odasında ne aradığını ve genç kadının ona neden o kahrolasıca teklifi yaptığını bilmiyordu.

Nihayet sadece anı yaşaması gerektiğine karar verdi. Bunu yapmaması onun için büyük bir tehlikeydi. Artık Elle yoktu; yıllar önce ortadan kaybolmuştu. Artık arkadaşları da yoktu. Şimdi hatırlamaya ihtiyaç duyduğu tek şey kendisinin bir vatan haini ve bir firari, Elle'in ise Eleanor isimli bir yabancı olduğuydu. Ancak her şeye rağmen onunla vedalaşmak zorundaydı.

isabellaswan

Eleanor gerçekten ağrıyan başını bahane ederek Peter'ı erkeklerle baş başa bırakmış ve bayanların yanından ayrılmıştı. Akşam yemeği uzadıkça uzamış ve o bütün bu süreyi Cliff ve Rex'in ormanda aradıkları Sean'ı bulamadıklarını bilerek geçirmişti. Sean ortadan kaybolmuştu ve Eleanor onun önceden söylemiş olduğu gibi oradan ayrıldığını biliyordu.

Onun gittiğine bir türlü inanamıyordu. Sanki gördüğü kâbus gerçeğe dönüşmüş ve Sean eve bir daha asla geri dönmemişti.

Birbirlerine veda etmeleri bile mümkün olmamıştı.

O bunları düşündüğü sırada arkasından yaklaşan Kontes, "Eleanor, canım," diye seslendi.

Eleanor bir anda kaskatı kesildiğini hissetti. Nefes alması ve tırmandığı merdivenlerde durup arkasına dönerek annesine bakması biraz zaman aldı.

Kontes Mary de Warenne çok güzel bir kadındı ve elbette teoride Eleanor'un değil, Sean ve Devlin'in annesiydi. Ancak Eleanor'un gerçek annesi onu doğururken ölmüştü. Eleanor iki yaşına gelene dek babası ve bir dadı tarafından büyütülmüştü. Mary bildiği tek anneydi ve Eleanor ona büyük bir sevgi duyuyordu.

İşin doğrusu çoğu zaman gizlice zarif, güler yüzlü ve sonsuz bir cömertliğe sahip olan Kontes'e benzeyebilmeyi istiyordu.

Eleanor annesine bakıp gülümsemeye çalıştı.

Mary tam önünde durdu. "Fazlasıyla sıkıntılı olduğun gözümden kaçmadı canım. Bana biraz bundan bahsetmek ister misin?"

"Bunu yapamam."

Mary'nin mavi gözleri neler olup bittiğini anlamak istercesine üzerinde dolaştı. "Gelinlerin düğünden önce biraz huysuzlanıp endişe duymaları doğaldır ama korkarım ki bu farklı bir durum. Sadece sana yardım etmek istiyorum."

isabellaswan

Eleanor'un gözleri yaşlarla doldu. Kontes'in oğlunun öldüğüne inandığını ve onun için gizli gizli gözyaşı döktüğünü biliyordu. Mary oğlundan iki yıl önce umudunu kesmiş olsa bile Eleanor ona acı verecek bir konu hakkında konuşmak istemiyordu. Bunu yapmasına gerek yoktu.

"Konu Sean mı canım?"

Eleanor başıyla onayladı. "Onu öyle çok özlüyorum ki kalbimin acıdığını hissediyorum."

"Onu hepimiz özlüyoruz." Mary şimdi acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Artık hayatına devam ettiğini ve Peter'a gerçekten önem verip belki de ona âşık olmaya başladığını düşünmüştüm. İkinizin çok iyi geçindiğini görmek beni ve babanı hem mutlu etmiş hem de rahatlatmıştı."

"Ben de aynı şeyleri düşünmüştüm," dedi Eleanor. "Ama yanılmışım. Sevebileceğim tek bir adam var, o da Sean."

Kontes'in yüzü bembeyaz oldu ve kızına sarıldı. "Otursak iyi olur. Sana söylemem gereken bir şey var."

Eleanor başını iki yana sallayıp ondan uzaklaştı. "Odama gitmeliyim. Çok yorgunum. Yarın uzun bir gün olacak." Artık kendinde alnına yazılı olan bu evliliğe karşı koyacak gücü bulamıyordu. Yarın neler olacağı umurunda bile değildi.

"Eleanor! Ben hoşlandığın adamla mantık evliliği yaparken bir başka adama âşık olmanın ne demek olduğunu biliyorum canım."

Eleanor, Edward ve Mary'nin aşk hikâyesini defalarca dinlemişti ama bunu ne annesinden ne de babasından değil etraftaki lord ve leydilerden, eski dadısından ve artık hayatta olmayan aile hekiminden duymuştu. "Bu doğru mu? İlk kocana âşık değil miydin gerçekten?" diye fısıldadı.

isabellaswan

Mary gülümsedi. "Gerald'ı bunu yapmaya mecbur olduğum için sevmiştim. O çok iyi bir insan ve aynı zamanda iki oğlumun babasıydı. Başka kadınlarla beraber olsa bile onun da kendine göre beni sevdiğini ve ölene dek de seveceğini biliyordum."

"Ama?" diye haykırdı Eleanor.

"Dediğim gibi Gerald'ı buna mecbur olduğum için sevmiştim canım. Edward beni ve iki oğlumu İngilizlerin elinden kurtardığında, kendimi hayalini dahi kuramadığım bir aşk ve ihtirasın içinde buldum."

Mary duraksadı. "Babanla Gerald'ın ölümünden beş yıl sonra tanıştım ve onunla oğullarımla birlikte kiracısı olduktan hemen sonra evlendim. Birbirimize farklı duygular beslediğimizi her fırsatta reddetsem de Edward salonumuza girdiği anda onun her haliyle diğer erkeklerden farklı olduğunu anlamıştım. Sanırım o beş yıl boyunca sadece birkaç cümle paylaştık. Edward her zaman dürüst ve nazik

bir adam oldu. Ama nihayet beni ilk kez kollarına aldığında daha önce aşkı ya da ihtirası hiç tatmadığımı anladım."

Hikâyeleri hem çok benzer hem de çok farklıydı. "Bana ne söylemeye çalışıyorsun?"

Mary onun yüzüne dokundu. "Benim yaşadıklarımı senin de yaşamanı istiyorum canım."

Eleanor titremeye başlamıştı. "Ben senin yaşadıklarını asla yaşayamayacağım. Hayatım boyunca hep Sean'ı sevdim. Ama o beni sevmedi. Özür dilerim ama çok yorgunum. Bir an önce yukarı çıkmam gerek."

"Eleanor! Lütfen! Senin için çok endişeleniyorum!"

Ama Eleanor çoktan merdivenleri tırmanmaya başlamıştı bile. Birden şakaklarının acıdığını hissederek oda kapısının önünde durdu. Artık nihayet yalnız kalıp Sean'ı tekrar kaybetmiş olmanın yasını tutabilecekti. Kalbi aynı adam için kaç defa daha paramparça olacaktı?

isabellaswan

Eleanor odasına girip kapıyı arkasından kapattı. İçeri girdiğinde Sean için hazırlattığı güzel yemeklerle dolu bir masayla karşılaştı. Hizmetçisine bu yemeğin iptal olduğunu söylemeyi unutmuştu. Üzeri örtülü tabaklara baktığında kalbi önce durdu, ardından çılgınca çarpmaya başladı.

Yemek tabağı kullanılmıştı. İçinde yemekten arta kalan birkaç kırıntı vardı. Eleanor gözlerine inanamayarak bakışlarını şarap şişesine çevirdi ve onun da neredeyse boşalmış olduğunu gördü.

Tam o sırada Sean pencereleri örten altın rengi, ağır kadife perdelerin arkasından ortaya çıktı. Bir anda göz göze geldiler.

Sean gitmemişti.

Belki Eleanor'u onun kendisini sevdiği şekilde sevmiyordu ama bu genç kadının umurunda bile değildi. Dört yıl boyunca özlemini çektiği bu adamı şimdi de özlemişti. Daha önce birisini gördüğü

için hiç bu kadar sevindiğini hatırlamıyordu. Koşarak yanına gitti ve kollarını boynuna doladı. Sert göğsünün kendi yumuşak göğüslerine bastırdığını, geniş omuzlarını elleriyle kavradığını hissederek ona sımsıkı sarıldı. Artık kendini yalnız, perişan, terk edilmiş ve üşümüş hissetmiyordu.

Sean onun ellerini tutup aşağı indirdi ve bakışlarını bir anda gözlerine kilitledi. "Onlara anlatmışsın."

Eleanor onun ne demek istediğini biliyordu. "Bir şekilde tahmin ettiler ve ben de onlara burada olduğunu söylemek zorunda kaldım. Sadece sana yardım etmek istiyorlar."

Sean başını iki yana salladı. "Senden sessiz durmanı istedim... sana yalvardım... açıkladım..."

"Fazlasıyla sert ve ısrarcı davrandılar! Cliff seni bu gece gemisine alıp buradan uzaklaştırmayı planlıyor."

isabellaswan

Sean öfkeyle parlayan gümüş grisi gözleriyle Eleanor'a baktı. Ona cevap vermek yerine, yatağa atmak istediği kadına bakan bir erkek gibi yüzüne bakması Eleanor'a yapmış olduğu teklifi ve bunun birlikte geçirecekleri son gece olduğunu hatırlatmıştı. Arzunun güçlü yumruğuyla sarsıldığını hissetti.

Sean onu yatağa atmak için geri dönmüştü.

Dikkatle başını kaldırıp ona baktı. Sean'ın bakışları hâlâ üzerindeydi ve şimdi nefes almakta da zorlanıyordu. Eleanor dudaklarını yaladı. "Sean."

Sean çenesini sıktı. "Buraya... onun için gelmedim."

Eleanor'un gözleri büyüdü. Ona inandığından emin değildi. "O halde neden geldin? Neden burada, yatak odamdasın?"

Sean hafifçe omuzlarını silktikten sonra gözlerini ondan kaçırabilmek için başka tarafa döndü.

"Hatta neden eve geri döndün?" diye sordu Eleanor. Bir anlam yükleyip ömrünün sonuna dek bu gerçekle yaşayabileceği bir cevaba ihtiyaç duyuyordu. "Beni yamında götürmeyecek ve aileni de görmeyeceksen neden geri döndün?"

"Bilmiyorum!" diye haykırdı genç adam. O da perişan haldeydi. "Evleneceğini... duydum." Eliyle tuhaf bir hareket yaptı.

Odaya rahatsız edici bir sessizlik hâkim oldu. İçeride öylesine gergin bir hava vardı ki neredeyse nefes almak bile zorlaşmıştı.

"Ama buraya bu evliliği durdurmak için gelmedin," dedi Eleanor nihayet.

Bakışları buluştu. "Hayır, bunun için gelmedim."

Eleanor'un beklediği cevap bu değildi. "Seni çok özledim. Sen gittikten sonra da özleyeceğim. Sen beni hiç özlemedin mi, Sean?"

Sean'ın yüz hatları gergindi. "İlk başlarda çok zordu."

Geçmişte neredeyse zihnini bile okuyabilen Eleanor'un artık onu anlayabilmesi mümkün değildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Önemli değil! Bu saatten sonra önemli değil!" dedi Sean öfkeyle çıkışarak.

Bu sözlerin anlamından korkan Eleanor ürperdiğini hissetti. Sean onun herhangi bir şey söylemesine fırsat tanımadı, "Üzerinde yeşil bir elbise var."

Eleanor kalbinin hızlandığını hissetse de ağırlaşan bedeni yüzünden yerinden kıpırdayamadı. "Evet."

"Bekâr leydiler... *beyaz* giyerler."

Eleanor, Rex'in söz verdiği vedalaşmayı düşünerek kıyafetini özenle seçmiş ama Sean'ın gittiğini öğrendiğinde üzerindekileri değiştirmek aklına gelmemişti. Pastel yeşilin daha koyu bir tonundaki elbisesi çeyizine dâhil olan bir parçaydı. Rengi ve deseniyle evli bir kadına daha uygun olacağı için aslında bu elbiseyi düğünden sonra

isabellaswan

giymesi gerekirdi. Eleanor'un gardırobundaki en çekici giysi bu elbiseydi. O gece bunu giydiğini görmek çeyizini hazırlayan Kontes'i ve Tyrell'in karısı Lizzie'yi şaşkına çevirmişti.

Eleanor bu giysiyi Sean'ı etkilemek, kendisine ormandayken yaptığı gibi arzu dolu, cüretkâr bakışlarla bakmasını sağlamak için giymişti. Sean teklifini kabul etmeyeceğini söylediği halde neden ona hâlâ bu şekilde bakıyordu?

"Genç ve bekar bir bayan da pastel rengi bir elbise giyebilir."

"Bu pastel rengi bir elbise değil," dedi Sean sert bir şekilde.

Sean onu bırakıp gidecekti. Neden hâlâ birlikte geçirecekleri tek bir gecenin ömür boyu beraber olamamaktan çok daha iyi olduğunu anlayamıyordu? Neden kendisi onu sevmese bile Eleanor'un sevgisinin her ikisine birden yetebileceğini kabul etmiyordu? Eleanor onun kollarında olmak, kısa bir an için bile olsa zamanı durdurmak için deli oluyordu. Yalandan bile olsa, Sean'ın kendisini sevdiğini hissetmek istiyordu.

isabellaswan

"Elbiseni beğenmedim," dedi Sean durduk yere.

Sözleri kırıcıydı. "Oysa çok güzel bir elbise."

Sean omuzlarını silkip kollarını sert göğsünde kavuşturdu.

"Ben modadan... anlamam."

Eleanor dudaklarını ısırdı. Ona haddini bildirmek için bu kadar alçalmaması gerektiğini biliyordu ama kendine engel olamadı. "Peter bu elbiseye bayıldı. Gözlerini benden alamadı. Yemekten sonra onunla bahçede dolaşmamı istedi ama ben kabul etmedim."

Son cümle cesurca söylenmiş bir yalandı.

Sean'ın yüzü gölgelendi. "Yapma, Elle."

"Neyi yapmayayım? Sen beni reddederken başka bir erkek tarafından çılgınca arzulandığımı söylemeyeyim mi?" Eleanor şimdi

nefes nefese kalmıştı. "Hem de doğru olduğunu iddia ettiğin şeylerin çoğunun yalan olduğunu bilmeme rağmen, öyle mi?"

Sean şaşırarak irkildi. "Bu gece... buraya... senin için gelmediğimi söylemiştim."

"O halde neden geldin?" diye haykırdı Eleanor.

"Sen... başkasına aitsin!" Sean kıpkırmızı olmuştu.

Eleanor olduğu yerde kaldı. "Hayır." Başını iki yana salladı. "Hayır." O yıllar önce hem kalbini hem de ruhunu Sean'a teslim etmişti. Sadece tek bir adama aitti ve bu adam Sean'dı.

Sean konuşabilmek için çabalıyor gibiydi. "Ondan... ayrıldın mı?"

Eleanor gerildiğini hissetti.

"Bunu... tahmin etmiştim zaten. Harika!" Sean ondan uzaklaşıp sert adımlarla odanın etrafında dolaşmaya başladı.

isabellaswan

Eleanor onun öfkelenip üzüldüğünü biliyordu ama yine de geri adım atmaya yanaşmadı. "Teklifim hâlâ geçerli, Sean."

Sean önce tökezledi, ardından hızla ona doğru döndü. "Hayır!"

Eleanor bütün cesaretini toplayıp onun yamna gitti. "Birbirimize karşı her zaman açık ve dürüst olduk, Sean."

Sean gözlerini temkinli bir şekilde açtı. "Senin bahsettiğin kişi Elle'di."

Eleanor onun direnerek kaskatı kesildiğini hissetti ve doğru kelimeleri bulabilmek için çabaladı. "Beni arzu ettiğim şekilde sevmediğini biliyorum. Ama sanırım Elle'in büyüdüğü konusunda anlaşmıştık." Gülümsüyordu ama yaşadığı gerginlik yüzünden perişan haldeydi.

"Dün gece... Sinclair'in kollarında... *inliyordun.*"

Eleanor nefesini tuttu. "Bitirmeme izin ver lütfen!"

"Nedenmiş o?" Sean'ın öfkeli bakışları önce onun yüzüne ardından dekoltesine kaydı. "Yarın... Sinclair'le... yatağa gireceksin!" Gözlerini ayırmadan ona bakıyordu.

"Ben Peter'a âşık değilim. Onunla evlenmek istemiyorum. Ama bu seni neden ilgilendiriyor? Neden öfkeleniyorsun? Bana öfkelenmediğini söyleme sakın! Bu birbirimizi *son* görüşümüz olabilir Sean."

Sean yüzünde ciddi bir ifadeyle ellerini yumruk yapıp beline koydu. "Ben... öfkeli falan değilim. Seninle Sinclair hakkında konuşmak istiyorum!"

"Hayır!" diye haykırdı Eleanor titreyerek. "Ben şu an sadece bu gece hakkında konuşmak istiyorum. Seninle sevişmemiz hakkında konuşmak istiyorum!"

Sean bir çığlık kopardı. Sadece öfkelenmemiş, aynı zamanda dehşete de kapılmıştı ve Eleanor bunu biliyordu. Çaresizce fısıldadı, "Ben senden beni sevmeni beklemiyorum."

"Sinclair'le... evlenmelisin!" Sean'ın gözleri parladı. "Bu çok uygun bir evlilik. Kahretsin. Unvan, arazi, zenginlik... Ama benimle... bu şekilde konuşamazsın! Anlıyor musun?"

Eleanor kollarıyla kendini sardı. "Nedenmiş o? Yoksa kendine hâkim olamamaktan mı korkuyorsun? Senden korkmadığımı söylerken ciddiydim! Seviş benimle, Sean. Sadece bir kez olsun benimle birlikte ol ki bu anı sonsuza dek hatırlayayım."

Sean sanki çarpılmış gibi olduğu yerde kalarak ona baktı.

Eleanor da ona bakıyordu. Odanın diğer köşesinde duran antika saatin tik taklarını duyabiliyorlardı.Yüzlerce saniye geçti. Nihayet Eleanor yalvarırcasma elini kaldırdı. Sean irkilse de kıpırdamadan bekledi. Genç kadın derin bir nefes alıp onun sert yanağına dokundu.

Sean titredi ama ondan kaçmadı. Gözleri buluştuğunda Eleanor onun büyük bir mücadele verdiğini anladı. Ardından uzun ve kalın

isabellaswan

kirpiklerinin aşağı indiğini ve gözlerinin kapandığını gördü. Onun küçük bir çığlık attığını duyan Sean inledi.

Tam o sırada kapı çalındı.

Sean hızla gözlerini açtı ve Eleanor onun gözlerinde korku olduğunu gördü.

"Leydi Eleanor?" diye seslendi hizmetçisi.

Sean'ın yüzü bembeyaz oldu. "Bu hizmetçin mi?"

"Onu hemen göndereceğim!" diye haykırdı Eleanor, Sean'ın elini tutarak. Onun her şeyden vazgeçmek üzere olduğunu biliyordu. Hizmetçisinin zamanlaması bundan daha kötü olamazdı. Artık Sean yakayı ele vermek ya da oradan kaçmaktan başka bir şey düşünmüyordu.

Sean sert bir şekilde başını iki yana salladı. "Her zamanki gibi cevapla."

isabellaswan

Az önce gözlerinin parlamasına neden olan tutku ve arzudan şimdi eser bile kalmamıştı. Bakışları sert ve kontrollüydü.

Eleanor bundan daha büyük bir hayal kırıklığı yaşayamazdı. Sean ondan uzaklaşıp odanın karşı tarafına geçti ve perdelerin arkasında gözden kayboldu.

Eleanor pencerenin kapandığını duymamıştı.

Hizmetçisi tekrar kapıya vurdu. "Leydi Eleanor?"

Hizmetçisinin sesini güçlükle duyan Eleanor odanın ortasında durmuş Sean'ın onu yatağa atmasına neredeyse izin vermek üzere olduğunu düşünüyordu. İçini dolduran arzuyla titrediğini hissetti ve nihayet Lettie'yi içeri almak üzere kapıya yöneldi.

"Cevap vermekte neden bu kadar geciktiniz Leydim?"

Eskiden beri onun özel hizmetçisi olan Lettie'den başkası bu şekilde konuşmaya cesaret edemezdi.

Tekrar perdelere bakan Eleanor, "Uyuyakalmışım," diyerek yalan söyledi. Sean'ın hâlâ orada olduğunu biliyordu; onun güçlü varlığını hissedebiliyordu.

"Geceliğinizi getireyim Leydim," dedi Lettie doğrudan gardıroba gidip Eleanor'un beyaz geceliğini getirerek.

Eleanor ona neredeyse geceliğini daha sonra giyeceğini söyleyecekti ama saat oldukça ilerlemişti ve Lettie'nin onu her gece olduğu gibi yatağa girmeye hazırlamasına itiraz etmesi için elinde geçerli bir sebep yoktu. Ancak Sean perdelerin arkasına gizlenmiş bir halde az ötede duruyordu ve hayatının geri kalan kısmında yetinmek zorunda kalacağı sohbetlerini tamamlamaları gerekiyordu. Şimdi nasıl soyunacaktı?

Titremeye başladı. Göğüslerinin şiştiğini, meme uçlarının sızladığını hissediyordu. Ağza alınmayacak yerleri şişip kabarmıştı.

Hizmetçisi her zaman olduğu gibi geceliğini yatağının üzerine serip elbisesinin arkasındaki düğmeleri çözmeye başladı. Lettie başının üzerinden geçirdiği elbiseyi çıkardığında Eleanor gerildiğini hissetti. Artık nefes bile alamıyordu; Lettie şimdi de korsesinin iplerini çözüp gevşetmeye başlamıştı.

Nihayet korse üzerinden çıktı. Kendini çırılçıplak hisseden ve yanakları kızaran Eleanor elini jartiyerine uzattı. Kalbi sert ve hızlı bir ritimle çarpıyor, teni dayanılmaz bir şekilde karıncalanıyordu. Yaptığı şeye inanamıyor ve Sean'ın onu izlediğini biliyordu.

Sean'ın arzusu, cinsel ihtiyacı ve çaresizliği neredeyse elle dokunulabilecek bir bütün haline dönüşüp odayı doldurmuştu.

Eleanor çorapları ve ayakkabıları da çıkınca duraksadı ve kontrol altına alamadığı bir titreme nöbetine girerek hizmetçisinin bunu fark etmesinden korktu. Sean'la sevişmek Peter'ın nazik öpücüklerinden çok daha farklı duygular hissettirecekti. Bunu bir şekilde biliyordu.

isabellaswan

Bu duyguları hissetmek için sabırsızlanıyordu. Sean'a hemen ihtiyacı vardı.

Üzerindeki kombinezon da çıktı.

Eleanor birden artık dayanmayacağını anladı. Lettie şimdi uzun külodunun iplerini çözüyor ama o Sean'ın çıplak tenine dokunduğunu, ellerini kalçalarında, dudaklarını boynunda gezdirdiğini hayal etmekten başka bir şey yapamıyordu.

Birden geceliği başının üzerinden geçip teninden aşağı döküldü. Astarı şeffaf olan V yaka, kolsuz geceliği en ince pamuklu kumaştan dokunmuş ve dantellerle süslenmişti. Eleanor artık hareket edemiyordu. Lettie saçlarını çözdükten sonra onları omzunun üzerine yaydı. Ardından tutamlara ayırmaya başladı.

Eleanor bir şeyler söyleyebilmek için yutkunmak zorunda kaldı. "Hayır. Bu gece saçlarımı örmeni istemiyorum." Hizmetçisinin şaşkınlığını ifade etmesine bile izin vermeden kararlılıkla gülümsedi. "İyi geceler Lettie. Kendimi *çok yorgun* hissediyorum."

Eleanor hizmetçisine teşekkür etti ve farkında bile olmadan onu kapıya kadar götürdü. Kapıyı kapatıp kilitlediğini de fark etmemişti. O an düşünebildiği tek şey *Sean*'dı. Odanın havası öylesine ağırlaşmıştı ki içeriyi dolduran heyecan ve cinsel arzu yüzünden nefes almakta bile zorlanıyordu. Hayır, bu doğru değildi; *Sean*'ın duyduğu arzu yüzünden nefes alamıyordu.

Birden onun yanına geldiğini duydu

Arkasını dönüp sırtını ahşap kapıya yasladı.

Sean uzun adımlarıyla aralarındaki mesafeyi hızla kapattı.

Gözleri büyümüştü, bakışları sert ve ateşliydi.

Eleanor bir an için fazlasıyla heyecanlandığını, hatta neredeyse korktuğunu hissetti. Onu tahrik etmişti ve artık kendine hâkim olamadığını biliyordu. Öylesine sertleşmişti ki Eleanor pantolonunun

isabellaswan

üzerinde geniş bir kabarıklık olduğunu görebiliyordu. Kontrolsüz bir zevkin ilk kasılmalarının bacaklarının arasını yalayıp geçtiğini hissetti.

Sean durmadı.

Eleanor omuzlarını geriye atıp nefesini tuttu.

Sean'ın elleri onun omuzlarını kavradı ve gözleri buluştu.

Karşısında duran kişi Sean'dı ama Eleanor onu daha önce hiç bu şekilde görmemişti. İçindeki arzu ve şehvet onu neredeyse çıldırma noktasına getirmişti.

Oysa Eleanor onun aşk ve şefkatle dolu olduğunu görmeyi isterdi.

Ama zaten kendi aşkı her ikisine de yeterdi. "Sean," dedi elini onun o güzel yüzüne uzatarak.

Sean'ın bakışları gözlerini yakıp geçti. Dudakları dudaklarına dokunmak üzereydi. "Artık her şey için çok geç!" diye haykıran genç adam, onu sertleşip arzuyla dolan vücuduna doğru çekti ve araladığı dudaklarını kendisininkilere bastırdı.

isabellaswan

Ağzının içi doymak bilmeyen bir arzuyla doluydu. Sean dilini ağzında dolaştırıp onu ateşli ve ıslak bir şekilde öperken Eleanor onun omuzlarına tutunmaktan başka bir şey yapamıyordu. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Tahrik olmuştu ve bunu bilen Sean iri kasıklarını onun vücuduna bastırdı.

Daha önce bu duyguyu hiç tatmamış olsa da Eleanor cinsel ihtirasın böyle bir şey olduğunu anlamıştı. Bir çığlık koparıp Sean'ın öpüşüne karşılık verdi ve kendisinin de arzuyla dolduğunu hissederek dilinin yardımıyla onu keşfetmeye başladı. Zevkle inleyen Sean'ın elleri göğüslerini buldu ve üzerindeki geceliği yırtarak çıkardı.

Sean bu imkânsız bile olsa aynı anda hem zevk hem de acı duymasına neden olacak şekilde meme uçlarıyla oynarken Eleanor vücudunda ilk zevk kasılmalarının başladığını hissetti. Dudakları artık birbirine kenetlenmişti. Sean'ın göğsü göğüslerini eziyor, sertleşen

iri erkekliği terle ıslanmış bacaklarının arasında kayarken yaslandığı kapı sırtını acıtıyordu.

Eleanor giderek artan arzusu ve kalp atışlarını hızlandıran heyecanı yüzünden başının döndüğünü, neredeyse bayılacak gibi olduğunu hisetti.

Aynı şekilde kontrolsüzce titreyen Sean onun üzerine abandı ve dudaklarını boynunda gezdirmeye başladı. Eleanor bacaklarının arasında onun ateşli, ıslak ve sertleşmiş olduğunu hissedebiliyordu.

Bulutlarda dolaşmaya başlayan ve neredeyse kendinden geçmek üzere olan genç kadın zevkle inledi.

Sean onun artık çıplak olan kalçalarını avuçladı.

"Lütfen," dedi nefes nefese. *"Lütfen içine girmeme izin ver, Elle."*

Eleanor onun kendisine daha önce kimseye hissetmediği bir arzu ve ihtiyaç duyduğunu biliyordu. "Sean!" İçgüdüsel olarak onun bacaklarından birini yukarı kaldırıp onun beline doladı.

Sean, Eleanor'un o güne dek duyduğu en güzel sesi çıkararak inledi ve diğer bacağını da yukarı kaldırmasına yardımcı olduktan sonra içine girdi.

Eleanor kısa süreli bir acının ardından aklını başından alan bir zevk, ateşli bir sürtünme ve sıcak bir ıslaklık hissetti. Vücudu yoğun ve şiddetli kasılmalarla sarsılmaya başladı. Sean'ın iri erkekliği içini kusursuzca dolduruyordu. Nefes nefese kalan ve başka hiçbir şeyi umursamayacak kadar kararlı ve hevesli olan genç adam sert ve giderek hızlanan hareketlerle içinde gidip geliyordu. Ona sımsıkı tutunan Eleanor duyduğu zevkle hıçkırıklara boğuldu ve ağlayarak doyuma ulaştı.

Sean boğuk bir sesle haykırıp üzerine yığıldı. Vücudu sarsılıyor ve Eleanor'un içini sıcak ıslaklığıyla dolduruyordu.

isabellaswan

Aralarındaki cinsel gerilim dalgalanarak kayboldu. Eleanor nefes almaya çalışarak Sean'a tutundu ve onu hiç olmadığı kadar çok sevdiğini, bu sevginin neredeyse canını acıttığını hissetti. Yavaşça bacaklarını gevşetti ve Sean onu serbest bırakınca ayaklarını yere indirdi. Şimdi ona daha da sıkı sarılan Eleanor neler olup bittiğini yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. "Ah, Sean," diye fısıldadı.

Sean kollarında kaskatı kesildi.

İşte o an Eleanor onun da aklının başına geldiğini anladı.

Sean doğrulup büyüyen gözleriyle ona baktı. Bu Eleanor'un daha önce sadece bir defa gördüğü ve bir daha da asla görmek istemeyeceği bir bakıştı.

Sean ona dehşete kapılmış gibi bakıyordu.

"Hayır," dedi Eleanor ona dokunmak için elini uzatarak.

Sean irkilerek ondan uzaklaştı.

"Sean! Hayır! Her şey yolunda!" diye haykırdı Eleanor çaresizce. Ardından gülümsemeye çalıştı. "Seni seviyorum!"

Sean geri geri giderek ondan iyice uzaklaştı. Büyüyen gözleri olanlara inanamadığını söylüyordu. Eleanor onun kendinden iğrendiğini fark etmişti.

"Gitme," diye fısıldadı. "Seni seviyorum. Geri dön."

Sean başını iki yana salladıktan sonra ondan bir adım daha uzaklaştı.

Ardından arkasını dönüp pencereye doğru yürüdü.

Eleanor ağlayarak onun ismini haykırdı.

Ama Sean çoktan gitmişti.

isabella swan

Bölüm Sekiz

Eleanor pencereden dışarı baktığında Sean'ın gecenin karanlık gölgeleri arasındaki bulanık bir silüet olarak bahçedeki çimenlerden geçtiğini gördü. Ardından güçlükle de olsa onun aranan bir firari olduğunu ve bu saatte evdeki konukların pek çoğunun hâlâ uyumayıp alt katta iskambil ya da bilardo oynadıklarını hatırladı. Onu Sean'ın ismini haykırmaktan alıkoyan tek şey de bunu hatırlaması oldu.

Dehşete kapılıp pencereden uzaklaştı. Sean bu şekilde gidemezdi; bunu şimdi yapamazdı!

Eleanor hemen yatağa koşup sabahlığını aldı ve onu üzerine geçirirken kapıya doğru yürüdü. Aksak adımlarla, eşit aralıklarla sıralanmış duvar şamdanlarıyla aydınlatılan koridoru geçti. Kont ve Kontes'in odaları koridorun sonundaydı ve bu kattaki tek dolu oda kendisininkiydi. Eleanor hızla üst kata çıktı. Gördüğü ilk oda Rex'in odası oldu ve bir an bile düşünmeden içeri daldı.

Rex uyumamış, elinde bir bardak brendiyle şöminenin karşısındaki kanepede oturuyordu. Üzerinde hâlâ o gece giydiği kıyafetler vardı ve ceketi bir köşeye fırlatılıp atılmıştı. Bakışlarını şöminede yanan ateşten ayırmıyordu. Eleanor'un içeri girdiğini duyunca hızla dönüp yanında duran divanın üzerindeki koltuk değneğine uzandı.

Eleanor kalbinin yerinden çıkacakmış gibi attığını hissederek bekledi.

isabellaswan

Rex kardeşine şöyle bir baktı ve yüzü gölgelendi. Elindeki brendiyi bir kenara bırakıp koltuk değneğini sımsıkı tutarak ayağa fırladı. "Eleanor?"

Eleanor o gece olanları ne onun ne de başka birinin öğrenmesine asla izin vermemeliydi. Yüzünün ıslandığını fark ederek ağlamaya başladığını anladı. "Sean az önce evden ayrıldı, Rex. Lütfen!" Birden sustu. Rex'in yanına koşmasının asıl sebebi ona Sean'ı geri döndürmesi için yalvarmaktı. Ama şimdi olduğu yerde donakalmıştı.

Sean'ın evden, evdeki misafirlerden, onu arayan askerlerden ve ülkeden kaçması gerekiyordu. Eleanor da onunla beraber gitmeliydi.

Ama hâlâ değişen bir şey olmamıştı. Onun güvenli bir şekilde kaçabilmesi için ertesi sabah Peter'la evlenecekti. Eleanor aynı anda hem terliyor hem de üşüyordu. Daha önce o gece olanları düşünecek zaman bulamamıştı ama şimdi bunun için yeterince zamanı vardı. Yaptığı şey yanlış mıydı? Şimdi Peter'la nasıl evlenecekti? Peki onunla evlenmemesi mümkün müydü?

Buraya... onun için gelmedim.

O halde neden geldin?

Bilmiyorum.

Eleanor rol icabı da olsa o anı ömür boyu sevgiyle hatırlamak için Sean'ın ona âşıkmışçasına dokunmasını, sarılmasını ve öpmesini istemişti. Ama gerçekte neler yaşanmıştı? Sean'ı kendisine karşı koyamayacak hale gelene dek baştan çıkarmıştı. İnanılmaz bir arzu fırtınasına kapılmış, ondan daha inanılmaz bir arzuyla doyuma ulaşmışlardı ama arzu duymak sevmekle aynı anlama gelmiyordu. İşin gerçeği Eleanor, Sean'ın kendisini sevmesini istiyordu; tıpkı kendisinin Sean'ı sevdiği gibi.

Şimdi sevişmelerinin ardından Sean'ın yüzüne yerleşen dehşet ve korkuyu da hatırlamıştı.

isabellaswan

"Sinclair'le... evlenmelisin!"

Rex'ten ne yapmasını bekliyordu? Sean'ı bulmasını ve onu yüzüne bir kez daha dehşetle, hatta tiksinerek bakması için zorla yanına sürüklemesini mi? Sean onu beklediği şekilde sevmiyordu ve bu gerçek o güne dek hiç bu kadar açık olmamıştı.

"Eleanor!" Rex şimdi önünde dikeliyordu. "Sana ne oldu böyle? Canın mı yandı? Sana zarar mı verdi?"

Bir anda irkilen Eleanor, ağabeyinin öfkelendiğini ve olabilecek en kötü şeyden şüphelendiğini fark etti. Rex şüphelerinde haklıydı. Eleanor onu rahatlatmak için bir şekilde gülümseyebilmeyi başardı. "Sean'ı bir daha asla göremeyeceğim ve bu yüreğimi paramparça ediyor. Az önce tartıştık ve onunla vedalaşmama fırsat tanımadan evi terk etti. Onu bulabilir misin? Sen ve Cliff onun kaçmasına yardımcı olmalısınız ve ben de onu son bir kez daha görmeliyim." En azından bu doğruydu. Onunla son bir kez daha vedalaşmalıydı.

Rex yüzünde şüphelerden oluşan bir maskeyle ona baktı. "Sean senin odanda mıydı?"

Eleanor çenesini yukarı kaldırdı. "Başka nerede güvenli bir şekilde buluşabilirdik ki?"

Rex'in gözlerinde fazlasıyla çirkin bir ifade belirdi. "Bana doğruyu söylemelisin," dedi sert bir şekilde.

Eleanor onun sözünü kesti. "Sana doğruyu söylüyorum! Sean Peter'la evlenmemin bana neler kazandıracağını anlattı. Aslında o da benim Peter'la evlenmemi istiyor. Bu kadar üzgün olmamın sebebi de bu zaten."

Rex kısa bir süre onu inceledikten sonra başını salladı. "Onu bulmaya çalışacağım. Haydi şimdi giyin. Sean'ı bulabilirsem Limerick'e götüreceğim ve sen de onunla burada vedalaşacaksın." Rex kardeşinin cevabını beklemeden arkasını döndü ve Cliff'in odasına yöneldi. Eleanor, Cliff'in içeride olduğundan emin olabilmek için kısa bir süre

isabellaswan

bekledi ve orada olduğunu öğrendikten sonra tekrar ikinci kattaki odasına indi. Sean'ı ağabeylerinden başka kimse bulamazdı.

Odasına girdi ve arkasından kapattığı kapıya yaslanıp az önce Sean'la paylaştığı cinsel deneyimi detaylarıyla gözünün önüne getirdi. Birden kalbinin acıdığını hissederek titredi.

Sean onu kullanmış mıydı?

Eleanor içine hücum eden acıyla boğulacak gibi olduğunu hissetti. Sevişmeleri arzu doluydu; Sean'ın onu nasıl öptüğünü asla unutamayacaktı. Ama her şey dakikalar, hatta belki de saniyeler içinde olup bitmişti. Sean onu hayatı boyunca bu anı beklemiş gibi öpmüştü. Yoksa bu iki yıldır cinsel ilişkiye girmemiş olmanın verdiği baskıyı yaşayan bir adamın öpüşü müydü? Sean'ın ona duyduğu arzunun bir anlamı var mıydı? Bu arzu herhangi bir şey ifade ediyor muydu?

Eleanor sırtını kapıya vermiş bir halde yerde oturduğunu fark etti. Onunla beraber olmak istemediğini ısrarla söyleyen Sean'ı dinlememiş ve kendini onun kollarına atmıştı. Belki de onu dinlemeliydi. Belki hayatında sadece bir defa kendi isteğine değil, başkasının isteklerine önem vermeliydi. Sean ona ne tatlı bir gülüş ne de şefkat dolu bir bakış sunmuştu. Eleanor midesinin bulandığını hissetti. Sean ona zaten ısrarla geri dönüşü olmayan bir şekilde değiştiğini söylememiş miydi?

Rex döndüğünde şafak sökmeye başlamıştı. O zamana dek neredeyse yerinden bile kıpırdamayan Eleanor hâlâ göğsüne çektiği dizlerine sarılmış bir halde oturuyordu. Rex dönene dek Sean'la paylaştığı her kelimeyi, onun kollarında geçirdiği her anı yeniden gözden geçirmişti. Yaşananlardan çıkarılacak tek bir sonuç vardı; Sean artık karanlık ve farklı bir adam olsa da Eleanor onu hâlâ seviyordu ve ölene dek de sevecekti ama bu aşkı karşılıksızdı. Sean onu bir zamanlar kardeşi ve dostu gibi sevmişti ama şimdi ona karşı

isabellaswan

böyle bir sevgi dahi hissetmiyordu. O değişmişti ve artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Eleanor ayağa kalktı. Eklemleri kaskatı kesilmişti ve vücudunda bekâretini kaybetmiş olmanın acısını duyuyordu. Odasının kapısını açtığında karşısında Rex'i buldu. Ağabeyinin suratı asıktı ve Eleanor onun herhangi bir şey söylemesine gerek kalmadan Sean'ı bulamadığını anladı.

"Üzgünüm. Sean bir tilki kadar kurnaz bir adam olmuş, Eleanor. Yer yarılıp da içine girdi sanki." Rex keskin bakışlarını üzerinde gezdirdi.

Eleanor başını sallayıp dudağını büzdü.

Rex çok üzgün görünüyordu. "Sean'ın seni incitmediğinden emin misin?"

Konuşmakta güçlük çeken Eleanor başını olumsuz anlamda salladı.

"Sen hiç uyumadın mı? Yarım saate kalmadan gün ağarmış olacak."

Nasıl uyuyabilirdi ki? "Hayır, uyumadım."

Bu sözler Rex'in içini çekmesine neden oldu. "Birkaç saat sonra evleneceksin, Eleanor."

Eleanor gözyaşlarını bastırabilmek için ağabeyine arkasını döndü. Hem zihinsel hem duygusal hem de fiziksel anlamda yorgundu ve kolunu bile kaldırmaya hali yoktu. Daha birkaç gün önce Sinclair'le evlenecek olmaktan mutluluk duyarken şimdi bundan ölesiye korkuyordu. Aklını başına alıp mantıklı düşünmesi gerekiyordu ama zihni herhangi bir şeyi mantık süzgecinden geçiremeyecek kadar yorgundu.

Artık Peter Sinclair gibi önemli bir asilzadeyi terk etmesi mümkün değildi. O halde hâlâ neyi düşünüyordu?

"Birkaç saat uyusan iyi olur, Eleanor," dedi Rex nazikçe.

Eleanor dönüp ona baktığında sevgi ve endişe dolu bakışlarıyla buluştu. Ardından, "Ben Sean'ı seviyorum," diyen kendi sesini duydu.

isabellaswan

"Biliyorum." Rex duraksadı. "Artık bu ilişki tamamen bitti tatlım. O da seni seviyor olsa bile Cliff haklı. Sean'ın önünde uzanan bir gelecek yok. Ama o zaten seni istediğin şekilde sevmiyor. Öyle olsa seni gözyaşlarına boğulmuş bir halde bırakıp gitmezdi. Senin evlenmene destek olmak yerine bu evliliği engellemeye çalışırdı."

Ağabeyinin sözleri kırıcıydı. Eleanor tıkanacak gibi olunca Rex onu sert ve geniş göğsüne doğru çekti. "Biraz dinlen," dedi usulca.

Eleanor başını salladı.

Eleanor alt kata indi. Uyuması mümkün olmamıştı. O gün evlenecekse birinden destek almaya ihtiyacı vardı; aksi takdirde düğüne davet edilen üç yüz kişi, ailesi ve damat, gelinin büyük bir sorunu olduğunu anlardı.

isabellaswan

Mutfakta düğünden sonra verilecek yemekle ilgili detayları konuşan yengesini buldu. Lizzie mutfakla ilgilenmekten çok hoşlanırdı ve Tyrell'le evlendikten sonra Kontes'in bazı görev ve sorumluluklarını yavaş yavaş kendi üstüne almaya başlamıştı. Lizzie üç yıl önce küçük, samimi bir düğünle Tyrell'le evlenmesinin ardından Eleanor'un en iyi arkadaşı haline gelmişti ve onun tanıdığı en iyi kalpli kadınlardan biriydi.

Şimdi de hızla yanına koşması için ona bir kez bakması yetmişti. Eleanor berbat bir halde olduğunu biliyordu. Ağladığı belliydi; gözleri kızarıp şişmişti ve inanılmaz derecede solgun görünüyordu.

"Eleanor? Ah, tatlım buraya gel, biraz konuşalım," diye haykırdı Lizzie onu mutfaktan çıkararak. Kolunu onun beline doladı.

Eleanor ona neşeyle gülümsemeye çalıştı ama bunu başaramadığını biliyordu. "Fazlasıyla meşgul olduğunun farkındayım," dedi. "Düğünle ilgilendiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır..."

Onun için endişelendiği her halinden belli olan Lizzie sözünü kesti. "Eleanor! Sorun ne? Hasta mısın yoksa?"

Eleanor dudaklarını ısırdı. Her şeyi açıkça anlatabilmesi çok zordu.

"Giyinmeme yardım eder misin? Kendimi çok iyi hissetmiyorum ve berbat bir halde olduğumu biliyorum."

Lizzie'nin gri renkli gözleri büyüdü. "Hiç de berbat bir halde değilsin," dedi ona yalan söyleyerek, "ama gergin ve yorgun görünüyorsun. Dün gece uyuyamadın mı?"

Eleanor başını olumsuz anlamda salladı. "Şu berbat görüntümden kurtulmama yardımcı olur musun?"

Lizzie ona ne cevap vereceğini bilemedi. Endişeli bakışları neler olup bittiğini anlamak istercesine üzerinde dolaşıyordu.

"Seni öz kardeşlerim kadar severim, Eleanor. Bugün senin en mutlu günün olmalı. Ama öyle hissetmiyorsun, değil mi?"

Eleanor gözlerini kapadı. Sean gözünün önünden gitmiyordu. Onu ormanda ilk gördüğü haliyle değil kendisine sahip olmadan önce vahşi ve arzu dolu gözlerle odanın bir ucundan ona doğru yaklaşırken hatırlıyordu.

"Biraz oturup bu konu hakkında konuşalım mı canım?"

Eleanor olumsuz anlamda başını salladı. "Sadece... giyinmeme yardımcı olur musun... lütfen?"

"Elbette, olurum!" Ancak Lizzie bunu yapmak yerine onun elini tuttu. "Kendini bu kadar mutsuz hissediyorsan belki de evlenmekten vazgeçmelisin, Eleanor."

Eleanor'un gözleri onun bakışlarıyla buluştu. "Sen çok cesur bir kadınsın. Ty'la ikiniz gözü kara davranışlarınızla sosyetede bir skandal yarattınız. Bu kadar cesur olmayı nasıl başardın, Lizzie?"

Lizzie hafifçe gülümsedi. "Ona öylesine âşıktım ki dünya umurumda bile değildi. Ta ki artık bunu yapmam mümkün olmayana

isabellaswan

dek. Sonrasında gerçekler birer birer ortaya çıktı." Lizzie, Eleanor'un yüzüne baktı. "Bu evliliği gerçekleştirmek istediğinden emin misin?"

"Umurumda değil," dedi Eleanor. Kalbi dehşet ve umutsuzlukla çarpıyordu. "Bu evliliğin gerçekleşip gerçekleşmemesi *umurumda bile değil.* Düğüne birkaç hafta kalmış olsa evlenmekten vazgeçebilirdim ama şimdi sadece *saatler* var. Kendimde buna itimat edecek gücü bulamıyorum."

"Neler oldu?" diye sordu Lizzie usulca.

Eleanor neredeyse ona her şeyi anlatacaktı. Ama bunu yaparsa Lizzie hemen kontluğun vârisi olan Tyrell'in yanına koşardı. Ty, Sean hakkında hiçbir şey bilmemeliydi. O bu işe asla bulaşmamalıydı. "Kendimi üzgün hissediyorum," diye fısıldadı, ardından omuzlarını silkti. "Bir zamanlar başka biriyle evlenmenin hayallerini kurardım. Şimdi o hayaller tamamen yıkıldı." Bunları söyledikten sonra Lizzie'yi cevap vermesine bile fırsat tanımadan mutfağın önünde tek başına bırakıp oradan ayrıldı.

isabellaswan

Koridordan geçti. Misafirlerden biriyle karşılaşmak istemediği için salondan uzak durup arka kapılardan birini kullanarak malikânenin ailesine ait kanadına geçmek üzere dışarı çıktı. Tam kimseye belli etmeden içeri girecekti ki göz ucuyla kırmızı bir parlaklık görür gibi oldu. Malikânenin önünde kıvrılarak ilerleyen araç yoluna bakmak üzere hızla o tarafa döndü. Yüzbaşı Brawley'yi bu mesafeden bile tanımıştı.

Babası İngiliz askerleriyle iyi geçinmek istediği için Yüzbaşı Brawley de düğüne davet edilmişti. Şehirde çıkan olay ve karmaşalarla o bölgenin en yetkili subayı olarak Brawley ilgilenirdi. Binbaşı Wilkes ise sadece Limerick'e değil, Cork ve Kerry'ye de komuta ederdi.

Hararetli bir konuşmaya dalmış olan Brawley ve yanındaki beş tabur askerin atlarını malikânenin önündeki araç yolunda durdur-

duklarını gören Eleanor bir an bile düşünmeden eteklerini topladı ve hızla bahçedeki çimenlerden geçerek onların yanına gitti.

Adamların dağılmak üzere olduğunu fark edince tüm yorgunluğunu unutmuş, kalbinin yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladığını hissetmişti.

"Yüzbaşı!" diye seslendi adımlarını hızlandırarak. "Yüzbaşı Brawley!"

Yüzbaşı Brawley atını hemen o tarafa çevirdi ve gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Leydi Eleanor," dedi attan inerek. Eleanor'un önünde reverans yaptı. Yirmili yaşların başında olan Brawley'nin simsiyah saçları, bembeyaz bir teni ve açık mavi gözleri vardı. Adare'yi düzenli olarak ziyaret ettiği için Eleanor'la önceden tanışıyorlardı ama o güne dek basit birkaç kelimeden fazlasını paylaşmamışlardı. Brawley genç ve yakışıklı olmasına rağmen tatlı dilli ya da çapkın bir adam sayılmazdı; işin aslı görevine bağlı ve fazlasıyla ciddi bir subaydı. Her zaman nazik birisi olarak malikâneye her uğradığında çoğunlukla durup Eleanor'la da biraz sohbet ederdi. Bütün bunlar hesaba katıldığında Eleanor onu sadece sıradan bir adam olarak görüyordu.

Kalbi çılgınca çarpan Eleanor, Brawley'ye neşeyle gülümseyebilmeyi başardı. Yüzbaşı ve adamlarının Adare'ye neden geldiklerini bilmek zorundaydı. Düğününe sadece Brawley davet edilmişti, askerleri değil.

Herhalde onlar, Sean'ın peşine düşmüş olamazlardı! "Günaydın Yüzbaşı."

"Umarım böylesine özel bir günde sizi rahatsız etmemişimdir, Leydi Eleanor." Brawley'nin çıkık elmacık kemikleri hafifçe kızardı. Dik dursa da kendini iyice kasmıştı.

Eleanor yapmacık nezaket cümlelerinden oluşan bir sohbete girmek için yeterince havasında değildi.

"Sizi selamlamak üzere yanınıza gelen ben olduğum için beni rahatsız etmiş sayılmazsınız. Düğüne biraz erken gelmişsiniz; henüz

isabellaswan

giyinmedim bile." Eleanor neşeli bir ruh hali içersindeymişçesine bir kahkaha atmayı başardı.

Ancak Brawley'nin bakışları yüzünde dolaştığı için onun az önceki sözleri ile hâlâ kurumayan gözyaşlarını ve tuhaf bir şekilde solgun görünen yüzünü kastetmiş olmasından korktu. "Korkarım ki zamanınızı boşa harcamanıza neden oluyorum, Leydi Eleanor. Size eve kadar eşlik etmemi ister misiniz?"

Eleanor neşeyle gülümsedi. "Buraya düğün için mi geldiniz? Halbuki daha öğlen bile olmadı!" Pes etmemekte kararlıydı.

Brawley duraksadı. "Aslında hayır, halletmem gereken başka işler var ama düğüne de mutlaka yetişeceğim." Eleanor'a nazikçe gülümsedi.

Eleanor çabucak düşünmeye çalıştı. Yüzbaşı, Adare'ye Sean'ı aramak için mi gelmişti? Başka neden gelmiş olabilirdi ki? Bu onu öylesine korkuttu ki titrediğini fark etti.

isabellaswan

Brawley birden onun kolunu tuttu. "Leydi Eleanor! Bayılacak mısınız yoksa? İnanılmaz derecede solgun görünüyorsunuz."

Eleanor yanından ayrılmaması için ona sımsıkı sarıldı. "Bana gerçeği söylemelisiniz, Yüzbaşı."

"Sizi oturtacak bir yer bulup yardım çağırayım."

Eleanor başını iki yana salladı. "Sizin de bildiğiniz gibi birkaç saat sonra evleneceğim. Keyfim kaçmasın diye kimse bana bir şey söylemiyor. Ama ben sizin birkaç gün önce buraya uğradığınızı ve bu ziyaretinizin sebebini biliyorum."

Brawley'nin yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Sanırım sizi eve götürmeliyim, Leydi Eleanor. Az önce belirttiğiniz gibi bugün evleniyorsunuz. Ben ve askerlerim sizi boş yere meşgul ediyoruz."

Eleanor onun kolunu tuttu. "Dün çok üzücü haberler aldım. Üvey kardeşim Sean'ın hapiste olduğunu ve çok kısa bir süre önce

oradan kaçtığını öğrendim. Bugün de sizi ve adamlarınızı karşımda buldum! Çok sevdiğim üvey kardeşimin peşindeyseniz bunu bana mutlaka söylemelisiniz!"

Brawley kısa bir duraksamanın ardından, "Leydi Eleanor," dedi, "korkarım ki bu konuyu sizinle konuşmam doğru olmaz."

"Sean burada değil!" diye haykırdı Eleanor. "Burada olsaydı özellikle bugün mutlaka yanıma gelir ve bana iyi dileklerini iletirdi!"

Brawley ne yapacağını bilemiyormuş gibi ona baktı.

"Onun burada olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?" Eleanor nihayet Yüzbaşı'nın kolunu bıraktı. "Sean'la ikimiz bu çatı altında beraber büyüdük. Onun için çok endişeleniyorum! Sean hakkında söylenenlerin hepsi *yalan*. Yapılan suçlamalara rağmen o *masum*."

"Aileniz sizi olan bitenlerden haberdar etmemenin en doğrusu olacağına karar verdiyse elbette ki bunu yapan kişi ben olmamalıyım, Leydi Eleanor," dedi Brawley kararlılıkla.

isabellaswan

Eleanor gözlerinde yorgunluğun ve saf duyguların sebep olduğu gözyaşlarının biriktiğini biliyordu. "Sean'ın yaşayıp yaşamadığını öğrenmeden, nerede olduğunu, güvende olup olmadığını bilmeden nasıl evlenirim?"

"Lütfen Leydi Eleanor!" Brawley ona üzerinde tek bir leke bile olmayan, bembeyaz bir mendil uzattı. "Korkarım ki etrafı aramam konusunda emir aldım. Ancak bu emir onun burada olduğuna dair elde edilen herhangi bir ipucuna dayanmıyor. Aslında arazinin tamamında yaptığımız aramalar bunun tam tersini söylüyor; üvey kardeşiniz Adare'ye geri dönmemiş." Yüzbaşı yüzüne gergin bir gülümseme yerleştirmeye çalıştı. "Kısacası onun bulunduğu yerde güvende olduğu konusunda tereddüdünüz olmasın."

Eleanor inanılmaz bir rahatlama hissederek Yüzbaşı'nın gözlerine baktı. "Yani artık arama bitti mi?"

Brawley bakışlarını kaçırdı. "Korkarım ki hayır. Kanunlara göre O'Neill bir firari ve ben de onu yakalamakla görevliyim."

Eleanor'un az önce hissettiği rahatlama bir anda yok oldu. Ona verilen görevi her koşulda yerine getiren bir adam olduğunu anlaması için Brawley'yi yakından tanımasına gerek yoktu. "Ve bu görevi yerine getireceksiniz öyle mi?" diye sordu acı dolu bir sesle. "Hem de artık onun masum olduğunu öğrenmenize rağmen?"

Kaskatı kesilen Yüzbaşı artık Eleanor'un yüzüne bakmamaya çalışıyordu. "Üvey kardeşinize duyduğunuz sadakati anlayışla karşılıyorum. Doğruyu söylemek gerekirse ben de sizin yerinizde olsam aynı şeyleri hissederdim. Ama ben bir askerim Leydi Eleanor ve bana verilen görevleri yerine getirmek zorundayım."

Eleanor'un içinde dehşet verici bir şüphe vardı. "Size verilen emir tam olarak nedir?" diye sordu titreyerek. Vatan hainlerini hiç acımadan darağacına gönderirlerdi ve Sean da ağır ihanet suçundan hüküm giymişti. "Yüzbaşı Brawley? Size verilen emrin sadece Sean'ı yakalamak olduğunu söylemiştiniz ama nedense yüzüme bakmaktan kaçınıyorsunuz!"

isabellaswan

Eleanor'un bakışlarıyla buluştuğu anda kıpkırmızı kesilen Brawley, "O çok tehlikeli bir adam!" diye haykırdı. "Neden düğününüze çok az bir zaman kalmışken kendinize bu şekilde işkence ediyorsunuz?"

Eleanor onun kolunu tuttu. "Bana her şeyi anlatmadınız! Bunu yapmaktan neden kaçınıyorsunuz? Ayrıca Sean tehlikeli bir adam değildir!"

Brawley kendisiyle mücadele ediyormuş gibi görünüyordu. Omzunu silkerek genç kadının kavrayışından kurtuldu. "Kardeşiniz ölü ya da diri her yerde aranıyor, Leydi Eleanor. Size bu bilgiyi veren kişi ben olduğum için çok üzgünüm."

Eleanor çığlık attı.

Eleanor üzerinde gelinliğiyle soyunma odasındaki tuvalet masasının önüne oturdu. Her iki yengesi de yanındaydı. Virginia'daki bir çiftlikte doğmuş olan Devlin'in karısı Virginia, beyaz tenli, siyah saçlı ve ufak tefek bir kadındı. Virginia, Eleanor'un boncuk ve dantellerle süslenmiş gelinliğinin içinde çok güzel göründüğünü söyledi.

Eleanor onu umursamadı. Brawley'den duyduğu sözlerin etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Artık Sean'ın bir gemiye binmiş Atlas Okyanusu'na doğru yol alıyor olması için dua ediyordu.

Aynadaki solgun görüntüsüne, gelinliğinin duvağını tutan ve ten rengine hiçbir katkı sağlamayan başındaki elmas taca baktı. Hastaymış ya da yas tutuyormuş gibi görünüyordu. Ashnda gerçekten de *yas tutuyordu*. Hem en yakın arkadaşını hem de sevdiği adamı kaybetmiş olmanın yasını tutuyordu. Bu yasın sonsuza dek sürüp sürmeyeceğini merak etti.

İşin kötüsü birazdan aşağı inip kendisini seven, onurlu bir adamla, Peter Sinclair'le evlenecekti. Eleanor bir önceki gece Sinclair'i aldattığını biliyordu ve şimdi onunla evlenerek genç adamı bir kez daha aldatacaktı.

Lizzie yanına yaklaşıp elini kadının çıplak omzuna koydu. Kare şeklinde geniş bir dekoltesi ve aşağı doğru genişleyen, gösterişli bir eteği olan gelinliğinin düşük kolları kısa ve kabarıktı. Kumaşın tamamı üzerine gümüş ip kullanılarak inciler dikilmiş dantelden oluşuyordu. Gelinliğin saten bir havuza benzeyen kuyruğu da benzer şekilde süslenmişti. "Son bir saattir tek bir kelime bile etmedin canım. Biraz konuşabilir miyiz? Bu halin Ginny ve beni korkutuyor."

Eleanor çaresizliğe teslim olduğunu hissederek gözlerini kapadı. *Şu an ne yapıyordu?* Onu odasına kendisi davet etmiş olsa bile Sean bekâretini aldıktan sonra nasıl çekip giderdi? Ah, Tanrım, Peter'la evlenmek istemiyordu. Bu onursuz ve yanlış bir davranış olurdu. Ama artık iradesini kaybetmişti. Sanki birisinden öyle kötü bir da-

isabellaswan

yak yemişti ki yürümek şöyle dursun yerinden bile kıpırdayamıyor, düşünemiyor, konuşamıyor, hatta hissedemiyordu.

"Eleanor?" dedi bu defa Virginia. "Mutlu bir gelin gibi değil de birisi ölmüş gibi davranıyorsun."

Eleanor aynadan güzel yengelerine baktı. Bakışları buluştu. "Birisinin öldüğü doğru. Peter'ı sevmiyorum. Onunla evlenemem." Neredeyse katılırcasına acı dolu bir kahkaha attıktan sonra ekledi. "Peter bunu hak etmiyor."

Virginia ve Lizzie dehşetle birbirlerine baktılar.

"Kim öldü?" diye sordu Lizzie endişeyle.

"Ben," dedi Eleanor. Güçlükle de olsa hâlâ nefes aldığını gösteren göğsü dışında vücudu bir heykel kadar hareketsizdi. "Ben öldüm. Ve burası da cehennem olmalı."

Telaşa kapılan ve beti benzi atan Lizzie, "Gidip Kontes'i çağırayım," dedi. "Şu an kâhyayla beraber olmalı ama hemen buraya gelmesi gerekiyor."

"Sean buradaydı," dedi Eleanor.

Lizzie küçük bir çığlık atarken Virginia'nın gözleri büyüdü.

"Sen neden bahsediyorsun, Eleanor?" diye haykırdı yüzü bir anda bembeyaz olan Virgina.

Eleanor aynadan ona baktı. "Sean beni sevmiyor. Nasıl da aptallık etmişim. İşin kötüsü ben onu hâlâ seviyorum."

Virginia dudaklarını ısırdı. "Peki o şu an nerede? Yüce Tanrım, askerler iki gün önce buradaydı ve bugün yine geldiler! Devlin kardeşinin yakınlarda bir yerde olduğunu bilmek zorunda!"

"Dün gece buradan ayrıldı. Bir daha geri dönmeyecek; Amerika'ya gidiyor," dedi Eleanor dış dünyayla bağlantısı kopmuş gibi.

"Bunu Devlin'e anlatmak zorundayım," diye haykırdı çoktan kapıya ulaşmış olan Virginia.

isabellaswan

Lizzie, Eleanor'un elini tutup onu yüzüne bakmaya zorladı. "Bunu neden kimseye söylemedin?"

"Sean öyle istedi," dedi Eleanor. "Ama Cliff ve Rex'in haberi var."

Lizzie kapıya yöneldi; neredeyse ağlamak üzereydi. "Tyrell'e de haber versem iyi olur. Tek başına kalabilecek misin?"

Eleanor bir şekilde başını sallamayı başardı. "Ben evlenmeyeceğim," dedi. "Ne şimdi ne de başka bir zaman. Belki bir manastıra kapanırım."

Lizzie irkildi. "Sakın bir yere ayrılma," dedi kesin bir tavırla. "Yanına birisi gelene kadar yerinden bile kıpırdama." Eleanor'un elini sıkıp odadan dışarı çıktı.

Eleanor yalnız kalmıştı. Yanağından süzülen gözyaşını öfkelenerek eliyle sildi. En azından Sean'ın Brawley ve adamlarına karşı on iki saatlik bir avantajı vardı. Hatta Brawley hâlâ onun izini bulamadıysa onlardan çok daha öndeydi.

isabellaswan

Eleanor kendisine o şekilde davranmış ve onu terk edip gitmiş olmasına rağmen, Sean için seviniyordu. Artık her zaman onun iyiliğini düşüneceğini, hep güvende ve sağlıklı olmasını isteyeceğini anlamıştı.

Bunları düşündüğü sırada birden birisinin onu izlediğini fark etti.

Aynaya baktığında kendi yansımasıyla değil ona dikkatle bakan bir çift gri gözle karşılaştı.

Sean arkasında duruyordu.

Eleanor hızla ayağa fırlayıp ona doğru döndü. "Sean!" İçindeki umut ateşi yeniden alevlenmişti.

Gözleri acı dolu bakan Sean başını iki yana salladı. "Ben..." Boğuk bir ses tonuyla konuşuyordu. "Üzgünüm, Elle," dedi sert bir biçimde. "Seni incittiğim için çok üzgünüm."

Eleanor dudaklarını ıslatıp söyleyecek mantıklı bir şeyler bulmaya çalıştı ama mantığı yerine kalbi konuştu. "Seni seviyorum."

Sean irkildi. "Bana bunu söyleme sakın. Aramızda geçenler yanlıştı. Kendimden nefret ediyorum. Çok üzgünüm! *Yaşananları*... nasıl geri alabilirim? *Nasıl?*"

"Önemli değil," diye fısıldadı Eleanor titreyerek. Onun kollarına koşmak istiyor ama buna cesaret edemiyordu. "Şu an önemi olan tek şey senin geri dönmüş olman." Birden dehşetle söylediği şeyin ne anlama geldiğini fark etti. "Sean! Peşindeler!"

"Biliyorum," dedi Sean yine boğuk bir sesle. Bakışları Eleanor'un yüzünde, gözlerinde dolaşıyordu. Gözleri onun yüz hatlarını tek tek ezberlemeye kararlıymışçasına aç ve çaresizdi.

"Buradan bir saat önce ayrıldılar. Her şey yolunda... Beni yakalayamayacaklar." Sustu. Bakışlarını Eleanor'un gelinliğinde dolaştırdıktan sonra tekrar onun gözlerine bakmaya başladı. "Seni asla... incitmek istemedim... Asla. Bana neler olduğunu... ya da neden böyle bir şey... yaşandığını bilmiyorum. Çok... utanıyorum."

isabellaswan

Sean onu incitmiş olmanın ızdırabını yaşıyordu. "Beni incitmedin," dedi Eleanor yalan söyleyerek. "İstesen de bunu yapamazsın," diye ekledi sonra usulca. "Söylediğin ya da yaptığın hiçbir şey sana olan hislerimi değiştiremez."

Sean başını iki yana salladı. "Yapma." Artık konuşabilmek için çaba sarf etmesi gerekiyordu.

Eleanor yanına sokulup elini ona doğru uzattı.

Sean bileğini tutup aralarındaki mesafeyi kapatmasına izin vermedi. *"Yapma."*

"Hayır!" Eleanor hızla düşündü. Onunla gidecekti; elbette onunla gidecekti. Nihayetinde başka bir şansı da yoktu.

"Sinclair... bu gece... ona numara yapmak zorundasın, Elle."

Eleanor birden onun ne demek istediğini anladı. *Gerdek gecesini kastediyordu.* "Hayır!"

"Acı çekiyormuşsun... gibi davran. Asla bilmeyecek... seni seviyor."

"Kes şunu!" Ağlamaya başladı. "Onunla evlenmeyeceğim. Bunu yapamam!"

"Hayır! O sana göz kulak olacak... Çünkü... ben bunu yapamam."

Sean yüzünü buruşturmuş, gözleri yaşlarla ışıl ışıl olmuştu.

Eleanor ne konuşuyor ne de nefes alabiliyordu. Çaresizlik tıkanıp kalmasına neden olmuştu.

"Hoşça kal." Sean ona hüzünle gülümsedi.

"Hayır," diye fısıldadı Eleanor.

Sean arkasını dönüp odada yürümeye başladı.

Eleanor kendini çabucak toparladı. "Hayır!" Ardına kadar açık duran pencereye doğru yürüyen Sean'ın peşinden koştu. "Bensiz gidemezsin, Sean!"

isabellaswan

Sean onu umursamayıp pencereden dışarı çıktı.

"Sean!" diye haykırdı Eleanor pencerenin pervazına koşarak.

Sean çoktan aşağıdaki odanın balkonuna inmeye başlamıştı.

"Sean! Beni de yanında götür!"

Sean ona bakmadan balkon tırabzanlarından meşe ağacına atladı ve oradan aşağı inmeye başladı.

Eleanor kararını vermişti. Arkasını dönüp eteklerini topladı ve odanın karşı tarafına doğru koşup kapıyı ardına dek açtı. Elinde içi yiyeceklerle dolu bir tepsiyle koridordan geçmekte olan hizmetçiyi fark etmemişti. Kadıncağız, Eleanor onu ezip geçmesin diye duvara doğru sıçrayınca elindeki tepsiyi üzerindeki tabak ve fincan takımlarıyla birlikte yere düşürdü. Eleanor bir eliyle tırabzanlara tutunup diğer eliyle ayaklarına dolaşan eteklerini kaldırarak hızla merdivenlerden aşağı indi. Gelinliğinin kuyruğu, saten ve ipekten oluşan sonsuz bir dalga gibi arkasından geliyordu.

Aşağı indiğinde evde yüzlerce misafirin dolaştığını fark etti ama onları umursamadı. Hızla salondaki kalabalığın arasından geçerken insanların hayretle nefeslerini tutmalarına ve giderek yükselen mırıldanmalara aldırmadı.

Herkes telaşla önünden çekiliyordu.

Eleanor göz ucuyla Cliff'in, Leydi Barton'la cilveleştiğini gördü. Ağabeyi onu fark edince doğruldu. "Eleanor!"

Neredeyse kapıya ulaşmak üzereydi. Peter'ın babası, Chatton Kontu Lord Henredon'ın da hayretle kendisine baktığını gördü.

Kapıda duran iki üniformalı adama, "Kapıyı açsanıza sizi aptallar!" diye bağırdı.

Adamlar hemen dediğini yaptılar.

"Eleanor!"Arkasından gelen bu ses Devlin'e aitti ve bu bir emirdi.

Eleanor onu güçlükle duymuştu. Dışarı çıktığında uzun ve telaşlı adımlarla yürüyen Sean'ın ahırlara ulaşan yolu neredeyse yarılamak üzere olduğunu gördü. Eteklerini toplayıp arkasından koştu. "Sean!"

İrkilerek sesin geldiği yöne bakan Sean, onun peşinde olduğunu fark etti. Ardından tekrar ahırlara doğru dönüp koşmaya başladı.

Seyislerden birinin ahırdaki bir atı ona doğru götürdüğünü gören Eleanor'un kararlılığı çılgınca bir hızla arttı. Avazı çıktığı kadar bağırdı. "Sean!" Şimdi çimenlerin üzerinde koşmaya başladığı için gelinliğinin etekleri ayaklarına dolanıyordu.

Seyisin getirdiği at, Sean'ın üzerine atlamasıyla şaha kalktı ve genç adam Eleanor'un olduğu yöne baktı.

Eleanor böğrüne saplanan keskin bir acıyla durmak zorunda kaldı ve içini yakan bu acıyla savaşıp nefes almaya çalıştı. Evin önüne bir kalabalığın toplanmaya başladığını, etrafa coşkulu ve heyecanlı mırıldanmaların yayıldığını ve Devlin ile Cliff'in tam arkasında durduğunu hayal meyal de olsa fark etmişti.

isabellaswan

Ağabeylerinden biri bir küfür savurdu.

"Devlin. Geri dönmüşler," dedi Cliff.

Eleanor bakışlarını Sean'dan alamıyordu. Zaten bunu yapmasına da gerek yoktu çünkü Cliff'in kastettiği kişilerin askerler olduğunu biliyordu. Evin ön tarafına baktığı takdirde araç yolundan onlara doğru yaklaşmakta olan taburları göreceğini anlamıştı.

Artık oradan kaçmaya niyetlenen Sean mahmuzladığı siyah atını dörtnala ormana doğru sürdü.

Hayır. Eteklerini toplayan Eleanor ona bağırıp arkasından koşmaya başladı."Sean!" diye haykırdı.*"Sean!"*Artık nefes alamadığını hissedince durdu.

İri, siyah at tökezlemesine neden olacak kadar sert bir hareketle aniden yön değiştirdi ve üzerinde Sean'la birlikte bu defa dörtnala Eleanor'a doğru koşmaya başladı.

Eleanor elini uzattı.

Sean atını dörtnala sürüyordu. Yanına gelmesine sadece birkaç metre kalmıştı ve gözleri buluştu. Sean'ın gözleri ışıl ışıl parlıyor ve ne olursa olsun kararlı olduğunu söylüyordu. Eleanor mutluluktan havalara uçtuğunu hissetti. *Sevdiği adam onun için geri dönüyordu.* Sean neredeyse üstüne abanarak aşağı doğru eğildi.

Elleri birbirine kenetlendi.

Sean ata binebilmek için yerinden sıçrayan Eleanor'u yukarı çekti ve onu arkasına yerleştirdi. Eleanor ellerini adamın beline dolayıp yüzünü onun sırtına gömdü. Sean atın yönünü tekrar değiştirdi. Etrafta şaşkınlık dolu haykırışlar ve durmalarını söyleyen sesler duyuluyordu.

Dörtnala uzaklaşarak ormana girdiler.

isabellaswan

Bölüm Dokuz

Sean ne yapmıştı?

Ve onları ne kadar geride bırakmışlardı?

Dörtnala ormanın içinden geçerlerken Eleanor hiç kıpırdamadan arkasında oturuyordu. Belini saran elleri onu sıkmıyor ama sağlam duruyordu. Eleanor bir erkeğin arkasına oturarak ata binmekte, en az tek başına binmekte olduğu kadar ustaydı. Onunla ilgili her şey değişmiş olsa da atın üzerinde dengesini sağlamak konusundaki becerisi hiç değişmemişti. *Sean ne yapmıştı?* Eleanor'un yumuşak ve dolgun göğüsleri sırtını okşuyor ve Sean sadece onun şu an arkasında oturduğunu değil, az önce yüzlerce düğün davetlisiyle dolu olan malikâneyi geride bıraktıklarını da biliyordu. Devlin'le birlikte Kont ve annesi de oradaydı ve Sean onların yaşadıkları şoku tahmin edebiliyordu. *O az önce gelini onlardan çalmıştı.*

Böyle bir şey yapmış olmak büyük bir şaşkınlık yaşamasına neden olsa da artık olan olmuştu. Sean ormanı, henüz genç bir adamken, ele avuca sığmaz bir kız olduğu yaşlarda oradan oraya koşturup durduğu Elle'in peşinden giderek hızla içinden geçtiği günlerdeki kadar iyi tanıyordu.

Belki onuncu kez bir geyiğin bıraktığı izi takip etmek üzere atının yönünü çevirdi ve bu defaki onu Shannon nehrinin güneydoğusunda akan geniş yataklı, sığ bir nehre çıkardı. Yanağını onun omzuna yas-

lamış olan Eleanor, Sean atı durdurduğunda kıpırdanarak doğruldu. Durdukları için rahatlamıştı.

Elle artık serpilmekte olan bir genç kız değil, yetişkin bir kadındı. Tıpkı dün gece aynı yatağı paylaşmış olmaları gibi birlikte kaçmaları da yanlıştı. Gerçi dün gece de gerçek anlamda yatağa girecek fırsat bulamamışlardı. *Sean ona sokak arasındaki bir fahişeye sahip oluyormuşçasına duvara yaslayarak sahip olmuştu.*

"Sean," dedi Eleanor boğuk bir sesle. "Nehirde yürürsek izimizi kaybettirebiliriz."

Eleanor, elbette kendisinin de bu niyette olduğunu anlamıştı. O hâlâ tanıdığı en akıllı kadındı. Sean sağ bacağını siyah atın boynunun üzerinden aşırıp aşağı atladı ve nihayet Eleanor'a baktı. Dün gece onun odasından ayrıldığından beri berbat bir haldeydi ve hâlâ değişen bir şey olmamıştı. Eleanor yaşadıklarının bir önemi olmadığını söylemişti. Yine de Sean kendini hasta gibi hissediyordu. Yaşadıklarının elbette önemi vardı. Sean için önemliydi. Kendisi için o artık bir insan değil bir hayvandı ve dün gece olanlar bunu açıkça ispatlamıştı.

Eleanor'un altın rengi gözleri onun bakışlarıyla buluştu.

Sean kalbinin duracak gibi olduğunu hissetti.

Yanakları kıpkırmızı olan ve gözleri ışıl ışıl parlayan Eleanor beyaz gelinliğinin içinde insanı serseme çevirecek kadar güzel görünüyordu. Saçları başının üzerine toplanmış da olsa asi birkaç tutam kıvrılarak yüzünden aşağı dökülüyordu. Buklelerinden biri göğüs dekoltesine dek inmişti. Üzerindeki gelinliğin bir zamanlar zarif bir görüntüsü varken, şimdi iyice kirlenen upuzun kuyruğu atın arkasından aşağı sarkıyordu. Kumaşı yırtılıp parçalanmıştı. Sean kopan parçaların arkalarında askerlerin takip edebileceği bir iz bırakmış olmasından korktu.

Ne şimdi ne de başka bir zaman onun ne kadar güzel bir kadın olduğunu düşünmemeliydi.

isabellaswan

Geri dönmesinin tek sebebi ona gerdek gecesinde Sinclair'i nasıl kandırabileceğini anlatmak, bundan daha önemlisi ondan özür dilemek ve bunu asla hak etmese de kendisini affetmesi için ona yalvarmaktı. Onunla son bir kez vedalaşmak istemişti. Ancak bunu yapmak yerine onu kaçırmıştı.

İçinde bir panik dalgasının yükseldiğini hissetti. Atını geri döndürmesine sebep olan şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Araç yolundan gelen askerleri görmüştü. Atını ormana doğru sürmeye devam etmeliydi. Ancak Eleanor çocukken defalarca yaptığı gibi çaresizlikle, dehşetle, korkuyla ismini haykırmıştı. Bu sesi duymak bir an bile düşünmeden atını onun için geri döndürmesine neden olmuştu.

"Sean?" diye fısıldadı Eleanor huzursuzca. Bakışlarını üzerine dikmiş, bir şeyler yapmasını bekliyordu.

Sean içindeki paniğin onu perişan edecek kadar hızlı bir şekilde arttığını hissetti. Hemen arkasından korku ve dehşet geldi.

Şimdi İngilizler ikisinin birden peşindeydi. Eleanor'un hayatını ciddi anlamda tehlikeye atmıştı.

"Sean? Şimdi ne yapacağız?"

Sean irkildi. *Bunu ona yapamazdı.* "Nehri takip edip izimizi kaybettireceğiz," dedi yavaşça.

Eleanor onu daldığı düşüncelerden uzaklaştırarak, "Ben de yürürüm," dedi kararlılıkla. "Böylece daha hızlı hareket etmiş oluruz. Atın üzerimde gelinlik varken suda yürüyemem."

Bu zaten çok açık bir biçimde ortadaydı. Gelinliğinin geniş etekleri ve kuyruğu suya batmasına neden olurdu. Sean daha kelimeler ağzından çıkmadan hançerini eline almıştı. "Hiç kıpırdamadan otur," dedi ciddi bir tavırla. Eleanor onu başıyla onayladı ve Sean gelinliğinin kuyruğunu tutup keserken gözlerini kocaman açtı. Sean kestiği kumaşı topladı. Peşlerinden gelen askerlere izlerini bulabilecekleri bir ipucu

isabellaswan

bırakmayacaklardı. Gelinliğin kuyruğundan daha önce kopmuş olan parçaların da fark edilmemiş olduğunu umdu.

Eleanor ayağa kalkarak, "Bana bıçağı ver," dedi kısık ve gergin bir sesle. Sean birden onun ne yapmak istediğini anladı. Duyduğu arzuyla gerilip kızaran yüzü ve önü yırtılmış geceliğiyle karşısında durduğu o anı hatırladı. Yanaklarının alev alev yandığını ve kasıklarının hareketlendiğini hissetti. Bıçağı ona uzattı. Eleanor bıçağı alırken ellerinin birbirine dokunması, Sean'ın erkekliğinin sertleşmesine ve bir önceki geceden kalan çarpıcı birkaç anının daha gözünde canlanmasına neden oldu. Eleanor'un vücudunun bazı yerleri yumuşacık bazı yerleriyse sertti. Sean başını çevirdi ve yerde kırık bir dal parçası gördü. Onu almaya giderken yırtılan gelinliğin sesini duyuyordu. Başını hiç kaldırmadan yürümeye devam etti. Ardından Eleanor'un atla birlikte nehrin kıyısında durduğu yere geri geri giderek dalın yardımıyla bıraktıkları izleri kapattı. Tüm dikkatini yaptığı işe vermiş olmasına rağmen kulağı hâlâ çıkan sesteydi. Nihayet gelinlik yırtılırken çıkan o ses sona erdi.

isabellaswan

Sean'ın kalbi şimdi tuhaf bir şekilde ona acı verecek kadar ağır bir ritimle atıyordu. Sonunda başını kaldırıp Eleanor'a baktı.

Eleanor da bir şeyler söylemek istercesine ona bakıyordu.

Gelinliğinin eteği tamamen yırtılmıştı. Şimdi üzerinde sadece tamamen dantel ve pembe kurdelelerden oluşan keten bir jüpon vardı. Gelinliğin boncuklarla süslenmiş beyaz üst kısmına hiç dokunmamıştı. Hâlâ bir gelin gibi görünüyordu ama artık sebepsiz yere kaçırılan ve perişan bir halde görünmesi için eteği yırtılan bir geline benziyordu.

Sean kızardı ve atının başına gitti.

"Onları ne kadar geride bıraktık dersin?" diye sordu Eleanor sessizce.

Sean atı suya doğru çekti. Nehir sığdı ama yatağı taşlarla doluydu. Düşmeden yürüyebilmelerinin bir yolunu bulmaya çalıştı. Elle de peşinden suya girdi.

Sean ona bakmamaya özen gösteriyordu. Onun üzerinde bir jüponla yaklaşık iki kilometrelik yolu nasıl yürüyeceğini merak ederek, "Ya izimizi... tamamen kaybettirdik," dedi. "Ya da bize yetişmeleri... an meselesi."

Arkasından gelen Eleanor suda ıslanan eteklerini sürükleye sürükleye yürüyen bir kadın için fazlasıyla sessiz hareket ediyordu. "Öyle olsa şimdiye kadar çoktan karşımıza çıkarlardı."

Sean dönüp ona baktığında jüponunu beline bağlamış olduğunu gördü ve irkilerek tekrar önüne döndü. *Eleanor dizlerinin hemen üzerinde biten dantellerle süslenmiş bir iç çamaşırı giyiyordu. İç çamaşırı jüponuyla mükemmel bir uyum sağlıyordu. İçindeki korsenin de beyaz dantel ve pembe kurdelelerden oluştuğuna bahse girebilirdi.* Sean alnında biriken terleri sildi.

"Sen beni almaya geldiğinde Devlin ve Cliff arkamda duruyordu. Onların kaçmamıza yardımcı olacak bir şeyler yaptığından eminim."

Eleanor haklıydı. Sean, Devlin ve Cliff'in yaptığı şeyin mantık sınırları içinde olmasını diledi. Artık davranışlarıyla sadece Eleanor'u değil, ailesindeki herkesi tehlikeye attığını anlamaya başlamıştı.

"Şimdi ne yapacağız, Sean?" diye sordu Eleanor endişeyle.

"Karanlık bastırana dek yürüyecek... sonra biraz dinlenecek... ve yeniden yürüyeceğiz," dedi Sean ses tonunun sakin ve ifadesiz çıkmasına özen göstererek.

"Peki nereye gidiyoruz?"

Sean ona baktı ama sonra bunu yapmamış olmayı istedi. Nehrin suyu iç çamaşırını uzun bacaklarına yapıştırmıştı. *Eleanor'un kaslı ve güçlü bacakları dün gece sımsıkı beline dolanmıştı. Bir kadının*

isabellaswan

böyle bacaklara sahip olabileceği aklının ucundan bile geçmezdi.

"Cork'a."

"Cliff'in, Limerick Limanı'na demirlenmiş bir gemisi var."

Sean ona cevap vermek istemedi. Eleanor ne kadar az şey bilirse onun için o kadar iyiydi. Artık o da tehlikedeydi. *Tıpkı Peg ve Michael'a yaptıkları gibi Sean'ın işlediği suçların cezasını onun çekmesine neden olabilirlerdi.*

Bu düşünceleri bir türlü aklından çıkaramayan Sean kendini berbat hissediyordu.

Peg'in yüzü korkudan bembeyaz olmuştu. "Onları durdurmalısın Sean. Oraya gitmelerine izin verme," diye yalvardı. "Hepsini birden öldürecekler. Lütfen Sean,!"

Peg gerçekten korkuyordu ve Sean onun bu halini asla unutamayacaktı. Toplanan kalabalığa müdahale edeceğine dair Peg'e söz verdiği için onlara liderlik eden babasının peşinden gitmişti. Sean geçen yıl köye geldiğinden beri köy halkı onun tavsiye ve yönlendirmelerine başvurmak üzere sürekli kapısını çalıyordu. Ağabeyinin denizlerde olduğu yıllarda Askeaton'ın yönetimini üstlendiği için bu pozisyonu kendiliğinden elde etmişti. Peg'e olası bir felaketi engelleyeceğine dair söz vermişti ama artık her şey için çok geçti. Ellerinde doğru düzgün tek bir silah bile olmayan iki düzine adam çoktan Lord Darby'nin karşısına çıkmıştı. Bahçe kapısının önüne sıralanıp Lord'un arabasıyla evine girmesine izin vermediler. Darby'nin yanında korumaları vardı; Albay Reed ve onun beş adamı. Sean nasıl olduğunu anlayamadan bir isyan çıkmasına engel olabilme umuduyla onu verdiği tahliye kararını geri almaya ikna etmek üzere Darby'yle pazarlık masasına oturmuştu.

Ama Darby onunla anlaşmayı reddetmişti.

isabellaswan

Bunu duyan köylüler çılgına dönmüş, at arabasını ters çevirip Darby'yi dışarı çıkarmışlardı. Askerlerden ikisi atlarından indirilip ölesiye dövülmüştü. Reed ve beraberindeki diğer askerler kaçmayı başarmıştı. Ağlayan ve korkudan altına kaçıran Darby en yakındaki ağaca doğru sürüklenmişti. Sean onun hayatını bağışlamaları için adamlara yalvarmış ama Darby hiç vakit kaybetmeden asılmıştı.

Ardından kalabalık burayı yakıp yıkmak üzere Darby'nin evine yönelmiş, onlara geri çekilmeleri için yalvaran Sean'ı bir kez daha duymazdan gelip evin etrafındaki araziyi büyük bir öfkeyle ateşe vermişti. Onlara söz geçiremeyen ve böylesi bir faciayı seyredecek gücü kendinde bulamayan Sean eve geri dönmek üzere yola çıkmıştı. Sonrasında takviye güçler gelmiş ve katliam başlamıştı.

Her şey sona erdiğinde Kilraddick köyünde Sean ve Flynn'den başka erkek kalmamış ve Sean İngiliz askerlerinden birini kendi elleriyle öldürmüştü. İçgüdüleri ona Peg ve Michael'ı bulup onlarla birlikte köyden kaçması gerektiğini söylüyordu. Bacağındaki süngü yarası yüzünden topallaya topallaya yürüyerek hızla köyün içinden geçti. Peg yüzü korkudan bembeyaz olmuş bir halde onu bekliyordu. Birbirlerine herhangi bir açıklama yapacak ya da birkaç değerli eşyalarını toparlayacak kadar bile zamanları yoktu. Sean, onu ve Michael'ı yanına aldı ve hep birlikte komşu köye kaçtılar. Bir sonraki gün Peg'e köyde olup biten her şeyi anlattı. Peg hem babası hem de diğerleri için gözyaşı döktü ve Sean'a karnında onun çocuğunu taşıdığını söyledi.

Sean bir sonraki gün onunla evlendi. Birinden ödünç almayı başardığı alyansı Michael taşıyordu. Onu aramaya gelen asker olmadığı için Darby malikânesinde çıkan yangın sırasında ölmüş kabul edildiği umuduyla yaşamaya başladılar. İçinde bulundukları soku bir nebze üzerlerinden atmayı başardıklarında acı gerçekle yüzleştiler. Bu acı beraberinde ölenlerin intikamını alma arzusunu da getirdi ama Sean böyle bir işe kalkışmayacak kadar akıllıydı.

isabellaswan

Günün birinde Peg yanına gelip nerede yaşayacaklarını sorunca Sean artık evli bir adam olduğu gerçeğiyle sarsıldı. Bu çok fazla tanımadığı ve kesinlikle âşık olmadığı kadınla nasıl evlendiğini anlamakta zorluk çekerek, büyük bir şaşkınlıkla Peg'in yüzüne baktı. O kehribar rengi gözler bir türlü aklından çıkmıyor ve suçluluk duygusu hissediyordu.

Peg ona utana sıkıla doğacak çocukları için gelecek planları yapmak istediğini anlattı. Yine aynı şekilde çekinerek kendilerine ait bir eve ve Tanrı izin verirse bir de yeni bir çiftliğe ihtiyaç duyduklarını söyledi.

Sean birden bakmakla yükümlü olduğu bir karısı, bir oğlu ve doğacak bir çocuğu olduğunun farkına vardı. Kilvore'a ve Droghe-da'daki garnizona çok yakın bir yerdeydiler. Sean ailesini Askeaton'a götürmesi gerektiğini biliyordu. Albay Reed onu burada aramayı asla akıl edemezdi. Bunu akıl etse bile Kilvore Ayaklanması'nda ölen o adamın, Kont'un üvey oğluyla aynı kişi olduğunu bilemezdi.

Ama sonra birden verdiği bu kararı hayata geçirmesinin imkânsız olduğu gerçeğiyle sarsıldı. Eve nasıl yanında Peg ve Michael'la dönecekti? Ağabeyi ona ne derdi? Kont ve Kontes nasıl bir tepki verirdi? Onun hakkında ne düşünürlerdi? Ya Elle ne düşünürdü?

Köyün meyhanesinde oturmuş, bu konuda bir karar vermeye çalışırken duyduğu telaş dolu çığlıklar onu düşüncelerinden ve kararsızlığından uzaklaştırdı. Bir yangın çıkmıştı. Daldığı düşüncelerden sıyrılmış olmaktan memnun bir halde yangının söndürülmesine yardımcı olmak üzere meyhanedeki diğer adamlarla birlikte dışarı çıktığında havanın daha şimdiden kararmış olduğunu görmek onu şaşırttı. Ardından odalarını kiraladığı evden alevler yükseldiğini fark etti.

isabellaswan

Gerçeği idrak etmesi beraberinde dehşeti getirdi. Dörtnala sürdüğü atıyla evinden ve köyden uzaklaşmakta olan süvariyi görünce neler olup bittiğini anladı...

Koşmaya başladı.

Yanan tek bir ev vardı ve o da kendisininkiydi. Sazdan yapılmış çatı cayır cayır yanarken duvarlar daha yeni yanmaya başlamıştı. Sean, Peg ve Michael'ın adını haykırdı. Üzerindeki gömleği yırttı ve dumanı içine çekmemek için kumaşı yüzüne bastırdı. Alevler evdeki her mobilyayı, dolabı ve kapıyı yutuyordu. Sean duman ve alevlerle mücadele ederek Peg'i yerde baygın yatarken buldu. Michael'm oyuncak kayığını sımsıkı elinde tutan genç kadının üzerindeki giysiler yırtılmıştı ve yaraları kanıyordu. Peg, Sean'ın kollarında ölmüş, Michael ise bir daha asla bulunamamıştı...

isabellaswan

Şimdi İngilizler yine peşindeydi ve bu defa yanında Elle vardı.

Sean geçmişte yaşananların tekrarlanmasından korkuyordu. Elle'i korumak ve sağ salim evine ulaştırmak onun için kendi kaçışından bile önemliydi. Elle onun yanında olduğu sürece tehlikedeydi. Aslında orman bu kadar tehlikeli olmasa ve yaban domuzlarından korkmasa genç kadını hemen oracıkta bırakır, onun eve tek başına dönmesini sağlardı. Ama onu ormanda yalnız bırakamayacağı için beraberinde Cork'a götürecek ve burada onu sağ salim evine ulaştıracak güvenilir birisini bulacaktı. Elle, Adare'nin sağlam duvarlarının arkasında olduğu sürece Reeds gibi adamlar ona zarar veremezdi. Peki Kont, onu hakkında yapılacak suçlamalara karşı koruyabilir miydi? İngilizler ona Peg ve Michael'a verdikleri şekilde zarar vermeyi başaramazlarsa farklı bir yol deneyebilirlerdi. Vatana ihanet ve düşmanla işbirliği suçlamalarıyla ömrünün sonuna dek Kule'ye hapsedilen başka kadınlar da vardı.

Hayır, diye düşündü Sean öfkeyle, bunun olmasına da izin vermeyecekti. Ancak yaşadığı panik sağlıklı düşünmesini engelliyordu.

"Sean? Dün gece neden buradan ayrılmadın?"

Sean dün geceyi bir daha asla aklına getirmek istemiyordu. Hele ki Eleanor'la dün gece hakkında konuşmayı hiç istemiyordu. "Aslında ayrılmıştım."

"Ama sonra geri döndün."

Sean ona cevap vermemeyi tercih etti.

Elle kolunu tutarak onu durdurdu. Şimdi nasıl olduysa yüz yüze gelmişlerdi. Sean suyun onun bacaklarını yaladığını, keten iç çamaşırının içinden teninin göründüğünü biliyordu. Bu yüzden gözlerini üzerine dikmekten kaçınıp ona sadece göz ucuyla bakmakla yetindi. "Teşekkür ederim," dedi Eleanor usulca.

Sean ondan uzaklaştı. "Ben seninle...vedalaşmaya gelmiştim."

"Ama bu bir vedalaşma değil bir başlangıçtı," dedi Eleanor yine usulca.

"Kahretsin! Ne zamandan beri... bu kadar aptalsın?" Kelimeler Sean'ın dudaklarından öfkeyle dökülüyordu. "Bir İngiliz'le— Sinclair'le... evlenmek yerine... buz gibi suya girmiş... İngiliz askerlerinden kaçıyorsun!"

"Ben Peter'a âşık değilim," dedi Eleanor inatçı bir sesle.

Sean'ı sırtından vuran hain zihni dün gece yaşanan her şeyi tek tek hatırlamak için tam da o anı seçmişti. Az kalsın dayanamayıp ona bunu zaten kanıtlamış olduğunu söyleyecekti. "Bunun bir önemi yok." Başını başka tarafa çevirip nehirde yürümeye devam etti. "Kimse aşk için... evlenmiyor zaten."

"Bu konuda seninle aynı fikirde değilim!" Eleanor büyük bir çaba harcayıp suyun içinde hızlı hızlı yürüyerek peşinden geldi. "Babam Kontes'e âşık oldu ve onunla bir aşk evliliği yaptı! Tyrell de öyle

isabellaswan

Ama sen o sırada burada olmadığın için bunu bilmiyorsun! Tyrell bir asilzadenin kızıyla nişanlı olmasına rağmen Lizzie'yle olan ilişkisini sürdürüyor, Wicklow'da onunla beraber yaşıyordu. Lizzie için kontluktan vazgeçmeye bile hazırdı. Peki ya Devlin'e ne diyeceksin?" diye haykırdı. "Onun bir aşk evliliği yaptığını sen de biliyorsun!"

Sean hızla ona doğru döndü. "Sıradışı bir ailemiz var... öyle değil mi? Rex aşk evliliği yapmadı... Cliff ise hiç evlenmeyecek! Ve ben de..." Sean sustu. Güçlükle nefes alıyordu. O da aşk evliliği yapmamıştı. Peg'le evlenmişti çünkü onu hamile bırakmıştı ve onun kendisine ihtiyaç duyduğunu biliyordu; tıpkı babasının yerini alması için kendisine yalvaran Michael gibi. Peg'le evlenmişti çünkü şahit olduğu katliamın şokuyla onu ve oğlunu korumaktan başka bir şey düşünememişti. Peki çabaları ne işe yaramıştı? Nihayetinde asla yapmak istemediği bir şeyi yapmıştı. Onları korumak için gösterdiği çabalarla onların öldürülmelerine sebep olmuştu.

Eleanor elini ona doğru uzatarak, "Ve sen de?" diye sordu şaşkınlıkla.

Sean silkinerek ondan kurtuldu ve atla beraber yürümeye devam etti. Eleanor peşinden gelmedi. Sean kaçışına onu da ortak ettiği için kendi kendine kızsa da kulağını dört açıp suda güçlükle yürüyerek peşinden geldiğini duymaya çalıştı. Nihayet tekrar yürümeye başladığını duyması için bir süre beklemesi gerekti.

Elle ne zaman ısrar edip ne zaman geri çekilmesi gerektiğini iyi bilirdi. Bir işi ne zaman zorlayıp ne zaman boş vermesi gerektiğini de öyle. "Sanırım hızlı yol alıyoruz," dedi az önce hiç tartışmamışlar gibi. "Hiç mola vermedik. Ama eninde sonunda durmamız gerekecek; özellikle de Saphyr için."

Sean, Adare'den kaçmalarının üzerinden henüz iki saat bile geçtiğinden emin değildi. Ama Eleanor haklıydı. O saatten bu yana hiç durmadan hızla yürüyorlardı. Hem onların hem de atın biraz dinlenmeye

isabellaswan

ihtiyacı vardı. Güneş hâlâ tepede olsa da etkisini yitirmişti ve birkaç saate kalmadan batıda yavaş yavaş alçalmaya başlayacaktı. "Yarım saat içinde nehirden çıkıp... arazinin iç kısımlarında yürüyeceğiz."

"Sean!" Eleanor aniden koluna yapıştı. "Sen de duydun mu?"

Sean, Eleanor'un duyduğu sesin peşlerinden gelenlere ait olup olmadığını anlamaya çalışmakla zaman harcamadı. "Haydi gel." Onu da yanına alıp atla birlikte hızla karşı kıyıya koştu. Ardından dizginleri ona verdi ve Eleanor atı da beraberinde götürerek ormana girdi. Sean daha önce gelinliğin kuyruğundan kesip koluna doladığı bir parça kumaşı bir ağacın dalına bağladı. Kumla örtülü arazide bıraktıkları izleri çabucak örtüp kendi ayak izlerinin de çaresine baktıktan sonra o da ormana girdi.

Elle'i bulduğunda nefes nefese kalmıştı. Gözleri buluştu.

Eleanor bir şeyleri anlamak istercesine ona bakıyordu. Ama cevabını almak istediği soru peşlerinden gelenlerle değil bir önceki gece yaşananlarla ilgiliydi. Sean bakışlarını ondan kaçırdı. Neden hâlâ kendisine artık sahip olmadığı bir şeyi vermesi için ısrar ediyordu?

Tam o sırada güçlükle duyulan ama yeterince uzakta olmayan bazı sesler işitti. Gelenler İngiliz askerleriydi. İçlerinden birinin emirler verdiğini çok net duyabiliyordu.

Elle ona bir şeyler söyleyecek oldu.

Sean elini ağzına kapatıp onu kendine doğru çekti. Eleanor hiç kıpırdamadan bekledi.

Sean kulağına, "Nehrin yukarısında, çok yakındalar," diye fısıldadı.

Eleanor büyüyen gözleriyle başını salladı.

Sean onun yarı çıplak sayılan vücudunu, kendi vücuduna bastırdığını düşünmemeye çalışarak yavaşça elini çekti. Diğer eliyle de atın boynunu okşuyordu. Hayvan onları rahatlıkla ele verebilirdi.

isabellasayan

Bakışlarını nehrin kıyılarında gezdiren dört adam arka arkaya sıralanmış bir halde at sürüyordu. Arkalarından gelen beşinci atlı Devlin O'Neill'dı.

Sean, ağabeyini görmesiyle birlikte kalbinin duracak gibi olduğunu hissetti. Onun ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Devlin, Sean'ı aramakla görevli subayı aramalara kendisinin de katılması konusunda ikna etmişti.

Kötü bir şöhrete sahip olan Devlin savaş sırasında acımasız bir komutan olmasıyla tanınırdı. Denizcilerin çoğu ondan korkar ama aynı zamanda ona saygı da duyarlardı. Devlin subayı ikna etmekte zorlanmamış olmalıydı.

Ağabeyi Sean'ın kaçmasına yardımcı olmak için oradaydı.

Devlin sanki ağaçların arasında saklandıkları yeri tespit etmiş gibi bakışlarını onlara doğru çevirdi.

Sean elini Eleanor'un omzuna koyduğunda onun ne kadar gergin olduğunu anladı. Kendi yaşadığı korkuya ve askerlerin hemen yanlarından geçiyor olmasına rağmen onu rahatlatmak istedi. Onu gözleriyle sakinleştirmeye çalıştı. Alnından akan ter damlacıkları bakışlarını bulanıklaştırıyordu.

Elle ona bakıp gülümsemeye çalıştı. Korkudan yüzü bembeyaz olmuştu.

Sean gülümsemesine ona sarılarak karşılık verdi. Göz bebekleri büyüyen ve yüzü bembeyaz olan Elle başını kaldırıp ona baktı. Ardından ürperdi ve yüzünü onun göğsüne gömdü.

Sean yüreğinin sıkıştığını hissetse de ona sımsıkı sarıldı. Nasıl olduysa ona her iki koluyla birden sarıldığını fark etmişti.

Askerlerden biri tehlikeli sayılabilecek bir mesafeden, "Efendim," diye bağırdı. "Arazinin içlerine doğru ilerlemiş olmalılar. Nehrin kıyısında ne insana ait izler ne de ata ait toynak izleri var."

isabellaswan

"Peki ya siz Yüzbaşı? Bu konuda siz ne düşünüyorsunuz?" Subay kısa kısa cümleler kullanarak konuşuyordu.

"Adamlarınızın yarısını kuzeye, Limerick'e göndermiş olmakla akıllıca bir karar verdiğinizi düşünüyorum. Bu bölgeden geçtiklerine dair herhangi bir ipucuna rastlamadık," dedi Devlin. "Öyle olsa o gelinlikten yırtılan birkaç kumaş parçasını mutlaka bulurduk."

Sean, Elle'in gözleriyle buluştu. Devlin gelinliğin kuyruğundan kopan kumaş parçalarını bulmuş olmalıydı. Onları ya saklamış ya da askerlerin dikkatini başka bir yöne çekmişti.

"Sanırım haklısınız, Kaptan O'Neill. Kuzeye, Limerick'e doğru gitmiş olmalılar. Yanlış iz peşindeyiz. Bu tarafa gelmiş olsalardı mutlaka birkaç ipucu bulurduk. Ne kırık bir dala ne bir toynak izine ne de üvey kız kardeşinizin gelinliğinden yırtılan bir kumaş parçasına rastladık. Hem siz de dikkat çekecek ölçüde sakinsiniz efendim."

"Size bunu daha önce de söylemiştim ve bir şeyi iki kere tekrar etmekten hoşlanmam ama kardeşim zararsız bir adam ve hakkındaki suçlamalar da asılsız." Devlin sakin bir şekilde gülümsedi. "Ben Büyük Britanya'ya verdiğim hizmetler sırasında yeterince yalancı şahitlik vakasına rastladım Yüzbaşı."

"Eğer haklıysanız kardeşinizi ne kadar çabuk yakalarsak aklanmasını da o kadar çabuk sağlarız. Devam edin!"

Devlin ve askerler atlarını karşı kıyıya sürüp geldikleri yoldan geri döndüler. Ormandaki ağaçların arasında kaybolurlarken Devlin bir kez olsun arkasına bakmamıştı.

"Devlin bizi gördü," diye fısıldadı Elle.

Sean birden kollarının arasında tuttuğu kadını bu imkânsız da olsa bütün benliğiyle hissetmeye başladı. Erkekliğinin her noktası canlanmış, sabırsız ve ısrarcı bir tavırla ilgi görüp rahatlamayı istiyordu. Eleanor'u bırakıp ondan uzaklaştı. Kendini toparlayabilmek için siyah atın yanına gitti ve hayvanı okşadı. "Evet. Onları bizden

isabellaswan

uzaklaştırdı." Devlin onun büyük bir liman olan Cobh'a doğru yol aldığını tahmin etmiş olmalıydı.

Sean'ın içindeki küçük çocuk ağabeyinin peşinden gidip ondan yardım dilemeyi istiyordu. Ama o artık küçük bir çocuk değil yetişkin bir adamdı ve bunu yaptığı takdirde Devlin'in kaybedecek çok şeyi vardı.

İçindeki hırçın arzu yatışınca toprağın üzerine oturmuş olan Elle'e baktı. "Gittiler... Bugün bir daha geri dönmeyecekler."

Eleanor başını salladı; belli ki konuşmakta güçlük çekiyordu. Olması gerektiği şekilde rahatlamış gibi görünmüyordu. Fazlasıyla kirlenmiş ve yırtılmış, oğlak derisi ayakkabılarını çıkardı.

"Neredeyse yakalanacaktık... ama onları atlatmayı başardık." Sean gülümsemenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamayı diledi çünkü Elle'i rahatlatmak istiyordu. "Elle... Onlar senin değil, benim peşimdeler."

Şu an Peg ve Michael'ı aklına getiremezdi. Buna cesareti yoktu.

Eleanor çoraplarını da çıkarıp attı. "Ben de bundan korkuyorum ya zaten! Az önceki adam Brawley'ydi, Sean. Yüzbaşı Brawley'yle daha bu sabah konuştum. Seni yakalama emri almış ve görevini özenle yerine getiriyor."

Sean bakışlarını çabucak aşağı çevirdi. Elle'in kastettiği şeyi anlamıştı. Brawley onu ölü ya da diri yakalama konusunda tam yetkiliydi.

Elle çıplak bıraktığı ayaklarına baktı. "Devlin onu senin suçsuz olduğuna ikna etmeye çalışıyordu; tıpkı benim de bu sabah yaptığım gibi. Ama ben o adamı az da olsa tanıyorum. Benliğinin her parçasıyla tam bir askerdir. Devlin istediği kadar konuşsun onu asla ikna edemez. En fazla bir gün kazanmış oluruz. Brawley ne olursa olsun seni yakalamak için her şeyi yapacaktır."

Sean kulaklarına inanamıyordu. "Sen bir İngiliz subayına... ricada bulunup... onunla pazarlık mı yaptın?"

isabellaswan

Eleanor başıyla onayladı. "Başka şansım yoktu."

Sean diz çöküp onu omuzlarından tuttu. "Bir daha *asla*... bir İngiliz askerinin... *yanına yaklaşmanı* istemiyorum... beni duyuyor musun?" İçindeki korku ve öfkeyle âdeta gözü kararan Sean onu neredeyse sarsacaktı.

"Ne kadarını bildiğini öğrenmeye çalışıyordum. Sana yardım etmeye çalışıyordum!" diye haykırdı Eleanor. Ardından, "Çok korkuyorsun. Bunu gözlerinden okuyabiliyorum. Gözlerinde gördüğüm tek şey korku," diye ekledi endişeyle. "Daha önce hiç bu kadar korktuğuna şahit olmamıştım."

"Ben... senin için korkuyorum!" diye haykırdı Sean kendini tutamayıp.

Eleanor irkildi ve yüzü bir anda bembeyaz oldu. "Ne dedin sen?"

Sean titreyerek gözlerini kapadı. "Artık yola çıkmalıyız... Doğuya doğru gideceğiz. O yönde daha fazla orman var... bu da bizim işimize gelir." Eleanor'un korkuyla açılan gözleriyle buluştu. "Cork'a ulaşmamız... tahminimizden daha uzun sürecek."

Elle kollarıyla kendini sardı. "Benim için endişe duymanı istemiyorum," dedi yavaşça. "Tehlikede olan benim değil, senin hayatın, Sean."

Onun bu sözleri Sean'ı derinden yaralamıştı. Daha güvenilir bir yere, Cork'taki daireye ulaştıklarında ona kendisini eve göndermeyi planladığını söyleyecekti. Şimdi herhangi bir tartışmaya girmek istemiyordu. "Artık gitsek iyi olur," dedi.

Eleanor kısa bir duraksamanın ardından acı çekiyormuşçasına yavaşça ayağa kalktı.

Onun bu hali Sean'ın gözünden kaçmadı. "Ayağına ne oldu?" Cevabı zaten biliyordu. Yürümeye alışık olmayan kendi ayakları da

isabellaswan

berbat bir şekilde acıyordu ama o günler önce bu acıya katlanmayı öğrenmişti. O bir erkekti ama Elle değildi.

"Yepyeni ayakkabılarla yürümeyi bir dene istersen; hem de nehrin içinde," dedi Eleanor alt dudağını ısırarak.

Sean onun kolunu tuttu. "Otur."

Eleanor bakışlarını yüzüne çevirerek dediğini yaptı. Sean yanaklarının kızardığını hissetse de Eleanor'un ona duyduğu güven ve inançla yüzüne bakmasını görmezden geldi. Keşke onu küçük bir çocuk olarak tanımasa ve geçmişte bu bakışlara defalarca hedef olmasaydı. Yere diz çöküp ayaklarından birinin su topladığını fark edince suratını astı.

Elle'in canı yanmıştı ve acısını dindirmek onun elindeydi. Başını kaldırıp yüzüne baktı.

"Yürüyebilirim," dedi Eleanor inatçı bir tavırla.

Sean ayağını hâlâ elinde tuttuğunu fark edince onu yere bıraktı. "Bu gece mola verene dek... ata bineceksin," dedi. "Gelinliğinin kuyruğundan bir parça yırtıp ayağına bandaj yapacağım."

Devlin, Adare'nin giriş salonuna adımını attığında neredeyse akşam olmak üzereydi. Adamları dışarıda bekleyen Yüzbaşı Brawley de onunla birlikte içeri girmişti. Aynı anda Cliff ile Tyrell de peşlerinden gelen Rex, Kont, Kontes ve Peter Sinclair'le salonda belirdi. Peter'ın gözleri büyümüş, beti benzi atmıştı.

Devlin, Cliff'le göz göze geldi. Cliff ona hafifçe gülümsedi. Devlin onun ormanda dörtnala at sürüp Limerick'e gittiğini ve bir önceki gece tutuk vakti yelken açmak üzere hazırlattığı gemiyi tekrar eski haline döndürdüğünü biliyordu. Askerleri yanlış yöne sevk etmek istemişti ve gözlerindeki hoşnut ifadeye bakılacak olursa bunu başarmıştı.

isabellaswan

Devlin'le göz göze gelmemeye özen gösteren Kont, "Onları bul-dunuz mu?" diye sordu Brawley'ye.

"Korkarım ki hayır. Limerick'e gidiyor olmalılar. Daha önce kuzeye gönderdiğim adamlarımdan haber almayı bekliyorum," dedi Brawley.

Kont başıyla onayladı. "Benim için harcadığınız bunca çabaya teşekkür etmek isterim, Thomas," dedi. "Oğlumu bulmayı her şeyden çok istiyorum."

Brawley ona ne cevap vereceğini bilemedi. "Biliyorum Lordum. Dua edelim ki bu sorun istediğimiz şekilde sonuçlansın." Kont'un önünde reverans yaptıktan sonra odadan dışarı çıktı.

Kont bu defa genç Sinclair'e döndü. "Babana ve bana eşlik edip bir içki daha almak ister misin, Peter? Bu gece yapabileceğimiz en iyi şey bu olacak."

isabellaswan

Sinclair afallamış bir halde gözlerini Devlin'e çevirdi. "Bu namussuz adam sizin kardeşiniz Yüzbaşı! Onun gerçekten Limerick'e gittiğini mi düşünüyorsunuz? Peki ya Eleanor? Herkes kardeşinizin ona zarar vermeyeceğini söylüyor ama ben bu konuda ikna olmadım!"

"Kardeşim hakkında yapılan suçlamalar tamamen asılsız," dedi Devlin onun omzunu tutarak.

"Kardeşiniz cinayetle suçlanıyor bayım, cinayet ve vatana ihanetle!" diye haykırdı Sinclair.

"Sean bir katil değil bir centilmendir. Aynı zamanda bir vatanseverdir."

"İrlandalı bir vatansever ha?"

"Biz de Birleşik Krallık'ın bir parçasıyız," dedi Devlin en ikna edici ses tonuyla. "Kardeşim en az sizin kadar centilmendir. O üvey kız kardeşi olan Eleanor'a asla zarar vermez. Tersine onun için canını bile feda etmeye hazırdır."

Sinclair hâlâ endişeli olsa da nihayet başını salladı. "Eleanor'un neden onunla kaçtığını asla anlayamayacağım."

Kont, Sinclair'in yanına gitti. "Korkarım ki Eleanor her zaman ele avuca sığmayan, gözü kara bir kız oldu. Artık onun için endişe duymaktan vazgeçelim. Sean, Eleanor'un güvende olmasını sağlayacaktır ve eminim ki yarına kalmadan ikisini birden bulacaklar. Eleanor'la konuştuğunda endişelerinden sıyrılacaksın ve elbette biz de hiç vakit kaybetmeden Sean'ı hakkında yapılan bu korkunç suçlamalardan aklamak için gerekli işlemleri başlatacağız."

Sinclair bir süre gözlerini ayırmadan Kont'a baktıktan sonra başını iki yana sallayarak, "Affedersiniz. Sanırım bir süre dışarı çıkacağım. Biraz düşünmeye ihtiyacım var," diye mırıldandı.

O gittikten sonra Rex, "Birimiz onun yanında olmalıyız," dedi. "Sean yakalanırsa Sinclair'in bize çok faydası dokunur."

"Haklısın," dedi Kont. "Tyrell genç Sinclair'in yanına git ve onu sakinleştir. Onu Sean'ın yanlış bir suçlama neticesinde yargılanıp mahkûm olduğuna ikna etmeye çalış. Bunu yaptıktan sonra ona Eleanor'un çok sevdiği *kardeşine* duyduğu sevgiden dolayı akılsızca davrandığını söyle." Kontun suratı asıktı.

Tyrell ona hafifçe başını salladıktan sonra Sinclair'in peşinden gitti.

"Neler oldu?" diye sordu Kont, Devlin'e.

"Güneye, Cork'a gidiyorlar. Buradan beş kilometre kadar uzakta, nehrin karşı kıyısında olduklarını gördüm. Arkalarında hiç iz bırakmamalarını sağladım ve Brawley de onların kuzeye, Limerick'e gittiklerini düşünüyor"

Kont başını sallayıp Cliff'e döndü. "Şafak vakti yelken açabilir misin?"

"*The Fair Lady*'nin en geç iki gün içinde Cobh'da olmasını sağlarım," dedi Cliff. Bakışları sertti. "Peki Eleanor ne olacak?"

isabellaswan

Kısa bir sessizlik oldu ve herkes birbirine baktı.

Nihayet Kontes aralarına geçti ama sadece Kont'a bakıyordu. "O artık yetişkin bir kadın ve Sean'ı sevmekten asla vazgeçmedi."

"Peki ya Sean hakkında yapılan suçlamaları geri çeviremezsek? Ya onu affettirmeyi başaramazsak? O bir kanun kaçağı Mary ve ülkeyi terk etmesi gerekecek. Ya yanında Eleanor varken yakalanırsa? Ya Eleanor da vatana ihanet eden biriyle işbirliği yapmaktan suçlu bulunursa?"

Mary'nin yüzü bembeyaz oldu. "Sean yanında olmasını istiyorsa Eleanor'u onu bırakmaya asla ikna edemeyiz," dedi. "Sean'a kızdığını biliyorum canım. Ama ben oğlumu iyi tanırım. O da Eleanor'a âşık oldu, Edward. Bu davranışının başka hiçbir açıklaması yok."

"Şu an onun Eleanor hakkında ne düşündüğü umurumda bile değil," dedi Kont birden. "Sinclair kızıma çok uygun bir eş; onun hayatını tehlikeye atan bir kanun kaçağı değil, zengin ve unvan sahibi bir adam."

isabellaswan

Mary kaskatı kesildi. "Eleanor'un hayatı boyunca oğluma âşık olduğunu bildiğin halde onlara engel olmayı mı düşünüyorsun yani?"

Kont da en az Mary kadar gergindi. "Sean İngilizlere silah sıkmamış olsaydı bu birlikteliği onaylardım! Ben onu kendi oğlum gibi büyüttüm; o benim oğlum! Ama Eleanor'un bir kanun kaçağıyla evlenmesine izin vermemi de beklemiyorsun herhalde?"

"Hem Eleanor hem de Sean bunu istiyorsa aynen öyle yapmanı bekliyorum."

Odayı korkunç bir gerginlik kapladı.

Nihayet Devlin araya girerek annesini sakinleştirmek üzere ona yüzündeki gergin hatları yumuşatan bir gülümseme sundu. Ardından Kont'a baktı. "Bu konu şimdilik tamamen belirsiz, Edward. Şu an kızının kardeşimle yapacağı evliliği tartışmamıza gerek yok.

Henüz onların niyetini bilmiyoruz. Bildiğim tek bir şey var; Sean, Eleanor'a kardeşçe bile olsa büyük bir sevgi duyuyor ve onu asla bilerek tehlikeye atmaz."

"Oysa tam da bunu yaptı," diye haykırdı Edward. "Ve ben her ikisi için de korkuyorum."

"Korktuğunu biliyorum. Ama Sean yakalanmayacak." Devlin kendinden emin bir sesle konuşuyordu. "Onu başka bir ülkeye götüren gemiye ben kaptanlık etmek isterim."

Cliff, Devlin'in kolunu tuttu. "Senin bir karın ve iki çocuğun var; benimse kimsem yok. Ben Sean'a göz kulak olurum. Eğer o da yanındaysa Eleanor'a da göz kulak olurum. Bunu söylemekten hoşlanmasam da denizde beni yenebilecek ya da geçebilecek kimse yok. Buna peşimize takılacak İngiliz gemileri de dahil."

Devlin ona baktı. "Gerçekten yenilmez olduğunu düşünüyorsan seni büyük bir hayal kırıklığı bekliyor oğlum. Cobh'daki deniz üssünü unuttun galiba?"

Cliff soğukkanlı bir tavırla gülümsedi. "Bugüne dek denizde girdiğim hiçbir savaşı kaybetmedim ve bundan sonra da kaybetmeye niyetim yok. Cobh'daki üsse gelince, oradaki denizcilerin yarısı en ufak bir tehlikede gemiden aşağı atlayacak, baskı altındaki suçlulardan oluşuyor."

Rex topallaya topallaya yanlarına geldi. "Siz ikiniz birbirinizle boy ölçüşmeye mi niyetlendiniz yoksa? Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmam! Yanında Eleanor olsun olmasın Sean'ı İrlanda'dan gemiyle kaçıracak kişi bir daha asla geri dönmeyebilir. Bu yüzden benim başka bir planım var."

Kollarını sımsıkı göğsünde kavuşturan Mary yüzünde gergin bir ifadeyle bir sandalyeye oturdu. "Lütfen anlat, Rex."

"Cliff yine eskisi gibi gemisiyle Cobh'a gidecek ama bu defa onu askerleri yanlış hedefe yönlendirmek için kullanacağız. Devlin sen

isabellaswan

gizlice hem hızlı hem de silahh bir gemi satın alacaksın. Bu gemi ya Cobh'da satın alınmış olacak ya da oraya gönderilecek. Sean'ın yerini tespit ettiğimizde Cliff demir alıp İngilizleri yanlış hedefe yönlendirecek. Sonrasında Devlin peşinde kimse olmadan Sean'ı güvenli bir şekilde buradan uzaklaştıracak. Bu arada ben de karayoluyla Cork'a ulaşacağım," dedi Rex. "Şimdi yola çıkarsam Sean ve Elle'den sadece birkaç saat sonra orada olur ve izlerini kaybettirmelerine fırsat tanımadan onları bulurum."

Bir öksürük sesi duyuldu ve içerideki bütün başlar sesin geldiği yöne çevrildi. Rory McBane kapının eşiğinde duruyordu. "Burada olduğumu hatırlatayım istedim," dedi. "Çünkü yardımıma ihtiyacınız olacak."

isabellaswan

Güneş nihayet batmıştı. Eleanor daha önce gece olduğu için hiç bu kadar sevindiğini hatırlamıyordu. Sean atı bağlarken aniden yorgunluğuna yenik düştüğünü hissetti. Topallaya topallaya yürüyerek kendine otlarla kaplı bir açıklık alan buldu ve birkaç kez katladığı gelinliğinin kuyruğunu yere serdi. Üzerine örtebileceği bir şey olmadığı için kolları çıplaktı ve hava daha şimdiden soğumaya başlamıştı. Titreyerek yere oturdu. Vücudunun her noktasının ağrıdığını ve bir kurt gibi acıktığını hissetse de hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu.

Sean onun için geri dönmüştü. Bu gerçeğe dönüşen bir rüya, bir mucizeydi. Dün gece olanlar *her şeyi* değiştirmişti.

Belli ki Sean da onun için aynı şeyleri hissediyordu ya da artık öyle hissetmeye başlamıştı. Askerlerin elinden kurtulmayı başardıklarına göre işin en zor kısmını atlatmışlardı. Yakında Cork'a ulaşacak ve kısa bir süre sonra birlikte Amerika'ya yelken açacaklardı.

Mantıklı olan buydu. Sean onun için geri döndüyse, ona bir kardeş gibi değil bir kadın olarak ilgi duyuyorsa kendisini de yanında götürmek isteyecekti.

Eleanor dizlerini göğsüne çekip Sean'ı seyretti. Ayakları acısa da kendini bulutların üzerinde dolaşıyormuş gibi hissediyordu. Durdukları açıklık alan aralarında sadece kısa bir mesafe olmasına imkân tanıyacak kadar küçük olduğu için Sean onun kendisine baktığını fark etmiş olmalıydı çünkü o da Eleanor'a bakmıştı. Ardından bakışlarını hızla başka tarafa çevirdi. "Nasıl oldun?"

Eleanor'un yüzündeki gülümseme soldu. Az önceki düşüncelerine rağmen Sean'ın bütün gün tuhaf davrandığını da biliyordu. Bunun sebebini anladığını sanmıştı; Sean bir önceki gece ona yaptıklarından dolayı utanıyordu. Eleanor ona bunun bir önemi olmadığını söylemeye cesaret edebilir miydi? Artık önemli olan bundan sonra yaşanacaklardı.

"Çok yorgunum, üşüyorum ve kurt gibi acıktım! Ama yine de kendimi iyi hissediyorum, Sean." Eleanor sesinin ipeksi bir tona büründüğünü duydu.

isabellaswan

Sean önce kaskatı kesildi. Ardından hiç acele etmeden artık otlamaya başlayan atını bağlayıp eyerde duran muşambayı aldı ve onun yanına geldi.

"Ateş yakmak istemiyorum," dedi yavaşça.

Eleanor onun bunu neden yapmak istemediğini biliyordu. Brawley'nin komutasındaki İngiliz askerleri oradan ayrılmış olsalar bile her an birilerine rastlayabilirlerdi. Üstelik İrlanda'nın çeşitli bölgelerine yayılmış diğer birlikler de vardı. "Sanırım bu geceyi ateş olmadan atlatabilirim," dedi tatlı bir gülümsemeyle.

Sean başını yukarı kaldırınca gözleri buluştu. "Üşümüşsün. Hava daha da soğuyacak... Elimizde gelinliğinin kuyruğundan başka bir şey yok... o da bizi ısıtmaya yetmez."

Eleanor birden ısınmanın en bilinen yolunu düşünerek gülümsedi. Sean'in kollarında olsa asla üşümezdi. Üstelik bu defa aralarında bir acizi fırtınası değil, sevgi dolu anlar yaşanırdı. Bunları düşününce

göğsünün sıkıştığını hissetti. "Benim endişe duyduğum şey soğuk değil," diye mırıldandı.

Sean irkildi. "Bu da ne demek... oluyor şimdi?"

Eleanor ayağa kalkıp onun elini tuttu. "Yüzüme bakmaya bile korkuyorsun!" diye haykırdı. "Dün gece olanlardan utanması gereken bir kişi varsa o da benim, Sean."

Sean elini geri çekti. "Burada biraz ekmek ve peynir var," dedi sert bir tavırla ve yere diz çöküp muşambayı yırttı.

Ne yapacağını bilemeyen Eleanor dudaklarını ısırdı. Onu içinde hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu hatırlamıştı. "Gerçekten de ayıplanacak bir davranışta bulundum Sean ama..."

Sean büyüyen gözleriyle başını kaldırıp ona baktı. "Dün gece olanlar hakkında... konuşmak istemiyorum!"

Eleanor irkildi. "Bunun hoş bir konu olmadığını biliyorum ama en azından bana karşı koymuş olman hâlâ gerçek bir centilmen olduğunu kanıtlıyor."

Sean duyduklarına inanamayarak ayağa kalktı. "Gerçek bir centilmen gibi davrandığımı mı söylüyorsun yani? Sen aklını mı yitirdin?"

Eleanor kendini inanılmaz derecede huzursuz hissederek kıpkırmızı oldu. "Seni buna ben teşvik ettim..."

"Dün gece hakkında... konuşmak istemediğimi söylemiştim. Bana göre... dün gece hiç yaşanmadı!" diye haykırdı Sean.

Eleanor duyduklarına inanamayarak geri çekildi.

Sean tekrar yere diz çöküp sert bir hareketle peyniri dörde, ekmeği ise ortadan ikiye böldü.

Eleanor da onun yanına diz çöktü. "Hiç anlamıyorum. Neden bu kadar öfkeleniyorsun? Bana kızgın mısın yoksa?"

Sean elinde bıçakla, önlerinde duran akşam yemeğine bakakaldı. "Sana değil," dedi terslenerek. Kelimelerini özenle seçmeye çalıştığı

isabellaswan

açıkça belli oluyordu. "Kendime kızıyorum." Başını kaldırıp ona baktı. Bakışları sertti. "Seni bu işe bulaştırdığım için... kızıyorum. Dün akşam seni kullandığım için... kızıyorum." Yüzü kıpkırmızı oldu. "Kendime hâkim olamadığım için... kızıyorum!" Bıçağı yere sapladı.

Onun kendisini kullanmış olmasını kabul etmek istemeyen Eleanor, ayağa kalkıp volta atmaya başlayan Sean'a baktı. "Ama benim için geri döndün."

Sean hızla ona doğru döndü. "Kahretsin... sadece seninle vedalaşmak için... döndüm. Artık bir şeyler ye!" dedi emredici bir ses tonuyla. Ardından tehlikeli bir tavırla ekledi. "Bu konuda ciddiyim, Elle."

"Ama yine de beni terk edip gitmedin. Geri döndün... *benim* için." Eleanor, Sean'a baktı. "Öyle değil mi?"

Sean da ona baktı. "Keşke..." Uzun bir sessizlik oldu. "Bunu... yapmamış olsaydım!"

isabellaswan

Bu sözler karşısında büyük bir şaşkınlık yaşayan Eleanor nefesini tutup her iki elini birden yerinden çıkacakmış gibi atan kalbine götürdü. "Benim için geri dönmemiş olmayı mı isterdin?"

Sean kendini toparlamaya ya da belki de kullanacağı kelimeleri seçmeye çalışıyordu. "Hayatımın tamamını... seni korumaya adadım. Yardımına koşmaya... başını dertten kurtarmaya. Şu an yanımda olmaman gerekirdi."

"Seninle aynı fikirde değilim!" diye haykırdı Eleanor. "Ve artık beni yanına almışken üstelik dün gece benim bekâretime sahip olmuşken benimle bunları tartıştığına inanamıyorum."

Sean'ın gözleri çakmak çakmak oldu. "Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Geri dönmenin sebebinin bu olduğunu sanmıştım. Odamda yaşananlar yüzünden geri döndüğünü düşünmüştüm."

"Aklından neler geçiyor?" diye sordu Sean hem sert hem de kısık bir sesle.

Eleanor bu defa korkuyla dudaklarını ıslattı. "Artık bakire değilim. Beni yanında götürmek ve benimle evlenmekle yükümlüsün."

Sean ona bakakaldı.

"Ah, Tanrım," diye fısıldadı Eleanor kollarıyla kendini sararak. "Benimle evlenmeyi düşünmüyorsun değil mi?"

Sean başını iki yana salladı. "Seni ait olduğun yere," dedi sert bir tavırla, "Kont'un seni koruyabileceği... Adare'ye geri göndermeyi düşünüyorum."

Eleanor küçük bir çığlık atıp eliyle ağzını kapattı.

"Ve üzgünüm," dedi Sean öfkeyle. "Çok üzgünüm! Sana sahip olmayı... hiç istememiştim! Bunu yaptığım için... ne kadar üzgün olduğumu daha önce de söyledim! Sana Sinclair'le... evlenmeni tavsiye ettim! Sakın ağlama. Ben bir centilmen değilim. Sean O'Neill öldü... bunu sana söyledim... ama beni dinlemek istemedin. Bir firariyle kaçabilmen mümkün değil... Neden mantıklı davranmıyorsun?" diye haykırdı nefes alabilmek için çabalayarak.

Duyduklarına inanamayan Eleanor ondan uzaklaştı. Bir önceki gece karşılığında herhangi bir şey beklemeden onu yatağına davet etmiş ama Sean kendisi için geri döndüğünde niyetinin evlilik olduğunu düşünmüştü. Oysa yanılmıştı. Belki de artık Sean'ın kendisine söylemeye çalıştığı şeyi dinlese iyi olurdu.

Sean ona ısrarla Sean O'Neill'in öldüğünü söylüyordu. Eleanor daha önce buna inanmayı reddetmişti. Ancak o hâlâ hayatı boyunca sevdiği adam olsa kendisine aynı duyguları hissetmemesi durumunda evlenmeden önceki son gecesinde bekâretini almak yerine oradan çekip giderdi. O hayatı boyunca sevdiği adam olsa dün gece yaşananlardan sonra şu an yaptığı gibi karşısına geçip Sinclair'le evlenmesini söylemezdi.

Eleanor öfkeyle Sean'a döndü. "Lanet olsun, o halde neden beni de yanına aldın? Neden? Adımı temizlemek için değilse neden? Anlat bana çünkü ben anlayamıyorum!"

"Bilmiyorum!" diye haykırdı Sean. "Bilmiyorum işte! Kahretsin! Geçmişte Elle'in her zaman yaptığı gibi beni çağırıyor... bağırıyordun. Ben de daha önce yüzlerce defa yaptığım gibi... yanına geldim!"

Eleanor bütün gücüyle onun yanağına bir tokat indirdi. Avucunun teninde çıkardığı ses şaklayan bir kırbaç sesi kadar yüksekti. "Ben artık o her zaman koruyup şımarttığın kız değilim! Ben bekâretini aldığın kadınım. Ama şimdi neyim? Senin kullanıp kenara attığın bir çöp parçası mı?"

Sean başını iki yana salladı. Gözleri tuhaf bir şekilde nemliydi. "Sinclair seni seviyor."

"Ben Sinclair'e geri dönmeyeceğim; zaten artık o da beni istemez! Benimle yattıktan sonra ne cüretle hiçbir şey olmamış gibi beni ona göndermeye çalışırsın!" Eleanor ona bir daha vurmak, onu kendinden geçmesine neden olana dek defalarca tokatlamak istedi ama Sean bileğini tuttu.

"Elle!" Genç kadın ona bir öncekinden daha sıkı bir tokat atmak üzere elinden kurtulmaya çalıştığı için şimdi hızlı hızlı konuşuyordu. "Seni korumak zorundayım... lütfen anla beni. Sinclair bir *İngiliz*. Onunla evlenirsen... kimse peşine düşüp... seni incitmez. O senin güvende olmanı sağlayabilir!"

Eleanor öfkeyle ondan uzaklaştı. "En sonunda aklını yitirdin işte. Peter onu son anda terk etmemden sonra beni bir daha asla istemeyecektir. Beni inciten tek kişi sensin!"

Aralarında korkunç bir sessizlik oldu. Ardından Sean sakin ve yavaş bir şekilde konuşmaya başladı: "Sinclair'e, bana bir kız kardeşin... ağabeyine duyduğu sevgiyi duyduğunu... bu yüzden kaçmama

isabellasavan

yardım etmen gerektiğini söyle. Sana inanacaktır. Onu inandırmanın... pek çok yolu var."

Eleanor titremesine engel olamıyordu. "Tam bir aptal gibi davrandım. Sana bedenimi verdim ve isteseydin hayatımı bile verirdim ama bütün bunları ne için yaptım? Bana bu şekilde davranman için mi? Küçük bir çocukken bile beni biraz olsun sevdin mi?" Bunları söyledikten sonra kalbinin kanadığını hissederek ormana doğru yürümeye başladı.

"Lanet olsun!" Sean peşinden koşup onu arkasından yakaladı ve tekrar az önce durdukları açıklık alana doğru çekti. "Nereye gidiyorsun? Etrafta kurtlar var!"

"Şu an bu bile umurumda değil! Senden mümkün olduğunca uzakta olmak istiyorum!" diye haykırdı Eleanor. Çılgınca bir çabayla olduğu yerde dönerek Sean'ın elinden kurtuldu. Ardından gözyaşlarını silmek için hışımla yüzüne vurdu. Sean onun için döktüğü tek bir gözyaşını bile görmemeliydi. Ama yine de gözünden akan yaşlara engel olamıyordu.

"Ben dersimi aldım. Beni sevmiyorsun, bugüne dek hiç sevmedin ve ben de artık seni sevmekten vazgeçeceğim. Sen benim aşkımı hak etmiyorsun!"

Sean hâlâ yüzüne bakıyordu. Eleanor da ona baktı.

"Güzel."

Eleanor'un beklediği cevap bu değildi. "Dün gece beni kullandın. Eminim ki sen de dün gece için aynen bu şekilde düşünüyorsun. Beni *fahişen* yaptın."

Gözleri büyüyen Sean derin bir nefes aldı. "Hayır! Bu doğru değil."

isabellaswan

Eleanor kollarıyla kendini sardı. "Benimle sevişmeni istemekle ne büyük aptallık etmişim, değil mi Sean? Oysa aramızda yaşananlar bu değildi, yanılıyor muyum?"

Sean uzunca bir süre hiç konuşmadı. "Hayır," dedi sonra ağır ağır, dikkatli bir şekilde konuşarak. "Aramızda yaşananlar bu değildi."

Ardından kendisine bir kez daha vuran Eleanor'u serbest bıraktı.

isabellaswan

Bölüm On

Sean, Elle'i izliyordu.

Genç kadın sırtı ona dönük bir şekilde yere uzandı. Gelinliğinin kuyruğunu vücuduna dolamıştı ama Sean bunu soğuktan korunmak için mi yoksa rahat etmek için mi yaptığını bilmiyordu. Karanlık ve kasvetli olsa da yıldızlarla aydınlanan gece yavaş yavaş etraflarını sarmaya başlamıştı. Sean hava önceden tahmin ettiği kadar soğumadığı için Tanrı'ya şükretti. Nihayet Elle'in uykuya daldığını anladı çünkü artık onun ağır ağır nefes aldığını duyuyordu.

Sırtını bir ağaca yaslayıp yere oturdu. İngiliz birliklerini ya da onlar için tehlike oluşturabilecek canlı ya da cansız herhangi bir şeyi gözlemek üzere ilk nöbeti o tutacaktı. Ancak gece sessiz ve sakindi. Bir baykuş insana huzur veren boğuk sesiyle ötüyor, ağustos böcekleri geceleri söyledikleri şarkıları söylüyor ve zaman zaman otlanan siyah atının yer değiştirirken çıkardığı sesler duyuluyordu. O günü farklı bir şekilde geçirmiş, şu andakinden farklı bir konumda olmuş olsalardı bu geceyi tadı çıkarılıp keyfine varılacak bir fırsat olarak değerlendirebilirlerdi.

Ancak şimdi herhangi bir şeyden tat ya da keyif alacak durumda değillerdi.

Göğsüne doğru çektiği dizlerini kollarıyla sımsıkı sardı. Elle gözyaşlarıyla boğuşmak zorunda kalsa bile bir kez olsun ağlamamayı başarmıştı. Yine de Sean onu bir önceki geceden daha kötü bir şekilde

isabellaswan

incittiği gerçeğini bir türlü aklından çıkaramıyordu. Hayatını ona göz kulak olmaya, onu herkesten ve her şeyden korumaya adamış olduğu halde nasıl olmuştu da bunları yaşamışlardı? Şimdi korunması gereken esas kişi kendisi olmuştu sanki.

Elle'in artık küçük bir çocuk olmaması önemli değildi. Sean ona göz kulak olmayı her zaman görevi olarak bilecekti. Ancak bu gerçeği çok geç fark etmişti.

Bakışlarını onun uzun ve zayıf sırtından ormana çevirdi. Askerlerin o ana dek çoktan kuzeye ulaşmış olduklarından emindi. Bu başarılı kaçış için Devlin'e teşekkür etmeliydi.

Peki ya Elle ne olacaktı?

Seni sevmekten vazgeçeceğim.

Sean onun bu sözlerini aklına getirmek istemiyordu. Aslında böylesi çok daha iyi olacaktı; o Elle'den asla bu tür bir aşk, sadakat ya da güven beklememişti. Yine de onun yaptığı bu açıklama içini rahatlatmamıştı. Aksine vücudunu çekiştirip parçalara ayırıyorlarmışçasına canı yanıyordu. Zihnine yapılan işkence hâlâ devam ediyordu. Bu sözler onun tuhaf bir şekilde korkmasına da neden olmuştu.

Sean bakışlarını dikkatli bir şekilde bulundukları açıklık alanın etrafında gezdirdikten sonra başını ellerinin üzerine koydu.

Elle hem çok değişmiş hem de hiç değişmemişti. Sean bundan sonra ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Elle elbette kendisini sevmekten vazgeçmeli, Sinclair'i sevip onunla evlenmeliydi. Peki yine eskisi gibi arkadaş olabilecekler miydi? O güne dek hiç bu kadar şaşkına döndüğünü hatırlamıyordu. Zihnine hatıralar doluşmaya başladı. Elle küçük bir çocukken onun ve diğer ağabeylerinin peşine takılıyor, biraz daha büyüyünce kızlarla buluştuğunda bile gizlice onu izliyor, güneşten yanmış yüzü, su toplamış elleriyle Askeaton'ı yeniden inşa ederken ona yardım ediyordu.

isabellaswan

Sean gözlerini sımsıkı kapadı. Önceliği Elle'i Adare'ye geri götürüp Sinclair'le evlenmesini sağlamak olmalıydı. Sonrasında bunu başarabilirse bir şekilde tekrar kaçacak, başaramazsa da en azından onun sevildiğini ve güvende olduğunu bilerek ölecekti.

Ancak onu kullandığı ya da aşkına karşılık vermediği için Elle'in kendisini affedebileceğine inanacak kadar da çılgın değildi. Sean'ın buna gücü yetse bile, ki yetmezdi, bir daha asla eskisi gibi arkadaş olamayacaklardı. Üstelik onunla arkadaşlığını sürdürebilecek kadar uzun bir süre yaşama ihtimali de düşüktü. Sean sadece Elle'in kendisinden nefret edip etmediğini bilmek istiyordu. Ondan nefret ediyorsa bile bunu anlayışla karşılardı. Elle'in bunu yapmak için her türlü sebebi vardı. Ancak yine de bu düşünceyi bir türlü kabullenemiyordu. Bir ömür boyu olgunlaşan ilişkilerinin nasıl olup da bir araya geldikleri her defasında Elle'i incittiği, Elle'inse bu yüzden kendisinden nefret ettiği bir hale dönüştüğünü anlamakta zorluk çekiyordu.

isabellaswan

Dışarısı hâlâ serin de olsa şakaklarında terler birikmeye başlamıştı. Elle'in duyduğu nefret kendisinden uzak durmasını sağlayacaksa bu öfke ve nefrete katlanmaya hazırdı. Onu kendinden uzak tutmak, bir başka adamın kollarına girmesini sağlamak için sürekli kızdırması *gerektiğini* biliyordu.

Baykuş yeniden öttü. Bu sesin onu rahatlatması gerekirdi ama rahatlamamıştı. Şakakları zonkluyordu. Ya da belki de kalbi acıyordu. Gözleri yaşlarla dolan Elle'in öfkeli ve üzüntülü halini bir türlü aklından çıkaramıyordu.

İnanılmaz derecede sakinleşen gece onu ipeksi bir dokunuşla okşayıp etrafında bir uyku kozası oluşturdu. Elle'in yüzündeki ifadede sakinleşti ve ona gülümsemeye başladı.

Hayır, ona gülümseyen kadın, silüeti tuhaf bir şekilde bulanıklaşan Peg'di. Sean rüyada olduğunu anlayınca telaşa kapıldı.

Ölüm ve dehşet dolu o geceleri yeniden yaşamak istemiyordu!

Neden beni sevmiyorsun, Sean?

Bu sözlere şaşıran Sean gerildiğini hissetti. Peg ona rüyasında hayattayken dile getiremediği bu soruyu asla sormaz ama renksiz gözlerinde hep bir şaşkınlık olurdu.

Neden beni sevemiyorsun, Sean?

Sean'ın kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı ve Peg yeniden konuşunca da âdeta şoka girdi. Ama bu defa konuşan Peg değildi.

Kollarındaki kadına baktığında tüm güzelliği ve canlılığıyla orada duran Elle'i gördü; aşkı ve güveni kehribar rengi parlak gözlerine yansımış olan Elle'i. Birden fazlasıyla şaşırıp korktuğunu hissetti. Elle ne rüyasında ne de Peg'in tecavüze uğrayıp öldürüldüğü o kahrolasıca gecede olmamalıydı!

Ona acele edip askerler gelmeden önce oradan ayrılmasını söylemek, onu kollarının arasında tutup kendisini affetmesini dilemek, onu rahatlatmak ve ona âşık olduğunu anlatmak istedi.

Rüyasının gidişatından hoşlanmamıştı ama artık bunun için çok geçti. Öfkeli köylülerden oluşan kalabalık ortaya çıkmıştı ve onların Lord Darby'nin malikânesine yürümelerine engel olması gerektiğini biliyordu. O demir kapıların önüne ulaştıkları takdirde neler olacağının farkındaydı. Kalabalığa bunun hiçbir işe yaramayacağını anlatmaya çalıştı ama sesi çıkmıyor, konuşamıyordu. İçindeki panik büyüdü. Peg'in babası Boyle'un kolunu tutmaya çalıştı ama adam onu fark etmemiş gibi görünüyordu. Bu defa Flynn'i tutmak istedi ama o da gözünün önünden kayboldu. Malikâne yanıyordu, askerler oradaydı, Sean da oradaydı ve hançeri, henüz küçük bir çocuk sayılan bir İngiliz askerinin böğrüne saplanmıştı. Başını kaldırıp Sean'ın bakışlarıyla buluşan çocuğun gözlerinde dile getirilmemiş tek bir soru vardı; neden? Sean çocuğu yere yatırdığı sırada bir

isabellaswan

İngiliz subayının çakmak çakmak yanan mavi gözleriyle karşılaştı. Albay Reed'in nefret dolu bakışları üzerindeydi.

Sean, Reed'in niyetini anladı çünkü az sonra kelimelere sığdırılamayacak kadar şiddetli acılar çekeceğinden habersiz olan Elle de orada duruyordu. Sean adamlarının Peg ve Michael'ı öldürmelerine izin verdiği gibi Reed'in de Elle'i öldürmesine izin vermeyecekti.

O bunları düşündüğü sırada subay ortadan kayboldu. Kollarının arasında duran Elle sevgi dolu gözlerle ona bakıp gülümsüyordu.

Elle'in tecavüze uğrayıp öldürülmekten son anda kurtulduğuna bir türlü inanamayan Sean kalbinin çılgınca çarptığını hissederek ona sarıldı. İçindeki rahatlamayla onu sımsıkı göğsüne bastırdı ama sonra bu rahatlamanın yerini farklı duygular aldı. Elle kollarının arasında öylesine yumuşak öylesine gerçekti ki duyduğu arzu yüzünden gözlerinin kardığını ve erkekliğinin sertleştiğini hissetti. Dudakları buluştu ve öpüştüler. Bu öpücük ilk başta nazik bir dokunuş gibiydi ama sonra Sean'ın içindeki cinsel açlık kontrol edilemez bir hızla büyüdü. Daha önce hiçbir kadını böylesine şiddetli bir şekilde arzulamamıştı. Elle de bunun farkındaydı. Ona anlayışla gülümseyip devam etmesini işaret etti. Sean bir çığlık koparsa da kendine hâkim olmayı başardı ve her an patlamaya hazır bir halde ağır ve sert hareketlerle içinde gidip gelmeye başladı...

Gördüklerinin bir rüya olduğunu idrak etmekte güçlük çeken Sean arzunun sebep olduğu sancılarla uyandı.

Hızla ayağa fırlayıp içindeki bu doyumsuz isteği kontrol altına almaya çalıştı. Telaşla Elle'e baktı ama o yorgunluktan bitap düşmüş bir halde hâlâ uyuyordu. Gördüğü rüya ona acı verecek kadar gerçekçiydi.

Erkekliği hâlâ sertti. Farkında bile olmadan Elle'in yanına giderek alnında biriken terleri sildi. Nöbet tutması gerekirken uyuyakalmıştı.

isabellaswan

Elle'i koruması gerekiyordu ama o bunu yapmak yerine rüyasında onunla sevişmişti. Kendi kendine kızdı.

Hızla arkasını dönüp bulundukları açıklık alanın etrafında dolaştı ama her şey olması gerektiği gibi duruyordu. Siyah at ihtiyaç duydukları tek nöbetçiydi ve hiç de uyuyacakmış gibi görünmüyordu.

Sean sert ve sıcak vücuduna eziyet eden fiziksel baskıdan sıyrılmaya çalışarak durdu ve derin bir nefes aldı. Elle şimdi de kâbuslarını mı girecekti? İki yıldır aynı rüyayı görüyordu ama şimdi birdenbire Peg'in yerini Elle almıştı. Korkuyla titredi. Bu ne anlama geliyordu? Zihni neden onunla bu tür oyunlar oynuyordu? Elle küçük bir köy olan Kilvore'a hiç gitmemişti ve bundan sonra da gitmeyecekti. Sean'ın can düşmanı Reed'le asla karşılaşmayacaktı. Sean onu asla rüyasındaki gibi kollarının arasında tutmayacaktı çünkü Elle için en iyisi onu sevmekten vazgeçip Sinclair'e dönmesiydi. Sean ona kaçmakla geçen bir hayat ve bir ruhun içi boş kabuğundan fazlasını veremezdi.

isabellaswan

Bulundukları yerin az ötesinde sicim gibi akan küçük bir nehir vardı ve Sean yüzüne soğuk su çarpma ihtiyacı hissediyordu. Ancak sonra birden fikrini değiştirdi. Elle'i kısa bir süre için bile olsa orada yalnız bırakamazdı. Bu yüzden bunu yapmak yerine az önce oturduğu yere gitti ama bu defa oturmayıp uyumakta olan Elle'i seyretti.

Eğer yanlış hatırlamıyorsa o kahrolasıca rüyada Elle'e onu sevdiğini söylemişti ve bu yalan değildi.

Zihni ona iğrenç bir oyun oynuyor olmalıydı çünkü böyle bir şeyin gerçekleşmesi imkânsızdı. Sean artık bir kalbe sahip olmadığı için kimseyi sevemezdi ve zaten olması gereken de buydu.

Sean inanılmaz derecede dar bir merdivenle çıkılan boğuk, karanlık ve sıkışık bir koridordaki çam ağacından yapılmış eğri büğrü kapıyı açarken, Eleanor kaskatı kesilmiş bir halde arkasında bekliyordu. Birlikte saklanacakları bu oda, Cork'un içinden geçen çok sayıdaki

kanallardan birine bakan bir caddenin üzerindeki ayakkabı tamircisinin üst katındaydı. Geçici bile olsa burada kalacaklarına inanmak zordu. Binadan içeri girdikleri anda bir sıçan hızla merdivenlerin altına kaçmıştı ve ne alt kattaki küçük girişte ne de Eleanor'un şu an durduğu sahanlıkta hiç ışık yoktu. İçerisi şüphe uyandıracak şekilde sirke kokuyordu; yoksa bu sidik kokusu muydu? Sean'ın iterek açtığı kapının dört tahtasından ikisinin arasında koca bir boşluk vardı. Bu kapı bir zamanlar yeşile boyanmış olmalıydı. Şimdi çoğu yeri grinin çirkin bir tonuna bürünmüştü ve kalan yerleri de ahşabın doğal rengindeydi.

Sean kenara çekilip Eleanor'un gözleriyle buluşmaya çalıştı. "Pek konforlu sayılmaz... ama saklanmaya uygun bir yer," dedi yavaşça.

Eleanor onunla göz göze gelmekten kaçınıyordu. Üzerindeki jüponun ona dokunmamasına özen göstererek yanından geçti ve birkaç mobilyayla döşenmiş odanın tam ortasında durdu.

Sean da peşinden içeri girdi ve kapıyı arkalarından kapatıp iki defa sürgüledi. Sabahın erken saatlerinden beri yolculuk yapıyorlardı. Eleanor asla dinlenemeyeceğini düşünse de yere uzanıp gelinliğinden kalan kumaşı vücuduna doladığı anda yorgunluktan hiç rüya görmediği derin bir uykuya dalmıştı. Aslında planları Sean'ın iki saat nöbet tutması ve nöbeti Eleanor'a devretmesinin ardından biraz uyumasıydı ama onu gitme zamanı gelene dek uyandırmamıştı.

Bunu yaptığı için kendisine minnettarlık duyulmasını bekliyorsa daha çok beklerdi. O bir centilmen değildi ve bunu Eleanor'la evlenmeyi aklının ucundan bile geçirmeyerek ispatlamıştı. Onu sadece vücudu için kullandığını açıkça belirtmişti. Eleanor, Sean'ın neden kendisini almak üzere geri döndüğünü asla anlayamayacaktı ve belki de böylesi daha iyiydi. Bu sayede nihayet hayatı boyunca sevdiği adamın öldüğünü kabullenebilmişti. O adamın yerini ne ona ne de kadınlara saygısı olmayan, esrarengiz, hatta tehlikeli bir yabancı almıştı.

isabellaswan

Eleanor âdeta hissiz gibiydi. Bakışlarını odanın etrafında gezdirdi. İçerideki ahşap duvarlardan birinin önüne teneke bir lavabo yerleştirilmişti. Odadaki dökme demir sobanın hemen yanında, üzerinde küçük bir dolap olan bir sepet dolusu odun duruyordu. Ortada solgun renkli, ucuz bir çam ağacından yapılmış, derme çatma bir masa ve en az onun kadar dökük iki sandalye vardı. Karşı duvara, üzerine kırmızı bir battaniye ve bir zamanlar beyaz olsa da artık bej rengine dönüşmüş birtakım örtüler serili tek bir karyola yaslanmıştı. Kapının karşısında rengi solmuş Amerikan bezinden perdeleri olan kirli bir pencere ve fırfırlı bir gömlek ve yelekle tamamlanmış bir takım elbisenin asılı durduğu askılık vardı. Takım elbisenin hemen altına çorap ve ayakkabı bırakılmıştı. İyi bir terzinin elinden çıktığı belli olan bu elbise odanın kalan kısmıyla tam bir tezat oluşturuyordu.

"Daha önce hiç... böyle derme çatma bir evde... kalmadığımı biliyorum," dedi Sean, "ama bu uzun sürmeyecek."

isabellaswan

Eleanor topallaya topallaya gittiği pencereden dışarı baktığında Lee nehrindeki kanallardan birini gördü. Nehirde küçük mavnalarla birlikte içindeki yolcularla limandan ayrılmak üzere olan bir gemi duruyordu. Rıhtıma birkaç sokak satıcısı yerleşmişti ve önlerinden bir at arabası geçiyordu. Eleanor bu hoş manzaradan uzaklaşıp masanın önündeki sandalyelerden birine oturdu.

İyice kirlenen ayakkabılarını çıkarırken birlikte geçirecekleri kalan zamanda şimdi ilgisini çekmeye uğraşan Sean'ı görmezden gelip gelmemeye karar vermeye çalıştı. Ama aslında onun sorduğu sorulara cevap vermeyi isterken bunu yapmak çocuksu bir hareket sayılırdı, bu yüzden nihayet başını kaldırıp ona baktı.

Sean da afallamasına neden olacak bir duygu yoğunluğuyla kendisine bakıyordu. Ancak göz göze geldikleri anda koyu renkli kirpiklerini kırpıştırarak bakışlarını başka tarafa çevirdi. Neden ona bu şekilde bakıyordu? Eleanor'un aptal kalbi bir kez daha altüst

olmuştu. Derin bir nefes aldı. Karşısında duran bu adam onun hiç tanımadığı ve tanımayı da istemediği bir yabancıydı. "Evet haklısın, bu bir türlü aklımdan çıkmıyor. Beni ilk fırsatta eve göndereceksin. Peki bu ne zaman olacak?" Sesi nasıl da acı doluydu!

Sean kollarını, zayıflayan vücuduna rağmen hâlâ geniş ve sert olan göğsünde kavuşturdu.

Eleanor bunu fark etmemiş olmayı isterdi. "Mümkün olan en kısa zamanda... Seni herhangi birisiyle... eve gönderemem, Elle." Yüzü kızardı. "Eleanor," diye düzeltti. "Sana eşlik etmesi için güvenebileceğim... hayatı pahasına da olsa seni koruyacağını bildiğim... birisini bulmam gerek."

Eleanor suratını astı. Demek artık Eleanor olmuştu. "Peki gitmeden önce bana Peter'ı bakire olduğuma nasıl ikna edebileceğim konusunda detaylı açıklamalarda bulunacak mısın?" Ne kadar da sakin ve rahat konuşuyordu.

Şimdi kıpkırmızı kesilen Sean irkildi. "Evet." Ona arkasını döndü ve ellerini kumaş pantolonun ceplerine soktu.

"Belki de bu açıklamaları şimdi yapsan iyi olur," dedi Eleanor çabucak. "Sen genç kızların bekâretini almak ve cinsel isteklerine alet ettiğin bu kızlara nasıl rol yapacaklarını öğretmek konusunda usta mı sayılırsın?"

Sean ona baktı. "Bana öfke duymanı... anlayışla karşılıyorum. Bunun için geçerli bir sebebin var!"

"Sana öfke falan duymuyorum." Eleanor yüzünde soğuk bir gülümsemeyle ayağa kalktı. "Aslında haklı olduğunu anladım. Değişmişsin. Sean O'Neill ölmüş. Şimdi bir an önce eve, nişanlımın yanına dönmek istiyorum. Sen geri dönmeden önce ona âşıktım ve senin gibi ikinci bir kez dönüp bakmaya bile değmeyecek bir adama nasıl olup da kandığıma inanamıyorum."

Sean'ın yüzü bembeyaz oldu.

isabellaswan

Eleanor, Sean'ı yaralamak istemişti ve onu hâlâ bunu başardığını anlayacak kadar iyi tanıyordu. Gözlerindeki acıyı görmüştü. Aslında bunu umursamaması gerekirdi. Artık eve dönüp Sinclair'le evlenmesinin zamanı gelmişti. Tanrı aşkına, yine de onun yeterince acı çekmiş olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Sean'ın yüzü ifadesiz bir maskeye bürünmüştü. Sobaya gidip içine odun yerleştirmeye başladı.

Oda soğuk olduğu için Eleanor buna itiraz etmedi. Onun ne kadar gergin ve öfkeli olduğunu görebiliyordu. Her şeye rağmen ona bu kadar acımasız sözler söylememiş olmayı isterdi. Ayağa kalktı. "Yardım edebilir miyim?"

"Hayır." Sean çakmaktaşının yardımıyla ateşi yaktıktan sonra sobanın kapağını sıkıca kapattı. Masanın önünden çektiği sandalyeye otururken artık Eleanor'un yüzüne bakmıyordu. Sandalyeye oturur oturmaz uzun bacaklarını öne doğru uzattı ve başını arkaya attı. İşte o an Eleanor onun çok yorgun olduğunu anladı.

Hapishaneden firar etmesinin üzerinden sadece birkaç gün geçmişti ve o günden beri peşindekilerden kaçıyordu. Bir önceki gece ormanda uyumuş ve dün geceyi hiç uyumadan İngiliz askerlerini gözleyerek geçirmişti. Eleanor onun için üzüntü duymak istemiyordu ama belli ki fiziksel gücünü son damlasına dek harcamıştı. Çekine çekine yüz hatlarını inceledi ve nihayet yüzündeki ifadenin rahatlamış olduğunu fark etti. Bakışlarını önce boynunda oluşan sert çizgide, sonra daha da sert görünen göğsünde, göğüs kafesinde ve vücudunun üst kısmına gezdirdi. Yumuşak, beyaz gömleği üzerine yapışmıştı.

Sean gözlerini açtı ve bakışları buluştu.

Eleanor kıpkırmızı olduğunu biliyordu. "Yorgun olmalısın. Neden çizmelerini çıkarmıyorsun? Nöbeti ben devralırım." Bunları söylerken gülümsememişti. Ama o yine de Sean'a onun durumunda

isabellaswan

olan herhangi birisine davranacağından farklı davranamayacak kadar merhametli bir kadındı.

Sandalyede kaykılarak oturan Sean pozisyonunu hiç değiştirmemiş olsa da şimdi gözlerini Eleanor'un üzerine dikmişti. Ardından doğrulup bacaklarından birini yukarı kaldırdı ve çizmesine uzandı. Bunu yaparken homurdanıyordu.

Eleanor ona yardım etmeyi istese de kendine onun vicdansız bir serseri ve aşağılık bir adam olduğunu hatırlatarak başını başka yöne çevirdi. *Senin için... korkuyorum!* Aslında başı dertte olan kendisiyken neden onun için korktuğunu bilmiyor ve bu sözleri hatırlamak da istemiyordu.

Bunları düşündüğü sırada birden Sean'ın çizmelerini çıkarabilmek için büyük bir mücadele verdiğini fark etti. Yüzü bembeyaz olmuştu, alnından ter damlıyordu ve acı çeker gibi bir hali vardı. Artık daha fazla dayanamayıp yanına gitti. "Ben hallederim."

Göz göze geldiklerinde Sean bakışlarını kaçırdı.

"Teşekkür ederim."

Eleanor onun karşısına geçip bütün gücüyle çizmesine asıldı. Çizme çıkmıştı ama bunu yaptığı sırada yüzü bembeyaz olan Sean küçük bir çığlık koparmıştı.

Eleanor bunun sebebini hemen anladı. Sean'ın çorapları yırtık lime paçavraya dönüşmüş, ayakları kanayıp şişmişti.

Neden bunu daha önce akıl edememişti? Sean iki yıldır bir hücrede yaşıyordu. Yürümeye ve çizme giymeye alışık değildi. Oysa kendisi üç önemsiz su kabarcığı için bile yakınıp durmuştu. Yüreğinin sızlandığını hissederek, "Sean," diye fısıldadı güçlükle de olsa.

Sean'ın yüzüne yeniden renk gelmeye başlamıştı. Çorabını çıkarıp kenara attı ve ayağını yere indirdi. Diğer çizmesine uzandı ama Eleanor onu durdurdu.

isabellaswan

"Ben hallederim," dedi içinin kıpır kıpır olduğunu hissederek.

Sean başını kaldırıp ona baktı. Bu defa göz göze geldiklerinde bakışlarını kaçırmamışlardı. "Acele et."

Eleanor başını sallayıp diğer çizmeye de asıldı. Sean bu defa hiç sesini çıkarmadı. Önünde diz çöken Eleanor kanlı çorabını da çekip aldı. "Biraz su getirmeliyim. Sabunumuz var mı?" Başını kaldırıp ona baktı.

Sean başını geriye atmıştı ve güçlükle nefes alıyordu. Konuşması biraz zaman aldı ve bunu yaparken onun yüzüne bakmadı. "Ben iyiyim." Şimdi üzerindeki gömlek de terden sırılsıklam olmuştu. Eleanor ne yazık ki onun kaslı göğsündeki her düzlemi, her çizgiyi en ince ayrıntısına dek görebiliyordu.

Korkusunu kontrol almaya çalışarak başını çevirdi. "Hiç de iyi değilsin. Ciddi bir enfeksiyon kapmak istemiyorsan ayağınla ilgilenilmesi gerekiyor, Sean." Kısa bir süre sessiz kaldı. "Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

Sean nihayet ona baktı. "Düşünmem gereken başka şeyler vardı." Yerinden kalkmaya davrandı.

Eleanor onu iterek tekrar sandalyeye oturttu. "Su ve sabun getireyim. Sen de kıpırdamadan bekle."

Sean herhangi bir yorumda bulunmayınca ayağa kalkıp üzerinde külden yapılmış bir sabun duran lavabonun yanındaki kovayı aldı ve odadan dışarı çıktı. Ayakkabı atölyesinin hemen arkasında, içinde bir su pompası olan küçük bir bahçe vardı. Kovayı burada çabucak doldurdu. Birilerine görünmekten endişe duyuyordu ama bahçede kimsecikler yoktu.

Sean'ın ayakları birkaç gündür böylesine berbat bir durumdaysa başka ne tür rahatsızlıkları olabilirdi acaba?

isabellaswan

Eleanor onun yürüyüş şeklinin değiştiğini, eskisi kadar çevik olmadığını fark etmişti. Hareket ederken vücudundaki her kasın sertleşip gerildiğini de öyle.

Tekrar odaya girdiğinde Sean başım geriye atmış sandalyede oturuyordu ve derin bir uykuya dalmıştı.

Eleanor bu manzarayı gördüğü anda kırıldığını, reddedildiğini, kullanılıp bir kenara atıldığını tamamen unutuverdi. Öfkelendiğini de öyle. Sean için öylesine büyük bir endişe duyuyordu ki buna ya da hissettiği diğer duygulara karşı koyabilmesi mümkün değildi. Genç adam ölesiye yorulmuş, incinmiş ve ruhunun derin ve karanlık bir köşesinden yara almıştı. Eleanor ona nasıl öfke duyabilirdi? Ona kendisinden başka kim yardım edebilirdi?

Sean'ın önünde diz çöküp bütün bu olanların onları nasıl etkilediğini merak etti. Dikkatle ayağını yıkarken artık *onlar* diye bir şey olmadığını düşündü. Sean bunu açıkça belirtmişti ve haklıydı. O bir daha asla *onlar* diye bir şey olmayacak kadar değişmişti. Bir daha asla el ele verip köprü ve kayalıkların üzerinden suya atlamayacaklardı. Bir daha asla bir tarlada yan yana çahşmayacak ya da bir duvarı boyadıktan sonra hararetli bir boya savaşı başlatmayacaklardı. Eleanor hissettiği dayanılmaz üzüntünün etkisiyle aniden durdu. Aynı anda hem en yakın arkadaşını hem de sevdiği adamı kaybetmişti. Onu bu konuda cesaretlendirmiş bile olsa Sean'ı kendisini kullandığı için asla affetmeyecekti. Ama yine de ayağının mikrop kapmasını önleyecek ve canını kurtarması için ülkeden kaçmasına yardım edecekti.

Ayağını yıkamayı bitirdiğinde başını kaldırıp ona baktı. Sean oturduğu sert, tahta sandalyeye ve rahatsız pozisyonuna rağmen hâlâ derin bir uykudaydı. Eleanor uyumasını fırsat bilerek dikkatle onu inceledi. Zayıflayan yüzü ve sağ yanağındaki yara izine rağmen, ona aynı anda hem acı verecek hem de harika duygular hissettirecek kadar tanıdık gelen yüz hatları eskisi kadar sert ve yakışıklıydı. Ele-

isabellaswan

anor suratını asıp izleyeceği yeni yola sadık kalmasının pek de kolay bir şey olmayacağını düşündü.

Artık bulanıklaşan suda kullandığı bezi bir kenara bırakıp ayağa kalktı. "Sean?" Onun elini tuttu.

"Yatağa git, Sean." Sean hiç kıpırdamadı. "Sean?" Genç adam bu defa gözlerini açıp dalgın dalgın yüzüne baktı.

Eleanor onun kolunu çekiştirerek, "Haydi yatağa," dedi sert bir sesle.

Sean'ın kıpırdanan dudakları yukarı doğru kıvrıldı. *"Elle."*

Eleanor onun tam olarak uyanmadığını biliyordu. Ancak mırıldanarak söylediği bu söz duyar duymaz tanıdığı baştan çıkarıcı bir davet gibiydi. *Ve ona gülümsemişti.* Kalbi heyecanla çarpmaya başladı.

Sean'ın eve döndüğünden beri bir kez olsun gülümsediğini görmemişti ama şimdi yorgunluğuna yenik düşerek bunu yapmaya çalışıyordu.

isabellaswan

Onu gülümsetebilmek için elinden ne gelirse yapmaya hazırdı. Bunu başardığı takdirde eski haline dönecek miydi?

Sean elleri hâlâ ellerinde, öylece ayakta duruyordu. Eleanor mahmur bakışlarının önce dudaklarına sonra da yavaşça göğüslerine kaydığını hissedince gerildi. Sean uzanıp onu okşamış olsa bile vücudu bundan daha harika bir tepki veremezdi. Kan akışı hızlanmış, teni karıncalanmaya başlamıştı. Genç adamın dudakları tekrar yukarı kıvrıldı ve neredeyse kapanmak üzere olan gözlerini kalçalarına dikti. Eleanor'un herhangi bir tepki vermesine fırsat tanımadan kolunu beline dolayıp onu sert vücuduna doğru çekti. Eleanor biraz telaşlanıp gerilse de önlenemeyecek kadar şiddetli bir arzu duydu.

"Sen de yanıma gel," diye fısıldadı Sean. Yatağa uzanıp onu da yanına çekti. Eleanor nasıl olduysa kendini yatakta, onun kollarının arasında bulmuştu.

Birden telaşa kapılıp bunu yapmaması gerektiğini düşündü. Yine de vücudu karıncalanıyor, bacaklarının arasındaki tansiyon yükseliyordu. Sean'ın rüyada ya da yarı uykuda olduğunu ve bu karşı konulmaz isteğe boyun eğdiği takdirde sonradan pişmanlık duyacağını biliyordu. Ona çılgınca bir arzu duysa da kendisini tekrar kullanmasına izin veremezdi.

"Elle." Sean ellerini onun ensesinde, saçlarının arasında kavuşturarak ismini fısıldadı. Bacaklarını bacaklarına bastırıp dudaklarını öptü. Onun üzerine saldırmasını bekleyen Eleanor'un vücudu alev alev yanmaya başladı ama bu saldırı gerçekleşmedi. Sean elini sırtından aşağı kaydırıp onu kendine doğru çekti ve dudaklarını nazik, yumuşak, daha fazlasını arayan bir öpücükle dudaklarına dokundurdu. İçinin eridiğini hisseden Eleanor'un duyduğu arzu bulundukları odayı sarsacak kadar şiddetliydi. Sonra birden Sean'ın dudakları hareketsiz kaldı.

isabellaswan

Eleanor ona baktığında derin bir uykuya dalmış olduğunu gördü. Bunu yapmaktan çekinse bile kollarının arasında yatmaya devam etti çünkü yanından ayrılmak istemiyordu. Pozisyonunu değiştirerek kollarından birinin serbest kalmasını sağladı ve elini kaldırıp onun sert yanağına dokundu.

Çok geç kalmıştı; yüreği yeniden sevgiyle dolmuştu. Bu aşk hiç bitmeyecek diye düşündü ve mutluluk mu yoksa çaresizlik mi hissetmesi gerektiğini bilemedi. Peki ama gerçekten var olan bir adamı mı yoksa ondan arta kalan bir harabeyi mi seviyordu? Dehşet dolu kısa bir an için eski Sean ile yanında yatan bu adamı birbirinden ayırt edemeyeceğini düşündü. Ama yine de eski Sean'a derin bir sevgi duyduğu için onun kollarının arasında yatmayı sürdürdü ve aralarında bundan daha fazlasının yaşanmayacağını bilerek bu fırsatın tadını çıkardı.

Eleanor birkaç saat sonra yataktan kalktı. Sean uykuya daldığından beri bir kez olsun kıpırdamamıştı. Pencereye doğru yürüdü. Akşam olmak üzereydi. Biraz olsun uyumayı başaramamıştı. Sean'la beraber olmak duygusal bir mücadeleydi ve buna daha ne kadar katlanabileceğini bilemiyordu. Acıkmıştı ve ekmek ile peyniri o sabah tüketmişlerdi. Ama yine de ne Sean'ı yalnız bırakıp gidecek ne de onu uyandıracaktı. Bu berbat bir düşünce de olsa onun bir daha günlerce uyumaya fırsat bulamayacağını biliyordu. Peki Sean buna daha ne kadar katlanabilirdi?

Birden izlendiğini hissederek yatağın olduğu tarafa döndü. Sean şimdi yan yatmıştı ve gri gözleri dikkatle ona bakıyordu.

"Uyanmışsın," dedi Eleanor. Kalbinin hazırlıksız yakalandığı ve ne istediği ne de ihtiyaç duyduğu bir heyecanla çarpmaya başladığını hissederek hafifçe gülümsedi.

isabellaswan

"Ne kadar uyudum?" diye sordu Sean yerinden kıpırdamadan.

"Dört ya da beş saat. Epeyce geç oldu. Kilise çanları saatin beş olduğunu duyurdu."

Sean aniden doğrulup bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı. Ayağa kalkarken Eleanor'a bakıyordu. Ayakları hâlâ acıyorsa bile bunu belli etmemişti. "Hiç dışarı çıktın mı?"

Eleanor başını olumsuz anlamda salladı.

Sean çizmelerini ve askılığın altındaki ayakkabıların içinde duran çorapları almak üzere odanın karşı tarafına yürüdü. Eleanor onun temiz çorapları ayağına geçirmesini izledi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Onun dışarı çıkacak olduğunu düşünmekten hiç hoşlanmıyordu.

Sean ona bakmadı. "Yiyeceğe... çamaşıra... ve daha fazla giysiye ihtiyacımız var." Çizmeleri ayağına geçirirken suratını asmıştı.

Eleanor dudaklarını ısırdı. Sean'ın iyileşmeye ihtiyacı vardı, garnizondaki askerlere yakalanmamaya çalışarak kasabada dolaşmaya değil. "Ben giderim."

Sean doğruldu. "Hayır. Sen burada bekle."

Eleanor ona gülümsemeye çalıştı. "Bence biraz dinlenmelisin."

Sean, Saphyr'i orada tutup beslemesi için ahırdaki adama Eleanor'un elmas küpelerinden birini vermişti. "Köşede bir bakkal var. Fazla uzak sayılmaz. Eminim ki oradan ekmek, peynir ve biraz da pastırma alabilirim. Kullanabileceğimiz bir tava var mı? Diğer küpemi de verirsem o bakkaldan aylarca alışveriş yapabiliriz."

Sean'ın gümüş grisi bakışları Eleanor'un gözlerine kilitlendi. "Bu da ne demek oluyor şimdi?" diye sordu temkinli bir tavırla.

Eleanor onun neyi kastettiğini gayet iyi bilse de bilmiyormuş gibi davrandı. Ne de olsa daha birkaç saat önce ona öfke kusuyordu. "Ben iyiyim ama sen değilsin. Bugüne dek hep birbirimize göz kulak olduk. Ben giderim. Hem zaten biraz temiz havaya da ihtiyacım var."

Sean'ın göz bebekleri büyüdü. "Sadece birkaç saat önce... benden nefret ediyordun."

Eleanor artık onunla yüzleşmek zorundaydı. "Bugüne dek senden hiç nefret etmedim, Sean ve ne kadar değişmiş olursan ol birbirimizle didişip durmamız anlamsız. Biz seninle hep arkadaş olduk."

Sean'ın gözleri bir kez daha büyüdü. "Benimle arkadaşlığını... sürdürmek mi istiyorsun yani?"

Eleanor derin bir nefes aldı. Ona böyle bir teklifte bulunsa Sean [illegible] kabul eder miydi acaba? Şu an bir kez daha reddedilmeye katlanamayacağını biliyordu.

Ancak Sean onun konuşmasına fırsat tanımadı. "Beni affediyor musun?" Buna inanamıyormuş gibi bir hali vardı.

isabellaswan

Eleanor duraksadı. "Eğer bana çiftçilerin kızlarına ve karılarına davrandığın şekilde geçici ve önemsiz bir kaçamakmışım gibi davranmanı affedip affetmediğimi soruyorsan, hayır seni affetmedim." Dudaklarını ıslattı. Artık ona öfke duymuyordu. İşin doğrusu kendini onu çoktan affetmiş gibi hissediyordu.

"Gidip yiyecek bir şeyler getireyim, Sean. Ve biraz daha çoraba ihtiyacımız var."

"Hayır." Sean'ın ses tonu sert ve kararlıydı.

"Nedenmiş o?" diye haykırdı Eleanor kendini gerçekten çaresiz hissederek.

"Neden mi?" diye bağırdı Sean da. "Dışarıda askerler var... Kasabanın güneyinde... koca bir garnizon var!"

Eleanor onun mutsuz görünmesinin sebebini bir türlü anlayamıyordu.

"Neden beni korumaya çalışıyorsun? Korunmaya ihtiyacı olan ben değil sensin!"

"*Kimseyi* içeri alma," dedi Sean. "Kapıyı arkamdan sürgüle." Her iki sürgüyü birden ona fırlatıp daracık sahanhğa çıktı.

Eleanor bir an bile düşünmedi. Sean kapıyı kapatmadan arkasından yetişti. "Neden korkuyorsun, Sean? Buna bir anlam veremiyorum!"

Sean çenesini sıktı. "Sana daha önce de söyledim! Sen ya da ben... ne söylersek söyleyelim... seni benimle işbirliği yapmakla suçlayacaklar."

Onun bu kadar kendinden emin konuşması Eleanor'u korkuttu. Sean ona bir önceki gün, *Seni korumak zorundayım!* diye haykırmıştı. "Kimse beni," dedi yavaşça, "gözü kara ve aptal olmak dışında herhangi bir şeyle suçlayamaz ve elbette, buna seninle işbirliği yapmak da dâhil. Dün beni korumak istediğini söylemiştin. Ben tehlikede değilim, Sean. Tehlikede olan sensin."

isabellaswan

"Şimdi gerçek bir aptal gibi konuştun işte! Benimle kaçman... vatana ihanet sayılır! Benim *günahlarım* yüzünden... hapse girmene izin vermeyeceğim." Sean'ın gözleri öfkeyle parlıyordu.

Eleanor birden dehşete kapılarak olduğu yerde kalakaldı. Sean neden günahlarından söz etmişti? İçgüdüleri ona Sean'ın ruhunda açılan korkunç yaraların kökenine indiğini söylüyordu. "Suçlarım yüzünden demek istedin herhalde. Senin işlediğin *suçların* cezasını çekmemi istemiyorsun. Hiç kimse senin yaptıklarının cezasını bana ödetmeye kalkışmaz."

Titreyen Sean arkasını dönüp yerde duran kovayı aldı. "Su getirmeye gidiyorum." Gitmeden önce durdu.

"Kapıyı arkamdan sürgüle, Eleanor." Bunları söyledikten sonra odadan dışarı çıktı.

Eleanor onu güçlükle duymuştu. Esrarengiz bir adam haline dönüşmüş olmasına rağmen az önce söylediği sözler oldukça tuhaftı. Sean dindar ya da tutucu bir adam sayılmazdı. Eleanor onun çoğu insan gibi Tanrı'ya inandığını biliyordu. Yine de vatan sevgisi uğruna düşman askeri öldürmeyi günah işlemek olarak değerlendireceği aklının ucundan bile geçmezdi. Ama sonra bu kanıya Sean'ın şu andaki halini değil eski halini düşünerek vardığını hatırladı.

Şimdi zihni hızla sonuçlar çıkarmaya başlamıştı. Sean sert ve içe dönük bir adam olmuştu. Aynı zamanda soğuk ve öfkeliydi. Eleanor'un artık onun değiştiğine dair herhangi bir şüphesi kalmamıştı. Ancak onun tanınmayacak kadar değiştiğini de söyleyemezdi. Bir zamanlar sevdiği adamın bazı özellikleri aynen duruyordu. Bunu bilmek onun açısından tehlikeli olsa da Eleanor bundan kesinlikle emindi. Yine de ne şimdi ne de daha sonra asla bunun bilincinde olmanın tuzağına düşmeyecekti.

Sean'ın az önce sarfettiği sözlerle ilgili mantık yürütmek kaçınılmazdı. İşlediği suçları günahları olarak nitelendiriyorsa kendini

isabellaswan

korkunç bir şey için suçluyor olmalıydı. Ondaki değişimin sebebi bu muydu?

Sean birden elinde bir kova suyla içeri girdi. Âdeta burnundan soluyordu. "Kapıyı sürgülememişsin!"

Eleanor biraz bocalasa da duygularını bastırmayı başardı. Neler olup bittiğini öğrenmek zorundaydı; her şeyi bilmek zorundaydı. "Sadece kısa bir süreliğine gitmiştin."

"Sana kapıyı... sürgülemeni söyledim!"

Eleanor şimdi onunla verdiği emirlere itaat edip etmediği konusunda herhangi bir tartışmaya girmeye niyetli değildi. Sormak istediği soru dilinin ucundaydı ve kendini daha fazla tutamadı. "Az önce neden suç yerine günah kelimesini kullandın?"

Sean bu sözleri duyar duymaz bakışlarını kaçırdı. "Yanlışlıkla oldu." Sonra da yarı kapalı gözlerle ona bakıp omuzlarını silkti. "Ben bunun bir dil sürçmesi olduğuna inanmıyorum."

Genç adam artık ustalaştırdığı ifadesiz bakışlarla ona bakıyordu.

Eleanor dudaklarını ıslattı. "Bir şey olmuş. Birisinin başına korkunç bir şey gelmiş. Ama söz konusu kişi bir asker değil. Savaş alanında ölen birisi için kendini bu şekilde suçlamazdın."

Sean kısa bir süre sessiz kaldı ama sonra gözleri hayretle büyüdü. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Eleanor artık doğru yere parmak bastığından emindi.

Sean dışarı çıkmak istiyormuş gibi kapıya doğru yürüdü ama Eleanor önünden çekilmedi.

"Affedersin," dedi genç adam sert bir şekilde. Öfkeden ateş saçan gözlerle ona bakıyordu.

Eleanor ondan yolundan çekilecek ya da geri adım atacak kadar korkmuyordu. "Konuşmak seni rahatlatabilir," dedi kelimelerini özenle seçerek.

isabellaswan

"Hayır. Bırak da gidip yiyecek bir şeyler ve kıyafet getireyim."

"Bu yüzden mi değiştin? Karanlık ve ciddi bir sır sakladığın için mi? İşlediğin bir günah yüzünden mi?" diye haykırdı Eleanor.

"Kes şunu," dedi Sean onun kolunu tutarak.

Eleanor'u canını yakacak kadar sıkı tutuyordu ve genç kadının yüzü acıdan bembeyaz olmuştu. Sean bunu hemen fark ederek onu serbest bıraktı. Eleanor kolunu ovuştursa da gözlerini ondan ayırmadı. "Sana yardım etmeme izin ver," diye fısıldadı.

Ardından yanağına dokunmak istedi. Sean hızla elini iterek buna izin vermedi. Kısa bir sessizliğin ardından, "Bana yardım edemezsin... Sadece sen değil kimse edemez," dedi ve kapıyı arkasından çarparak odadan dışarı çıktı.

Eleanor bu defa kapıyı sürgülemeyi ihmal etmemişti.

isabellaswan

Bölüm On Bir

Eleanor'un endişesi giderek artıyordu. Sean gideli bir saatten uzun bir süre olmuştu. Yiyecek ve diğer ihtiyaçları almak üzere köşedeki bakkala gitmek bu kadar uzun süremezdi. Üzerindeki giysileri askılıkta duran fırfırlı gömlek ve pantolonla değiştirmiş olan Eleanor, Sean'a bakmak için çıplak ayaklarıyla odadaki tek pencerenin önüne gitti. Bulunduğu noktadan nehirdeki iki kanalın birleştiği Gümrük Binası'nın önünde son bulan geniş taşlarla döşeli caddeyi görebiliyordu. Çok sayıda deniz aracı limana giriş yapmayı bekliyordu. Bunların çoğu balıkçı tekneleri ve mavnalardı. Ancak Eleanor güneye, nehrin genişleyip Büyük Ada'ya doğru aktığı tarafa baktığında bir fırkateynin diğer deniz araçlarından çok daha büyük olan üç bayrak direğini görmüştü. Gemileri bunun silahlı bir savaş gemisi olduğunu anlayacak kadar iyi tanırdı. Cobh'ta bir deniz üssü bulunduğu için bu geminin Majesteleri'nin Kraliyet Donanması'na ait olduğunu düşündü. Zaten bu korkunç gemi kime ait olduğundan çok dış görünüşüyle endişe uyandırıyordu.

Eleanor başını çevirip ayakkabı atölyesinin olduğu caddeye baktı. Sean ortalarda görünmüyordu. İrlanda'nın diğer pek çok şehri gibi Cork'ın tarihi de ortaçağa hatta belki daha bile öncesine uzanıyordu ancak rıhtımın bulunduğu cadde oldukça genişti ve etrafına kimisi sarı kimisi yeşil iki katlı binalar sıralanmıştı. Bu binaların pencereleri arasında uzanan çamaşır ipleri caddenin gömlek ve çoraplarla değil de bayrak ve flamalarla süslenmiş gibi görünmesine neden oluyordu.

isabellaswan

Caddenin üzerinde dükkânlar da vardı ve aceleye ihtiyaç duymadıkları her hallerinden belli olan birkaç yaya önlerinden geçiyordu. Eleanor bir değirmenci, şifacı, terzi ve sandalyecinin yanı sıra bir de ayakkabı atölyesi görmüştü. Ancak bulunduğu yerden caddenin en uzak köşesinde olan erzak dükkânını göremiyordu.

Sean neden bu kadar geç kalmıştı?

Tam başının dertte olduğuna karar vermişken onun caddenin ötesinden yaklaşmakta olduğunu gördü.

Kalbi dikkate almak istemediği bir tepkiyle çılgınca atmaya başladı.

İnanılmaz derece rahatlamıştı.

Sean'm elinde birkaç paket vardı. Yiyecek getiriyordu ve bundan daha önemlisi ne yaralanmış ne de yakalanmıştı. Eleanor neredeyse gülümseyecekti ancak bunu yapmaya fırsat bulamadı. Sean yalnız değildi.

Yanında koyu renkli, uzun ve kıvırcık saçları olan, ufak tefek bir kadın vardı ve belli ki ikisi sohbete dalmıştı.

İşte o an Eleanor onun bir arada büyürlerken yaptığı kaçamakları hatırladı. Sean gençken tam bir hovardaydı ve onun rezil bir adam olma konusundaki ününü, henüz on dört yaşındayken evi terk etmemiş olsaydı, bir tek Cliff geçebilirdi. Eleanor onun bir önceki gece kontrol edilemez bir arzu fırtınasına kapıldığını da hatırlamıştı. Sean iki yıldır hapisteydi ve şimdi de basit bir kadın peşine takılmıştı.

Eleanor'un bunu anlamak için o kadının neye benzediğini görmeye ya da Sean'a ne anlattığım duymaya ihtiyacı yoktu. İçgüdüleri ona bunun doğru olduğunu söylüyordu.

Sean ve kadın Eleanor'un onları izlemekte olduğu binanın girişindeki ayakkabı atölyesinin önünde durdular. Kadın etine dolgun, hoş biriydi ve onunla konuşurken sürekli Sean'ın koluna dokunuyordu.

isabellaswan

Eleanor iki insanın birbirine kur yaptığını nerede görse anlardı. Aşağıda neler olup bittiğini biliyordu. Sean bu kadını henüz yatağa atmadıysa bile çok yakında atacaktı.

Nefes almakta zorluk çekerek pencerenin pervazına tutundu. Sean'ı kıskanıyor olamazdı. O eve geri dönüp Sinclair'le evlenecekti. O eve geri dönüp Sinclair'le evlenmek *istiyordu* çünkü gerçekte sevdiği adam öylesine değişmişti ki şimdi aşağıda duran bu adamın kim olduğunu anlamakta bile güçlük çekiyordu.

Ama kurduğu bu mantığın çılgınca hislerinden kurtulmasına bir etkisi olmadı. Eleanor midesinin bulandığını hissederek aşağıdaki manzaraya yüzünü çevirdi; bunu ancak Sean ve kadın birbirlerinden ayrılıp merdivenlerin altındaki sokak kapısı gürültüyle çarparak kapandığında yapabilmişti.

"Elle."

Eleanor kapıya doğru yürüdü. Derin bir nefes alıp yüzüne bir gülümseme yerleştirmek için biraz bekledikten sonra her iki sürgüyü birden yerinden çıkardı. Sean'ın o kadını yatağa atmış ya da buna niyetlenmiş olması umurunda değildi. Onunla aralarında rahatsız edici bir arkadaşlık ve kaçınılmaz bir geçmişten başka bir şey kalmamıştı. Ortak bir gelecekleri yoktu. Eleanor bu gerçeği fark etmenin onu ne kadar üzdüğünü umursamamaya çalıştı çünkü ne pahasına olursa olsun buna inanmak zorundaydı.

Sean ona baktığında irkildi. "İyi misin?"

Genç kadın tekrar gülümsemeye çalıştı. Bunun titrek bir gülümseme olduğunu biliyordu. "Çok geç kaldın. Endişelenmeden edemedim."

Sean ona temkinli bir bakış fırlattıktan sonra odaya girdi.

Eleanor kapıyı arkasından kapatıp sürgüledi. Elindeki kese kâğıtlarını masaya bırakan Sean'ı izliyordu. Sean kelimelerini özenle seçerek, "Otur. Ayaklarındaki yaraları saracağım," dedi.

isabellaswan

"Benim ayaklarım gayet iyi durumda. Yaralarının sarılması gereken kişi sensin. Yanındaki o kadın da kimdi?" Kelimelerin ağzından hızla döküldüğünü fark eden Eleanor dehşete kapıldı. Yanaklarının alev alev yandığını hissediyordu.

Sean doğruldu ve göz göze geldiler. "Anlamadım?"

Eleanor sözlerini geri alabilmiş olmayı isteyerek dudaklarını ısırdı.

"Kate'den mi bahsediyorsun?"

Genç kadın kısa bir tereddüdün ardından mümkün olduğunca kayıtsız görünmeye çalışarak omuzlarını silkti.

"Kate ayakkabı tamircisinin kızı," dedi Sean arkasını dönüp masaya birkaç eşya bırakarak. "Ona senin kız kardeşim olduğunu söyledim." Eleanor'a bakmamaya gayret ediyormuş gibi bir hali vardı.

"Ne iyi etmişsin," dedi Eleanor yüzünde mutsuz bir ifadeyle onun sözünü keserek.

isabellaswan

Sean dönüp tekrar ona baktığında bakışlarının ne anlama geldiğini çözebilmek neredeyse imkânsızdı. "Seni anlamıyorum. Kate birlikte içeri girdiğimizi gördü. Biraz... meraklı bir kızdır. Ona bir açıklama... yapmak zorundaydım. Adının Jane olduğunu söyledim." Ardından ekledi. "Beni de John Collins olarak tanıyor. Artık lütfen oturur musun?"

Eleanor onların aynı yatağı paylaşıp paylaşmadıklarını merak ediyordu. Eğer söz konusu yatak bulundukları odadakiyse bir daha asla orada yatmayacaktı. Bu onu ilgilendirmezdi belki ama yine de incinmişti.

Arkasını dönüp huzursuzca odada dolanmaya başladı. Sean böylesine gizemli bir adama dönüştüğü halde nasıl olup da ona hâlâ aynı duyguları besleyebiliyordu? Yaralarının iyileşmesine ve askerlerden kaçmasına yardım etmek başka, ona ya da dönüştüğü adama yani âşık olmak başka şeydi.

Sean'ın yüzü kızardı. "Aklından geçen buysa... onu yatağa atmadım."

Demek hâlâ zihnini okuyabiliyordu! "Bunu düşünmüyordum!" Eleanor yüzüne koca bir gülümseme yerleştirip oturdu. "Aklıma bile gelmemişti." Mümkün olduğunca rahat görünmeye çalışarak omuzlarını silkti.

Yüzünün kızarmaya başladığını hissedebiliyordu. Nihayet başını kaldırıp Sean'a bakacak cesareti bulduğunda nefesi kesildi. O an *Sean'ın* aklından geçenleri bildiğinden emindi.

Kate'i bir anda unutuverdi. Yüreği sanki kayıplara karışmış, ardında içine seve seve Sean'ı yerleştirebileceği koca bir boşluk bırakmıştı. Sean bakışlarını bir kez daha üzerindeki fırfırlı gömlekte gezdirdikten sonra hızla arkasını döndü ve masadan bir sargı bezi aldı. "Bunu neden..." Tam bir şey söyleyecekken sustu. Sesi her zamanki gibi boğuktu ama bunun sebebi ne sesini iki yıldır kullanmamış olması ne de geçirdiği bir kazaydı.

isabellaswan

Eleanor umutsuzluğa kapıldı. Kendisinin de Sean'a böylesine yoğun bir arzu duymaya hakkı yoktu ve onun az önce söylemek istediği şeyin ne olduğunu anlamıştı. "Ben hallederim."

Sean başını sallayıp yüzüne bakmadan ona sargıyı uzattı.

Eleanor onun vücudunun sert hatlarına şöyle bir göz attıktan sonra sargı bezini çözdü ve Sean da az sayıdaki yiyeceği kese kâğıtlarından boşaltmaya başladı. İçinde bulundukları durumdaki ironi genç kadını derinden sarsmıştı.

Sean yıllardır beklediği gibi onu bir kadın olarak görmeye başlamış ama bu defa da kendisi aralarındaki çekim gücüyle mücadele etmeye karar vermişti. Eleanor bunun ironik olmaktan da öte trajik bir durum olduğunu düşündü.

Kendini inanılmaz derecede rahatsız hissederek diğer ayağını da sardı. Odaya nemli ve ağır bir hava hâkim olmaya başlamıştı. Şimdi

onları bekleyen uzun geceyi ve odada tek bir yatak olduğu gerçeğini düşünüyordu.

"Binanın yan tarafındaki hancıdan kızarmış hindi satın aldım."

İşini bitiren Eleanor sandalyesinde doğruldu. Bu durumda onun bu kadar geç kalmış olmasına şaşırmamak gerekirdi. Sean lavabonun üstündeki küçük dolabı açarken ona bakmamaya çalışıyordu. Dolaptan iki tabak, iki teneke kupa ve birkaç mutfak eşyası daha çıkardı. Eleanor masada bir şişe kırmızı şarap durduğunu fark etti. İple bağlanmış paketten yayılan kokular fazlasıyla iştah açıcıydı ama genç kadın hâlâ gergin olduğunu hissediyordu. Çaresiz bir durumdaydı. Ne şimdi ne de sonra kendini böyle hissetmeyi asla istemiyordu.

Sean her şeyi tek tek masaya yerleştirdi. O şarabı açarken Eleanor da ayağa kalkıp paketin iplerini çözdü. "Etrafta hiç asker gördün mü?" diye sordu odadaki gerginliği yumuşatmayı umarak.

"Hayır. Adadaki limana bir firkateyn demirlemiş... HMS *Gallatine*."

Eleanor zararsız bir sohbete girmeyi neredeyse başardıklarını düşündü. "Bu gemiyi tanıyor musun?" Sean'ın yüzüne bakmaya cesaret edemeyerek tabağına biraz yemek aldı.

Şarap şişesinin mantarı fazlasıyla küçük ve sessiz odada gürültüyle patladı. "Devlin, Fransızlara ait olan bu gemiyi... yıllar önce ele geçirmişti. Gemide otuz iki tane... top olduğunu öğrendim. Yarın gidip ona yakından bakabilirim."

Eleanor irkildi ve bundan hiç hoşlanmadı. "Bundan sana ne? Dokuz ya da otuz topu olmuş ne fark eder?"

Sean onun gözleriyle buluşan gözlerini hemen başka yöne çevirdi. "Bu gemi beni sadece... kaçarken peşime düşerse ilgilendirir."

Eleanor odaya hâkim olan yeni ve farklı bir gerginliğin sıkıntısını hissetti. "Biletini ayırttın mı?"

isabellaswan

"Bunu nasıl yapabilirim ki?" Sean şaşırmış gibi yüzüne baktı. "Önce senin eve dönmen gerek." Ardından ani bir hareketle şarap şişesine uzanıp iki bardağı da doldurdu ama sonra durdu. "İçki içmediğini unutmuşum."

"Önemli değil." Eleanor bir bardak şarabın etkisini hissetmeye hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştı.

Sean bardağı ona uzatırken elleri birbirine dokundu.

Eleanor bu dokunuşla kendini, Sean onu kollarının arasına almış, dudaklarını dudaklarına bastırmış gibi hissetti ve bir süre nefes alamadı. Teni alev alev yanıyor, vücudu titriyordu.

Sean ona arkasını dönüp kendi bardağını yudumladı. Eleanor onun da ürperdiğini görür gibi oldu ama bundan emin olamadı. Yaşadığı gerginlik genç adamın sırtının ve omuzlarının kasılmasına neden olmuştu. Eleanor şarabına hiç dokunmadan bardağını masaya bıraktı.

isabellaswan

"Bunu epeyce düşündüm."

Sean olması gerekenden çok daha temkinli bir tavırla ona baktı. "Neyi... düşündün?" Ses tonu da bir o kadar temkinliydi.

"Bence sen benim eve dönmemi beklemeden ülkeyi terk etmelisin. Güvenli bir şekilde kaçıp canını kurtardığından emin olmak istiyorum."

Sean bir an bile düşünmeden, "Kesinlikle olmaz!" dedi sert bir sesle. Eleanor onun gümüş grisi gözlerine baktığında kararlılıktan başka bir şey göremedi.

Sean başını çevirip bardağındaki şarabı gözle görülür bir öfkeyle bir dikişte bitirdi.

"Arkadaşlığımızın boyutları değişmiş olabilir," dedi Eleanor sessizce, "ama bir zamanlar birbirimize çok yakındık. Sen benim kahramanımdın. Sana çok şey borçluyum, Sean. Birlikte büyürken

beni kaç defa kendimden kurtardığını hatırlıyor musun? Vicdanım seni burada bir başına bırakmaya elvermez."

Sean büyüyen gözleriyle ona sert bir bakış fırlattı. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin Elle... Eleanor. Benin yaptıklarım yüzünden... başına bir şey gelmesine izin verirsem... kendimi bir daha asla affetmem."

Eleanor bütün cesaretini toplayıp, "Kendini şimdi de affetmiyorsun," dedi ve bunu söyler söylemez de kalbinin paramparça olduğunu hissetti. "Ah, Sean! Neler oldu?"

Vücudu baştan aşağı kaskatı kesilen Sean irkildi. Eleanor o an az önce söylemiş olduğu şeyin farkına vardı ve düşüncelerinde haklı olduğunu anladı. "Kendini suçlamana ve belki de fazlasıyla nefret etmene sebep olacak neler yaşandı? Neden bu kadar değiştin? Sevdiğim ve güvendiğim adama ne oldu?"

"Artık yemek yesek iyi olur!" Sean masadaki sandalyelerden birini çekip oturdu. Ardından çatalını yemeğine batırıp lokmaları hızla ağzına götürmeye başladı.

Eleanor onun bam teline dokunduğunu biliyordu. Yavaş yavaş duygularını çözmeye başlamış ama henüz bunların sebebini anlamayı başaramamıştı. O da masaya oturdu.

Sean koca tabağı silip süpürmek üzereydi. Eleanor şimdi o hissetmekten çok korktuğu merhamet duygusuyla dolmuştu. Daha önce aç ve vahşi köpekler dışında kimsenin bu kadar hızlı yemek yediğini görmemişti. "Bu konuyu daha fazla deşmeyeceğim, Sean. Afiyet olsun," diye fısıldadı.

Sean tam çatalı ağzına götürecekken durdu. Ardından onu masaya bırakıp ağzındaki lokmayı çiğnedi. Gözlerini bir an olsun üzerinden ayırmadan rahatsız edici bakışlarla Eleanor'a baktı.

"Lütfen." Eleanor gülümsemeye çalıştı ve ne yaptığının farkına bile varmadan onun kolunu tuttu. Elinin altında böylesine büyük

isabellaswan

bir güç hissetmek kalbinin çılgınca çarpmasına neden oldu ve hızla elini geri çekti.

Sean'ın yüzünde sert bir ifade vardı. Masaya bakıyordu ama Eleanor onun eline mi yoksa önündeki tabağa mı baktığını anlayamamıştı. Sean çatalını tekrar aldı ve artık onun başka bir şey söylemeyeceğini düşünen Eleanor dudaklarından dökülen kelimeleri duyunca şaşırdı. "Hep peşimdeydin. Sürekli beni gözlerdin." Sean hâlâ masaya ya da belki de ortak geçmişlerine bakıyordu. Sevgi dolu bir sesle konuşmaya başlamıştı. "Seninle başa çıkamıyordum... Kendime ait tek bir sırrım bile kalmamıştı."

Eleanor ürperdi. "İnan bana, seni bu kadar sıkmak istememiştim. Seni öyle çok seviyordum ki! Sürekli yanında olmak istiyor, bu konuda kendime bir türlü engel olamıyordum."

Sean'ın yanakları kızarmıştı. Bir kez olsun başını kaldırıp ona bakmadı.

"Seninle başa çıkmak imkânsızdı," dedi yine sevgi dolu bir sesle. Bu sözlerin ardından gelen sessizliği fırsat bilen Eleanor dikkatle onun yüzünü inceledi. Sean geçmişte paylaştıkları bazı anıları yeniden mi yaşıyordu? Büyük bir arzuyla öyle olmasını umdu ve ürperdi. İçinde bulundukları korkunç çıkmaza rağmen eski Sean'ı geri getirebilmek için her şeyden vazgeçmeye hazırdı.

Dudaklarını ıslattı. "Yine de beni hayatımın tehlikede olmadığı durumlarda bile hep sen kurtardın."

Sean zoraki bir kahkahayı andıran bir ses çıkardı. "Evet. Kurtardım."

"Tam bir hafta boyunca yağmur yağdığı için göle girmememi tembihlediğin günü hatırlıyor musun? Elbette seni dinlememiştim."

Sean yavaşça başını kaldırdı. "*Hiç* dinlemedin ki zaten."

isabellaswan

"Dallara takılmıştım ve neredeyse boğulacaktım ama sen suya dalıp beni kurtardın." Eleanor gülümsedi.

"Sekiz ya da dokuz yaşındaydım."

"On," diye düzeltti Sean. "On yaşındaydın çünkü ben de on altısındaydım."

Eleanor onun ne demek istediğini hemen anladı. "Bunu nasıl unutabilirim ki? Yeni mürebbiyemiz sarışın ve güzel bir kadındı. Kadın, Adare'ye gelir gelmez onu yatağa atmıştın!"

Sean gözlerini üzerinden ayırmadan ona bakıyordu.

Eleanor odayı buram buram seks kokan ateşli bir gerilimin doldurmaya başladığını fark etmişti. Kalp atışlarının yavaşladığını hissetti. "Zayıftı ve bir kadın için oldukça uzun boylu sayılırdı."

Sean bakışlarını aşağı indirdi.

Şimdi de Eleanor ona bakıyordu. Sean o yaz Leydi Celia'yla aşk yaşamıştı ve onun kendinden biraz daha büyük bir kadınla beraber olması on yaşındaki bir çocuk için her açıdan eğlenceli sayılırdı. Eleanor şimdi tıpkı Celia gibi koyu sarı saçlı, zayıf ve uzun boyluydu. Genç kadın bu küçük rastlantıya çok fazla anlam yüklememeye çalıştı.

"Artık yemeğini yesen iyi olur," dedi Sean.

Eleanor malikânede bir yaz balosu verildiği sırada onun terasta Celia'yla dans etmesini seyretmişti. Birbirleriyle ilgilenmeye öylesine dalmışlardı ki onun gölgelerin arasından kendilerini izlemekte olduğunu fark etmemişlerdi.

"Ona âşık mıydın?"

Sean omuzlarını silkti. "Ben her zaman birilerine âşıktım... Bu hep böyle oldu."

Eleanor onun ışıl ışıl parlayan, kararlı gözleriyle buluştu. "Demek ki ona âşık değildin. Gerçek aşk asla sona ermez."

isabellaswan

Sean tekrar belli belirsiz duyulan sert bir ses çıkardı. "Daha on altı yaşındaydım."

Eleanor gülümsedi. "Ben on altı yaşındayken annem ve babam beni sosyetenin karşısına çıkmaya zorlamışlardı. Hatırlıyor musun?"

Sean irkildi. "Senin adına öyle çok üzülmüştüm ki."

Eleanor, "Kimse benim kadar üzgün olamazdı!" diye haykırdı ama sonra hemen toparlandı. Londra'da geçirdiği sezondan ve Bath'a gönderilmiş olmaktan nefret etmişti. O günleri mutsuzluk ve baskı dolu karanlık bir dönem olarak hatırlıyordu ve onun için sosyeteye takdim edilmek bir hücreye kapatılmaktan farksızdı.

Ama Sean onu o dönemde bile kurtarmıştı. Eleanor birden başını kaldırdı ve Sean'ın gözlerini dikmiş kendisini izlemekte olduğunu fark etti. İçi kıpır kıpır oldu. "Sosyeteye takdim edileceğim baloya katılmak üzere Londra'ya gelmiştin Sean. Tanrım, yıllardır o geceyi hiç düşünmemiştim. Öylesine berbat bir geceydi ki!"

Sean bakışlarını kaçırdı. "O gece," dedi yavaşça, "üzerindeki elbiseyle dalga geçtiğim için üzgünüm."

Eleanor bunu tamamen unutmuştu. İlk balo elbisesi olan bu elbise çok güzeldi ama içinde uzun boylu, sıska bir aptala benzemişti; o zamanlar *uzun boylu ve sıskaydı*. Sean onun bu haline gülmüş, Eleanor da midesine acıyla nefesini tutup iki büklüm kalmasına neden olacak kadar sert bir yumruk indirmişti. O an için Sean'dan nefret etmişti çünkü haklıydı; bir balo elbisesi görüntüsünü değiştirmeye yetmemişti. Ama sonra Sean ilk dansı kendisiyle yapmasını isteyip kolunu girerek ona piste kadar eşlik edince hem memnun olmuş hem de gururlanmıştı. Sean onu öylesine ustalıkla idare etmişti ki dans sırasında birkaç adım kaçırdığını kimse fark etmemişti. Dansa başlamadan önce korkuya kapılmış olmasına rağmen sonrasında çok eğlenmişti.

"Benimle dans etmiştin," dedi yavaşça. Yüreğinin ölçülmesi imkânsız bir hızla attığını hissederek ekledi, "ve şimdi seni neden hep bu kadar çok sevdiğimi anlıyorum."

Sean ayağa kalktı. "Yemeğini ye."

Eleanor başını iki yana sallayıp tabağını kenara itti. O da ayağa kalktı. "Sana ihtiyacım var, Sean. Bana yine eski halinle dönmelisin."

Sean hızla başını sallayarak ondan uzaklaştı.

"Lütfen!" diye haykırdı Eleanor. "Az önce yaptığımız gibi geçmişten konuşmalıyız. Birlikte Askeaton'a gidip üst katta dolaşmalıyız. Devlin üçüncü katı hâlâ tamamlayamadı."

Sean ya söylediklerine inanmamış ya da korkmuştu.

"Son kalan o birkaç odayı da birlikte tamamlayabiliriz. Bunu yaparken seni rahatsız eden o şeyden kurtulmanı sağlayacağımızdan eminim!"

"Ben ondan... asla kurtulamam!" Sean içindeki öfkeyi arka arkaya sıraladığı kelimelerle kusmaya başladı. "Benden sahip olmadığım... bir şeyi istemekten vazgeç artık!"

"Ben senden aşkını istemiyorum," dedi Eleanor çılgınca haykırarak. "Aşkından vazgeçebilirim. Bunu yapabilirim! Kahretsin, ben seni geri istiyorum!"

Sean onu kendinden uzaklaştırmak için elini havaya kaldırdı.

"Hayır!" Eleanor hızla onun yanına gidip öylesine yakınında durdu ki neredeyse eli burnuna çarpacaktı. "Hayır, elini kaldırıp beni gözünün önünden gitmeyen bir hayalet gibi kovamazsın. Seni rahatsız eden ben değilim ama Tanrı biliyor ya bunu yapan başka birisi ya da başka bir şeyler var. Sana yardım edebileceğimden *eminim*."

Sean şimdi nefes almakta güçlük çekiyordu. "Bazı şeyler... sonsuza dek sır olarak kalmalıdır. Ben değiştim. Hapishane hayatı insanı değiştirir!"

isabellaswan

"Yaşadıkların çok mu kötüydü?" Eleanor bunu bilmek zorundaydı. "Sesinin değişmesine bu mu neden oldu? O yüzden mi bu kadar zayıfladın?"

"Kötüydü... çok kötüydü... Karanlık bir çukura diri diri gömülmeye benziyordu."

Eleanor bu sözlere bir anlam veremedi. Bu doğru olamazdı değil mi?

"Sen değiştin... ve artık bir başkasına aitsin... Ben de değiştim... ve artık Amerika'ya kaçacak... bir suçluyum."

"Asla değişmeyecek tek bir şey var."

Sean bu sözlerin devamını duymak istemiyormuş gibi ona baktı.

"Geçmişi değiştiremeyiz. *Ortak geçmişimizi* değiştiremeyiz. Sen artık eskisinden farklısın. Bunu öğrenmek benim için acı bir tecrübe oldu. Ama geçmiş aynen duruyor ve o geçmişi birlikte yaşadık. Ben o günleri unutmak istemiyorum ve asla da unutmayacağım. Yaralarını iyileştirmene yardım edip bana tekrar eski halinle dönmeni sağlayabilmek için elimden geleni yapmaya hazırım."

"Hayır." Sean hızla arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü.

Eleanor onun peşinden gitti çünkü gerçekleri bilmek zorundaydı. "Oraya kapatıldığını söylerken ciddi miydin, Sean?" Yaşadığı dehşet yüzünden kendini hasta gibi hissediyordu.

Sean ona doğru döndü ve yüzüne baktı.

"Ah, Tanrım," diye haykırdı Eleanor büyük bir şaşkınlık yaşayarak. Sean sorduğu sorunun cevabını sadece sessiz kalarak değil gözleriyle de cevaplamıştı. "İki yıl boyunca küçük bir çukurda mı yaşadın?"

"Bunun bir önemi yok."

"Benim için var!" Sean tahmin ettiğinden çok daha derin yaralar almıştı. Ancak yaşadığı fiziksel korkular yakasını bırakmayan vicdan azabının yanında sönük kalmış olmalıydı. "Üzgünüm, çok üzgünüm."

isabellaswan

"Üzülme." Sean elini kapıya uzattı.

Eleanor onun kolunu tuttu. "Senin korkak bir adam olmadığını biliyorum ama hem benden hem de başka birisinden ya da bir şeyden kaçmaya çalışıyorsun. Bu doğru, öyle değil mi? Aslında İngilizlerden değil kendini suçladığın o şeyden kaçıyorsun!"

Sean ona doğru döndü ve silkelenerek elinden kurtuldu. "Dün gece sana yaptıklarımdan sonra benden nefret ediyor olmalısın."

"Ah, şimdi de konuyu değiştirmeye çalışıyorsun ha? Konumuz senin bekâretimi almış olman değil; kaldı ki bunu yapmanı sana ben teklif ettim ve bekâretimi kendi ellerimle verdim. Konumuz senin benden, kendinden ve yaptığını düşündüğün o şeyden kaçıyor olman."

Sean havaya bir yumruk savurup sürgüsünü açmak üzere kapıya yöneldi.

Eleanor içindeki öfkenin bir anda yok olduğunu hissetti. "Sean, dur. Nereye gidiyorsun?"

Güçlükle nefes alan genç adam alnını kapıya yasladı.

"Gitmiyorum. Ama bil ki duygularım değişmeyecek."

Dudaklarından onu kötüleyen, kaba bir ses çıktı.

"İkide bir dışarı çıkmanın tehlikeli olduğunu sen de biliyorsun," diye ekledi Eleanor sert bir şekilde. "*Saklanmaya* çalışıyoruz."

Sean kapıdan uzaklaştı. "Sen yemeğini ye ve uyu... Ben nöbet tutarım."

Eleanor ona hafifçe gülümsedi. "Tamam." Ancak masaya oturup Sean'ın pencereye gittiğini fark edince önündeki yemekle ilgilenmek yerine düşüncelere dalmıştı. Sean ondan değil kendi kendinden kaçıyordu ve Eleanor bu kaçışa bir şekilde engel olacaktı. Sevdiği adamı bulacak ve onun tekrar hayatına girmesini sağlayacaktı.

isabellaswan

Demir sobanın içindeki zayıf alev dışında oda tamamen karanlıktı. Eleanor'un ısrarları sonucunda bu defa sırayla uyumuşlardı. Sabahın en erken, en karanlık saatleriydi; günün ilk ışıklarının etrafı aydınlatmasına yaklaşık bir saat kalmıştı. Sean odadaki tek yatakta derin bir uykudaydı. Eleanor pencerenin önüne oturdu ama aşağıdaki cadde tamamen karanlık olduğu için görülecek bir şey yoktu. Genç kadın bunu umursamadı. Güzelce dinlenmiş ve Sean'ı da uyumaya ikna etmeyi başarmıştı. Onun hâlâ yorgun olduğunu biliyordu çünkü yatağa uzanır uzanmaz tamamen hareketsiz kalmış, belli ki daha o an derin bir uykuya dalmıştı.

Eleanor biraz yalnız kalmaktan memnundu çünkü şimdi iyice düşünüp bir plan yapabilirdi.

Sean acımasızca tek başına bırakıldığı bir deliğe hapsedilmişti. Bunu ne zaman hatırlasa yüreğinin acıdığını hissediyor, İngiliz askerlerinden hiç olmadığı kadar nefret ediyordu. Günün birinde birileri ona yapılanların cezasını ödeyecekti. Eleanor bunu aklına koymuştu.

Ama artık bütün bu acılar geçmişte kalmıştı. Eski Sean'ı diriltmek için elinden geleni yapmaya niyetliyse elbette eve yakın bir zamanda dönmeyecekti. Eleanor bu konuda daha şimdiden ilerleme kaydetmeye başladığını hissedebiliyordu. Bir arada geçirdikleri her saniye eski ve kayda değer anıları canlandırıyordu. Sean bunları memnuniyetle karşılamaya ve gülümsemeye başlamıştı.

Ortak geçmişleri önlerinde uzanan geleceğe yön verecekti; öyle olmak zorundaydı. Sean onu asla olmasını istediği şekilde sevmese bile Eleanor azla yetinmeyi bilecekti. Kendini bu işe adamaya kesinlikle kararlıydı. Öyle ya da böyle onun yaralarını sarmasına yardımcı olacak ve tekrar eski haline dönmesini sağlayacaktı.

Hâlâ uyumakta olan Sean'a kaçamak bir bakış daha fırlattı. Ona bakmadan duramıyor ve bunu yaptığı her defasında yüreğinin büyük bir özlem ve aşkla kanatlandığını hissediyordu.

isabellaswan

Genç adamın göğsü düzenli hareketlerle, ağır ağır inip kalkıyordu. Yatağa uzandığından beri tek bir kası bile kıpırdamamıştı.

Onu uyurken seyretmek Eleanor'da farklı etkiler de yaratıyordu. Sean suçluluk hissedip kendinden nefret etse ve Tanrı bilir başka hangi duygularla için için yansa bile, o güne dek gördüğü en çekici, en seksi erkek olmayı sürdürüyordu. Eleanor artık onun ince ve uzun bedenini yakından tanıyor, paylaştıkları o arzu dolu kısa anı her hatırlayışında ağzı kuruyup vücudu karıncalanıyordu. Onu sonsuza dek arzulayacak ve bu arzu hep patlamaya hazır olacaktı. Ancak kendisiyle ve eğer onu dinliyorsa Tanrı'yla da bir anlaşma yapmış olduğu için arzusunu kontrol altında tutmayı öğrenmesi gerekecekti.

Sean birden kıpırdanmaya başlayınca Eleanor onun uyanmak üzere olabileceğini düşündü.

Uykusunda huzursuzca sağa sola dönüyor, bir şeyler mırıldanıyordu.

isabellaswan

Rüya görüyor olmalıydı. Eleanor onu rahatsız etmemeye karar vererek tekrar pencereye doğru döndü ve karanlık gökyüzünde nihayet gri renkli bir ışık hüzmesi gördü.

Tam o sırada Sean çığlık attı.

Eleanor korkuyla ona doğru döndüğünde hâlâ rüyada olduğunu fark etti. Alnında ter damlacıkları parlıyordu ve terden sırılsıklam olan gömleği sert vücuduna yapışmıştı. Endişeyle ayağa fırlayıp onu uyandırıp uyandırmamaya karar vermeye çalıştı.

O bunları düşündüğü sırada Sean ağlamaya başladı. "Hayır."

Bu kesik kesik duyulan erkek ağlaması olduğu yerde donup kalmasına neden oldu. Sonra hemen Sean'ın yanına koştu.

"Sean." Elini omzuna koydu.

Sean şimdi rahatlamış, yine eskisi gibi derin ve düzenli nefes almaya başlamış olsa da yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Rüyasında

ne görmüştü? Neden ağlamıştı? Bu sadece bir rüyaydı ama Eleanor rüyasında ona işkence eden şeyi gördüğünden emindi. Uyanıkken aklından çıkmayan o şey uyurken de onu rahat bırakmıyordu.

Eleanor önce tereddüt etse de içindeki baskılara karşı koyamadı. Sean'ın yanına oturup elini tuttu.

Onu rahatlatmaya çalışmak iki tarafı keskin bir kılıca dokunmaktan farksızdı ve yanma uzanma arzusuyla sersemleyen genç kadın ismini söylemeden önce dudaklarını ıslattı. Kendinde yatağa girecek cesareti bulabilirse ona sımsıkı sarılacak ama bunu sadece onu rahatlatmak için yapacaktı. Öte yandan kalleş zihni ve vücudunun bundan daha fazlasını yapmaya kalkışmasından korkuyordu.

Sean, Eleanor'un elini avucuna alıp sımsıkı tuttu. "Elle!"

Eleanor irkildi çünkü bu seslenişte telaş, korku, hatta panik vardı. "Uyan, Sean."

"Hayır! Elle, lanet olsun, bu sen değilsin, bu Peg!" Sean birden Eleanor'un elini bir kenara fırlatıp yüzü bembeyaz olmuş halde oturur pozisyona geldi. Gözleri dehşet doluydu ama boş boş bakıyordu.

Eleanor onu rahatlatmak için omzunu tutsa da zihninde sorular dolaşmaya başlamıştı. *Peg kimdi?* Onu doğru duymuş muydu? Rüyasında başka bir kadını görüyor olabilir miydi?

Birden göz göze geldiler. Sean'ın yüzü midesi bulanıyormuşçasına yeşilin tuhaf bir tonuna bürünmeye başladı.

Genç adam hızla yataktan fırlayıp odanın karşı tarafına doğru koştu ve bulduğu bir lazımlığın içine kustu.

Kollarıyla kendini kucaklayan Eleanor hiç kıpırdamadan bekliyordu.

Sean öğürerek kusmaya devam etti.

Onun kendisini geri çevirmesinden korkmayacak kadar endişeli olan Eleanor yataktan kalktı. Sean'ın yanına gidip elini usulca

isabellaswan

lazımlığın önüne diz çöken genç adamın sırtına koydu. "Geçti, Sean. Benim, Elle. Berbat bir rüya gördün ama bitti artık."

Güçlükle nefes alan Sean yerinden kıpırdamadı. Yaşadığı gerginlik sırtının dirençli bir kas yumağı haline dönüşmesine neden olmuştu.

"Sean?"

Sean tekrar nefes aldı. "Seni duyuyorum." Kesik kesik nefes almaya devam etti. "Ben iyiyim."

İyi değildi ama Eleanor ona bunu söylemedi.

"Bana biraz izin verir misin, Elle? Lütfen," dedi Sean sert bir sesle.

Eleanor başını salladı ve kendini toparlayıp temizlenmek için ondan uzaklaştı.

Sean fırtınaya yakalanmış bir gemide dengesini kaybetmişçesine biraz sendeleyerek ayağa kalktı. Ardından lavaboya gitti. Eleanor'un zihninde çeşit çeşit ihtimaller dolaşıyor, artık ona bakmamaya özen gösteriyordu. Sean ağzını şarapla çalkaladı. Genç kadın onun gömleğinin koluyla yüzünde kalan yaşları sildiğini gördü.

Peg ismindeki bir kadının kendisiyle, onlarla ve Sean'ın yakın geçmişiyle ne ilgisi vardı?

Sean yavaşça ona doğru döndü ve yüzüne baktı. "Sadece bir rüyaydı... Bozuk bir şeyler yemiş olmalıyım... Sen de hastalandın mı?" Bunları söyledikten sonra bu sözlerin baştan sona yalan olduğunun bir göstergesi olarak bakışlarını kaçırdı.

Akıllıydı ama Eleanor kadar kurnaz değildi. "Hayır. Sanırım ben şanslıydım. Aşağı inip sana biraz su getirebilir miyim? Zaten daha fazla suya ihtiyacımız var." Hiçbir şey olmamış gibi gülümsedi.

"Ben gidiyorum."

"Sean." Eleanor ona doğru yaklaştı. "Rüyanda ne görüyordun?"

Sean olduğu yerde donakaldı. "Hatırlamıyorum."

"Benim ismimi söyledin."

isabella1swan

Bu defa kıpkırmızı oldu ama ona bakmadı. "Hatırlamıyorum."

Eleanor derin bir nefes alıp onun koluna dokundu. "Peg kim Sean?"

Sean afallamış gibiydi.

Eleanor yutkundu. "Peg isimli bir kadına seslendiğini duydum."

"Bu bir rüyaydı."

"Biliyorum. Ama bu rüya seni üzdü ve zaman zaman rüyalarımızda hayatımızdan kesitler görürüz..."

Sean kaba bir tavırla onun sözünü kesti. "Ben Peg isminde birisini tanımıyorum." Ardından kapının sürgülerini çekip odadan dışarı çıktı.

Eleanor onun hâlâ aşırı derecede gergin olduğunu biliyordu. Kapıyı kapatmayı unutmuştu ama kendisi de bunun için herhangi bir çabada bulunmadı. Sean ona yalan söylüyordu. Eleanor bunu onun gözlerinden anlamıştı. Peg'in kim olduğunu biliyor, sadece ona söylemek istemiyordu.

Eleanor bu defa gerçek anlamda dehşete kapıldı. Sean böylesine gerçekçi bir rüya görüp büyük acılar çekmesine neden olacak neler yaşamıştı? Ve o kadın kimdi? Sean o kadın için mi ağlıyordu? Yoksa o kadını seviyor muydu?

Bu ihtimal onu perişan etti. Kendini Sean'ın başka bir kadına âşık olmasını umursamayacağına ikna etme zahmetine bile girmedi. Onun için hiçbir şey bundan daha acı verici olamazdı. Sean ne yaparsa yapsın ona bundan daha fazla acı çektiremezdi. O güne dek hissettiği bütün duygular böyle bir durumda hissedeceklerinin yanında hafif kalırdı. Aşkına asla karşılık vermese de Sean *ona* aitti. Hayatında başka bir kadın olması *ihtimal dâhilinde* bile değildi.

Ancak şimdi onun da kendini toparlaması gerekiyordu. Böylesine perişan bir haldeyken Sean'a yardım edemezdi. Yüreğinin bir parçası

isabellaswan

onun başka bir kadının ismini haykırdığını unutmayı isterken diğer parçası Peg'le ilgili gerçeği öğrenmekte kararlıydı.

Çok korkuyordu.

Sean iki kova suyla geri döndü. Kapıyı ayağıyla kapattıktan sonra kovaları lavabonun yanına bıraktı. Az önce Eleanor onun rüyasında ağlayıp sonra da kustuğuna şahit olmamış gibi, "Dışarısı neredeyse aydınlanmak üzere. Biraz taze ekmek ister misin?" dedi sessizce.

Caddenin aşağısındaki fırından insanın ağzını sulandıran kokular yayılıyordu. "Aç değilim."

Sean önce onun yüzüne baktı, sonra hemen bakışlarını kaçırdı. Ellerini pantolonunun cebine sokup pencere doğru yürüdü ve dışarıyı seyretti.

Eleanor'un kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Seçtiği kelimelere özen göstererek, "Çok sık kâbus görür müsün?" diye sordu.

Sean ona doğru dönüp sırtını duvara yasladı. "Hayır."

"İyi bari." Onun kendisine ikinci kez yalan söylediğini hemen anlayan Eleanor dudaklarını ıslattı. "Gerçekten de İngiliz askerlerinin seni bu kadar güneyde arayabileceklerini mi düşünüyorsun, Sean? Kaçtığın hapishanenin Drogheda'da olduğunu söylemiştin."

Sean kollarını göğsünde kavuşturdu, "Kaçtığım hapishane Drogheda'nın güneyindeydi," dedi. "Bana ne söylemeye çalışıyorsun?"

Eleanor o ana dek yeterince temkinli davrandığını düşündü. "Ben sadece iki yıldır hapisteysen diğer iki yılını nerede geçirdiğini merak ediyorum."

Sean'ın gözleri büyüdü. "Bir köyde yaşıyordum... Sen oraları bilmezsin."

Belli ki onunla bu iki yıl hakkında konuşmak istemiyordu. Eleanor yeniden dehşete kapıldığını hissetti. "Belki biliyorumdur..."

"Hayır, bilmiyorsun. Benden tam olarak ne öğrenmek istiyorsun?"

isabellaswan

Şimdi buz gibi soğuk bakışlarla ona bakıyordu.

Eleanor kollarıyla kendini sardı. Göz göze geldiler. "Sanırım... sen bunu zaten biliyorsun."

Sean sert bir hareketle başını çevirdi. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi nihayet.

"Dört yıldır uzaktaydın!" diye haykırdı genç kadın. "İki yılını hapiste geçirmen bu sürenin sadece yarısını açıklamaya yetiyor. Diğer iki yıl neredeydin?"

Sean tekrar ona doğru döndü. "Artık bundan vazgeçsen iyi olur."

"Nedenmiş o?"

Başını iki yana salladı.

"Neden?" diye bağırdı Eleanor.

"Alacağın cevabı... beğenmeyeceksin de ondan!" diye haykırdı Sean acı dolu bir sesle.

isabellaswan

Eleanor bu cevabın ne olduğunu biliyordu. Onun başka bir kadının ismini haykırdığını duyduğunda bunu hemen anlamıştı. "Peg'le beraberdin."

"Kes şunu," dedi Sean ısrarla. "Hemen kes!"

"Onunla mı beraberdin? Hayatında başka bir kadın mı vardı? Hayatında başka bir kadın mı *var*?" diye sordu âdeta beyninden vurulmuşa dönerek.

"Sadece onlara yardım ediyordum... hepsi bu!" diye bağırdı Sean da. "Neden hâlâ... beni rahat bırakmıyor... sürekli olayları kurcalayıp duruyorsun? Kahretsin, neden?"

Sean iki yılını başka bir kadına yardım ederek mi geçirmişti? Onu ne için yardım etmişti? Eleanor perişan bir haldeydi ve Sean bunu biliyordu çünkü kendi öfkesini bastırmaya çalışırken onun yanına gitmişti. Biraz toparlanabilmeyi başardığında, "Artık bunun

bir önemi yok Elle... Sen eve, Sinclair'in yanına... bense Amerika'ya gidiyorum," dedi sert bir tavırla.

"Önemli," dedi Eleanor güçlükle de olsa. "Hem de çok önemli." Ardından onun kolunu tuttu. "Ona âşık mıydın?"

Sean irkildi.

Eleanor o an korkularında haklı olduğunu anladı.

"Hayır," dedi sonra genç adam onu şaşırtarak. Şimdi ağır ağır konuşuyordu. "Hayır, ona âşık değildim."

isabellaswan

Bölüm On İki

"Buna inanamıyorum," dedi odada volta atan Tyrell. "Eleanor ile Sean dışarıda bir yerlerdeyken ve Sean hayatını kurtarmak üzere kaçmaya hazırlanırken, ben elim kolum bağlı bir halde evde oturuyorum."

Karısı ile Kontes şömine karşısındaki kanapede oturuyorlardı. Tyrell şöminenin önünde durdu. Lizzie ayağa kalkıp yanına geldi. "Rex, Cork'a ulaştığına dair haber gönderdi. Cliff de yarın sabah orada olacak. Baban, Sean'ın affedilmesi için ricada bulunacağı Londra'ya varmak üzere. Birilerinin de burada kalması gerekiyordu, Ty."

"İnan bana kontluğun her şeyden önemli olduğunu ben de biliyorum." Ty büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu. "Görünen o ki sorumluluklarım bir kez daha elimi kolumu bağladı."

Lizzie, Kontes'le göz göze geldi. "Ata binip dörtnala Cork'a gitmeyi ve şehirdeki tüm ev ve dükkânları bizzat kendin aramayı istediğini biliyorum ama kontluk her şeyden önce gelir. Sean senin bu işe bu şekilde da ailenin itibarını ve mal varlığını tehlikeye atmanı istemezdi."

"Devlin de bir gemi satın almak üzere Cobh'a gitti," diye belirtti Kontes. Yaşadığı gerginlik ve yorgunluk yüzünün solmasına neden olmuştu.

"Bu işte rol aldığı ortaya çıkarsa Dev'in de kaybedecek çok şeyi var," dedi Tyrell heyecanla.

isabellaswan

"Sevgili dostum McBane'e gelince, bildiklerini bize anlatmak için bütün bir öğleden sonra beklediğini duyduğumda o sıska boynunu kopartabilirdim!"

"O da Sean gibi bir direnişçi," dedi Lizzie eniştesini savunarak. "Onu hiç tanımadığı halde Sean'a yardım ettiği için her şeyden önce McBane'e teşekkür etmelisin."

"Tanrı, Rory'den razı olsun," diye fısıldadı Kontes. "Kız kardeşin ne durumda, Lizzie?"

Lizzie'nin kız kardeşi Georgina, McBane'le evliydi.

"Oldukça sakin görünüyor. Georgie'nin kocasının gizli kapaklı işler çevirdiğini önceden bildiğinden eminim." Lizzie kayınvalidesinin yanına gidip onun elini tuttu. "Erkeklerimiz güçlü, kararlı ve cesur adamlar. Ah, Mary, neler hissettiğini çok iyi biliyorum çünkü Eleanor'u çok severim ve hakkında bunca şey duyduktan sonra Sean'ı da çok sevdim! Erkeklerimiz bu sorunun üstesinden gelecektir. Buna inanmalısın çünkü ben bundan eminim."

Mary ona sarıldı. "Senin gelinimiz olman bu ailenin başına gelen en hayırlı şeydir."

"Nihayet birisi benim de onaylayabileceğim bir şey söyledi," dedi Tyrell.

Tam o sırada kapıya vurulunca o tarafa doğru döndü. "Giriniz."

Bir hizmetçi içeri girip reverans yaptı. "Reed isimli bir albay sizinle görüşmek istiyor efendim. Konunun acil olduğunu söyledi."

Tyrell annesine ve karısına baktı. "Kendisini içeri alın."

"Buna hiç gerek yok." Light Dragoons'ların[2] mavi üniformasının içindeki yakışıklı, sarışın bir subay hızla odaya girdi. Mavi gözlerinde sert ve soğuk bakışlar vardı. "Sizinle nihayet tanışabildik Lord de

2 İngiliz ordusundaki süvari birlikleri. (ç.n.)

isabellaswan

Warenne." Subay, Tyrell'in önünde eğildi. Sözlerinde hafif bir alay seziliyordu.

"Albayım," dedi Tyrell temkinli bir tavırla. Ardından dönüp odadaki bayanlara baktı. "Sizden bizi biraz yalnız bırakmanızı rica ediyoruz."

"Elbette." Lizzie kocasına gülümsedikten sonra Kontes'in koluna girdi ve iki kadın çabucak odadan dışarı çıktılar.

"Bir şey içer misiniz?" diye sordu Tyrell kibar bir tavırla. Şimdi eskisinden daha temkinli davranmaya başlamıştı. Daha önce hiç bu subaydan bahsedildiğini duymamıştı ve onu tanımıyordu. Albay'ın, kendisine pek de hayırlı haberler getirmemiş olmasından korktu.

"Şarap ya da viski?"

"Hayır, teşekkür ederim." Reed ince dudaklarını hafifçe yukarı kaldırarak gülümsedi. "Buraya sizinle firari mahkûm Sean O'Neill hakkında konuşmaya geldim."

isabellaswan

Kardeşinden böylesine suçlayıcı sözler ve aleni bir saygısızlıkla bahsedilmesi Tyrell'in bir anda sinirlenmesine neden olsa da sadece başını eğmekle yetindi. Kendine hâkim olamayıp sinirlenmesi Sean'a bir fayda sağlamazdı ve şu an ona yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapmaya hazırdı. "Bunun için geldiğiniz açıkça belli oluyor." Sessiz ve sakin bir sesle konuşuyordu. "Kendisinden haber var mı?"

"Hayır. Aramalar devam ediyor. Bana bildiklerinizi anlatırsanız sevinirim."

"Bildiklerimi ha?" Az önceki temkini öfkeye dönüşmeye başlayınca Tyrell kendine hâkim olmakta zorlandı. "Üvey kardeşim iki yıl hapiste tutuluyor ve kimse bunu ailesine haber vermiyor. Bildiklerimi ha?" diye tekrarladı soğuk bir sesle. "Üvey kardeşim vatana ihanetten yargılanıyor ve bu ailenin tek bir duruşmadan bile haberi olmuyor. Ben hiçbir şey bilmiyorum bayım."

"Ordunun yaptığı hatadan dolayı sizden özür dilemiş olduğundan eminim."

Tyrell nefes almaya çalıştı. "Üvey kardeşimi hapishanede unutarak iki yıl boyunca tek kişilik bir hücrede tutmak sadece hata olarak tanımlanabilecek bir şey değil."

Reed içini çekti. "Evet, bu işi yüzümüze gözümüze bulaştırdık, öyle değil mi? Ben buraya İrlanda'nın hapishane sistemini savunmaya gelmedim. O'Neill hapisten kaçtıktan sonra sizinle iletişim kurdu mu?"

Bakışlarını Tyrell'in üzerine dikti.

"Hayır."

"Ama daha dün buradaydı. Onu gören üç yüz davetli var."

"Onu ben de gördüm ama inanın ki bu Sean'ı dört yıldır ilk görüşümdü." Tyrell bir içkiye ihtiyaç duyduğunu fark ederek kendine sert bir İrlanda viskisi doldurdu.

"O halde onun köyde ayaklanma çıkmadan önce Kilvore'da yaşadığından haberiniz yoktu öyle mi?"

"Bunu daha yeni öğrendim; Sean firar ettikten sonra. O köyü bilmiyorum."

"Kilvore ülkenin iç kısmında, Drogheda'nın güneyinde yer alan küçük bir çiftçi köyüdür. Peki O'Neill evlenirken bu mutlu haberi vermek üzere size ya da ailenizin bir başka üyesine mektup yazmadı mı?"

Tyrell bu defa gerçekten afallamıştı. "Sean evlendi mi?" O an düşünebildiği tek kişi Eleanor oldu. Kız kardeşi bunu öğrendiğinde yıkılacaktı.

"Buna şaşırdığınızı görüyorum."

"Dört yıl önce evi terk ettiğinden beri hiçbirimiz ondan haber alamadık. Siz akıllı ve mantıklı bir adama benziyorsunuz, Albay Reed. Kilvore'da bir ayaklanma çıkmış olabilir ama sizi temin ederim ki üvey kardeşimin bu olayla hiçbir ilgisi yok. Annesi o küçük bir

isabellaswan

çocukken babamla evlendiğinden beri Sean İrlanda aristokrasisinin bir üyesidir. O köylüleri bir başkası ayaklandırmış olmalı bayım." Ancak Sean her zaman çiftçi ve köylülerin yanında duran bir adam olmuştu. Tyrell en kötüsünden korkuyordu.

Reed'in açık renkli kaşları yukarı kalktı. "Ama o gerçek bir asilzade sayılmaz, öyle değil mi? Babası Adare'den toprak kiralamamış mıydı? Ailesi Katolik değil miydi? Kaptan O'Neill denizciyken elde ettikleri dışında ne bir unvana ne de bir mal varlığına sahip."

"Nereye varmaya çalışıyorsunuz? Üvey kardeşimin odası benim odamın bulunduğu koridorun az ötesindeydi bayım ve benim sahip olduğum ayrıcalıkların hepsine o da sahipti. Kardeşim bir vatan haini olamaz. O köylüleri bir başkası ayaklandırmıştır."

Reed'in yüzüne soğuk bir gülümseme yerleşti. "Sizi temin ederim ki köylüleri ayaklandıran oydu. Bunu yaptığı sırada ben de oradaydım Lord de Warenne."

Tyrell yaşadığı dehşetle kaskatı kesildi. "Yanılıyor olmalısınız."

İşte o da için için bundan korkuyordu.

"Kardeşinize çok bağlısınız. Ama zaten İrlanda, Katolik ya da Protestan olsun vefalı insanların oluşturduğu bir toplumdur, öyle değil mi?"

Tyrell şimdi tehlikeli bir şekilde öfkesine yenik düşmek üzereydi. "Bize hakaret etmeyin Albay. Bari bunu sizi içeri kabul etme nezaketi gösterdiğim evimde yapmayın."

Reed bu sözlerden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Ancak yine de özür diledi. "Kusura bakmayın. Niyetim bu değildi," dedi kaba bir sesle. "Kız kardeşiniz Leydi Eleanor. Onunla da görüşmek isterim."

"Bunu ben de isterim ancak sizin de bildiğinizi tahmin ettiğim üzere kendisi şu an burada değil." Konunun değişmesi Tyrell'i rahatlatmıştı.

isabellaswan

"O halde üvey kardeşinizle kaçtıktan sonra hâlâ eve dönmedi, öyle mi?'

"Dönmedi," dedi Tyrell ifadesiz bir sesle. Eleanor'a Sean'ın hüküm giymiş bir firari olduğunu söylemekten kaçındığı o güne lanet okuyordu. Bunu ona söylemiş olsaydı Sean eve geldiğinde kız kardeşinin nasıl bir tepki vereceğini önceden anlar, yaşadıkları sorunların en az yarısını önlemiş olurdu.

"Ayrıca kız kardeşim, Sean'la *kaçmadı*. Eleanor her zaman ani kararlar veren birisi oldu bayım. Hep gözü kara ve inatçıydı. Eminim ki böyle bir harekette bulunmasına dört yıllık ayrılığın ardından Sean'ı tekrar görmenin verdiği mutluluk sebep oldu. Sean'a o şekilde seslenmesinin nedeni de onunla yeniden konuşabilme arzusuydu. Kız kardeşimin düşünmeden hareket ettiğinden eminim. Sadece Sean'ı görmek ve onunla konuşmak istiyordu."

"Gerçekten mi? Hem de düğün gününde ha?" Reed neredeyse bir kahkaha atacaktı.

Tyrell karşısında duran bu adamın yüzüne bir yumruk indirmeyi istese de yüzündeki ifade değişmemişti. "Gerçekten. Kız kardeşim nişanlısına âşıktır. Ayrıca bu hiç de gülünecek bir durum değil Albay."

Reed'in hâlâ çok eğleniyormuş gibi bir hali vardı. "Özür dilerim. Sizce kız kardeşiniz O'Neill firar ettikten sonra onunla iletişim kurmuş olabilir mi... yani dün onunla Adare'den *kaçmadan* önce?"

Tyrell içinin bir kez daha buz gibi olduğunu hissederek, "Kız kardeşimin bir vatan haini olduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz bayım?" diye sordu. Şimdi Eleanor adına da endişelenmeye başlamıştı. Bu adam sadece Sean için değil Eleanor için de tehdit oluşturuyordu.

Reed'in yüzündeki gülümseme bir anda kayboldu. "Elbette ki hayır. Ancak gerçekleri bilmek zorundayım. Leydi Eleanor neden kendi düğününü terk edip *üvey kardeşiyle* kaçsın ki?"

isabellaswan

"Sanırım bunu size daha önce de açıkladım. Bir önceki sorunuzun cevabına gelince Albay Reed, kız kardeşim Sean dört yıl önce evi terk ettiğinden beri ondan tek bir haber bile almadı."

"O halde şu soruma cevap verin lütfen; O'Neill neden onu da yanında götürdü?"

"Bilmiyorum," dedi Tyrell nihayet doğruyu söyleyerek. Sean'ın yaptıklarının mantıklı bir açıklaması yoktu. "Aralarındaki yedi yaş farka rağmen Sean ve Eleanor büyürken birbirlerinden hiç ayrılmadılar."

"Demek birbirlerine çok yakınlar," dedi Reed kurnazca.

"Birbirlerine çok *yakındılar*," diye düzeltti Tyrell.

"Ortada iki tür dedikodu dolaşıyor," dedi Reed kısa süren bir sessizliğin ardından. "Sean'ın, kız kardeşinizi zorla alıkoyduğunu ve onu kullanarak ülkeden kaçacağını duydum." Bakışları şimdi eskisinden daha kararlıydı.

"Üvey kardeşim tam bir centilmendir, Albay. Kız kardeşimi zorla alıkoyması mümkün değil."

"O'Neill yedi asker ve bir mahkûmun ölümünden sorumlu. Bu durum onun, sizin iddia ettiğiniz gibi bir centilmen olmadığını gösteriyor."

"İçinde bulunulan şartlar hafifletici sebep sayılır. Sean için yapılan suçlamaların hepsi asılsız. Bundan adım gibi eminim."

Tyrell aslında bu konuda hiçbir şey bilmediği halde en caydırıcı ve aşağılayıcı tavrıyla karşısında duran subaya baktı.

Reed de gayet soğukkanlı bir şekilde ona bakıyordu. "Ortada dolaşan iddiaların bir diğeri de Leydi Eleanor'un ona gerçek kardeşi gibi davranmadığı yönünde."

Tyrell gerildiğini hissetti. "Anlayamadım?"

"Ahırlarınızda bile kulaktan kulağa Leydi Eleanor'un O'Neill'ı bir üvey kardeşten fazlası olarak gördüğü ve ona âşık olduğu konuşuluyor."

isabellaswan

Gözleri bir anda öfkeyle parlayan Tyrell, "Kız kardeşim sizin gibi bir İngiliz olan Lord Sinclair'e âşıktır," dedi ısrarla. Her ne olursa olsun Reed'in, Eleanor'un Sean'a duyduğu büyük aşkı öğrenmesine izin vermemeliydi.

Reed gülümsedi ama bakışları azimli olduğunu söylüyordu. "Sanırım bunu daha sonra göreceğiz. O'Neill'ın nerede olduğunu öğrenirseniz bir İngiliz vatandaşı olarak beni bu konuda bilgilendirmek sizin görevinizdir. Bunu yapmadığınız takdirde suça ortak olmuş sayılacağınızı bildiğinizden eminim."

Tyrell, bu koca bir yalan da olsa, "Size onun nerede olduğunu ilk ben söyleyeceğim," dedi.

Reed nihayet neşeden yoksun, ruhsuz bir kahkaha attı ve odadan dışarı çıktı.

Tyrell ön kapının kapandığını duyana dek bekledi. Ardından salonun kapısına öyle sıkı bir tekme indirdi ki ahşap kapı çatırdayarak kapandı.

Şu an berbat bir ruh hali içindeydi. Sadece Sean değil, Eleanor da büyük bir risk altındaydı. Bundan daha kötüsü, içgüdüleri ona Reed'in çok tehlikeli bir düşman olduğunu söylüyordu.

Neredeyse öğlen olmak üzereydi. Dışarıda gökyüzü az sonra yağmur yağacağının habercisi olarak kapanmaya başlamıştı. Eleanor yatağa oturup göğsüne çektiği dizlerine sarıldı. Sean gideli birkaç saat olmuştu ve o sağ salim geri dönmeden rahatlayabilmesi mümkün değildi. Şehir sınırlarının hemen dışında duran fırkateyni görmek üzere şehirden ayrılmış ve halletmesi gereken birkaç işi daha olduğunu söylemişti. Eleanor ona bu işlerin ne olduğunu sormaya çekinmişti. Ama zaten bilmiyor muydu? Amerika'ya gidiş biletini alması ve o henüz Adare'e geri dönmeyi düşünmüyor olsa da kendisini eve bırakacak birilerini

isabellaswan

bulması gerekiyordu. Eleanor, Sean'ı bu halde bırakıp gidemezdi. *Peki ya Peg ne olacaktı?*

İçinin acıdığını hissederek dizlerine daha da sıkı sarıldı. Sean için rüyalarına girecek kadar önemli olan bu kadın kimdi? Hücreye hapsedilmeden önceki iki yılını onunla mı geçirmişti? Eleanor korkuyordu. Sean o kadını sevmediğini söylemişti ama yine de içi rahat değildi.

Bundan korkuyor da olsa gerçekleri öğrenmek zorundaydı. Duyacaklarına katlanmaya kararlıydı. Gerçekleri bilmediği takdirde Sean'ın eski haline dönmesine nasıl yardımcı olabilirdi? Gerekirse bu uğurda savaş girmeye bile hazırdı. Sean onunla son dört yıl hakkında konuşmak istemiyordu. Bunu gayet açık bir dille ifade etmişti.

Dışarıda gök gürledi ve yağmur indirmeye başladı. Eleanor hemen açık duran pencereye koştu. Tam onu kapatacağı sırada Sean'ın hızlı adımlarla caddede yürüdüğünü gördü ve içinde büyük bir rahatlama hissederek pencerenin pervazına yaslandı. Kısa bir süre sonra Sean kapıya vuruyordu. Eleanor onu içeri almak için hızla kapıya koştu.

Yağmurda sırılsıklam olan Sean odadan içeri girdi. Eleanor kapıyı arkasından kapatıp sürgüledikten sonra ona doğru döndü. "İyi misin?" Tam ona nerede olduğunu soracakken olduğu yerde donup kaldı. Sean üzerindeki ıslak gömleği çıkarmış, zayıf ve güzel vücudunu gözler önüne sermişti. Ancak gömleğini bir sandalyeye bırakmak üzere arkasını döndüğü sırada Eleanor sırtında yılana benzeyen, uzun, beyaz yara olduğunu fark etti. Onun vahşice kırbaçlanmış olduğunu anlayan genç kadın küçük bir çığlık attı.

Sean afallayarak ona doğru döndü.

Kendini berbat hisseden Eleanor titriyordu. "Sean! Sana neler oldu böyle?!"

Az önceki şaşkınlığından sıyrılan Sean hiç kıpırdamadan olduğu yerde durdu. Gözlerine temkinli bir ifade yerleşmeye başlamıştı. "Bunu zaten biliyorsun. Hapishanedeydim."

Isabellaswan

"Seni kırbaçladılar mı?" diye haykırdı Eleanor.

Sean yüzüne baktı. "Önemli değil... aradan çok uzun zaman geçti." Ardından arkasını döndü. Sırtının görüntüsü Eleanor'un içini öyle çok acıtıyordu ki genç kadın gözlerini kapamak zorunda kalmıştı. Sean gömleğini bir sandalyenin arkasına astıktan sonra sobaya doğru yaklaştı.

Eleanor sakinleşmeye çalıştıysa da bunu yapabilmesi mümkün olmadı. Hâlâ kapının önünde duruyordu. "Neden kırbaçlandın?"

Sean lavaboya gitmiş, kovadan bir bardak su dolduruyordu. Cevap vermeden önce bir süre bekledi. "Bu bir çeşit sınavdı."

"Sınav mı?"

Genç adam yavaşça ona doğru döndü. *"Önemli değil."*

"Benim için önemli!" diye haykırdı Eleanor.

Sean keskin bakışlarla ona baktıktan sonra içini çekti. "Bu gardiyanlar için bir çeşit eğlenceydi, Elle... yeni mahkûm... yakın bir zamanda asılacak olan vatan haini."

Eleanor kollarını kendine sardı. "Vücudunda öyle çok yara izi var ki," diye fısıldadı.

Sean ona cevap vermedi.

Genç kadın dudaklarını ısırdı. "Sürekli seninle uğraşıyorlardı değil mi? Seni sadece tek bir kez değil defalarca kırbaçladılar."

Sean'ın göğsü hızla inip kalkmaya başladı. "Bunu bilmene gerek yok."

Eleanor yüzünden akan yaşları sildi. "Bilmeliyim, Sean."

"Ne fark eder ki? Alt tarafı yara izleri... İyileştim."

"İyileştiğinden emin misin? Çünkü ben sadece teninin iyileştiğini düşünüyorum," dedi sert bir şekilde.

Sean ona arkasını dönüp lavobaya eğildi.

isabellaswan

Eleanor ilk başta tereddüt etse de yüreğinin onu yönlendirmesine karşı çıkmadı. Sean'ın yanına gitti ve onun herhangi bir tepki vermesine fırsat tanımadan elini bumburuşuk olan teninde dolaştırdı. Genç adam gerildi ve sırtı kaskatı oldu.

"Neden seni tek başına hücreye kapattılar, Sean?" diye sordu usulca. Eli hâlâ yara izleriyle dolu olan sırtında dolaşıyordu.

Sean hiç kıpırdamadı. Güçlükle nefes alıyordu."Başka bir mahkûmu öldürdüğüm için."

Eleanor olduğu yerde donakaldı.

Sean'm aniden ona doğru dönmesiyle birlikte güçlü boynunu karşısında buldu. Onun bu hareketi elinin kazara koluna sürtünmesine ve geriye doğru bir adım atmasına neden olmuştu. "Bir mahkûmu mu öldürdün?" dedi duyduklarına inanamayarak.

Sean dudaklarını ıslattı. "Bana... o şekilde... bakma."

"Hiç anlamıyorum."

"Birisini... bir çocuğu korumak zorundaydım!" Gözleri çakmak çakmak olmuştu. "Bunu benden başka kimse yapmak istemedi!"

Eleanor dudaklarından dökülmek üzere olan çığlığı bastırabilmek için elini ağzına götürdü. Sean daha ne kadar acı çekmiş olabilirdi ve başka neler duyacaktı? Bir insan bu kadar acıya katlanabilir miydi? "Bir çocuğu mu korudun?"

Sean'ın gözleri parladı. "Taciz ediliyordu... Buna bir son vermek zorundaydım."

Eleanor derin bir nefes aldı. Onun neden böyle bir şey yaptığını anlamıştı. Bunu düşünmek bile insanın kendini berbat hissetmesine neden oluyordu.

"Her şeye rağmen... Brian ismindeki o çocuk öldü. Bir kez daha tacize uğradığı sırada öldü. O dünyayı asla anlayamadım... bir pisliktem kurtulsan bile bir diğerine bulaşıyordun."

isabellaswan

Eleanor ona arkasını döndü. Artık gözyaşlarına engel olamıyordu. Hem Brian ismindeki o çocuğa hem de Sean'a ağlıyordu.

"Ağlama Elle," diye fısıldadı Sean sert bir sesle yalvarırcasına.

Eleanor da ağlamak istemiyordu, bu yüzden ona başını sallayıp gözlerini sildi.

Sean onu şaşırtan bir hareketle bileklerini tuttu. "Bitti artık... O cehennemin... hiçbir önemi kalmadı."

Eleanor ona aksini iddia etmedi ama bu kendisi için her zaman önemli olacaktı. Birden Sean'ın bileklerini sımsıkı tuttuğunu, birbirlerine fazlasıyla yakın durduklarını ve genç adamın teninden nemli bir koku yayıldığını fark etti. Sean'ın yapılı göğsü ıslaktı ve Eleanor'un bedeninde bir heyecan dalgası yükselmeye başlamıştı. Yavaşça gözlerini kaldırıp Sean'a baktı. Ona hep böyle güçlü bir ilgi mi duyacaktı? Bununla başa çıkmayı nasıl başaracaktı? "Peki neden iki yıl boyunca tek başına o hücrede tutuldun, Sean?"

Sean bileklerini bırakıp ondan bir adım uzaklaştı. "Beni hücreye kapatmalarından kısa bir süre sonra hapishane müdürü işten kovuldu. Yeni müdür ayyaş herifin tekiydi. O zamanlar bunu bilmiyordum... Kaçana dek hiçbir şey bilmiyordum." Eleanor'un gözlerine baktı. Yüzünde acının ve nefretin karışımı olan bir ifade vardı. "Hayatımın sonuna dek... o siyah delikte kapah kalacağımı sanıyordum."

Eleanor yutkundu. "Yeni gelen müdürün senin orada olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun?"

Sean başıyla onayladı. "Ama bu benim için bir şans oldu... yoksa asılacaktım."

Eleanor bu şekilde bir hücreye kapalı tutulmanın ve dışarıda neler olup bittiğini ya da bu işkencenin ne zaman sona ereceğini bilmeden yaşamanın nasıl bir şey olduğunu hayal dahi edemiyordu. "Bu iki yıl boyunca ziyaretine gelen birileri olmuştur herhalde. Yani sana yemek veriyorlardı, değil mi?"

isabellaswan

Sean onun sözünü kesti. "Kapıda küçük bir çatlak vardı. Beni oradan bir köpek gibi besliyorlardı... Gardiyanlar bunu çok eğlenceli buluyordu. Hapishane müdürü benim orada olduğumu bilmiyordu... Gardiyanlar biliyordu ama onlar da bunu umursamıyordu... Oradan kaçtığım güne dek... kimseyle görüşmedim Elle!" Öfkesiyle başa çıkmaya çalışırken omuzları inip kalkıyordu ve teneke lavabonun kenarına bir yumruk indirdi.

Eleanor boşta bulunup irkildi. "*Aşağılık* herifler. Peki oradan kaçmayı nasıl başardın?"

Sean omzunun üzerinden ona baktı. Bu soruya şaşırmış gibi görünse de gergin vücudu tuhaf bir şekilde rahatlamıştı. "Hapishane müdürünü rehin alarak."

"Yani yeni müdür senin orada olduğunu öğrenmiş miydi?"

Sean olumsuz anlamda başını salladı. "Bu ondan sonraki müdür... Lord Harold'dı... Sebep olduğumuz rahatsızlıktan dolayı çok üzgünüz! Benden özür dilemek için yanıma gelmişti." İnsanı şaşkına çeviren, acı dolu bir kahkaha attı. "*Çılgına döndüm.*"

Bakışları lavabonun üzerindeydi. Eleanor elini sırtına koyunca ürperdi ve teni hafifçe kıpırdadı. "Yanına biri geldiğinde neler yapacağını önceden planlamış olmalısın."

Sean aniden dönüp ona baktı. "Evet."

Gözleri öylesine sert ve soğuktu ki Eleanor korkuyla geri çekildi. Sean çok şey yaşamıştı ve şu an onu korkutuyordu. Ama ondan asla korkmamalıydı çünkü önünde gerçekleştirmek istediği bir hedef vardı. "Tanrı'ya şükürler olsun ki hepsi geçti."

Sean kaşlarını yukarı kaldırdı. "Öyle mi dersin?" Sonra da ondan uzaklaştı.

Eleanor şimdi lavaboya yaslanmış onu izliyordu.

isabellaswan

"Peki ya hakkında açılan dava? Belli ki duruşmaya katılmadığın halde suçlu bulundun."

"Bunun her zaman... yapıldığını bilmiyor musun? Ordu böyle uygun gördü."

Sean bir sandalye çekip oturdu. Fazlasıyla yorgun düşmüş gibi başını kollarının arasına aldı.

Eleanor aslında ona sarılıp rahatlatmayı isterken zor da olsa düşünmeye çalıştı.

"Hakkında verilen kararın yasal olduğundan emin misin? Belki bir üst mahkeme bu kararı reddedilebilir."

"Belki." Sean başını kaldırıp donuk gözlerle ona baktı. "Ama büyük bir ihtimalle hayır."

"Bir daha asla o acıları çekmeyeceksin, Sean!"

"Benim için üzülmekten vazgeç artık."

Göz göze geldiler. Eleanor'un onun için üzülmemesi mümkün müydü? Bu sohbeti sürdürmeyi göze aldığı takdirde onu kendinden uzaklaştırabileceğini biliyordu ama yine de devam etmek zorundaydı. "Rüyanda bunu mu görüyordun? O hücrede geçirdiğin karanlık ve yalnız yılları mı?"

Sean'ın yüzüne gergin bir ifade yerleşti.

"Sean?" dedi Eleanor tüm cesaretini toplayarak. "Yoksa Peg miydi? Rüyanda onu mu görüyordun?"

Sean aniden ayağa fırladı. "Neden sürekli bunu kurcalayıp duruyorsun? Neden?"

Eleanor güçlükle de olsa, "Sana yardım edeceğim, Sean," dedi kararlılıkla. "Bu son birkaç yılın dehşetini unutmana yardımcı olacağım."

Sean buna inanmıyormuş gibi yüzüne baktı. "Bunu yapabilmen mümkünmüş gibi konuşuyorsun!"

isabellaswan

"Eski hayatına geri dönmek istemiyor musun?" diye haykırdı Eleanor. "Yoksa Peg'le mi olmayı tercih edersin?" Kelimeler dudaklarından döküldüğü anda bunu söylediğine pişman oldu.

Sean öfkeden çılgına dönmüştü. "Asla vazgeçmeyeceksin... değil mi?"

"Gitme. Özür dilerim! Bu konuyu daha fazla kurcalamayacağım. Sean!"

Ama artık çok geç kalmıştı. Sean çoktan kapıdan dışarı çıkmıştı bile.

Sean ayakkabı atölyesinin arka tarafındaki bahçede durdu ve sırtını binaya yaslayıp gözlerini kapatarak nefes almaya çalıştı. Eleanor neden bu konuyu kurcalayıp duruyordu ki sanki? Onun sürekli bu konuyu deşmesinin, böğrüne sapladığı keskin bir bıçağı açtığı yaranın içinde döndürmesinden farksız olduğunun farkında mıydı acaba?

isabellaswan

Peg ölmüştü. Sean bir daha kimseye ve elbette ki en başta Elle'e ondan bahsetmeyecekti.

Elleriyle yüzünü örttü. Yukarı çıkıp Eleanor'un kendisine sarılmasına izin vermek gibi tuhaf bir istek duyuyordu. Yüreğinin bir parçası bunu yaptığı takdirde onun, içine çöreklenen şeytanları kovabileceğini söylüyordu. Ama o bu isteğe asla boyun eğmeyecekti, özellikle bir önceki gece yaşananlardan sonra. Kalleş vücudunun böylesine masum bir rahatlatma çabasına nasıl bir tepki vereceğini biliyordu. Daha önce hiç bu kadar güçlü bir ateşle yandığını, kendini hiç bu kadar gözü dönmüş ve patlamaya hazır hissettiğini hatırlamıyordu. Eleanor çok güzel bir kadın haline dönüşmüştü ve onun fazlasıyla çekici olduğu gerçeği zihnini allak bullak ediyordu. Ancak emin olduğu tek bir şey vardı; paylaştıkları o arzu dolu birkaç dakikanın pişmanlığını hayatı boyunca yaşayacaktı.

Orada öylece durup bunları düşünürken bile sertleşmeye başlayan erkekliği bunun en güzel ispatıydı. Bahçeye inmesinin sebebi Eleanor'un sorduğu sorudan korkması ve kaçmaya ihtiyaç duymasıydı; sadece Elle'den değil, Peg'den, suçluluk duygusundan ve geçmişinden kaçmıştı. Ama nasıl olduysa bu acı ve suçluluk yerini arzu ve ihtirasa bırakmış, sonra da bu iki duygu istenmeyen bir saplantı gibi birbirine karışmıştı.

Sean o sabah nehrin kıyısına inip bir dürbün yardımıyla HMS *Gallatine*'i yakından incelemişti. Bu 28,9 kalibrelik silahlar taşıyan ama yine de hızlı gibi görünen altıncı sınıf[3] bir gemiydi. Ayrıca o gün O'Connor'ı da aramış ve Elle'e Adare'ye kadar McBane'in eşlik etmesi konusunda onun da onayını almıştı. Tam bir centilmen olan McBane, Elle'e nazik davranacak ve büyük ihtimalle gerektiğinde onu korumak için canını bile verebilecek bir adamdı. O'Connor ona McBane'e ulaşmaya çalışacağını, bunu başaramadığı takdirde Elle'e kendisinin eşlik edeceğini söylemişti.

"Sean?"

Duyduğu bu yumuşak kadın sesi Sean'ın bir anda gerilmesine neden oldu. Genç adam sesin geldiği tarafa doğru döndü.

Sundurmanın altında duran Kate gülümseyerek ona bakıyordu. "Yağmur yağıyor," diye mırıldandı. "Neden dışarıdasın?" Yağmur hafiflemiş, ağır ama düzenli bir ritmle çiselemeye başlamıştı.

Sean, Kate'in kendisinden ne istediğini biliyordu. O küçük bir erkek çocuğu, etrafındaki kadınlar küçük birer kızken bile bir kadının ona arzu duyduğunu hemen anlardı. Kendisine bakan bir kadının neden ona ikinci bir kez daha baktıktan sonra peşine takıldığına hiçbir zaman anlam verememiş ama bu sayede hayatı boyunca kadınların eksikliğini çekmemişti. İlk ilişkisini on üç yaşındayken yaşamış ve o

3 17. ve 19. yüzyıllar arasında İngiliz Kraliyet Donanması'nda gemiler taşıdığı sayısına göre sınıflara ayrılıyordu. Altıncı sınıf gemilerde 20-28 silah vardır. (ç.n.)

günden sonra hiç kadınsız kalmamıştı. Diğer bütün O'Neill erkekleri gibi o da olağanüstü bir cinsel güce sahipti.

Elbette, insan tabiatına tamamen aykırı bir şekilde bekâr kalmaya mecbur edildiği o son iki yılı saymıyordu. Kendinden geçip Elle'e yatağa bile girmeden sahip olduğu o geceyi de öyle.

Kate ona doğru yaklaştı. Yağmurda ıslanıp üzerine yapışan elbisesi vücudunun kıvrımlarını ortaya çıkarmıştı. Hem yüzü hem de kenarları dantelli elbisesinin göğüs dekoltesinin sona erdiği yer ıslaktı. "İyi misin?" diye sordu.

Sean onun ne istediğini biliyordu ve kendisi de aynı şeyi istiyordu.

Sertleşmiş ve her şeyi göze alacak kadar tahrik olmuştu. Kate onunla oyunlar oynayacak, seks karşılığında aşkını isteyecek bir kadın değildi. Onunla bahçenin hemen karşısındaki ahıra gidebilir, içerideki temiz bölümlerden birinde sevişebilirdi. "İyiyim," dedi yerinden kıpırdamadan.

Önünde duran Kate'in karanlık bakışları yüzünde dolaştı. "Sevindim," diye mırıldandı yanağına dokunarak.

Sean onun elini tutup olması gereken tek yere götürebilirdi. Öte yandan Elle üst kattaki o iğrenç odada kendisini bekliyordu. Kapıdan içeri girdiği anda aşağıda ne haltlar karıştırdığını anlardı. Bunu anlaması için yüzüne tek bir kez bakması bile yeterliydi. Sonrasında bu imkânsız da olsa kalbi bir kez daha kırılırdı.

Sean, Eleanor'u incitmiş olduğu için kendinden nefret ediyordu. Onu nasıl ikinci bir kez daha incitebilirdi ki?

Kate elini boynundan aşağı indirip çıplak ve sıcak göğsünde dolaştırdı. Sean nefes almakta, sağlıklı düşünmekte zorlanıyordu. Ama güçlükle de olsa içindeki arzunun Kate tarafından bastıralamayacağını anlamıştı çünkü bu arzuyu uyandıran kadın o değildi.

isabellaswan

Kate gülümseyerek elini daha aşağılara indirdi ve onu pantolonundan içeri soktu.

Derin bir nefes alan Sean genç kadının elini sert bir şekilde tuttu ve onu kendinden uzaklaştırdı. Başını kaldırıp ona bakan Kate'in utançtan yanakları kızarmıştı. Sean ondan özür dilemek istedi ve kelimeler dilinin ucuna geldiği anda yalnız olmadıklarını fark etti.

Elle gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde sundurmanın altında duruyordu.

Sean o an tamamen unuttuğu Kate'i bir kenara itti. Elle'e bağırması, ona leydilerin başkalarını gizlice gözetlemediklerini hatırlatması gerektiğini biliyordu ama sesi çıkmıyordu. Elle'e bakmaktan başka bir şey yapamıyordu; ve Elle'de ona bakıyordu.

Eleanor hızla arkasını döndü ve koşarak kemerli sundurmanın altından geçtikten sonra tekrar binaya girdi.

Sean birden Kate'in neler olup bittiğini anlamanın verdiği şaşkınlıkla gözlerini kocaman açmış bir halde yanında durduğunu fark etti. "Özür dilerim."

"O senin kız kardeşin değil," diye haykırdı Kate.

Sean onu duymadı; çoktan Elle'in peşinden gitmişti bile.

Eleanor odaya girip kapıyı arkasından çarptı. Çılgınca titriyor, titremelerine engel olamıyordu. Sean'ın duyduğu arzuyla sertleşmiş bir halde Kate'le orada öylece durduğu an bir türlü gözünün önünden gitmiyordu. Hiç düşünmeden sürgülerden birini kapıya geçirdi.

Ardından güçlükle nefes alarak geriye doğru bir adım attı. Sean'ın Kate'le yattığını ya da onu yatağa atmaya hazırlandığını zaten anlamamış mıydı? Onu daha önce defalarca sevgilileriyle gözetlediği için bunun belirtilerini çok iyi biliyordu. Peki bu kendisini neden bu kadar ilgilendiriyordu? Sean artık eskisinden farklı bir adamdı

isabellaswan

ve Eleanor onun dönüştüğü bu yeni adamı sevmiyordu. Niyeti eski arkadaşına tekrar kavuşabilmek için onu iyileştirmekti. Şansı yaver gider de bunu başarırsa elbette ki Sean'ın hayatında başka kadınlar da olacaktı çünkü o güçlü ve tutkulu bir erkekti. Eleanor bu durumu eninde sonunda kabul etmek zorunda kalacaksa bunu neden şimdi yapmıyordu?

O bunları düşündüğü sırada Sean kapıyı yumruklamaya başladı. "Elle. Aç kapıyı."

Eleanor gözlerini sürgülü kapıya dikip çocuksu bir hareketle, "Hayır," dedi. Sean'ın kadınların peşinden koşmasından ve kadınların da ona aynı şeyi yapmasından nefret ediyordu!

Kapıdaki yumruklama sona erdi. "Elle. Kapıyı aç ve içeri girmeme izin ver. Sırılsıklam oldum... ve üşüyorum."

"Hiç sanmam," dedi Eleanor. "Az önce gayet ateşli görünüyordun." Birden içinin ona acı verecek kadar yoğun bir arzuyla dolduğunu hissetti.

Sean bir kadını arzuluyor ve bu arzuyu tüm şiddetiyle o da duyuyordu. Sarsılmış ve aklı allak bullak olmuş bir halde kapıya arkasını döndü. Vücudu bu kadar tahrik olmak zorunda mıydı sanki? Sean'a her bakışında neden böylesine yoğun bir heyecan yaşıyordu?

"Lanet olsun... kapıyı aç ki konuşalım."

İçinden bir ses ona kapıyı açmamasını söylüyordu. Kapıya gidip sürgüsünü çıkardıktan sonra hızla geri çekildi.

Sean içeri girip ona korkutucu bir bakış fırlattı ve kapıyı kapatıp yeniden sürgüledi. "Senin artık beni gözetlemeyecek kadar... büyüdüğünü sanıyordum."

"Seni gözetlemiyordum," dedi Eleanor ona yalan söyleyerek. Halbuki az önce pencereden Kate'i görmüş ve onu bahçeye inmeye

isabellaswan

zorlayan içgüdülerinin peşinden gitmişti. "Suya ihtiyacımız vardı ve sen de kovayı yanına almayı unutmuştun. Sana kovayı getirmiştim."

"Bizi gözetliyordun." Sean kollarını göğsünde kavuşturdu. Eleanor gözlerini ayırmadan ona bakıyordu çünkü ne yazık ki genç adamın vücudunun üst kısmı çıplaktı. Bu hareketi yapmasıyla birlikte kolları kalınlaşmış, göğüs kasları şişmişti. Eleanor hâlâ ona baktığını biliyor ama başını bir türlü başka yöne çeviremiyordu. *Aynı anda hem çektiği işkenceden kurtulmasına yardımcı olup hem de onunla yatağa giremez miydi acaba? Bunu o yapmazsa bir başkası yapacaktı ve zaten artık bakire falan da değildi.*

"Beni dinle," dedi Sean boğuk bir sesle. "Ben Kate'in peşinde değilim."

Eleanor onun gözlerine baktı. "Evet, öylesin."

Sean'ın yanakları kızarmıştı. "Hayır... benim arzuladığım kadın Kate değil."

Eleanor kaskatı kesildi. Odaya dolan gerilimin vücudunda dolaştığını hissedebiliyordu. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu nefes nefese.

Sean çaresizliğini gösteren bir hareketin ardından önce onun göğüslerine, sonra da kalçalarına baktı. Birden bunu yaparak ona böylesine cesur ve erkeksi bir tavırla bakmasını engelleyebilirmiş gibi gözlerini kapatıp arkasını döndü.

Eleanor yutkundu. Sean ona arzuladığı kadının kendisi olduğunu mu söylemeye çalışıyordu? Çünkü o da Sean'ı o güne dek hiç hissetmediği kadar çok arzuluyordu.

Sean'ın kendine hâkim olmaya çalışırmış gibi bir hali vardı ama Eleanor onun öfkesini mi yoksa arzusunu mu bastırmaya çalıştığını bilmiyordu.

"Ben Kate'le beraber olmadım... Elle... ve bunu asla yapmam."

isabellaswan

Eleanor bunu neden yapmadığını bilmiyordu. Sırtındaki iç içe geçmiş, iğrenç yara izlerine baktı. "Neden? Eskiden bu konuda seçici davranmazdın."

Sean kaskatı kesilen sırtı, gerginleşen omuzları ve neredeyse iple asılıymışçasına dimdik duran başıyla orada öylece bekliyor, hiç konuşmuyordu.

Eleanor titremeleri devam etse de derin bir nefes almayı başardı. Sean'ın sırtındaki yara izlerine dokundu.

"Hiç anlamıyorum. Kate'i şimdiye kadar çoktan yatağa atmış olabilirdin."

"Yapma," diye fısıldadı Sean.

Eleanor elini yara izlerinden aşağı kaydırdı. "Sean," diye mırıldandı. Genç adam ürperdi.

isabellaswan

Eleanor bu defa elini sırtındaki farklı yara izlerinin üzerinde dolaştırmaya başladı. Ona iyice yaklaştı ve dudaklarını buruşmuş tenine bastırdı.

"Bu yaptığın... doğru değil," diye haykırdı Sean.

Eleanor onun az sonra teslim olacağını hissedebiliyordu. Nefes almakta zorlanarak öne doğru yaklaştı ve uçları sertleşip acıyan göğüslerini sırtına bastırdı. Ardından dudaklarını tenine, kabarık yara izlerine götürdü ve onu yavaşça öpmeye başladı. Ürperen Sean boğuk bir sesle fısıldadı. "Canını... yakmamı mı istiyorsun?"

Eleanor onun omuzlarını tuttu. Konuşurken dudakları sıcak ve pürüzlü teninde dolaşıyordu. "Hayır. Ben yeterince acı çektim Sean, artık canımı yakamazsın."

Bunları söylemesinin ardından yara izleriyle dolu sırtının aksine yumuşak ve pürüzsüz olan boynunu öpmeye başladı.

Sean kendini ondan kurtardı ve arkasını dönüp vahşi ve arzu dolu gözlerle yüzüne baktı. "Neden? Neden beni... bir kez daha baştan çıkarıyorsun?" Sesi hem arzulu hem de son derece telaşlıydı.

Eleanor'un vücudu öyle bir ateşle yanıyordu ki genç kadın kendini çıldıracakmış gibi hissediyordu.

"Çünkü benim de seninle olmaya ihtiyacım var! Çünkü sen tutkulu bir adamsın ve ben de tutkulu bir kadınım."

Çünkü seni seviyorum, diye geçirdi içinden sonra da.

"İçinde bulunduğumuz durumu," dedi Sean sert bir sesle, "daha da zorlaştırma."

Eleanor'un zihni amaçsızca oradan oraya dolaşıyor, genç kadın damarlarından akan kanın uğultusunu bile duyabiliyordu. "Değişmişsin, Sean, " diye fısıldadı. "Ama ben yine de seni istiyorum; hatta eskisinden daha çok istiyorum."

Sean gözlerini kocaman açmış hiç kıpırdamadan duruyordu; belli ki içinde bir savaş vardı. Çok yavaş bir şekilde konuşarak, "Seni bir kez daha... incitemem. Lütfen!" dedi.

"Beni incitmeyeceksin." Eleanor bu sözler dudaklarından dökülürken bile yalan söylediğini, sonunda fazlasıyla inceneceğini biliyordu. Kalbi ona böyle olacağını söylüyordu. Ancak o an için her şeyi unutmuştu; kurduğu mantık, yaptığı planlar, kararlılığı, hepsi birden yok olmuştu. Şimdi sadece içinde birkaç parça eşya olan ucuz ve loş bir oda, o ve Sean vardı.

"Adare'ye geri dönmelisin." Sean ışıl ışıl parlayan, arzu dolu gözlerle ona baktı. "Sinclair'le evlenmelisin."

"Ve sen de Amerika'ya gitmelisin. Biliyorum. Ama bunun bugün, bu akşam yaşanacaklarla ne ilgisi var?" diye sordu usulca.

Güçlükle nefes alan Sean hiç konuşmadan duruyordu.

Eleanor da onun gibi nefessiz kalmıştı. "Sean?"

isabellaswan

Sean şimdi ona gözleriyle yalvarıyordu. "Ben sana... aradığın aşkı veremem."

"Ben senden sadece bana zevk vermeni istiyorum," diye fısıldadı Eleanor inanarak. Sean'ın yüzü bembeyaz oldu. "Senden bana sadece zevk vermeni istiyorum ve buna hemen şimdi ihtiyacım var."

Gümüş grisi, parlak gözleriyle ona bakan Sean bu defa kıpkırmızı kesilmişti. İnleyerek ona doğru yaklaştı.

Bir çığlık koparan Eleanor birden kendini onun kolları arasında buldu ve dudakları birleşti. Sean'ın vücudunun vücuduna bastırdığını hissedebiliyordu. Eleanor'un üzerindeki gömleğin düğmelerini çözmeye başlayan Sean, "Elle," diye fısıldadı onun dudaklarına. *"Elle."*

Sean'ın elleri önce gömleğinin sonra da kombinezonun altına kayıp göğüslerini avuçlayınca Eleanor nefesini tuttu. Sean dudaklarını ondan ayırıp yüzüne baktı ve gülümsedi.

Onun bu hareketi Eleanor'u şaşırtmıştı ama bunu düşünecek kadar zamanı olmadı. Sean sırtına koluyla destek olup onu çılgınca öpmeye başladı. Ardından onu yarı kucağına alıp yarı sürükleyerek yatağa götürdü ve üzerine tırmanıp dudaklarını kullanarak meme ucunu buldu.

Eleanor'un vücudu zevk ve acının mükemmel bir karışımıyla doldu. Bayılacakmış gibi olduğunu hissederek üzerine çökmeye başlayan çılgınca zevkin daha fazlasını tatmayı bekledi. Sean'ın *elini hemen tutmasını* istiyordu.

Onun, üzerindeki pantolonla boğuştuktan sonra hem pantolonunu hem de iç çamaşırını çıkardığını fark etti. Dudakları yeniden yüzünde, ağzında, boynunda ve göğüslerinde dolaşmaya başlamıştı. Dudaklarını titrek elleri takip ediyordu. Eleanor onun dudaklarını ve ellerini kullanarak kendisine hissettirdiği katıksız zevke dayanmakta zorlanıyordu; vücudu öylesine gerilmişti ki her an paramparça olabileceğini düşündü.

isabellaswan

Birden elleri kalçalarına indi ve onu yatağa mıhladı. Hem ağzını hem de dilini kullanarak göbek deliğinin etrafını keşfetmeye başladı. Eleanor gerildiğini hissetti; ağzının yarattığı etki kadınlığının dudaklarının inanılmaz derecede şişip kabarmasına ve dayanılmaz bir arzuyla zonklamasına neden oluyordu. Genç kadın tenini yalayarak aşağılara doğru inen dilinin dokunuşları altında çaresizce kıvranmaya başladı. Sean dilini kadınlığından içeri soktuğunda nefesi kesildi. Bedenine hücum eden zevk dalgasıyla birlikte kalbinin yerinden çıkacakmış gibi attığını hissederek hiç kıpırdamadan bekledi.

Eleanor sarsılıp kendinden geçerken Sean'ın dil darbeleri iyice ustalaşıp daha cesur, ısrarcı ve korkusuz bir hal aldı. Genç kadın defalarca kendinden geçti ve Sean onun haykırışlarını bıkmak bilmeden doyurdu; ta ki artık içinde boşalacak bir şey kalmayana dek.

Ardından kendini yukarı doğru çekti ve Eleanor ona baktığında inanılmaz bir arzuyla dolu gözleriyle buluştu. "Sana ihtiyacım var," dedi Sean boğuk bir sesle.

Eleanor bunu biliyordu ve gülümseyip yanağına dokundu. Sean güçlü kollarından birini sırtına kaydırıp ona tutkulu ama aynı zamanda kontrollü ve soğukkanlı bir öpücük verdi. Ardından elini uzatıp erkekliğini serbest bıraktı. Güçlü kasıklarını hızlı bir hareketle Eleanor'un kasıklarına bastırdı. İçine hızla yeni bir heyecan dalgasının dolmaya başladığını hisseden genç kadın nefesini tuttu.

Sean duraksadı. Eleanor ona baktığında sorgulayan bakışlarıyla buluştu. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu.

Eleanor yüzündeki yuvarlak yara izine dokundu. "Evet." Daha önce hiçbir şeyden bu kadar emin olmadığını biliyordu.

Sean başını sallayıp yavaşça gözlerini kapadı. Yüzüne tamamen hâkim olan katıksız bir arzu ifadesiyle sıcak kadınlığından içeri girdi. *"Elle."*

isabellaswan

Eleanor onun o güzel yüzünü ellerinin arasına aldı. "Beni incitmeyeceksin," diye fısıldadı. "Haydi Sean, seni seviyorum!"

Sean haykırdı. Yüzünden ter damlacıkları ya da belki de gözyaşları süzülüyordu. Eleanor'u öptü ve gözlerini sımsıkı kapayıp içinde gidip gelmeye başladı. Göğsüne dolan aşk yerini yoğun ve ısrarcı bir duyguya bırakmıştı. Eleanor onun omuzlarına tutundu ve içindeki gerilimi çok hızlı bir şekilde serbest bıraktı.

Nefesini tutan Sean hareketlerini sertleştirip hızlandırdığında genç kadın odanın, tavanın hatta tüm evrenin çılgın bir hızla dönmeye başladığını hissetti. Sean'ın sert haykırışları onun çığlıklarına karıştı ve birlikte doyuma ulaştılar.

Eleanor yavaş yavaş dünyaya ve yattığı yatağa geri döndü. Yanına uzanan Sean'ın ıslak bedenine sarılıp düşünmeye başladı. Sean'ın şu an ki halini, eski hali kadar çok seviyor olmaktan korkuyordu. İşin doğrusu Sean ne kadar değişmiş olursa olsun, onu hiç bu kadar çok sevdiğini hatırlamıyordu. Bunun arkasından gelebilecek şeylerden korkarak onun ıslak yanağını öptü.

Sean'ın az önce tamamen gevşeyip rahatlayan vücudu şimdi yeniden gerilmişti. Başını kaldırdı ve göz göze geldiler. Genç adamın bakışları donuklaştı. "İyi misin?"

Eleanor telaşa kapılmıştı. Sean'ın dönüştüğü bu adama nasıl âşık olabilirdi? Bunu engellemesi mümkün müydü? Ve bunu yapmak onu nereye götürürdü? Sean onu büyük bir tutkuyla arzulasa da bu aşk sayılmazdı ve Eleanor onun aşkını değil sadece sağlığına kavuşmasını isteyeceğine dair kendi kendine söz vermişti.

"Elle... Eleanor?"

Sean'ın ona Elle dedikten sonra bunu düzeltmesinden nefret ediyordu. "Ben hâlâ eski Elle'im, sadece büyüdüm o kadar."

Sean tuhaf ve keyifsiz bir ifadeyle onun yüzüne baktı.

isabellaswan

Eleanor gömleğine uzanıp göğüslerini örttü. Çıplak bacaklarını altına soktuktan sonra çarşafı beline kadar çekti.

"Evet," dedi sonra yutkunup gülümseyerek. "İyiyim. Bu... çok güzeldi."

Sean gözlerini ayırmadan ona bakıyordu.

Eleanor zor da olsa gülümsemeyi başardı.

Sean ona gülümsemedi. Ancak o da ne yapacağını bilemiyormuş gibi tereddüt halindeydi.

Eleanor sesine gayet keyifli olduğunu gösteren bir tını katmaya çalıştı. "Ben iyiyim. Seninle sevişip yatağını paylaşmak harikaydı. Ve tabii bundan daha fazlası olmayacak. Yani sadece bunu istiyordum."

Sean ona karşısında Loch Ness canavarı duruyormuş gibi bakıyordu.

Eleanor'un yüzündeki gülümseme kayboldu. İçinde yükselen acıyla baş etmeye çalıştı.

"Demek sadece bunu istiyordun. Tutku, yatağını paylaşacak bir erkek, bir sevgili." Sean bu sözlerin ardından yatakta doğruldu ve Eleanor'un görmemesi için yan dönerek pantolonunu düzeltti. Sonra dönüp ona baktı. Eleanor şimdi üzerindeki çarşafı boynuna dek çekmişti. "Bense senin... güvende olmanı istiyorum." Yataktan kalktı."Yıkanabilmen için biraz su getireyim."

Eleanor yıkanmak istemiyordu. Bu konunun üzerine gitmek zorunda olduğunu biliyordu. "Benim güvenli bir şekilde Adare'de olmamı istiyorsun."

Sean kapıya yöneldi. "Evet."

Eleanor, *Sinclair'le beraber*, diye eklemesine gerek olmadığını biliyordu. Yine de bu sözlerin tek bir anlamı vardı; Sean onu çekici buluyordu ama ona daha yoğun duygular beslemiş olsaydı eve, nişanlı

isabellaswan

lısının yanına göndermez, Amerika'ya giderken onu da beraberinde götürmeyi isterdi.

Sean kapının önüne geldiğinde durup ona baktı. "Sen inanılmaz derecede güzel bir kadınsın... Eleanor."

Eleanor gerildiğini hissetti. Sean'ın yüzündeki ifadeden ve ses tonundan hoşlanmamıştı. Bunun arkasından bir "ama" sözcüğünün geleceğinden emindi.

"Yatağımda geçireceğin... tek bir geceden çok daha fazlasını hak ediyorsun."

"Evet, haklısın," dedi Eleanor bir an bile düşünmeden ve bunu söyler söylemez de yüreğinde kalan tek şeyi dile getirmiş olmaktan pişmanlık duydu.

Sean'ın yüzünde açık bir mutsuzluk ve teslimiyet ifadesi belirdi. "Üzgünüm."

Eleanor üzerindeki çarşafı daha da yukarı çekerek bir kez daha onun gidişini seyretti.

isabellaswan

Bölüm On Üç

Oda bir anda insana acı verecek kadar boş kalmıştı. Derin bir nefes alan Eleanor tir tir titriyordu. Birkaç dakika önce sevişirlerken kendini ona hiç olmadığı kadar yakın hissetmişti. Ama belli ki Sean az önce yaşadıklarından ve paylaştıklarından pişmanlık duyuyordu. Eleanor onun bir insanın katlanabileceğinden çok daha şiddetli acılar çektiğini biliyordu ama birbirlerine duydukları arzuyu neden kabullenemediğini, neden aralarındaki sevginin olgunlaşmasına izin vermediğini bir türlü anlayamıyordu.

İncinmiş olduğunu reddederek giyinmeye başladı ve onun bu davranışını bir kez daha anlamaya çahşsa da bunu başaramadı. Son üç yılda yaşadıklarının detaylarını öğrendiği takdirde Sean'ın bu davranışına bir anlam yüklemesi mümkün olabilirdi. Peki ama o Amerika'ya gitmeden ve kendisi de eve dönmeye zorlanmadan önce ne kadar zamanı kalmıştı?

Eleanor birden irkildi ve çıplak ayağıyla zemindeki sivri bir cisme basmış olduğunu fark etti. Bakışlarını aşağı indirdiğinde, yerde tahtadan oyulmuş küçük bir oyuncak durduğunu görmek onu şaşırttı. Bu oyuncağın Sean'ın üzerindeki pantolonun cebinden düştüğünü hemen anladı ve onu yerden aldı. Şimdi elinde tuttuğu bu oyuncak ince detaylara sahip tek direkli bir gemiydi. Eleanor geminin boyutlarını beğenerek bunun bir çocuk için yapılmış olduğunu düşündü.

isabellaswan

Birden içini bir huzursuzluk kapladı. Sean neden bu küçük gemiyi cebinde taşıyordu? Daha başka hangi sırları vardı? Önce Peg derken, şimdi bir de geçmişte bıraktığı bir çocuk mu ortaya çıkmıştı?

O bunları düşündüğü sırada Sean odadan içeri girdi. Göz göze geldiklerinde bakışlarını kaçırıp odanın köşesindeki tahta küvete doğru yürüdü. "Banyo yapman için küveti doldurayım," dedi ona hiç bakmadan. Kovadaki suyu küvete boşalttı ama tekrar dışarı çıkmadan önce Eleanor onu durdurdu.

"Sean. Bekle."

Bir anda kaskatı kesilen Sean ona baktı. "Sakın yapma."

"Seni anlayamıyorum!" diye haykırdı Eleanor. Bu konunun üzerine gitmemesi gerektiğini bilse de kendine engel olamıyordu.

"Artık beni anlayamadığını... biliyorum." Sean şimdi acı dolu, keskin bakışlarla ona bakıyordu. "Ben değiştim. Bu konuda anlaşmıştık... Sana dürüst davranıp... yatakta geçireceğimiz bir saatten fazlasını veremeyeceğimi söyledim... ve sen de beni anladığını belirttin. Ama sen bana karşı dürüst olmadın... öyle değil mi?" Sözleri suçlayıcıydı.

Eleanor ona ne cevap vereceğini bilemedi. "Duyduğum ihtirasın bana yetebileceğini düşündüm ama yanılmışım."

Sean'ın yüzü bembeyaz oldu. "Gidip biraz daha su getirsem iyi olur."

Eleanor onun kolunu tuttu. "Yaşadıklarımız ihtirastan çok daha fazlasıydı, Sean!"

Sean onunla aynı fikirde değilmiş gibi yüzüne baktı. "Sen daha hiçbir şeyin... farkında değilsin. Dün geceye kadar... bakireydin. Bu konuda daha fazla tartışmak istemiyorum." Bunları söyledikten sonra hızla silkinerek ondan kurtuldu ve odadan dışarı çıktı.

Eleanor kendini masadaki sandalyeye bıraktığında tahta gemiyi hâlâ elinde durduğunu fark etti. Gemiyi masaya koydu. Sean onu

isabellaswan

neredeyse yanıldığını, sevişmelerinin kendisi için hiçbir anlam ifade etmediğini söyleyecekti. Şu an aklının ne kadar karışık olduğunu bilmese bu sözlerden dayanılmaz bir acı duyabilirdi.

Eleanor kollarıyla kendini sardı. Ortada açık olan tek bir şey vardı; Sean'la beraber olmak ve onu içinde bulunduğu ızdıraptan kurtarıp planlarını değiştirmeye ikna etmek için zamana ihtiyaç duyuyordu. Ancak İngilizler, Sean'ın peşindeydi ve birkaç gün içinde o Amerika'ya doğru yola çıkmak, kendisi ise eve dönmek zorunda kalacaktı. Bunu düşünmek paniğe kapılıp kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu.

Sean geri döndüğünde yanakları kızarmıştı ve ona bakmıyordu. Küvete bir kova su daha boşalttı.

"Seni bahçede bekliyorum," dedi çabucak.

Eleanor ayağa fırladı. "Amerika'ya biletini ayırttın mı?"

Sean ona cevap vermeden önce biraz bekledi. "Henüz değil."

Eleanor bunu duyunca öylesine rahatladı ki gürültülü bir şekilde nefesini bıraktı.

Sean asık bir suratla onun yüzüne baktı. "Elle. Yani Eleanor." Dudaklarını ıslattı. "Bu berbat bir fikirdi. Hepsi benim hatam. Bu [illegible] tek başıma üstlenmeye hazırım... Yeter ki ağlama," diye ekledi [illegible] sert bir sesle yalvarırcasına.

"Ağlamıyorum."

"Ama incindin... Bunu gözlerinden, yüzündeki ifadeden anlayabiliyorum," diye haykırdı genç adam. "Seni bir kez daha incittim."

"Bana o şekilde dokunup öptükten sonra nasıl olur da bütün bunları eğlence için yaptığını iddia edersin hiç anlamıyorum! Küçük bir çocukken beni severdin; sakın bunu da inkâr etmeye çalışma!" diye bağırdı Eleanor, Sean'ın kendisine itiraz etmeye hazırlandığını fark edince. "Biraz daha büyüdüğümde birbirimizin en yakın dostu [illegible] geldik; neredeyse her şeyi birlikte yapardık! Artık bir kadınım

isabellaswan

ve şimdi de ihtirası paylaşıyoruz. Kısacası bugüne dek her şeyi berab yapmış olduk, öyle değil mi?"

"Bunu yapmaktan vazgeç," diye uyardı Sean onu.

Ancak Eleanor kendine engel olamıyordu. "İki yıl boyunca tek başına bir hücreye kapatıldığını ve seni ölesiye kırbaçladıklarını biliyorum. O gece köyde askerlerin öldüğünü ve bu yüzden kendini suçladığını da öyle! Ama geçmiş geçmişte kaldı. Neden beni de yanında götürmek istemiyorsun?" diye haykırdı. Yüzünde bunun onu gerçekten şaşırttığını gösteren bir ifade vardı. "Neden? Kendini geçmişte yapmış olduğun bir şey için cezalandırıp ömür boyu mutsuzluğa mahkûm etmeye mi çalışıyorsun? Az önce seni mutlu ettim; bunu bir kez daha yapabilirim! Her gece aynı yatağı, koca bir hayatı paylaşabiliriz! Zaten birbirimizin en yakın dostuyuz! Senin çocuklarını doğurabilirim, Sean!"

isabellaswan

Sean şimdi kaskatı kesilmişti ve yüzü bembeyazdı. "Biraz gurur olmalısın. Bir adamdan... aşkını dilenemezsin."

Eleanor onu defalarca tokatlamak istiyordu. "Ben senden aşkı dilenmiyorum. Sadece sana gün gibi ortada olan gerçekleri göstermeye çahşıyorum. Senin de beni sevdiğini ya da en azından bana fazlasıyla önem verdiğini düşünüyorum. Bunu inkâr edebilir misin?" dedi ona meydan okuyarak. Bu sözlerin ardından neredeyse nefes almaya bile çekindi.

Ona cevap vermek istemediğini açıkça belli eden Sean hiçbir şey söylemedi. Şakakları zonkluyordu.

"Bunu yapamayacağından emindim zaten," dedi Eleanor titrerken bile kendinden emin bir tavırla.

"Seni... bir kez daha... incitmek... istemiyorum," dedi Sean kesik kesik konuşarak.

"Hayatımdan sonsuza dek çıkıp gitmen beni daha fazla incitecek," diye karşılık verdi Eleanor ona heyecanla. "Hem Amerika'da sana kim göz kulak olacak? Bu yaraları kim iyileştirecek?"

Sean irkildi. "Sana... iyileştiğimi söylemiştim."

"Bunun bir yalan olduğunu her ikimiz de biliyoruz."

Göz göze geldiler. "Ya... yakalanırsak?"

Eleanor'un kalbi umutla çarpmaya başladı. Bütün cesaretini toplayıp onun yanına gitti ve koluna dokundu. "Ya *yakalanmamayı* başarırsak?"

Sean ondan uzaklaşıp başını iki yana salladı. "İngiliz askerlerinin... neler yapabileceğini... bilmiyorsun."

"Onlar bana hiçbir şey yapamazlar!" diye haykırdı Eleanor. "Ben hem bir kadınım hem de bir kontun kızıyım. Cliff'in bize yardımcı olmasına izin verirsek asla yakalanmayız Sean. Ağabeyim bir korsan kadar tehlikelidir."

"Onun benimle birlikte asılmasını istemiyorum!" diye bağırdı Sean. "Senin benim yüzümden zarar görmeni de öyle!"

Eleanor irkildi. Sean öylesine endişeli görünüyordu ki onu zorladığı için kendinden nefret etti. Kısa bir duraksamanın ardından fısıldayarak konuşmaya başladı. "Bundan daha fazlası da var, değil mi? Bana söylemediğin korkunç bir gerçek var ve benim için, Cliff için hepimiz için bu kadar endişe duymanın sebebi de bu gerçek. Ah, Tanrım, Sean o hapishanede neler yaşadın?"

Sean'ın yüzü öylesine gerildi ki neredeyse parçalara ayrılacaktı. Konuşmakta güçlük çekiyormuş gibi başını iki yana salladı ve odayı korkunç bir sessizlik kapladı.

Eleanor onun peşini bırakmayan kötülüğün ne olduğunu hayal dahi etmeye korkuyordu. "Bana güvenebileceğini biliyorsun," dedi

isabellaswan

nihayet. "Sakladığın şey her neyse onu sonsuza dek bir sır olarak saklayacağımı biliyorsun."

Sean sert bir nefes aldı. Uzunca bir süre bekledikten sonra, yaşadığı gerginlik yüzünden kısık ve kaba bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Sana istediğin şeyi *veremem... Bunu yapamam, Elle.*"

Eleanor birden Sean'ın içindeki ızdırabın acı dolu, dev dalgalar halinde boşaldığını hissetti. O an ağlamaya başlasa bile buna hiç şaşırmazdı.

Yanına gidip ona sarıldı. Sean hiç kıpırdamadan duruyordu. "Seni daha fazla zorlamayacağım, Sean," diye fısıldadı elini kaldırıp ensesine dökülen saçları okşayarak. "Ama seni rahatlatmama izin ver. Eminim ki bu kadarına itirazın olmaz."

Sean kısa bir an için düzensiz aralıklarla, kesik kesik nefes alarak hiç kıpırdamadan durdu ve Eleanor onun içinde bir savaş verdiğini anladı. Nihayet kendini toparlamayı başardığında Eleanor'dan bir adım uzaklaştı. "Sen iyi bir kadınsın." Gözlerinde sevgi dolu bir ifade belirmeye başlamıştı. Dudaklarının kenarları sanki gülümseyecekmiş gibi hafifçe yukarı doğru kıvrıldı.

Eleanor elini uzatıp dudağının kenarına dokundu. "Eskiden yanağında bir gamze vardı. O gamzeyi yeniden görmek istiyorum. Onu daha önce bir kez görmüştüm. Beni o yatağa yatırmadan önce gülümsüyordun."

Sean bunu inkâr etmek istercesine başını iki yana salladı ama Eleanor onun yıllardır ilk defa gülümsediğini mi yoksa günün birinde yeniden gülümsemeyi isteyebileceğini mi inkâr ettiğini bilmiyordu.

Ardından bakışları masanın üzerine doğru kaydı ve irkildi. "Nereden buldun onu?" diye bağırdı.

Eleanor büyük bir şaşkınlık yaşayarak onun bu bir ölüm kalım meselesiymiş gibi hızla masaya koşmasını izledi. Oyuncak gemi bir

isabellaswan

anda ortadan kaybolup Sean'ın cebine girmişti. Genç adam şüpheli ve suçlayıcı bakışlarını Eleanor'a çevirdi.

Bu oyuncak geminin onun için ne anlama gelebileceğini düşünmek Eleanor'un dehşete kapılmasına neden olmuştu. Ağzının kuruduğunu hissederek, "Onu yerde buldum," diye açıkladı yavaşça. "Bu gemiyi neden yanında taşıyorsun Sean? Sana birinden hatıra mı kaldı?"

Sean'ın yüzünde gergin bir ifade vardı. "Evet." Eleanor'a arkasını dönüp kovaya uzandı.

Eleanor kapıya gidip onun yolunu kesti. "Hiç anlamıyorum. Bu ne anlama geliyor? Onu sana kim verdi? Bu gemi bir çocuğa mı ait?"

Sean çenesini sıktı. "Affedersin."

"Bu gemi bir çocuğun oyuncağı mı?" diye haykırdı Eleanor bir kez daha.

Sean sanki olanlara inanamıyormuş gibi kısa bir süre sessiz kaldı. Ardından artık daha fazla dayanamayıp patladı. "Evet, o bir oyuncak. Michael'a ait bir oyuncak... Michael'a, yani oğluma. Artık hayatta olmayan... Michael'a."

Bunları söyledikten sonra Eleanor'un yanından geçti ve gürültülü bir şekilde dar merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Eleanor korku ve şaşkınlıkla olduğu yerde donakalmıştı.

Sean'ın artık hayatta olmayan bir oğlu mu vardı?

Genç kadın öylesine afallamıştı ki düşünmekte bile zorlanıyordu. Kalbi ona acı veren bir hızla yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Sean öylesine çok kadınla beraber olmuştu ki bunların birinden çocuk peydahlamış olması şaşılacak bir durum sayılmazdı. Pek çok erkeğin gayrimeşru çocukları vardı.

Eleanor kendini bir sandalyenin üzerine bırakıverdi. Peki ama Sean'ın oğlu *ölmüş müydü?*

isabellaswan

Artık endişeden çok daha fazlasını hissetmeye başlayarak kollarıyla kendini kucakladı. Sean'ın kederli ve karamsar halinin, gözlerindeki gölgelerin ve üzüntüsünün sebebi bu muydu? Çektiği acının gerçek nedeni oğlunu kaybetmiş olması mıydı?

Sean az sonra geri dönüp son kovayı da küvete boşalttı. Öfkesini belli eden bir tavırla hareket ediyordu.

"Bir oğlun olduğunu bilmiyordum," diye fısıldadı Eleanor. "Üzgünüm, Sean." Bu gerçeği, Sean'ın bir oğlu olduğunu ve onu kaybettiğini son bir kez daha idrak ettiğinde gözlerine yaşlar dolmuştu.

Sean ani bir hareketle ona doğru döndü. "Oğlumu korumak benim görevimdi."

Eleanor çabucak yanına gidip elini tuttu. "Peki nasıl öldü?"

Sean yüzüne baktı. "Askerler evimi ateşe verdiler. Beni bulamayınca... onu öldürdüler." Titremeye başlayan genç adam ondan uzaklaştı. "Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum... Neden artık beni rahat bırakmıyorsun?" Sobaya gidip ateşi tazelemek üzere yere diz çöktü.

Eleanor yanına geldi ve hemen arkasına çömeldi. "Bunun ne kadar acı verici olduğunu tahmin edebiliyorum," dedi onu rahatlatmaya çalışarak. Bir yandan da sırtını okşuyordu. Kendine hâkim olabilmek için duygularıyla mücadele eden Sean hâlâ titriyordu. Eleanor onu daha önce hiç bu kadar sevmemiş, onu böylesine acı dolu bir kayıptan korumayı hiç bu kadar çok istememişti.

Ona sarılarak, "Senin suçun değildi," dedi, bunun doğru olup olmadığını bilmese de.

Sean hiç kıpırdamadı. "Benim suçumdu."

Eleanor düşüncelerinde haklı olduğunun farkındaydı; Sean kendini korkunç bir trajedinin sorumlusu olmakla suçluyordu. Oysa o bu konuda haksız çıkmayı tercih ederdi. "Hayır. Michael'ın

isabellaswan

ölümünden sorumlu olanlar o adamların evini yakmasına izin veren subaylardı. Sen iyi kalpli, onurlu bir adamsın. O gün orada olsaydın Michael yerine sen ölecektin. Bunu her ikimiz de biliyoruz. Bu konuda kendini suçlayamazsın." Elini uzatıp onu kendine bakmaya zorladı. "Yüzüme bak Sean."

Sean ona doğru döndü ve dediğini yaparak gri gözleriyle yüzüne baktı.

Eleanor onun yüzünü tuttu. "Kendini suçlamaktan vazgeçmelisin. Bunu yapman Michael'ı geri getirmez. Bunu sen de biliyorsun."

Sean'ın gözleri acıyla parladı. "Seni kaç defa... ölümden kurtardım?" diye sordu fısıldar gibi.

Eleanor onun duyduğuna benzer bir acıya teslim olmayı reddederek hiç cevap vermedi.

"Ama Michael'ı kurtaramadım," dedi Sean sessizce. "Neden?"

Nihayet gözünden bir damla yaş süzüldü. Eleanor bu damlayı parmağıyla tuttu. Göz göze geldiler. İçindeki acının büyüyerek çaresizliğe dönüştüğünü hisseden genç kadın ellerini onun yüzünden ayırmadan öylece durdu. Sean'a Michael'ın öldürüldüğü gerçeğinden sonsuza dek kaçamayacağını söyleyebilmeyi istedi. Ancak bunu yapmak yerine parmağını teninde dolaştırmaya başladı.

Sean irkildi. Gözleri arzuyla dolmuştu.

Eleanor o an için Sean'm ruhunda derin yaralar açılmış olmasından, onun dayanılmaz acılar çekmesinden ve kendisine ihtiyaç duymasından başka hiçbir şeyin önemi olmadığını düşündü. Geçici bir süre için bile olsa onu rahatlatmayı başarabilirdi. Ayağa kalkıp elini tuttu ve onu da kaldırdı. "Seni öyle çok seviyorum ki," diye mırıldandı titreyen sesiyle.

Ona bakan Sean'ın gözleri yaşlarla doldu ve başını iki yana salladı.

isabellaswan

Eleanor onun az önceki itirafına mı, yoksa yapmak üzere olduğu şeye mi itiraz ettiğinden emin değildi ama onu rahatlatmanın yolunu biliyordu. Gözlerini kapatıp dudaklarını dudaklarında gezdirdi.

Sean hiç kıpırdamadan onun kendisini öpmesine izin verdi ve Eleanor sadece dudaklarının değil, gözyaşlarının tadına da baktı.

Kısa bir süre sonra genç adam onu kollarının arasına almış çılgınca bir arzuyla öpüyordu.

Sean bir kez daha sırtüstü yatağa uzandığında Eleanor onun yanına sokulup yanağını göğsüne yasladı. Bunu yapmasıyla vücudunun gerildiğini hissetti ve onun kendisini bir kez daha reddetmemesi için Tanrı'ya dua etti. Ardından Sean elini yavaşça koluna götürüp onu tuttu. Eleanor aniden bastıran gözyaşlarına engel olabilmek için gözlerini kapadı. *Sean onu kendinden uzaklaştırmamıştı.* Bunun bir başlangıç olduğundan emindi.

Sean hiç konuşmadan öylece yatıyordu.

Eleanor kendini biraz toparlamayı başardıktan sonra Sean'ın oğlu Michael'ı düşündü. Aklında pek çok soru vardı ama içinde bulundukları anın böylesine acı veren bir konuyu tekrar açmaya uygun olmadığını anlamak için çok fazla düşünmesine gerek yoktu. Ayrıca o mümkün olduğunca uzun bir süre tıpkı şu an olduğu gibi kendisine nazikçe sarılan Sean'ın yatağında, onun kolları arasında olmayı istiyordu. Bu defa kendi kendini aldatmaya niyetli değildi, yaşadıkları tutku dolu dakikaların Sean'ın planlarında değişiklik yapacağı anlamına gelmediğini biliyor, sadece anının tadını çıkarmaya bakıyordu. Eleanor elini göğsüne götürüp Sean'ı okşadı ama niyeti ne onu rahatlatmak ne de baştan çıkarmaktı. Ona duyduğu sevgiyi dudaklarını tenine bastırarak göstermek istese de kendine hâkim olmayı başardı. Tam o sırada karnı büyük bir gürültüyle guruldadı.

isabellaswan

Sean'la birbirlerine baktılar. Genç adamın soru sorar gibi bakan gözleri sevgi doluydu. Belli belirsiz gülümseyerek, "Gidip yiyecek bir şeyler getireyim," dedi.

Onun çok belli belirsiz de olsa gülümsediğini görmek Eleanor'un kalbinin çılgınca atmasına neden oldu. Çenesini göğsüne yasladı ve o da gülümsedi. "Hava kararmış. Şehrin caddelerinde dolaşmak için pek de uygun bir zaman sayılmaz."

Sean'ın yüzüne yeniden karamsar bir ifade çökse de gözleri hiç değişmemişti. Yüz hatlarını ilk defa görmüş ve her birini tek tek ezberlemeye niyetlenmiş gibi gözlerini hiç ayırmadan Eleanor'a bakıyordu. "Ben de acıktım," dedi ve ekledi: "Havanın kararmış olması daha iyi. Kimselere görünmeden... şehre girebilirim. Gideceğim han çok da uzak sayılmaz."

Eleanor elini onun gergin karnında dolaştırıp pürüzsüz teninin ve kendisine sağladığı özgürlüklerin tadını çıkarırken birden sırtındaki kalın ve kabarık yara izlerini hatırlayarak ciddileşti. Yatakta doğruldu. Onun bir daha aynı acıları yaşamasını asla istemiyordu. "Yemeği ben getiririm. Hana ben gideceğim."

Sean onun göğüslerine bakıyordu. "Hayır."

Eleanor onun kendisine hayranlıkla baktığını fark ederek tahrik olmanın o baş döndürücü hazzını hissetti. İçgüdüleri ona üzerindeki çarşafı kaldırmasını söylüyordu ama o böyle bir şey yapmadı. "Ben artık çocuk değilim. Yaptığım her hareketin kontrol altında tutulmasına ihtiyacım yok. Zaten gideceğim han hemen köşeyi dönünce..."

"Hayır." Sean çarşafın bir köşesini ona uzatıp göğüslerini örttü. "Leydiler erkekleri tahrik etmezler," dedi azarlarcasına.

Eleanor kendini tutamayıp gülümsedi. "Uzunca bir süre önce benim bir leydi olmadığım konusunda anlaşmıştık sanırım."

Sean da gülümseyerek yataktan kalktı. "Bunu unutabilmem mümkün mü?"

isabellaswan

Eleanor arzu dolu gözlerle, giysilerine uzanan genç adamı izliyordu. Sean pantolonunu giyerken başını aniden ona doğru çevirdi ve kıpkırmızı oldu. "Leydiler bu kadar cesur davranmazlar."

Eleanor omuzlarını silkti. "Çok yakışıklısın... Hem neden sana bakmayacakmışım? Erkekler canları ne zaman istese kadınlara bakabiliyorlar ama."

Sean içini çekip kuruyan gömleğine uzandı. "Sen bakamazsın... bunun uygunsuz bir davranış olduğunu... biliyorsun."

"Görgü kurallarına uygun davranmaktan nefret ediyorum," dedi Eleanor.

Sean olduğu yerde kaldı ve gözleri uzaklara daldı. Eleanor o bir delikanlı kendisiyse küçük bir çocukken farklı bir mekân ve zamanda yaşananları hatırlar gibi olmuştu. "Sean?"

Sean yavaşça ona doğru dönüp bakışlarını üzerinde gezdirdi ve Eleanor gözlerindeki ifadeden onun kendisini az önce yatağa attığı bir kadın olarak değil de saçları örgülü küçük bir kız çocuğu olarak gördüğünü anladı. Ardından bakışları sertleşti. "Görgü kurallarına uymaktan hoşlanmasan da... sen bir leydisin. Bunu sakın unutma."

"Çoğu zaman buna mecbur olduğum için bir leydi gibi davranmaya çalışıyorum zaten," dedi Eleanor ona itiraz ederek. "Elbise giymekten, çay davetleri ve balolara katılmaktan nefret ettiğimi biliyorsun. Dahası doğru düzgün dans etmeyi bile öğrenemedim."

Sean hayretle yüzüne baktı. "Senin yerinde başka bir kadın olsaydı... bu konuda bu kadar dürüst davranmaya cesaret edemezdi."

"Nihayet o gamzeyi gördüm, Sean," dedi Eleanor ve bu gerçekten doğruydu.

Sean şaşırarak kendini toparladı ve yüzündeki belli belirsiz gülümseme de bir anda kayboldu.

isabellaswan

Eleanor onun ömür boyu acı çekmeye kararlı olup olmadığını merak etti. Yataktan kalktı. "Seni gülümserken görmek... harika bir duygu, Sean."

Sean'ın gözleri büyüdü. "Artık giyinsen iyi olur." Bunları söylerken yanakları kızarmıştı.

Eleanor onun yanındayken kendini o kadar rahat hissediyordu ki çıplak olduğunu bile fark etmemişti. Hızla yataktaki çarşafı alıp vücuduna doladı. "Sanırım şu ana dek vücudumun her noktasını öğrenmiş olmalısın."

Sean yeniden kızarmaya başlamıştı.

"Ama benim buna bir itirazım yok," diye haykırdı Eleanor.

Sean bu sözlerden de hoşlanmamış gibi görünüyordu. "Umarım sadece benim yanımdayken bu kadar cesur davranıyorsundur Elle. Başkaları bu davranışlarını anlamakta ve kabullenmekte... güçlük çekebilir."

isabellaswan

Eleanor kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ah, Sinclair'i mi kastediyorsun?" Daha bunu söyler söylemez yüreği endişeyle çarpmaya başlamıştı.

Sean çenesini yukarı kaldırdı. "Evet, onu da kastediyorum."

Birileri onları bir iple birbirine bağlamış olsa bile aralarındaki gerginliğin bu kadar hızlı bir şekilde artmasını sağlayamazdı. Sean arkasını döndü ama Eleanor onun kolunu tuttu. Kelimeler dudaklarından hızla dökülüverdi. "Hâlâ ona geri dönmemi bekliyor olamazsın, değil mi? Özellikle de bugün yaşadıklarımızdan sonra?"

Sean silkinerek elinden kurtuldu ve ona cevap vermeyeceğini açıkça belli ederek gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı.

Demek hâlâ onu Sinclair'in yanına göndermeyi düşünüyordu. "Bütün öğleden sonrayı benimle sevişerek geçirdin!" diye haykırdı Eleanor âdeta şoka girerek.

Sean öfkelenmişti. "Bu konuyu seninle daha önce tartışmıştık."

"Bu dün olmuştu ve aramızdaki bir tartışmadan çok bir emir, bir zorlamaydı; benim değil senin kararındı."

"Neden bir kez daha tartışmak zorundayız?" dedi Sean ısrarla.

"Çünkü anlamsız ve aptalca bir hata yapmak başka şey, her ikimiz de sevgili olmaya karar vermişken iyi kalpli, dürüst bir adamı bile bile kandırmaya çalışmak başka şey!"

Eleanor öfkeden çılgına dönmüştü.

Sean yan gözle ona baktı. "Hâlâ değişen bir şey yok... Sinclair seni *koruyabilir*." Bunları söyledikten sonra kapıya yöneldi.

Duydukları Eleanor'u öylesine şaşırtmıştı ki orada öylece durup ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. "Benim İngilizlerden korunmaya ihtiyacım yok ama sen buna asla inanmayacaksın, öyle değil mi?"

Sean yüzüne baktı. "Ben kafeste tutulan... bir hayvandım. Bu cehennemde olmaktan farksız... insanı çıldırtabilecek bir deneyimdi. Bir kez daha yakalanacak olursam beni asacaklar. Peki ya sen? Sen hayatını Kule'de mi geçirmek istersin, yoksa Leydi Sinclair olarak ayrıcalıklı bir konuma sahip olmayı mı tercih edersin?"

Eleanor'un öfkesi yatışmıştı; bu defa Sean'ı anlamaya kararlıydı. "Mantıklı düşünmüyorsun. Kimse beni Kule'ye kapatacak değil. Bu mantıksız korkunun sebebi Michael'ın başına gelenler mi?"

Sean ona cevap vermek istemedi.

"Senin yatağından çıkıp Peter'a evlilik yemini edemem," dedi Eleanor dürüstçe. "Bunun aşağılık bir davranış olacağını anlaman gerek."

Sean bir küfür savurdu. "Bunu yapmanın bir hata olduğunu biliyordum. Yarın eve dönmen için gereken hazırlıkları çoktan ta-

isabellaswan

mamladım. Ayrıca Sinclair'e bakireymiş gibi davranacağın konusunda önceden anlaşmıştık; bana söz vermiştin."

"Ben böyle bir şey için söz vermedim," diye haykırdı Eleanor. "Ve bahsettiğin tek kişilik tartışmamız sen bütün öğleden sonrayı sana tattırdığım zevklerin keyfini sürmekle geçirmeden önceydi," diye ekledi hemen ardından.

Sean elini kaldırdı. "Bunu sakın yapma," diyerek onu uyardı.

"Neyi yapmayayım? Sana onurlu davranman konusunda ısrar etmeyeyim mi? Bu hatayı daha önce de yapmıştım, öyle değil mi? Ve sen de benimle evlenmeyi reddetmiştin," dedi Eleanor. Sesi ona bu konuda biraz kırgın olduğunu söylüyordu. Bildiği ve anlayışla karşıladığı onca şeye rağmen Sean'ın kendisini eşi olarak kabul etmemesi onu derinden yaralamıştı. "Ben aynı kartı tekrar masaya sürecek kadar aptal değilim."

"O halde ne tür bir oyun oynuyorsun?" Sean'ın gözleri öfkeyle parladı.

Eleanor yutkundu. "Seni bu halde bırakıp gidemem, Sean. Sözlerimde ciddiydim. Amerika'ya tek başına gidersen orada sana kimse göz kulak olamaz. Sana kimsenin yardım edemeyeceğini söylesen de bu doğru değil. Ben yardım edebilirim. Bunu yapmaya kararlıyım. Ben senin diğer yarınım." Eleanor gözyaşlarına rağmen ona gülümseyebilmeyi başardı.

Sean'ın yüzü bembeyaz olmuştu. "Seni böyle bir tehlikeye sokmaktansa," dedi neredeyse duyulamayacak kadar kısık bir sesle, "ölmeyi tercih ederim."

Korkunç bir açmaza girmişlerdi; Sean, Eleanor'u dinlemeyi reddediyor, Eleanor ise onun korkularına bir anlam veremiyordu. "Aynı şekilde ben de seni bu halde bırakmaktansa ölmeyi tercih ederim."

"Hayır!" dedi Sean duyduklarına inanamıyormuş gibi. "Bunu ne zaman anlayacaksın? Benimle gelmen güvenli değil. Keşke geri

isabellaswan

dönmeseydim... şimdiye kadar çoktan Sinclair'le evlenmiş ve güvende olurdun! Kahretsin!"

Paylaştıkları onca şeyden sonra onun bu kadar kararlı olması Eleanor'un kendini berbat hissetmesine neden oluyordu. "Beni eve göndermek isteyebilirsin ama başka bir erkeğin kollarına atmayı düşünüyor olamazsın, değil mi? Buna inanmıyorum! Sen benimle beraber olmak istiyorsun! Bana *ihtiyacın var* Sean!" diye haykırdı.

"Benim hava, su ve yiyecekten başka hiçbir şeye ihtiyacım yok!" diye bağırdı Sean da. "Aksine senin *bana* ihtiyacın var ve bu hep böyle oldu!"

Eleanor irkildi ve geriye doğru bir adım attı.

"Bu yüzden aksini iddia etmekten vazgeç, lanet olsun! Ben hayatım boyunca... kimseden aşkını istemedim! Asla!" Sean öfkeyle bağırmayı sürdürüyordu. "Koşullar farklı olsaydı belki beraber olabilirdik... belki seni karım yapabilirdim. Ama sen nişanlısın... ve olması gereken de bu! Beni unut! Aramızda geçenleri unut!" Çılgınca bir hareketle yatağı işaret etti. "Sen benim gibi darağacına mahkûm bir vatan hainiyle değil... Sinclair'le evlenmelisin. Ve kahretsin, karnında benim çocuğumu taşıyorsan da Sinclair onu lanet olası bir İngiliz gibi yetiştirebilir! O çocuk zorbalık... zulüm... haksızlığa uğramak nedir bilmez!" diye haykırdı tezgâhın üzerinde duran boş şarap şişesini paramparça ederek.

Eleanor irkildi. Gerçekler ne kadar da acı vericiydi. "Haklısın. Ben her zaman sana ve sevgine ihtiyaç duydum. Peki sen ne yaptın? Sana olan ilgimden, duyduğum güven ve sadakatten nefret ettin, öyle değil mi? Tıpkı az önce seninle sevişmemden nefret ettiğin gibi."

Sean nefes nefese kalmıştı. "Bu haksızlık."

"Evet, bu haksızlık, Sean. Belki bir başka kadınla yasak aşk yaşarken beni dört yıl boyunca seni çılgınca özler bir halde, yapayalnız bırakıp tek bir haber bile göndermemen haksızlık. Şimdi yeniden ev

isabellaswan

geri dönüp düğün günümde beni bir kez daha kendine âşık etmen haksızlık. Beni yatağa attığın halde bir centilmen gibi davranmayı ve yapılması gerekeni yapmayı reddetmen haksızlık. Evet, bütün bunlar haksızlık."

Sean gözlerini üzerine dikmiş ona bakıyordu.

Eleanor dudaklarını ıslattı. Bu saatten sonra kendine hâkim olabilmesi mümkün değildi. "Beni bırakıp giderek büyük acılar çekmeme neden oldun ve şimdi eve döndüğünde de aynı şeyi yapıyorsun. Birlikte büyüdüğümüz bütün o yıllar boyunca beni bir kez olsun gerçek anlamda üzmediğinin farkında mısın, Sean? Sen benim kahramanımdm."

"Yeter artık," diye fısıldadı Sean.

Eleanor olumsuz anlamda başını salladı. "Belki sürekli peşinde dolaşıp seni gözetleyen bir yumurcağa ya da evini yeniden inşa etmene yardım ederken ellerinin nasır tutmasını memnuniyetle karşılayan bir genç kıza ihtiyacın yoktu. İşin aslı yanında ben olmadan geçen mutlu bir çocukluğu tercih edebileceğinden eminim; tıpkı Askeaton'ı yanında ben olmadan yeniden inşaa edebileceğin gibi."

"İzninle," dedi Sean konuyu kapatmaya çalışarak.

"Hayır! Ben seni dinledim, şimdi sen de beni dinleyeceksin. Bana *ihtiyacın* var. Michael'ı kaybetmiş olmanın, iki yılı hapiste geçirmenin ve belki de benim bilmediğim daha başka şeylerin acısını çekiyorsun.

Bana daha önce hiç kimseye ya da hiçbir şeye duymadığın kadar çok ihtiyaç duyuyorsun. Bana hava, su ve yiyecekten *çok daha fazla* ihtiyacın var!"

Sean elini uzatıp sandalyelerden birinin arkasına tutundu.

"Bugün öğleden sonra farkına vardığım bir şeyi daha öğrenmek ister misin?"

Bakışlarını Eleanor'un üzerinden ayırmadan öylece bekliyordu.

isabellaswan

"Seni tüm kalbimle seviyorum. Sadece eski halinle değil, şimdiki halinle de seviyorum."

Sean gözlerini sımsıkı kapadı. "O halde aklını yitirmiş olmalısın."

"Evet, büyük ihtimalle haklısın. Ama ben bugün bu gerçeği anladım. Michael'ın öldürülmüş olduğunu kabullenmekten kaçıyor olabilirsin ama benden kaçamazsın. Ben senin karın olmak istiyorum. Gerekirse bunun için beklemeye de razıyım."

Yüzü bembeyaz olan Sean derin bir nefes aldı. "Hayır."

Eleanor titremeye başladı. "Eve dönüp Sinclair'le evlenmeye niyetim yok, Sean."

"*Hayır* dedim!" diye gürledi genç adam. "Bunu ne zaman anlayacaksın? *Ben Peg'le evliyim.* Seninle asla evlenmeyeceğim!"

isabellaswan

Bölüm On Dört

Eleanor onu yanlış duyduğundan emindi. Sean'ın başka bir kadınla evli olması imkânsızdı. Ancak onun kızaran yüzüne ve öfkeli gözlerine tekrar baktığında bundan eskisi kadar emin olamadı. Kalbi başını döndürecek bir hızla atmaya başladı. Onu yanlış duymuştu değil mi? Yoksa korkunç bir kâbusun ortasında mıydı?

Sandalyelerden birinin arkasına tutundu. Oda çılgınca bir hızla dönüyordu. "Sen evli değilsin," dedi boğulur gibi.

Sean düşmemesi için onun kolunu tuttu. Sorgulayan gözlerle yüzüne baktı ve göz göze geldiler. "Peg öldü."

Oda kardı. Sean'm görüntüsü bulanıklaştı. Bu nasıl olabilirdi? Eleanor hayatı boyunca onun peşinden koşmuş, yaptıklarına gülmüş, birlikte kahkahalar atmışlardı; paylaştıkları binlerce anı vardı. Yan yana yüzmüş, atlarını yarıştırmış, kayaların üzerinden suya atlamış, birlikte iskambil, saklambaç, halat çekme gibi çeşit çeşit oyunlar oynamışlardı. Başı ne zaman derde girse Sean mucizevi bir şekilde yanında bitmiş ve onu dertten kurtarmıştı. Eleanor av partisinin peşine takılıp midillisinden düştüğü gün yolunu kaybetmiş ve korkmuştu. Gölün içindeki otlara takıldığında dehşete kapılmıştı. Ama bütün bunların bir önemi yoktu çünkü Sean her zaman yanındaydı.

Eleanor, Sean'ı görür görmez âşık olmuş ve o günden sonra onu sevmekten asla vazgeçmemişti; Sean kendisine duygusuzca sahip olduktan sonra bile.

isabellaswan

Ama Sean başka bir kadınla evlenmişti.

"Al." Sean ani bir hareketle ona bir bardak su uzattı. "Bir yudum su iç. Kendini daha iyi hissedeceksin."

Eleanor uzattığı bardağı görmezden geldi. *Sean nasıl başka bir kadınla evlenebilirdi?* "Neden?" Kalp atışlarının aniden durmasına, dudaklarının buz gibi olmasına rağmen Eleanor bir şekilde konuşmayı başarmıştı. Korkutucu bir şekilde iliklerine kadar üşüyordu.

"Peg öldü, Elle. İkisi de... benim yüzümden öldü," dedi Sean sert bir sesle. "Otursan iyi olur."

Eleanor nasıl olduysa bir sandalyeye oturmayı başardı. Yüzünün sırılsıklam olduğunu hissedince ağladığını anladı. Bakışlarını Sean'a odaklamaya çalıştı ama genç adamın yakışıklı yüz hatları bulanıklaşmıştı ve onu sadece bir karaltı halinde görebiliyordu. Eleanor birilerinin, "Nasıl başkasıyla evlenirsin?" dediğini duydu, ardından bu sesin kendisine ait olduğunu fark etti.

Sean elini tuttu. "Tahmin ettiğin gibi olmadı," dedi yalvarırcasına. "Onu sevmiyordum."

Sean ona yalan mı söylüyordu? Eleanor onun diğer kadınla, evlenmeye karar verdiği kadınla, arasındaki ilişkiyi anlamakta zorlanıyordu. Orada öylece durup duyduklarına inanamıyormuş gibi acı dolu gözlerle ona baktı.

"Neden bana bakıp duruyorsun?" diye haykırdı Sean. "Aradan *dört yıl* geçti! Bu süre içinde çok şey yaşandı! Ben Peg'le evlendim... sen de Sinclair'le evlenmek üzereydin ama şimdi bütün bunlar *sona erdi.*"

Eleanor artık Sean'ın söylediği hiçbir şeye anlam veremiyordu. Bildiği tek şey onun başka bir kadınla evlenmiş olmasıydı. Sean onu başka bir kadınla evlenmek için terk etmişti. Bu hayatının tek ve en büyük ihanetiydi. O da kendisiyle aynı duyguları paylaşmış olsa, koşullar ne olursa olsun birbirlerine ait olduklarına inanır

isabellaswan

asla başkasıyla evlenemezdi. Bir evlilik *sonsuza dek* sürerdi. Sean hayatının geri kalanını başka bir kadınla geçirmeyi tercih etmişti.

O kadının artık hayatta olmamasının bir önemi yoktu. Önemli olan Sean'ın verdiği karar, yaptığı seçim ve ihanetti.

Eleanor gözyaşlarını silip kesik kesik nefes alarak, "Ne kadar?" diye sordu. "Onunla ne kadar evli kaldın?"

Sean başını iki yana salladı. "Çok uzun sayılmaz. Ne olur ağlama."

Eleanor güçlükle de olsa onun gümüş grisi, solgun gözlerine bakmayı başardı. "Ama sen benimle evlenecektin," diye fısıldadığını duydu.

Bu sözler Sean'ın gerilmesine neden oldu. "Gidip yiyecek bir şeyler getireyim," dedi kararlı bir tavırla.

Tam dışarı çıkacakken durdu. "Kapıyı arkamdan sürgüle."

Eleanor yerinden kıpırdamadı. Şimdi tamamen kabuğuna çekilmişti. *Sean, Peg isimli bir kadınla evlenmişti.* Zihni bir anda zalimleşerek ona işkence etmeye karar verdi. Gözünün önünde elbette İrlandalı ve belki de başka bir kontun kızı olan dünyalar güzeli bir kadın belirdi. Bakmaya doyulamayacak kadar güzel olan bu kadın, sarışın ve kısa boyluydu; Sean uzun boylu kadınları sevmezdi. Tyrell'in evliliğin eşiğinden döndüğü Leydi Blanche Harrington'a benziyordu. Sarışın, güzel, kusursuz, inanılmaz derecede zarif ve fazlasıyla sevgi dolu bir kadın. Sean'ın o kadınla, karısıyla gülüştüğünü ve onu taparcasına sevdiğini hayal etti. Ardından az önce onun, karısını sevmediğini söylediğini hatırlamaya çalıştı. Tekrar ağlamaya başladı. Eleanor, Sean'ı, özellikle de hücreye kapatılmadan önceki halini, o kadına gerçekten önem verdiğini anlayacak kadar iyi tanıyordu. Ona derin bir ilgi duymuş olmalıydı; belki de tıpkı şu an kendisine duyduğu gibi bir ilgi.

Yaşadıklarımız ihtirastan çok daha fazlasıydı, Sean!

isabellaswan

Sen daha hiçbir şeyin... farkında değilsin. Dün geceye kadar bakireydin!

Eleanor şimdi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Tam bir aptal gibi davranmıştı. Sean onu Kate benzeri kadınları kullandığı gibi kullanmıştı. O Sean'ın kendisiyle sevişmesinin tek sebebinin bu olduğunu anlayamayacak kadar saftı. Acaba Peg'le sevişirken de bir arzu fırtınasına kapılmış mıydı? Elbette, kapılmıştı ne de olsa evlenmek için onu seçmişti! İşin gerçeği Eleanor, Sean için Kate'den, evdeki hizmetçilerden ya da bir çiftçinin kızından farksızdı çünkü o Peg değildi çünkü Sean onu beklememişti, onu evlenirken elini tutacak kadar çok sevmemişti, hayatını başka bir kadınla geçirmeyi tercih etmişti. Tanrı biliyordu ya Eleanor o kadından nefret ediyordu. Böyle düşünmesi yanlıştı çünkü o kadın artık hayatta değildi. Sonra birden asıl nefret ettiği kişinin Sean olduğunu anladı.

Eleanor nefesinin kesildiğini hissetti ve boğulacak gibi oldu. Ama bunun bir önemi yoktu; ölmek ya da hayatta kalmak umurunda değildi. Bildiği tek bir şey vardı; Sean'dan bir an önce uzaklaşmalıydı. O her anlamda bir haindi. Eleanor'a ve beraberliklerine ihanet etmişti. Genç kadın onu asla affetmeyecekti.

Eleanor dar merdivenleri düşe kalka inerken ayaklarının çıplak olduğunu fark etmekte çok geç kalmıştı. Ağlayarak bunu umursamadı. Dışarı çıktığında karanlık gökyüzünde yüzlerce yıldız parlıyordu. Caddenin diğer ucu dökme demirden tek bir gaz lambasıyla aydınlatılmıştı. Eleanor koşmaya başladı.

Nereye gittiğinin önemi yoktu. O an için önemli olan tek şey elinden geldiğince hızlı bir şekilde koşup kendi kalbinden ve onu yiyip bitiren acıdan kaçmasıydı.

Bir köşeyi döner dönmez caddede kasıla kasıla yürüyen üç İngiliz askeriyle burun buruna geldi. Askerler sarhoş ve yerlerinde

isabellaswan

duramayacak kadar enerji doluydu. Eleanor hızla bir eşiğin altına girip onlardan saklandı.

Askerler gittikten epeyce sonra yağmur yağmaya başladı.

Eleanor bunu fark etmedi. Kalbi ve ruhunun buz tuttuğunu fark edemeyecek kadar üşüyordu.

Sean kendini berbat hissediyordu. Ayakkabı atölyesinin üst katındaki odaya ulaşan merdivenleri tırmanırken Eleanor'un yaşadığı şoku ve acıyı bir türlü aklından çıkaramıyordu. Peg'in artık hayatta olmadığı düşünülecek olursa Eleanor onun başka birisiyle evlendiği gerçeğine aşırı tepki göstermişti. Sean onu aldatmış gibi davranmıştı. Oysa o Kilvore'da evlilik yemini ederken hâlâ yaşanan katliamın etkisi altındaydı. Bu evliliği enine boyuna düşünecek zamanı olmamıştı. Yaşadığı acıya yenik düşmüştü. Öte yandan Eleanor'a, onu kadının istediği şekilde sevdiğini bir kez olsun ima dahi etmemişti.

Benim için geri döneceğine söz ver?

Söz veriyorum.

Sean kaskatı kesildi. Eleanor'un, onu Askeaton'ın bahçe kapıları önünde dikelirken bırakmadan önce verdiği bu sözü aslında durum bu olmasa da gerçek kabul ettiğini biliyordu. Yoksa bütün bu olanlar tamamen onun suçu muydu?

Adare'ye döner dönmez yaptığı ilk iş Eleanor'u gözetlemek, onun karşısına çıkmak, sonra da onunla sevişmek olmuştu. Üstelik bir gün önce en vahşi arzularına boyun eğip bütün bir öğleden sonrayı onunla geçirmişti.

Oysa ona bir kez bile dokunmamalıydı. Elbette, Eleanor'un beklentileri olacaktı çünkü içinde bulunduğu tehlikenin boyutlarını tam olarak kavrayamamıştı. Asil bir ailede doğup büyüyen her kadın böyle bir durumda kendisiyle evlenilmesini beklerdi ancak Elle sadece

isabellaswan

bununla yetinmemiş, değil ona, kimseye verecek bir şeyi kalmamasına rağmen Sean'dan aşkını da istemişti.

"Bu kadını kanunen eşin olarak kabul ediyor musun Sean O'Neill? Ölüm sizi ayırana dek, hastalıkta ve sağlıkta onu sevecek ve yanında olacak mısın?"

Sean o gün de kendini berbat hissetmişti. Üzerinde köydeki demirci ustasının pazar günleri kiliseye giderken giydiği koyu renkli bir takım elbise vardı ve küçük bir köy kilisesinde Peg'in yanında duruyordu. Peg basit, beyaz bir elbise giymiş ve başına ödünç aldıkları bir duvak takmıştı. Korkunç bir sorumluluk üstlenmiş olmanın bilinciyle aniden boğulacak gibi olduğunu hisseden Sean huzursuzca Peg'e baktı.

Genç kadın az sonra gerçekleşecek evliliğin mutluluğuyla ağlıyordu ama gözyaşları aynı zamanda babası ve arkadaşlarını kaybetmiş olmanın üzüntüsüyle akıyordu. Sean sonsuza dek uzayacakmış gibi gelen kısa bir süre boyunca evlilik yeminini edemedi. Peg'in görüntüsü bulanıklaştı, mavi gözleri koyulaşarak kehribar rengine dönüştü ve birdenbire karşısında onun yerine beklenti dolu bakışlarla kendisine bakmakta olan Elle'i buldu. Aylardır ilk defa Elle'i ve geride bıraktığı evini düşünmek, yaptığı her şeyin yanlış olduğunu belli belirsiz de olsa fark etmek onu derinden sarstı. Ama Peg, "Sean?" diye fısıldayınca paniğe kapıldı ve önce Peg'e, sonra da hevesle annesinin evlenmesini bekleyen Michael'a baktı. Hâlâ bir önceki hafta gerçekleşen katliamda kardeşlerini, kuzenlerini, babalarını ve oğullarını yitirmiş olmanın yasını tutan kilisedeki davetliler ağlıyordu. Sean, Michael'ı ve Peg'i korumak zorundaydı. Ciddi bir ifadeyle rahibe dönüp, "Evet," dedi.

isabellaswan

Sean küf kokan, karanlık merdivenlerde durmuş, geçmişi düşündüğünü fark edince irkildi. O güne dek evlendiği günü bir kez olsun aklına getirmemiş hatta bunu neredeyse unutmuş ya da belki de o hafta yaşananlarla birlikte geçmişe gömmüştü. Artık hayatında Peg ve Michael değil Elle vardı. Şimdi kendine Elle'e buna üzüleceğini bildiği için evliliğinden bahsetmediğini itiraf edebilir, ona karşı işlediği suç ve günahlardan oluşan uzun listeye bunu da ekleyebilirdi.

Merdivenleri tırmanmaya başladı. Karısını ve oğlunu koruyamamıştı ama Elle'i koruyacaktı. Elle'i güvenle Adare'ye, Sinclair'e ulaştırana dek kendini bu işe adayacak, onun başka bir adamla evlenip o adamın yatağına girecek olmasını umursamayacaktı.

Karanlık ve dar merdivenlerin yarısında durdu. Duvara yaslanıp titremeye başladı. Ona neler oluyordu böyle? Eve geri dönmesi nasıl olmuştu da sadece Elle'in hayatını allak bullak edip kendini ona kaptırmasıyla sonuçlanmıştı? Peg ve Michael'ın öldüğü gece hayatı soğuk ve çekilmez bir hale dönüşmüştü. Belki bunun için çok geç kalmıştı ama şimdi karanlık merdivenlerde durmuş tek başına acı çekerken Eleanor'u düşünmenin merdiven boşluğunu parlak bir ışıkla doldurup ısıttığını hissediyordu. Ama zaten Elle her zaman hayatını aydınlatan ışık olmuştu. O gülümsediğinde sadece bedeni değil, kalbi ve ruhu da ısınıyordu. Yatakta, onun kolları arasında olduğu anları hatırlamaya cesaret edebilse Elle'in hayatını aydınlatıp ona huzur vermekten de öte bir deniz kızı gibi kendisini baştan çıkardığını itiraf edebilirdi. Ama bu fazlasıyla tehlikeli olurdu. Onunla yatakta geçirdiği anları hatırlayacak olursa arzularına karşı koyamaz ve Elle'i evine, onu bekleyen nişanlısının yanına gönderemezdi.

Şimdi ondan nasıl özür dileyeceğini bilemiyor ve onu avutmaya da cesaret edemiyordu. Merdivenleri tırmanmaya devam etti. Üst basamağa ulaştığında koridora ışık sızdığını gördü ve olduğu yerde donakaldı. Odanın kapısı ardına dek açıktı.

isabellaswan

Elindeki torbayı bir kenara fırlatıp odaya koştu. Elle'in gitmiş olduğunu anlaması için odaya şöyle bir göz atması yetmişti. İçeride kimsecikler yoktu. Sean bir çığlık koparıp duvarı yumrukladı. *Elle nereye gittiğini sanıyordu?* Birden içini saf bir korkuyla karışık panik duygusu kapladı. Peg'in solgun yüzü siyah beyaz bir görüntü halinde odanın etrafında dolaştıktan sonra yerini o güne dek gördüğü en korkutucu mavi gözlerin bakışlarına bıraktı. Sean terlemeye başladı.

Kendine Reed'in, eğer hâlâ İrlanda'da görev yapıyorsa ülkenin herhangi bir yerinde ya da kuzeyde, Drogheda yakınlarında olabileceğini hatırlattı. Albay Reed süvari sınıfındaydı ve birliklerini istek ya da ihtiyaç doğrultusunda oluştururdu. Sean'ın korkulu rüyası olan bu adam hiç şüphesiz yıllar önce onun varlığını bile unutmuştu. Reed Elle'e asla dokunmayacak ve ona zarar vermeyecekti.

Sean bunları düşündükten sonra odadan çıkmaya davrandı ama sonra hızla geri döndü. Elle'e getirdiği bağcıklı çizmelerin içeride durduğunu hemen fark etmişti.

isabellaswan

Elle şehirde çıplak ayakla dolaşıyordu. Merdivenlerden aşağı inerken önce bundan endişe duydu ama sonra kendine şanslı olduklarını çünkü Elle'in bu halde fazla uzağa gidemeyeceğini hatırlattı.

Kısa bir süre sonra atına binmiş hızla caddeden aşağı iniyordu. Yaya dolaşmaktansa ata binerek çok daha fazla mesafe katedebilirdi. Ama yine de Eleanor'un nereye gittiği bile belli değildi.

Evine yürüyerek mi dönmeyi düşünüyordu acaba?

Sean onu yeterince tanıdığı için gerçekten de böyle bir şeye kalkışmış olabileceğinden emindi.

İçindeki panik biraz yatışmış da olsa onun güvenliği için endişe duymaya devam ediyordu. Şehrin sokaklarında erkek kıyafetleriyle dolaşan güzel bir kadın askerlere yakalanmamayı başarsa bile her çeşit kötü niyetin hedefi olabilirdi. Sean, Saphyr'i tekrar mahmuzladı.

Günün ilk ışıkları şehrin güneydoğusundaki limanın üzerini soluk gri bir renge boyamıştı. Elle'in fazlasıyla yorgun düşmüş olmasından endişe duyan Sean atını bir tepenin yamacında durdurdu. Kısa zamanda şehirde kalıp saklanmayı planlaması durumunda onu asla bulamayacağını anlayarak atım kuzeye, Limerick'e doğru sürmeye karar vermiş ama yol boyunca Elle'in izine rastlayamamıştı. Onun çıplak ayakla bundan daha ileri gidemeyeceğini düşünerek yola devam etmekten vazgeçti.

Elbette, Elle'in hâlâ yürüdüğünden de emin değildi. Bir şekilde bir ulaşım aracına binmeyi başardıysa çoktan evin yolunu tutmuş olabilirdi. Bunu düşünmek onu rahatlatmalıydı ama Elle'in sağ salim Adare'ye vardığını öğrenene dek huzura kavuşması imkânsızdı.

Sağduyusu, ona en fazla ihtiyaç duyduğu zamanda kendisini yarı yolda bırakmıştı. Elle neredeydi? Sağlığı yerinde miydi? Peki tacize ya da tecavüze uğradıysa hatta başına bundan daha kötüsü geldiyse ne olacaktı? İngiliz askerlerinin eline düşmüş olabilir miydi? Paniğe kapılmak üzere olduğu için sağlıklı düşünmekte zorlanıyordu.

Sonra birden aklına bir şey geldi. Kendisi bunu onaylamasa da Cliff ve ağabeyi ona yardım etmek istemişlerdi. Şu an bulunduğu yerin hemen aşağısında gemilerin Cobh ve Cork arasında sefer yaptıkları bir liman vardı. Sean bakışlarını liman ile adanın arasında uzanan körfeze ve Cobh'un iç içe geçmiş binalarının sıralandığı kıyıya çevirdi. Hemen ardından bir önceki gece satın aldığı dürbünle karşısında duran manzarayı incelemeye koyuldu.

Limana çok sayıda sandal ve yelkenli demirlemiş, balıkçı kayıklarından birkaçı çoktan denize açılmaya başlamıştı. Aralarındaki tek büyük gemi HMS *Gallatine'in* orada olması biraz tuhaftı çünkü donanma üssü adanın diğer tarafında yer alan Cobh'taydı. Sean gemiye daha geniş bir açıyla bakabilmek için dürbününü yukarı kaldırdı ve gülümsedi.

HMS *Gallatine* ağır silahlarla donatılmış, fazlasıyla büyük ve etrafa korku salan bir fırkateyndi. Muazzam boyutlardaki bir ana direği ve kırmızı ve siyaha boyalı bir gövdesi olan bu fırkateyn yelkenlerinin tamamını indirip birkaç metre öteye demirlemişti.

Böylesine cesur renklere boyalı bir fırkateyne sahip olan tek kişi Cliff'ti. Eğer yanılmıyorsa, ah, evet, bu *The Fair Lady* idi.

Sean atını tepeden aşağı sürüp Cork'u geride bıraktı. Cliff yakınlarda bir yerlerde olabileceğine göre Elle de burada olabilir miydi? Bunu umut etmekten korkuyordu ama Elle'i sağ salim o geminin güvertesinde görmek için her şeyini verirdi. İçindeki endişe öylesine büyümüştü ki Eleanor'u bulmakta kendisine yardım etmesi için Cliff'e yalvarmaya bile hazırdı.

Atını en yakın iskeleye bırakıp küçük bir balıkçı teknesi aldı. Usta bir denizci sayılmasa da teknenin halatını çözüp hızla *The Fair Lady'ye* doğru kürek çekmeye başladı. Yolu yarılayınca güvertedeki gözcünün arkadaşlarına seslendiğini duydu. Gemiye ulaştığında mürettabattan birkaç kişi onu bekliyordu ve aşağıya birkaç kancayla birlikte bir ip merdiven attılar.

Sean ilk bakışta güvertedeki üç kişilik grubun Kuzey Afrikalı korsanlar olabileceğini düşündü. Ancak korkuluklara yaslanan bu adamlar Kuzey Afrikalı'ya benzemiyordu. Güneşte bronzlaşmış, sarıya çalan kahverengi saçlarını kırmızı bir eşarpla tutturmuş ve kulaklarından birine altın bir küpe takıp keten gömleğinin üzerine kısa, Türk tarzı bir yelek giymiş olsa da yukarıdakilerden biri de Cliff'ti.

Sean küçük kayığı denizcilerin attığı kancalarla sabitledikten sonra hızla üvey kardeşine ait geminin güvertisine tırmandı. Cliff onu kucakladı ve güverteye sıralanmış çok sayıdaki topun yanından geçirip kaptan kamarasına götürdü.

Sean tanımakta güçlük çektiği üvey kardeşini yakından inceledi. Cliff baştan aşağı silahlıydı; kalçasındaki kılıfta kabzası mücevher

isabellaswan

kakmalı koca bir kılıç duruyor, belindeki kemerden bir hançerin ucu görünüyordu. Omzuna astığı kılıfta bir tabanca vardı. Onun bu işi gerçekten ciddiye alması Sean'ın içini rahatlatmıştı.

"Sen kafayı mı yedin?" dedi Cliff sessizce. Ardından emreden bir ses tonuyla bağırdı: "Gemiye kimseyi yaklaştırmayın ve herkes burada kalsın."

"Tamam kaptan," diye bağıran sesler duyuldu.

"Ben de seni gördüğüme... sevindim," dedi Sean mırıldanarak. "O da ne? Parmağında hâlâ altın bir yüzük yok mu?"

Cliff bu sözlere güldü ve Sean'a içeri girmesini işaret etti. Sean insanı şaşırtacak bir şekilde koyu kırmızı renge boyalı geniş bir kamaraya adım attı. Ahşap zeminin büyük bir kısmını yeşil, mavi ve altın sarısı çiçeklerle bezeli kırmızı bir Çin halısı kaplıyordu. Odanın tam ortasında yine kırmızı ve altın sarısı renklerle süslenmiş sayvanlı, geniş bir karyola vardı. Karyolanın hemen yanında bordo rengi kadifeyle kaplı dört sandalyesiyle birlikte bir yemek masası duruyordu. Kapının karşısındaki yuvarlak ayaklı, Portekiz tarzı çalışma masasının üzeri harita ve şemalarla doluydu. Sean bakışlarını odanın etrafında gezdirdi ve içine bir hüzün çöktüğünü hissetti.

Cliff kapıyı tekmeleyerek kapattıktan sonra ona sımsıkı sarıldı. "Lanet olsun, Sean!"

Sean odayla ilgilenmeyi bırakıp dikkatini, o evden ayrılmadan önce Batı Hint Adaları'na yelken açmış olduğu için dört yıldan uzun süredir görmediği üvey kardeşine çevirdi.

Cliff, Sean'dan iki yaş küçük de olsa gözü kara kişiliği yüzünden onun yaşıtı gibi büyümüştü. İki kardeş birbirlerine çok yakındı; belki de bunun sebebi birbirlerinden gece ve gündüz kadar farklı olmalarıydı. Sean tutucu, temkinli ve sorumluluk sahibi bir çocuktu. Oysa Cliff doğduğu günden beri ele avuca sığmayan bir çocuk olmuştu. Sean

isabellaswan

kardeşine baktığında mavi gözlerinde meraklı, kararlı ve sorgulayıcı bir ifade olduğunu gördü. "Çok uzun zaman oldu."

"Kesinlikle öyle." Cliff kollarını göğsünde kavuşturdu. "Buraya dün, geceyarısına doğru geldik. İngilizler burada olduğumu fark ettiği anda gözetleneceğimden emin olabilirsin." Sean'ı bir kez daha baştan aşağı süzdü ve yüzündeki gülümseme soldu. "Birlikte büyüdüğüm kardeşime hiç benzemiyorsun. İyi olduğundan emin misin, Sean?"

Sean bir centilmenden çok bir caniye benzediğini biliyordu ama bu durumu açıklayacak kadar zamanı yoktu. "Senin de bir asilzadenin oğlu olduğuna... inanmak zor."

"Denizdeyken modaya uygun giyinmek ya da havalı görünmek gibi bir derdim yok. Neler oldu, anlat bakalım?"

"Elle'i gördün mü?" diye sordu Sean ciddi bir tavırla.

Cliff irkildi. "Hayır görmedim. Elle senin yanında değil mi?"

Sean bir sandalyeye oturdu. "Hayır, değil." Tekrar paniğe kapılmaya başladığını hissederek nefes almaya çalıştı. "Korkarım ki... yardımına ihtiyacın var."

Cliff onun omzunu tuttu. "Bana neler olduğunu anlat," dedi sakin bir tavırla. "Sonra da ne yapacağımıza karar veririz."

Sean kardeşinin yüzüne baktı. "Elle gitti... Yemek getirmek için dışarı çıktım... döndüğümde yoktu."

Cliff bu duruma temkinli yaklaştı. "Eleanor neden seni bırakıp gitsin ki, Sean? Gördüğüm kadarıyla sana aptalca da olsa büyük bir sevgi duyuyor. Ne de olsa senin için düğün öncesinde Sinclair'i bile terk etti."

Sean üvey kardeşinin gözlerine baktı. Cliff'in bakışları keskindi ama bu durumu onaylamadığını da söylemiyordu. "Ben tam bir aptalım Cliff. Ona gerçeği anlattım... başka bir kadınla evlendiğimi söyledim."

isabellaswan

Cliff'in gözleri hayretle büyüdü. Yeniden konuşabilmesi biraz zaman almıştı. "Şimdi anladım. Evli olduğunu bilmiyordum. Kim bu şanslı kadın? Ve şu an nerede?"

"Evet, bilmiyordun," dedi Sean ciddi bir tavırla. "Peg öldü, oğlu da öyle."

Cliff kardeşine baktı ve ses tonu sertleşti. "Kaybın için üzgünüm, Sean. Ama Eleanor'un böyle bir haberi anlayışla karşılamasını beklemedin değil mi? O sana kimsenin hatırlamadığı kadar uzun bir süredir âşık. Sen yokken hep yolunu gözledi. Dört yıl boyunca hasretinden eriyip tükenmesini izledik."

Sean, "Ben ona bunun için söz vermemiştim..." dedi ve sustu.

"Başka bir şey için mi söz vermiştin?" Cliff gözle görülür bir şekilde öfkelenmeye başlamıştı.

Sean başını iki yana salladı. "Ona geri döneceğimi söyledim ve bu sözlerimde ciddiydim. Ama iki yıl boyunca bir hücreye kapatılacağım... aklıma gelmemişti!"

"Köylüleri İngilizlere karşı silahlandırmana sebep olan şey neydi?"

"Onların Darby malikânesine saldırmalarını... engellemeye çalışıyordum."

"Peki şahidin var mı? Çünkü Albay Reed senin köylüleri durdurmak yerine onlara liderlik yaptığını iddia ediyor."

Sean olduğu yerde donakaldı. "Reed mi?"

Cliff onun dengesini sağlamasına yardımcı olmak için elini uzattı. "Albay Reed Tyrell'i ziyaret etti ve aralarında geçen konuşmadan benim de haberim oldu. Belli ki seni arayanların başında o var."

Sean bir çığlık kopardı. Gemi sallanıp dönmeye başlamıştı. "Cliff! Reed bir katil; Peg ve Michael'ı o öldürdü!"

Cliff'in gözleri büyüdü. "Reed'in karını ve oğlunu öldürdüğünü mü düşünüyorsun? Bundan emin misin?"

isabellaswan

kardeşine baktığında mavi gözlerinde meraklı, kararlı ve sorgulayıcı bir ifade olduğunu gördü. "Çok uzun zaman oldu."

"Kesinlikle öyle." Cliff kollarını göğsünde kavuşturdu. "Buraya dün, geceyarısına doğru geldik. İngilizler burada olduğumu fark ettiği anda gözetleneceğimden emin olabilirsin." Sean'ı bir kez daha baştan aşağı süzdü ve yüzündeki gülümseme soldu. "Birlikte büyüdüğüm kardeşime hiç benzemiyorsun. İyi olduğundan emin misin, Sean?"

Sean bir centilmenden çok bir caniye benzediğini biliyordu ama bu durumu açıklayacak kadar zamanı yoktu. "Senin de bir asilzadenin oğlu olduğuna... inanmak zor."

"Denizdeyken modaya uygun giyinmek ya da havalı görünmek gibi bir derdim yok. Neler oldu, anlat bakalım?"

"Elle'i gördün mü?" diye sordu Sean ciddi bir tavırla.

Cliff irkildi. "Hayır görmedim. Elle senin yanında değil mi?"

Sean bir sandalyeye oturdu. "Hayır, değil." Tekrar paniğe kapılmaya başladığını hissederek nefes almaya çalıştı. "Korkarım ki... yardımına ihtiyacın var."

Cliff onun omzunu tuttu. "Bana neler olduğunu anlat," dedi sakin bir tavırla. "Sonra da ne yapacağımıza karar veririz."

Sean kardeşinin yüzüne baktı. "Elle gitti... Yemek getirmek için dışarı çıktım... döndüğümde yoktu."

Cliff bu duruma temkinli yaklaştı. "Eleanor neden seni bırakıp gitsin ki, Sean? Gördüğüm kadarıyla sana aptalca da olsa büyük bir sevgi duyuyor. Ne de olsa senin için düğün öncesinde Sinclair'i bile terk etti."

Sean üvey kardeşinin gözlerine baktı. Cliff'in bakışları keskindi ama bu durumu onaylamadığını da söylemiyordu. "Ben tam bir aptalım Cliff. Ona gerçeği anlattım... başka bir kadınla evlendiğimi söyledim."

isabellaswan

Cliff'in gözleri hayretle büyüdü. Yeniden konuşabilmesi biraz zaman almıştı. "Şimdi anladım. Evli olduğunu bilmiyordum. Kim bu şanslı kadın? Ve şu an nerede?"

"Evet, bilmiyordun," dedi Sean ciddi bir tavırla. "Peg öldü, oğlu da öyle."

Cliff kardeşine baktı ve ses tonu sertleşti. "Kaybın için üzgünüm, Sean. Ama Eleanor'un böyle bir haberi anlayışla karşılamasını beklemedin değil mi? O sana kimsenin hatırlamadığı kadar uzun bir süredir âşık. Sen yokken hep yolunu gözledi. Dört yıl boyunca hasretinden eriyip tükenmesini izledik."

Sean, "Ben ona bunun için söz vermemiştim..." dedi ve sustu.

"Başka bir şey için mi söz vermiştin?" Cliff gözle görülür bir şekilde öfkelenmeye başlamıştı.

Sean başını iki yana salladı. "Ona geri döneceğimi söyledim ve bu sözlerimde ciddiydim. Ama iki yıl boyunca bir hücreye kapatılacağım... aklıma gelmemişti!"

"Köylüleri İngilizlere karşı silahlandırmana sebep olan şey neydi?"

"Onların Darby malikânesine saldırmalarını... engellemeye çalışıyordum."

"Peki şahidin var mı? Çünkü Albay Reed senin köylüleri durdurmak yerine onlara liderlik yaptığını iddia ediyor."

Sean olduğu yerde donakaldı. "Reed mi?"

Cliff onun dengesini sağlamasına yardımcı olmak için elini uzattı. "Albay Reed Tyrell'i ziyaret etti ve aralarında geçen konuşmadan benim de haberim oldu. Belli ki seni arayanların başında o var."

Sean bir çığlık kopardı. Gemi sallanıp dönmeye başlamıştı. "Cliff! Reed bir katil; Peg ve Michael'ı o öldürdü!"

Cliff'in gözleri büyüdü. "Reed'in karını ve oğlunu öldürdüğünü mü düşünüyorsun? Bundan emin misin?"

isabellaswan

"Ah, evet, eminim ve şimdi de Elle'e zarar vermesinden korkuyorum! Elle'i bulmama yardım etmelisin!" Sean yaşadığı korku ve panik yüzünden perişan bir haldeydi.

Cliff onun kolunu tuttu. "Kız kardeşime âşık mısın? Eğer öyleyse, kahretsin, neden başka bir kadınla evlendin?"

Sean irkilerek ondan uzaklaştı. *Elle'e âşık mıydı?* "Onunla katliamdan iki gün sonra evlendik. Peg'le hem karnında çocuğumu taşıdığı için... hem de onu ve Michael'ı İngiliz askerlerinden koruyabileceğime inandığım için evlendim... Bana ihtiyaçları vardı Cliff, Michael'ın bir babaya ihtiyacı vardı. Ama ben umutlarını boşa çıkardım; Reed beni ortadan kaldıramayınca onları öldürdü. Reed şu an nerede?"

"Son duyduğumda Limerick'teydi. Eleanor'u bulacağız, Sean. Rex, Devlin ve Rory McBane, Cork'taki Stag's Leap Hanı'nda kalıyor; onlar da bize yardım edecektir. Eleanor için fazlasıyla endişelendiğini görüyorum ama asıl tehlikede olan o değil. Reed bir katil bile olsa Adare'nin kızına asla zarar veremez. Bu siyasi bir intihar sayılır! Bu açıdan için rahat olsun. Ben daha çok senin için endişeleniyorum. Bir an önce yelken açıp yabancı bir ülkenin kıyısına ulaşsak iyi olur. Burada daha fazla zaman harcamanın bir anlamı yok. Birkaç saat içinde demir alabileceğimizi düşünerek adamlarımı izne göndermedim. Akıntı öğle saatlerine dek yola çıkmaya uygun olacak."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum!" diye haykırdı Sean öfkeyle. "Anlamıyorsun. Reed ahlak kurallarını hiçe sayan, tehlikeli bir adamdır. Reed'in adamları karıma tecavüz edip onu ölesiye dövdüler... Peg bu yüzden öldü. Benim günahlarımın bedelini o ödedi. Elle şu an üzerinde erkek kıyafetleri, çıplak ayakla ortalıkta dolaşıyor ve cebinde beş para yok. Cork'un herhangi bir yerinde ya da Adare'ye ulaşan yolda tek başına! Aşağılık bir herifin tacizine uğraması yeterince kötü olur ama askerlerin eline düşerse işi biter!" Sean tekrar oturmak zorunda kaldı. Güçlükle de olsa derin bir nefes almayı başarmıştı.

isabellaswan

"Reed, Eleanor'u ve aranızdaki ilişkiyi de sordu."

Sean bu sözleri duyunca titremeye başladı.

"Ama Eleanor akıllı ve azimlidir. Onun aynı zamanda çok güçlü bir kadın ve pek çok erkekten çok daha usta bir nişancı olduğunu da söylememe gerek yok sanırım. Üzerinde silah var mıydı?"

"Hayır."

Cliff'in yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Bu kötü olmuş. Ona evliliğinden bahsettiğinde çok üzüldü mü?"

"Onu kalbinden bıçaklasaydım yine aynı etkiyi yaratırdım."

"Evet, hatta bunu yapman daha bile iyi olabilirdi. Neyse, ben kız kardeşimi iyi tanırım. Kalbi kırılmış da olsa kendini koruyacak kadar toparlanacaktır. Büyük ihtimalle saklandığınız yere geri dönecek ama ben yine de Rex ve Devlin'e haber göndereceğim. Onlar Eleanor'u Adare'ye giden yolda aramaya başlayacaklar ve biz de hemen yola çıkacağız."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum! Elle'in güvende olduğunu görene dek yerimden bile kıpırdamam," dedi Sean çılgına dönerek.

Cliff gözlerini üzerine dikti. "Bana hâlâ cevap vermedin. Ona âşık mısın?"

Sean'ın kalp atışları tuhaf bir şekilde hızlandı. Bu sorunun cevabını düşünmeye cesaret edemiyordu. Kamaranın açık duran penceresine doğru yürüdü ve derin bir nefes aldı. Su ne kadar da sakindi. "Elle'i kurtarmak zorundayım. Bugüne dek onu hep ben kurtardım. Onun güvenli bir şekilde eve dönüp... Sinclair'le evlenmesini sağlamak da benim görevim." Ani bir hareketle Cliff'e doğru döndü. Üvey kardeşi şüpheli bakışlarla onu izliyordu. "Onun Sinclair'le evlenmesini sağlayacağına dair... bana söz ver Cliff."

"Seni anlamıyorum," dedi Cliff. "Kız kardeşim için bir şeyler hissediyorsan ve duygularınız karşılıklıysa neden onu eve geri gön-

isabellaswan

dermeyi düşünüyorsun? Neden onu da yanında götürmüyorsun? Belli ki Eleanor bunu istiyor ve ben aslında senin de aynı şeyi istediğini düşünüyorum."

Sean öfkelendi. "Ya Reed'in eline düşersek? Elle mutlaka Sinclair'le evlenmeli!"

"Karın için çok üzgünüm, Sean. Ancak sanırım ben bu sorunun sebebini her yönüyle kavramaya başladım," dedi Cliff yavaşça.

Şimdi kendini perişan bir halde hisseden Sean ona arkasını döndü. "Elle'i bulmalıyız. Silahlara ihtiyacım var."

Cliff ona ne cevap vereceğini bilemedi. "Sean." Yanına gidip önüne geçti ve gözlerinin içine baktı. "Sence Sinclair onu geri ister mi?"

Sean onun ne demek istediğini anlamıştı. Cliff, kız kardeşiyle arasındaki ilişkinin boyutlarını öğenmek istiyordu. Sean bir şekilde korkmadan ya da bakışlarını ondan kaçırmadan Cliff'in gözlerine bakmayı başardı. Konuşmakta güçlük çekiyordu ve bunun sebebi fiziksel sorunları değildi. "Elle ona sadece erkek kardeşiyle gittiğini... üvey kardeşine fazlasıyla düşkün olduğunu söylemeli."

Cliff kararan gözleriyle ona baktı. "Ben sana bunu sormadım, Sean. Sen Eleanor'u asla kullanmazsın." Bu bir soru değildi.

Sean vücudunun gerilmesine engel olamadı. Bundan daha kötüsü yanakları da kızarmıştı.

Cliff'in gözleri bir anda fal taşı gibi açıldı. Sean'ın tepki verecek kadar zamanı olmadı; Cliff'in yumruğu yüzünün ortasına inmiş, ayaklarını yerden kesmişti. Düştüğü yerden başını kaldırıp kardeşine baktı. Cliff elinde bir hançer, öfkeyle üzerine yürüyordu. "Seni aşağılık herif! Seni şımarık, aşağılık herif! Birlikte kardeş gibi büyümemiş olsaydık şimdiye kadar çoktan testislerini kesmiş, onları kurutmak için dışarı asmıştım!"

Sean hızla ayağa fırladı. "Haydi devam et," dedi. "Yüzüme bir yumruk daha indir. Haklısın... hatalı davrandım. Ben aşağılık herifin tekiyim. Bana istediğini yapmaktan çekinme."

Cliff'in tıpkı onun söylediği gibi yüzüne yeni bir yumruk indirmemek için kendini zor tuttuğu belliydi. Genç adam başını iki yana salladı. "Lanet olsun," dedi öfkeyle. "Elle'in seni bırakıp gitmesine hiç şaşırmamak gerek. Neden ona ölmüş karından bahsettin ki sanki?"

"Bilmiyorum," diye bağırdı Sean. "Artık kendimi anlamakta zorlanıyorum!"

Cliff bu sözler onu şaşırtmış gibi kaskatı kesildi.

Aralarında uzun bir sessizlik oldu.

Nihayet Sean bir sandalyeye oturdu. "Bana yardım etmen için sana yalvarıyorum." Başını kaldırıp Cliff'e baktı. "Elle bir an önce eve geri dönmeli... Birileri onu cinayet ya da suça ortaklık gibi bir şeylerle suçlamayı düşünmeden... ya da Reed onu kendi elleriyle yakalamadan önce Sinclair'le evlenmesi gerek."

"Aslında onunla Sinclair değil, sen evlenmelisin," dedi Cliff sert bir sesle.

"Sonra da ikimizi birden darağacında sallandırsınlar! Kontes böyle bir manzarayla karşılaşmaktan... ne kadar hoşlanır, değil mi?"

"Sözlerimi bitirmeme izin vermedin. Koşullar farklı olsaydı ne istediğini umursamadan seni kendi ellerimle kiliseye götürürdüm." Cliff'in mavi renkli, güzel gözleri öfkeyle parladı. "Pekâlâ. Anlaştık. Hiç vakit kaybetmeden Rex ve Devlin'le irtibata geçeceğim. Eleanor'u bulmak için elimizden geleni yapacağız. Peki sonra ne olacak? Ya onu bulmak günler sürerse? Ya bu arada yakalanırsan?"

"Şu an mühim olan benim kaçışım değil."

Cliff gözlerini kısarak ona baktı. "Biliyor musun Sean, tıpkı ortaklaklam âşık olan bir adam gibi davranıyorsun."

isabellaswan

"Nereden biliyorsun?" dedi Sean bu sözleri duyar duymaz huzursuzlandığını hissederek. "Sen de bu hastalığa kapılacak kadar değiştin mi yoksa?"

Biraz neşelenmiş gibi duran Cliff gülümsedi. "Ben hayatım boyunca senin söylediğin gibi bir hastalığa yakalanacağımı sanmıyorum ama ağabeyin Devlin'in Virginia uğruna aptal bir âşığa döndüğüne ve kendi ağabeyim Tyrell'in de Lizzie için neredeyse koca bir kontluktan vazgeçtiğine şahit oldum. Sanırım artık bu hastalığa kapılmış bir adamı nerede görsem tanırım."

Şimdi herkese, özellikle de Cliff'e öfke duymaya başlayan Sean, "Ne düşündüğün umurumda bile değil," diye söylendi.

"Yine de bana katlansan iyi olur çünkü bir planımız var. Ben İngilizleri yanıltıp onları peşime taktığım sırada, sen Devlin'le birlikte uzaklara yelken açmış olacaksın."

"Senin bu işe bulaşmanı istemiyorum... Devlin'in de öyle. Ben başımın çaresine bakabilirim. Teşekkürler," dedi Sean ciddi bir ifadeyle. Ardından kapıya yöneldi.

Cliff hızla yolunu kesti. "İtiraz kabul etmiyorum. Bu işi tek başına halledemezsin."

Sean onun kolunu tuttu. "Bırak da gideyim, Cliff," diyerek onu uyardı. "Az önce bana vurmana izin verdim ama bil ki artık karşında o eski sessiz çocuk durmuyor."

Cliff bocaladı; belli ki ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Ardından kibarca kenara çekildi. "Nasıl istersen. Senden korkmuyorum ve senin hâlâ fedakâr bir centilmen olduğunu görebiliyorum. Eleanor'u bulduğumuzda sana nasıl ulaşabilirim?" Cliff bunları söyledikten sonra çalışma masasına gidip çekmecisinin kilidini açtı. Sean'a çift namlulu bir tabanca, içinde namlu temizleme çubuğu olan bir kese, kısa namlulu bir tüfek, çakmak taşı ve belinde duran hançeri uzattı.

isabellaswan

"McBane'in Rex ve Devlin'le beraber olduğunu söylemiştin, öyle değil mi?"

Cliff başıyla onayladı. "Sen henüz onunla tanışmadın. McBane ailemizden bir kadınla evli."

Sean bu sözlere neredeyse kahkahalarla gülecekti. "Aslında biz önceden tanışıyoruz ama o benim ismimi John Collins olarak biliyor. Bana ihtiyacın olduğunda McBane'e söyle. O beni bulacaktır."

"Bu iş her geçen dakika daha da ilginçleşiyor," dedi Cliff umursamaz bir alaycılıkla.

"Öyle olduğundan eminim." Sean duraksadı. "Sen sadece Elle'in güvende olmasını sağla yeter, Cliff. Bu konuda bana söz ver."

Cliff dikkatle yüzüne baktı. "Eleanor'un benim küçük kız kardeşim olduğunu unutuyorsun galiba. Elbette, onun güvende olmasını sağlayacağım. Bunu yapmak için gerekirse canımı bile veririm."

"Teşekkürler." Sean nihayet içinin rahatladığını hissetti.

Cliff ona sarıldı. "Lanet olsun, kendine iyi bak," dedi sert bir sesle.

Sean başını salladı ve oradan ayrıldı.

isabellaswan

Bölüm On Beş

Yüzbaşı Brawley kendini huzursuz hissediyordu. Amiri at arabasıyla yaptığı bir kaza sonucu öldükten sonra yerine kimse görevlendirilmediği için Limerick şehrindeki Kilraven Tepesi'ne konuşlandırılmış küçük garnizona neredeyse iki yıldır vekâleten o komuta ediyordu. Adare Kontu başkanlık görevinden çekilince onun yürüttüğü sivil hizmetler de Brawley'nin başına kalmıştı. Ama şimdi garnizondaki subaylar ona tamamen yabancıydı. Yeni gelen iki emir eri, eski personelinin giriş salonunda duran masalarına el koymuş, kendi odası da Albay Reed tarafından işgal edilmişti. İşin doğrusu Albay Reed görevini elinden almıştı.

isabellaswan

Brawley'nin masasında oturmakta olan Reed, Yüzbaşı'nın görmeye alıştığı ihtişamlı ve sabırsız bir hareketle bazı dosyaları gözden geçiriyordu. Brawley onun askerî birliklere verdiği emirleri içeren evrakları incelediğini biliyordu ama masanın tam ortasında Sean O'Neill'ın karakalemle çizilmiş bir resmi duruyordu ve bir diğeri de arkasındaki duvarda asılıydı. Herkes gibi Brawley de Kont'un üvey oğlunun bir an önce yakalanmasını istiyordu, özellikle de onun Leydi Eleanor'un hayatını tehlikeye attığından neredeyse emin olduğu için. Eleanor'un asla onun gibi bir caniyle kaçmayacağını biliyordu. O'Neill'ın onu bir şekilde kandırarak evleneceği adamı terk edip kendisiyle birlikte Adare'den kaçmaya ikna ettiğinde emindi.

Ama Reed boş zamanın tamamını O'Neill'ın resimlerine bakarak geçiriyordu. Brawley onun göğüs cebinde O'Neill'ın katlanmış bir resmini taşıdığını biliyordu. Albay'ın sabah sıraya girildiğinde ya da bir tatbikat sırasında bu resmi aniden cebinden çıkarıp gözlerini üzerine diktiğine şahit olmuştu.

Reed, Brawley'nin o güne dek gördüğü en soğuk, en parlak gözlere sahipti; gözlerinin bu özelliği O'Neill'ın resmine bakarken iyice belirginleşiyordu.

Brawley görevinin zorla elinden alınmış olmasından hiç hoşlanmamıştı ama bundan daha önemlisi Albay'ın böyle bir duygu yoğunluğu yaşaması onu rahatsız ediyordu. Reed, O Neill dosyasına olması gerekenden çok daha fazla ilgi gösteriyordu. Köylülerin ayaklandığı o uğursuz gece Reed'in birliği şehir garnizonunda görevliydi. Albay'ın askerleri ayaklanmayı bastırmayı başarmışlardı ama Darby'nin malikânesi yerle bir olmuş ve köydeki erkeklerin neredeyse tamamı öldürülmüştü. Olayla ilgili ilk rapor Reed tarafından hazırlanmış ve ayaklanmadan bir hafta sonra O'Neill'ı yakalayıp hapse attıran kişi de o olmuştu.

Şimdi de Sean'ı bir kez daha yakalama niyetiyle halihazırda görev yaptığı yerden yüzlerce kilometre uzaktaki Limerick'e gelmişti. Brawley bu takibin Albay için şahsi bir konu haline dönüştüğünden emindi.

Genç yüzbaşı onun bu hareketlerine bir tepki olarak ülkenin güneyine komuta eden Binbaşı Wilkes'a bir mektup yazmıştı. Mektupta sadece Reed'in bu takipteki mevcut rolünü soruyor, yeri gelmişken kendisine Albay'ın görev yaptığı yerden farklı bir bölgeye müdahale edebileceğinin bilgisinin verilmediğinden de bahsediyordu. Ancak bu mektubu hâlâ göndermemişti. Her yönüyle tam bir asker olan Brawley'nin içgüdüleri onu otoriteyi kabullenmeye ve emirlere itaat etmeye zorluyordu. Mecbur kalmadıkça Binbaşı'ya böyle bir mektup

isabellaswan

göndermek niyetinde değildi. Albay Reed'in eline kendisinden şüphe duymasına neden olacak bir delil vermek istemiyordu.

Reed başını kaldırıp açık mavi renkli, parlak gözleriyle ona baktı. "Ne oldu Brawley?"

"Birlikler Limerick'ten döndüler efendim. O'Neill şu an Limerick'teyse bile onu bulamadık. Her evi, her dükkânı, her ahırı tek tek aradık." Brawley bunu söylerken abartmamıştı. Her yeri didik didik arıyorlardı. Ona kalırsa O'Neill'ın Limerick'te olması mümkün değildi.

Reed sandalyesine yaslanıp yüzüne keyifsiz bir gülümseme yerleştirdi. "Demek O'Neill, Limerick'te değil. De Warenne'in gemisi o Adare'den kaçtıktan bir gün sonra yelken açtı. *The Fair Lady* dün gece yarısından beri Cork'un birkaç kilometre açığında demirli duruyor. Bence O'Neill şu an Cork'ta."

isabellaswan

Brawley içinde bir heyecan ürpertisi hissetti. "Efendim! Bir düzine asker toplayıp derhal Cork'a hareket etmek için izninizi alabilir miyim?"

"Alamazsın," dedi Reed ayağa kalkarak.

Brawley hem şaşırmış hem de hayal kırıklığına uğramıştı. "Leydi Eleanor'un hayatı tehlikede olabilir efendim. Sizin de bildiğiniz üzere ben O'Neill'ın onu rehin aldığına inanıyorum."

Reed onunla aynı fikirde olmadığını göstermek istercesine elini salladı. "Bundan şüpheliyim. Sen bile onun O'Neill'la kendi isteğiyle kaçtığını söylemiştin."

"Öyleymiş gibi görünüyordu," dedi Brawley huzursuzlanarak. "Ama Leydi Eleanor'u az da olsa tanırım. O biraz farklı biri bile olsa çok iyi bir kadındır efendim. O'Neill onu rehin tutmak için kendisiyle gelmeye ikna etmiş olabilir. Leydi Eleanor'un başına kötü bir şey gelmeden önce kurtarılması gerek."

"O'Neill'ı yakaladığımızda onu da kurtarmış olacağız." Reed, Brawley'nin yanına gidip onun omzunu tuttu. "Cork'ta, De Warenne'in gemisini takip eden casuslarım var Yüzbaşı. Sean O'Neill'ın onun için hazırladığım tuzağa düşeceğinden emin olabilirsin."

Brawley onun alev alev yanan gözlerine baktı ve ürperdi.

Tam o sırada kapıya vurulunca her ikisi birden o tarafa döndü. Kapıda koştuğu için kıpkırmızı olmuş ve kan ter içinde kalmış genç bir adam duruyordu. Adamın üzerinde üniforma yoktu ama yüzü Brawley'ye tanıdık gelmişti. Reed ona içeri girmesini işaret etti. "İçeri girin Çavuş Lewes. Neler öğrendiniz?"

Lewes hızla odaya girdi. "O'Neill gün doğarken *The Fair Lady*'ye bindi Albayım. Yaklaşık yarım saat De Warenne'le görüştü."

Reed kaşlarını kaldırdı ve gülümsedi. "İyi iş çıkardınız Çavuş! Peki O'Neill şimdi nerede?"

Lewes ona ne cevap vereceğini bilemedi. "Bilmiyorum efendim."

Reed'in yüzündeki gülümseme bir anda kayboldu. "Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"O'Neill gemiden ayrılır ayrılmaz size haber vermek üzere görev yerimi terk ettim efendim. Bana verilen emir bu şekildeydi."

"Seni kahrolasıca aptal," diye bağırdı Reed.

Lewes'in beti benzi attı.

"Sana verilen emir onun nerede saklandığını bulmak ve bunu bana bildirmekti," dedi şimdi öfkeden kıpkırmızı olan Reed. "Yerine kim bakıyor?" diye sordu. "Yoksa *The Fair Lady* de limandan ayrıldı mı?"

"Gemiyi John Barret izliyor efendim."

"Görevden alındın," dedi Reed ona sert bir sesle.

Brawley şahit olduğu bu gelişme karşısında hayrete düşmüştü. Reed'in Cork'ta Cliff de Warenne'in takip eden casusları olduğunu bilmiyordu. Belli ki Reed onu bu konuda bilgilendirmek istememişti.

isabellaswan

ve genç subay, amirine neyi neden yaptığını soracak bir konumda olmadığı için tekrar huzursuzlanmaya başladı. "Ben Cork'u, şehrin etrafını, belediye başkanını, meclis üyelerini ve bazı sakinlerini çok iyi tanırım efendim. Cobh'u da öyle."

"Bunun farkındayım Yüzbaşı. Dosyanı defalarca gözden geçirdim."

Brawley bu yorumun ne anlamına geldiğinden emin olamadan sessiz kaldı. O bu görevin üstesinden başarıyla gelebilir ve O'Neill'm nerede saklandığını çoktan bulmuş olabilirlerdi. Ama Albay, O'Neill'ı onun yardımı olmadan yakalamak istiyor ya da en azından öyleymiş gibi davranıyordu. Ama bunu neden yapıyordu? Bu bir gurur meselesi mi, yoksa başka bir şey miydi?

Reed soğuk bir tavırla, "Kasabada başka adamlarım da var," dedi. "O'Neill'a en başta İrlandalı bir direnişçinin yardım ettiğini duydum ve dün içlerinden birini casusum olmaya ikna ettim. Şimdi direnişçilerin arasında bir hain var Yüzbaşı. O'Neill kalleş dostlarından biriyle tekrar irtibat kurduğu anda bundan bizim de haberimiz olacak."

"Efendim," dedi terlemeye başlayan Brawley.

Reed kaşlarından birini yukarı kaldırıp onun söyleyeceklerini duymayı bekledi.

"Ya O'Neill bu defa bir direnişçiyle irtibata geçmenin tehlikeli olacağını düşünürse?"

"Böyle bir durumda kardeşinin yardımına ihtiyaç duyacaktır. Senin, elde ettiğimiz bu yeni bilgiler doğrultusunda bir grup askerle birlikte Cork'a doğru yola çıkacak olmanın sebebi de bu zaten. Şehrin dışına kamp kurabilirsiniz. Yanına birkaç adam alıp *The Fair Lady'nin* takibini yapacaksın. Yeni casusumuza da haber göndereceğim. Her koşulda O'Neill'm yerini mutlaka tespit edeceğiz."

"Emredersiniz efendim," dedi Brawley nihayet harekete geçtikleri için rahatlayarak. Artık Eleanor de Warenne'in sağlıklı olduğunu ve

isabellaswan

üvey kardeşinin askerlerin elinden kaçmak için ondan faydalanmayı düşünmediğini ummaktan başka yapabileceği bir şey kalmamıştı.

"Sana verdiğim emir geçerlidir. O'Neill'ı ölü ya da diri mutlaka yakalayın. Bu defa asılacağı için onu öldürmenizde bir sakınca yok."

"Emredersiniz efendim."

"Ayrıca elinize fırsat geçerse kadını da yakalayın."

Brawley irkildi. "Anlayamadım efendim?"

"Leydi de Warenne'in, O'Neill'dan farklı bir yerde olduğunu öğrenirseniz onu yakalayıp derhal bana getirin. Bize işimize yarayacak bilgiler verebilir."

Brawley'nin duyduğu endişe iyice artmıştı. "Emredersiniz efendim."

Reed onun endişelendiğini fark etmiş olmalıydı çünkü eğleniyormuş gibi bir hali vardı. "Sakin olun Yüzbaşı. Eğer haklıysanız Leydi Eleanor'un benden çok bir kanun kaçağı olan üvey erkek kardeşinden korkması gerekir. Ayrıca onu yalnız bulabileceğinizden de şüpheliyim." Albay'ın gözleri parladı.

Brawley onun bu sözlerinin altında gizli bir anlam olduğunu biliyordu ama bunun ne olduğunu anlayamamıştı.

Sean odasına çıkan merdivenlerin hemen başındaki bina kapısından içeri girerken en azından artık silahlı olduğunu düşündü. Duyduğu endişe yüzünden kendini hâlâ berbat hissediyor ve Eleanor bulunana dek de böyle hissetmeye devam edeceğini biliyordu. Elle'in kalbi kırılmıştı ve öfkeliydi. Ayrıca çok da inatçıydı. Ona geri dönmek gibi bir niyeti yoktu. Öyle olsa o ana dek çoktan geri dönmüş olurdu.

Üvey kardeşleri ve Devlin onu her yerde didik didik arayacaklardı. Elbette, kısa zamanda bulunacaktı. Sean karanlıkta merdivenleri tırmanmaya başladı. O da Elle'i aramaya devam edecekti ama şimdi biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı.

isabellaswan

Merdivenleri tırmanmaya devam ederken aniden durdu. Bakışları sahanlıktaki gölgeleri delip geçti ve daha önce orada olmayan bir kumaş yığını fark etti. Bu kumaş parçalarının giyim eşyası olmaktan çok daha fazlasını ifade ettiklerini anladığı anda, "Elle!" diye haykırdı.

Duvarın dibinde iki büklüm olmuş halde titreyerek yatan Elle ona baktı. Sean yanına diz çöküp ona elini uzattığında sırılsıklam olduğunu fark etti. Eleanor irkilerek onu itti.

"Benim," dedi Sean çabucak. Az önceki itirazına aldırmadan onu kollarının arasına aldı. Elle'in ıslak teni insanın dehşete kapılmasına neden olacak kadar soğuktu.

Eleanor onu kendinden uzaklaştırdı. "Kapı kilitli," dedi boğuk bir sesle.

Sean yerde diz çökmeye devam ederek onun yüzüne baktı. Gözlerinde gördüğü katıksız acı yüreğini burkmuştu. Elle onun yaptıklarından dolayı hâlâ perişan bir halde olmasına rağmen kendisine geri dönmüştü.

isabellaswan

"Biliyorum. İngilizlerin burayı bulabileceklerini düşünerek kapıyı açık bırakmak istemedim. Seni bir an önce ısıtmalıyız," dedi hızla ayağa kalkarak. Anahtarı deliğe sokmaya çalışırken elleri titriyordu. Elle geceyi yağmur altında mı geçirmişti? Neden kendine sığınacak bir yer bulmamıştı!

"Sadece Saphyr'i almaya geldim. Eve geri dönüyorum," dedi Eleanor güçlükle duyulacak kadar kısık bir sesle.

Sean ona doğru döndü. Genç kadın dizlerini göğsüne çekmiş bir halde hâlâ yerde oturuyordu. Ayakları kirlenmişti ve Sean birinin kanamakta olduğunu fark etti. Elle suçlayan gözlerini üzerine dikmiş ona bakıyordu.

Sean ona neden evlendiğini bir şekilde açıklaması gerektiğini biliyordu ama bunun hakkında konuşmak şöyle dursun bu evliliği düşünmek bile ona bu kadar acı verirken bunu nasıl yapacaktı?

Hem bu açıklamayı yapması ne işe yarayacaktı? Eleanor'un gözleri ihanetini affetmediğini ve asla da affetmeyeceğini söylüyordu. "Önce kurumalısın. Sana eve kadar eşlik edecek birini buldum; atla tek başına seyahat edemezsin."

Eleanor omuzlarını silkti.

Sean biraz duraksadıktan sonra ona elini uzattı.

Eleanor yüzünü çevirdi. Ucu zaten pembeleşmiş olan burnu şimdi kıpkırmızı olmuştu.

"Elle... Eleanor. İzin ver de ayağa kalkmana yardımcı olayım."

Eleanor ona cevap vermeden tek başına ayağa kalktı. Bunu yaparken yüzünü buruşturmuştu.

Sean kalbinin şimdi daha büyük bir telaşla çarpmaya başladığını hissederek hızla kapıyı açtı ve doğrudan sobanın yanına gitti. Kulaklarını dört açıp Eleanor'un ne yapacağını duymaya çalışarak ateşi yakmaya koyuldu. Eleanor odaya girip bekledi ve Sean onun kapıyı kapadığını duymadı. Hareket ettiğini de duymuyordu. Ateş çatırdamaya başladığında sobanın kapağını kapatıp ayağa kalktı. Yavaşça Eleanor'a baktı ve midesinin kasıldığını hissetti.

Eleanor boğulmaktan son anda kurtulmuş gibi görünüyordu. Sean üzerindeki kombinezon ve gömleğin ıslanıp şeffaflaşarak göğüslerine yapıştığını görmezden gelmeye çalıştı. Kanayan ayağına bakmak üzere bakışlarını daha aşağılara çevirdi ama gözleri ıslak kumaşın altında duran uzun bacaklarına takılmıştı.

Gördüğü manzaranın etkisiyle sarsılarak bakışlarını hızla ayaklarına çevirdi. "Ayağına ne oldu?"

Eleanor omuzlarını silkti ve topallaya topallaya odanın karşı tarafına doğru yürümeye başladı.

isabellaswan

Sean onun doğrudan yatağa girmek üzere olduğunu fark ederek yanına gitti ve kolunu tuttu. "Önce üzerindeki ıslak giysileri değiştirsen iyi olur."

Eleanor altın rengi gözleriyle ona baktı. "Ben aynı fikirde değilim. Sen bu odada olduğun sürece bunu asla yapmam."

Sean bu şüpheyi, bu güvensizliği sonuna dek hak ediyordu. Ancak yine de kendini perişan hissederek onun yüzüne baktı çünkü Eleanor hayatında ilk defa kendisine güvenmiyordu.

Eleanor da kin, acı ve şüphe dolu gözlerle ona bakıyordu. "Belki de Kate'i ziyaret etsen iyi olur. Böylece beni yalnız bırakmış olursun."

Onun bu sözleri Sean'ın yüreğine bir bıçak gibi saplandı. Ona Kate'le arasında düşündüğü gibi bir şey olmadığını söylemeyi istedi ama bunu yapmak yerine, "Koridorda bekliyorum," dedi ve odadan çıkmak üzere yavaşça kapıya doğru yürüdü. Dışarı çıkmadan önce durup ona baktı ama Eleanor yerinden bile kıpırdamamıştı. Sean onun ağladığını fark etti.

isabellaswan

Nihayet Elle'in kalbini kırmayı başarmıştı. İçinde bu kalbi bir daha asla kazanamayacağına dair berbat bir his vardı.

Odadan dışarı çıkıp kapıyı kapatırken hissettiği ani paniği bastırmaya çalışıyordu. Böyle olması gerekiyor diye geçirdi içinden öfkeyle. Eleanor eninde sonunda toparlanacak ve kalbini Sinclair'e verecekti. Arkasını dönüp duvara öyle sıkı bir tekme indirdi ki hissettiği acı dizine kadar yayıldı. Ancak hâlâ sakinleşip rahatlayamamıştı. En sonunda Eleanor'la aralarındaki her şey bitmişti.

Yeterince zaman geçtiğine karar verince kapıyı tıklattı ama cevap veren olmadı. Başını uzatıp dikkatle içeri baktı. Odadaki yedek takım elbise tekrar duvara asılmıştı ve Eleanor battaniye sarılmış bir halde yatakta yatıyordu. Sean üzerinde suyla karışmış kan lekeleri olan gömleğinin yerde durduğunu gördü ve onun yaralarını temizlemiş olduğunu anladı.

İçeri girip kapıyı arkasından sürgüledi.

"Ateşin karşısına geçsen iyi olur," dedi Eleanor'a ama sonra onun battaniyenin altında çırılçıplak yattığını düşünerek bunun hiç de iyi bir fikir olmadığına karar verdi.

Eleanor ona cevap vermemişti.

Sean onun sağlığından endişe duyduğu için yanma gitti. Eleanor ya uyuyordu ya da uyuyormuş gibi yapıyordu ama şiddetli bir titreme nöbetine tutulmuştu. Sean bir an ne yapacağını bilemeyerek bocaladı. Eleanor'un ısınmak için tek bir battaniyeden çok daha fazlasına ihtiyacı vardı ve onun yaralı ayağının ne durumda olduğunu da görmek istiyordu. Öte yandan onun kendisinden nefret ettiğini de biliyordu. "Elle?"

Cevap gelmedi ve Sean onun her şeye rağmen derin bir uykuya dalmış olduğunu düşündü.

Bütün geceyi kalbi kırık ve yapayalnız bir halde şehrin caddelerinde dolaşarak geçirip geçirmediğini merak ederek yanına oturdu. Bunun için kendini asla affetmeyecekti. Hayatta en fazla değer verdiği insanı incitmişti.

Kız kardeşime âşık mısın?

Bu onu kapana kıstırmak için sorulmuş bir soruya benziyordu. Sean bu tuzağa düşmeyecekti. Onun ne hissettiğinin bir önemi yoktu. Birden Eleanor'un elini avucunda tuttuğunu fark etti. Genç kadının eli buz gibi soğuktu.

Artık daha fazla dayanamadı. Ayağındaki çizmeleri çıkarıp battaniyenin altına girdi ve onu kollarının arasına aldı.

Eleanor'un teni bir bez bebeğinki kadar yumuşak ve buz gibi soğuktu.

Buna kendisi sebep olmuştu. "Üzgünüm, Elle." Sean uzanıp onun yanağını öptü ve ağlamaya başladı. "Eve gelir gelmez sana Peg'den söz

isabellaswan

etmeliydim... Korkuyordum. Onunla evlendiğim için benden nefret edeceğini biliyordum... Oysa ben onu asla sevmedim."

Ona öylesine sıkı sarılmıştı ki genç kadının vücudunun tamamı kolları ve bacakları tarafından sarmalanmış, yüzü omzuna yaslanmıştı. Sean onun yüzünü görebilmek için başını kaldırdı. Eleanor'un kirpikleri titredi. Ona bakmak Sean'ın kalp atışlarını hızlandırmıştı. Öylesine güzel, öylesine güçlü ve cesurdu ki. Sean çenesini onun başına yasladı. "Peg'i nasıl sevebilirdim ki? Ben seni seviyorum." Bunun için çok geç kalmış olsa da dudaklarından dökülen bu sözlerin doğru olduğunu anlamıştı.

Eleanor'a daha da sıkı sarılıp gözlerini kapadı ve nihayet duygularını tanıyıp anlamlandırmaya zaman ayırdı. Hissettiği duyguların gücü ve yoğunluğu onu şaşırtmıştı.

Eleanor'u sevmeye cesaret edebildiği takdirde neler olacağını biliyordu. Tıpkı Peg gibi onun da acı çekmesine sebep olacaktı. O ölüme mahkûm bir adamdı. Yüreğinin asla sahip olamayacağı ve sahip olmayı da hak etmediği bir şeyi arzulaması dışında değişen hiçbir şey olmamıştı.

"S... Sean? Ü... ü... üşüyorum."

Bakışları buluştuğunda kaskatı kesildi. Eleanor'un gözleri kayıyor, bakışlarını odaklamakta güçlük çekiyordu.

Sean ona gülümsemeye çalıştı. "Biliyorum. Birazdan ısınacaksın. Isınacak... ve güvende olduğunu hissedeceksin. Söz veriyorum."

Eleanor'un dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve Sean gözlerinin bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü bir güvenle dolduğunu fark etti. "Güvendeyim," diye fısıldadı onun çenesini öperek.

Sean yine kaskatı kesilmişti ama bu defa söz konusu olan vücudunun farklı bir uzvuydu. Kendine Eleanor'un halüsinasyon görmüyorsa bile yarı uykuda ya da belki de hasta olduğunu hatırlattı. Aslında Eleanor ondan nefret ediyordu. Az önce gözlerinde gördüğü

isabellaswan

güven ise bir daha asla sahip olamayacağı ve zaten sahip olmayı da hiçbir zaman hak etmediği ayrıcalığın acımasız bir hatırasıydı. İçinde bulundukları durum bunun en güzel ispatıydı.

O bunları düşünürken Eleanor'un soğuk elleri ani bir hareketle gömleğinden içeri kaydı ve göğsüne dokundu. Genç kadın içini çekerek tenini ve meme uçlarını okşamaya başladı.

Sean onun bileğini tutup daha ileri gitmesine engel oldu. Mantığı ona şeytana uymadan önce yataktan kalkması gerektiğini söylüyordu çünkü Eleanor'un çırılçıplak yattığını, vücudunun bazı yerlerinin yumuşak bazı yerlerinin de kaslı olduğunu ve baştan çıkarıcı bir şekilde birbirlerine sarıldıklarını her duyusuyla hissedebiliyordu. Sonra birden Eleanor'un vücudu gevşeyiverdi.

Sean afallayarak onun bu defa derin bir uykuya daldığını ve artık titremediğini fark etti. Biraz sarsılmış da olsa rahatlayarak iç geçirip onu kendine doğru çekti ve az önce sahip olduğunu keşfettiği duyguları düşünüp bu keşfin heyecanının içine dolmasına izin vererek başını öptü. Ona ne zaman âşık olduğunu bilmiyordu ama Eleanor tanıştıkları günden beri hayatının anlamıydı. Farklı bir hayat süren farklı bir adam olsaydı yüreğine dolan bu heyecanın mutluluk ve umudun bir karışımı olduğunu söyleyebilirdi. Artık bu konuyu daha fazla düşünmemeye karar verdi. Bir mucize yaşıyormuşçasına şaşkındı ve içinde bulunduğu anın tadını çıkarıp onu mümkün olduğunca uzatması gerektiğini biliyordu.

Gerçekler biraz daha bekleyebilirdi.

Sean yeni bir gün daha doğarken asla paylaşamayacakları gelecekle ilgili gerekli düzenlemeleri yapmak üzere yataktan sessizce kalktı.

Eleanor uyandığında kısa bir an için nerede olduğunu hatırlayamadı.

Güneş ışıkları içinde sadece birkaç parça eşya olan küçük bir odayı aydınlatıyor, teneke bir lavabonun yanında duran dökme

isabellaswan

demir sobanın içindeki ateş çatırdıyordu. Üzerinde bir yastık ve bir çarşafla birlikte ince ve sert bir battaniyenin olduğu tek kişilik bir yatakta uzanmıştı.

Sonra birden Sean'ı gördü.

Sean kolları soba için getirdiği odunlarla tıka basa dolu bir halde kapıdan içeri giriyordu.

Eleanor o an Sean'ın eve geri döndüğünü ve kendisinin de Peter Sinclair'i düğün öncesinde terk ettiğini hatırladı. Cork'ta, askerlerden saklanıyorlardı ve Sean, ismi Peg olan başka bir kadınla evlenmişti.

Böyle bir şeyin mümkün olamayacağı hissinden bir kez daha kurtulmaya çalışarak yavaşça doğruldu ve battaniyeyi boğazına kadar çekti. Daha önce hiç bu kadar yoğun bir acı duyduğunu hatırlamıyordu.

Sean artık ona ait değildi ve hiçbir zaman da olmamıştı.

"Bana neler oldu? Kıyafetlerim nerede?" diye sordu. Sesi kendi kulağını bile tırmalayacak kadar çatallıydı.

isabellaswan

Sean ona bakmamaya özen göstererek elindeki odunları sobanın yanında duran hasır sepetin içine bıraktı. "Benden kaçtın." Bu defa yüzünde sert ve gergin bir ifadeyle ona bakıyordu. "Sonra da sırılsıklam olmuş ve soğuktan donmuş bir halde geri döndün."

Eleanor birden geceyi sırılsıklam olmuş bir halde titreyerek bir kapı aralığında geçirdiğini ve bugüne dek hissettiği her şeyi bastıran kayıp duygusunun etkisiyle hıçkıra hıçkıra ağladığını hatırladı.

Sean karşısında durmuş ona bakıyordu. "Sana giyecek düzgün bir şeyler getirdim." Üzerinde Amerikan bezinden bir elbise, iç çamaşırları, bir manto ve bir başlık olan duvardaki askılığı işaret etti.

Eleanor önce onun cebinde para kalıp kalmadığını merak etti sonra onun için endişelenmekten vazgeçti. O bir haindi; sadece yasalara karşı çıkmakla kalmamış kendisine ve ilişkilerine de ihanet etmişti. Bunu asla unutmayacaktı.

"Sanırım sana elbiseler için minnettar olduğumu söylememi bekliyorsun." Hissettiği kırgınlığın sesine yansıdığını biliyordu.

"Bana herhangi bir şey için... borçlu değilsin," dedi Sean sert bir sesle ve göz göze geldiler. Kıpkırmızı olan genç adam bir kez daha başını çevirdi.

"Elbette değilim," dedi Eleanor üzerindeki battaniyeyi göğüslerine bastırarak. Tersine Sean'ın kendisine borçlu olduğu pek çok şey vardı ve onun başka bir kadını tercih etmiş olmasının etkisinden asla kurtulamayacaktı. Günün birinde kalbinin iyileşip eski haline dönüp dönemeyeceğini merak etti. Bundan hiç umudu yoktu.

"Pantolonum nerede?" diye sordu suratını asarak. Aslında Sean'ın getirdiği temiz iç çamaşırlarını ve elbiseyi giymek istiyordu ama bunu ona asla söylemeyecekti.

Sean askılıktaki kadın giysilerini alıp ona uzatarak, "Pantolonunu yaktım," dedi sessizce.

"Bunu nasıl yaparsın!" diye bağırdı Eleanor öfkeden çılgına dönerek. "Ben pantolonumu geri istiyorum!"

Sean irkildi ve gözlerinde onun biraz kaçık olduğunu fark etmiş gibi temkinli bir ifade belirdi. "Artık pantolonun yok. Sürekli erkek kıyafetleri içerisinde... dolaşamazsın. Eve döndüğünde Tyrell'i kandırıp... onun giysilerini alacağından eminim."

Kullanılıp atılan bir eşya olarak eve döndüğünde. O Sean için bunu ifade ediyordu; çöpe atılması gereken kullanmış bir eşyaydı. Oysa Peg'i bu şekilde kullanmamıştı.

"Ben dışarıda bekliyorum," dedi Sean birden.

"Ah, evet Kate'le birlikte! Bu giysileri de Kate'den mi aldın?" Eleanor iyice öfkelenmişti.

"Onları bir dükkândan satın aldım," dedi Sean dikkatli bir şekilde.

isabellaswan

"Halbuki Kate'in elbiseleri tam bana göreydi! Çünkü benim ondan hiçbir farkım yok, öyle değil mi? Bir hizmetçiden, bir sütçüden ya da bir çiftçinin kızmdan hiçbir farkım yok. *Bir fahişeden* farksızım."

Sean'm yüzü bembeyaz oldu. "Tanrı aşkına yapma," dedi sert bir sesle.

"Neyi yapmayayım? Bana, birlikte büyüdüğümüz zamanlar ahıra götürdüğün o fahişelerden farksız davrandığını söylemeyeyim mi?" Eleanor'un gözleri acı dolu bir öfkenin yaşlarıyla dolmuştu. "Ne cüretle benim pantolonumu yakarsın!"

Sean derin bir nefes aldı. "Üzgünüm. Her şey için üzgünüm. Sen ne bir çiftçinin kızı ne de bir fahişesin. Beni sevdiğini biliyorum... Ben aşağılık herifin tekiyim. Seni kullandım ve bunun bir özrü olamaz." Bunları söyledikten sonra odadan çıkmak üzere arkasını döndü.

Eleanor hem çarşafı hem de battaniyeyi vücuduna dolayarak yataktan kalktı. "Ben seni sevmiyorum!"

isabellaswan

Bu sözlerle afallayan Sean kaskatı kesildi ve ona doğru döndü.

"Sen, ben henüz küçük bir çocukken de çapkındın ve bunu en iyi ben biliyordum. Hâlâ o günlerdeki gibi çapkın ve aşağılık bir adam olmayı sürdürüyorsun! Sen bir *düzenbazsın* Sean, *yalancı, düzenbaz ve zavallı bir adamsın!*"

Sean yerinden kıpırdamadı. Hiçbir şey söylemedi. Öylesine hareketsiz duruyordu ki görenler onun yakışıklı bir erkeği tasvir eden taştan oyulmuş bir heykel olduğunu düşünebilirdi.

"Haydi, kendini savunsana!" diye haykırdı Eleanor öfkeden titreyerek.

Sean olumsuz anlamda başını salladı.

Eleanor hiç düşünmeden onun tamamen solgun ama bir o kadar da yakışıklı yüzüne tüm gücüyle bir tokat indirdi.

Sean irkildi ama onun dışında tamamen tepkisizdi.

"Bir yanlış anlaşılma olmasın diye tekrar söyleyeyim; artık senden nefret ediyorum."

Sean başını salladı ve odadan dışarı çıktı.

Eleanor, Sean'ın peşi sıra limana doğru yürürken geniş kenarlı başlığını mümkün olduğunca aşağı indirerek başını ve yüzünü gizlemeye çalıştı. Sean tanınmamak için, bir önceki kralları hâlâ hayattaymış gibi yaşlı ve modadan anlamayan erkeklerin kullandığı türde pudralı bir peruk takmıştı.

Eleanor kendini hiç bu kadar hüzünlü hissettiğini hatırlamıyordu ama artık istediği tek bir şey vardı; eve geri dönmek. Sean, Cliff'in onu gemiyle Limerick'e götüreceğini söylemişti. Karadan gitmek çok daha kısa sürerdi ama Eleanor, Sean'la ne bu konuyu ne da başka herhangi bir şeyi konuşmak istemiyordu. Sean da onunla aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu ve son tartışmalarından sonra yaptıkları plan hakkında birkaç kelimeden fazlasını konuşmamışlardı. Sean biraz telaşlı gibiydi ve Eleanor elinde olmadan bunun nedenini merak etti. Askerler onun izini bulmuş olabilirler miydi?

Sağa sola sallanan çeşitli boyut ve şekillerdeki gemilerle birlikte rıhtım göründü. Eleanor biraz uzağa demirlemiş olan *The Fair Lady*'yi hemen tanımıştı. İngiliz donanmasına ait bir başka gemiyi ve direğine çekilmiş bayrağı görünce irkildi. Güvertesinde dolaşan birkaç İngiliz askeri dışında gemi tamamen sessiz ve neredeyse terk edilmiş gibiydi.

İçinde İngiliz denizcileri görmenin verdiği yeni bir gerginlik hissederek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Cliff neden beni eve götürmek yerine seni buradan uzaklaştırmıyor? Belli ki siz ikiniz çoktan bir araya gelip plan yapmışsınız." Bunları söylerken Sean'ı gözlerine bakmaktan kaçınmıştı.

isabellaswan

"Cliff seni eve götürecek. Onunla bu şekilde anlaştık," dedi Sean kararlı bir tavırla. Eleanor bir zamanlar sırılsıklam âşık olduğu bu adamla konuşmakta zorlanıyordu. Şu an istediği tek şey ondan kaçmak ve onu bir daha asla görmemekti ama bu yine de onun asılmayı hak ettiği anlamına gelmiyordu. Gözlerini karşılarında duran manzaradan ayırmadan, "Sakın beni yanlış anlama," dedi kaba bir sesle. "Ben de bir an önce eve dönmek istiyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum. Ama eve kara yoluyla gitmeye karar verdim. Cliff seni gemisiyle buradan uzaklaştırabilir." Nihayet dönüp onun yüzüne baktı.

"Sen Cliff'in gemisine biner binmez... ben başka bir gemiye yer ayırtacağım." Sean artık daha sakin bir sesle konuşuyordu ama daha önce sesi hiç bu kadar duygu dolu olmamıştı. Bu bir çeşit yalvarma mıydı?

Eleanor yüzünün kızardığını hissetti. "Ülkeden ayrıldıktan sonra," dedi inanarak, "ne yapacağın umurumda bile değil. Ama şimdi etrafta askerler var. Ben eve at arabasıyla giderim."

isabellaswan

Sean sorgulayan gözlerle yüzüne baktığı için başını öne eğmek zorunda kalmıştı. "Bunu tartışacak kadar zamanımız yok... Her şeyi önceden planladık. Cliff senin güvende olmanı sağlayacak."

Eleanor dudaklarından dökülen kelimelere engel olamadı. "Peki senin güvenliğini kim sağlayacak Sean?" Ses tonu onunla bu konuda tartışmaya hazır olduğunu söylüyordu.

"Daha önce benden nefret ettiğini söylüyordun," dedi Sean usulca.

Aralarında uzun süren, gergin bir sessizlik oldu. "Senden nefret ettiğim doğru... ama bu ölmeni istediğim anlamına gelmiyor," dedi Eleanor nihayet.

Sean birden, "Beni asla affetmeyeceksin değil mi?" diye sordu.

Eleanor daha fazla dayanamayıp onun acı dolu gözlerine baktı. Tir tir titriyor olmasına rağmen kendini toparlamayı başardı. "Hayır."

"Ben de öyle tahmin etmiştim zaten," dedi Sean.

Eleanor, Connelly'nin eşine ait olan yumuşak, yünlü bir pelerine sarınmış bir halde arabanın arkasında tek başına oturuyordu. Ruhtında çok fazla asker olduğu için Cliff'in gemisine binmeyi başaramayınca her şeye rağmen eve at arabasıyla dönmek zorunda kalmıştı. Tek bir atla çekilen üstü açık bir arabadaydı ve güneşli bir gün olmasına rağmen dışarıda insanın iliklerine işleyen soğuk bir hava vardı. Eleanor titriyordu ama teninde hissettiği soğuğun buz tutmuş kalbinin yanında lafı bile olmazdı. Connelly onu Adare'ye götürmeyi teklif etmişti ve nihayet eve geri dönüyordu. Hiçbir şey düşünmeyip hiçbir şey hissetmemeye çalışsa da bunu başarmak çok zordu. Sean O'Neill'ı bir daha asla göremeyecekti.

Hayatı nasıl bu noktaya gelmişti?

Şimdi tek yol arkadaşı Sean'la bir ömür boyu paylaştıkları hatıralardı. Ama artık bütün umudunu yitirmiş olduğu için keyifli ve mutlu anıları düşünmek bile ona acı veriyordu.

Hayatları Sean'ın yıllar önce Askeaton'dan ayrılıp onu kuzeye, başka bir kadının hayatına ulaştıran yolu seçmesiyle farklı yönlere sapmıştı. Kaderin küçük bir oyununun onları bir araya getirmesi ne kadar da tuhaftı. Şimdi aldığı her nefesle, bu defa daha büyük adımlarla tekrar birbirlerinden uzaklaşıyorlardı. Artık kader onlar için mucizeler yaratmayacaktı. Yolları bir daha asla kesişmeyecekti. Sean'ın ona yaptığı bunca şeyden sonra bu gerçeğin Eleanor'un canını acıtmaması gerekirdi. Ama, yüce Tanrım, nasıl da canı yanıyordu.

Eleanor içinin acıyla dolduğunu hissederek ürperdi. Zamanın her yaranın ilacı olduğu söylenirdi ama o kendi yaralarının asla iyileşmeyeceğini biliyordu. Nefret bir çeşit kaçış yoluydu belki ama o Sean'dan asla gerçek anlamda nefret edemezdi. İçindeki öfkeye

isabellaswan

mümkün olduğunca uzun bir süre dört elle sarılacaktı ama kalbi ona bunun da gerçek bir öfke olmadığını söylüyordu.

Öylesine üzgündü ki.

O bunları düşündüğü sırada Connelly yüzünde gergin bir ifadeyle omzunun üzerinden arkasına baktı.

Eleanor dehşetle ürperdiğini hissetti. O da dönüp arkaya baktı.

Etrafı, arkalarında hızla onlara doğru yaklaşmakta olan bir grup atlının olduğunu haber veren bir toz bulutu kaplamıştı.

Bunu Connelly de fark etti. "Sanırım misafirlerimiz var Leydim. Bu büyük ihtimalle kiralık bir arabadır ama yine de belli olmaz. İçindekiler katil, hırsız ya da daha kötüsü olabilir."

Daha kötüsü derken elbette İngiliz askerlerini kastediyordu. Eleanor, Sean'la kaçtığından beri ilk defa içinde bulunduğu durumun ciddiyetini idrak etmeye başlamıştı. O bir anlamda Sean'ın kaçışına yardım etmiş sayılırdı. Yine de hâlâ hiçbir subayın kendisini böyle bir şeyle suçlamaya cesaret edemeyeceğinden emindi. Ne de olsa o Adare Kontu'nun kızıydı.

Eleanor arabanın kapısına sıkı sıkı tutundu. Connelly arabayı yavaşlattı. Az önceki bulutun yerini sadece bir tanesi dışında hepsinin üzerinde Light Dragoons birliğinin mavi üniforması olan yarım düzine asker almıştı. Kırmızı üniforma içindeki diğer subay da Yüzbaşı Thomas Brawley'den başkası değildi.

Eleanor askerleri görür görmez Sean adına endişelenmişti ama onun yaptığı planın detaylarını bilmediği için içi rahattı. Titrediğini hissederek askerleri Sean'ın günlerce önce ülkeden ayrılıp uzaklara doğru yelken açtığına ikna etmesi gerektiğini fark etti. O an içindeki nefretin yerini hayatı boyunca tanıyıp sevdiği adamı korumak için duyduğu ateşli ve kararlı bir istek almıştı. "Biz *yanlış* bir şey yapmadık," diye fısıldadı Connelly'ye kısık bir sesle.

isabellaswan

Connelly'nin yüzü bembeyazdı. "Gerçek kimliğimi öğrenirlerse beni asarlar."

Eleanor'un zihninde çeşit çeşit bahane ve açıklamalar dolaşıyordu. Sean'ı günlerdir görmemişti. O ülkeden hemen ayrılmış, kendisi de hastalandığı için mecburen bir süre daha Cork'ta kalmıştı. "İzin ver de onlarla ben konuşayım," dedi Connelly'ye.

Brawley atıyla ona doğru yaklaştı. İçinin rahatladığını açıkça belli edecek şekilde, "Leydi de Warenne!" diye haykırdı.

Eleanor güçlükle de olsa ona gülümsemeyi başardı. "Yüzbaşı."

Brawley hemen atından indi ve Eleanor'u baştan aşağı süzdü. Bakışları cüretkâr değil sadece görevini yaptığını gösterecek şekilde duygusuzdu. "İyi misiniz?"

Eleanor onun kendisi için endişelendiğinin farkındaydı ama askerlerin bir ihanet neticesi peşine takılmış olmalarından da kaygı duyuyordu. Connelly'ye baktı ama aralarında gerçekten bir hain varsa bunun korkudan beti benzi atan bu adamcağız olamayacağından emindi.

isabellaswan

Şimdi kıvrak zekâsından sonuna dek faydalanmasının tam zamanıydı ve Brawley'nin onun için duyduğu endişeyi de kendi yararına kullanabilirdi.

Elini ona doğru uzattı. Ne yazık ki hâlâ tir tir titriyordu. Gözlerinin yaşlarla dolmasına izin vererek, "Büyük bir badire atlattım," dedi usulca. "Tanrı'ya şükürler olsun ki buradasınız."

"Size neler oldu?" Brawley onun arabadan inmesine yardım ettikten sonra kolunu tuttu ve baş başa konuşabilmeleri için oradan biraz uzaklaştırdı. "O'Neill nerede?"

"O gitti," diye haykırdı Eleanor. Gözleri yeniden dolmaya başlamıştı. "Günlerce önce beni şehirde bir başıma bırakıp gitti. Yapayalnızdım ve nereye gideceğimi bilmiyordum. Yağmur altında

şehrin sokaklarında dolaştıktan sonra berbat bir şekilde hastalanıp ateşlendim. Gözümü açtığımda bir çiftlikteydim ve bu iyi kalpli çiftçi sadece bana bakmakla kalmayıp iyileşir iyileşmez beni eve götürmeyi de teklif etti."

Brawley'nin bakışları yüzünde dolaştı. "Hâlâ çok iyi görünmüyorsunuz, Leydi Eleanor. Böylesine berbat bir deneyim yaşadığınız için üzgünüm ama size bir soru daha sormak zorundayım; Sean O'Neill'ın nereye gittiğini biliyor musunuz?"

"Sadece bir gemiye bindiğini biliyorum ama nereye gittiğinden haberim yok." Eleanor dikkatle Brawley'ye baktı ve nefesini tutarak bu hikâyeye vereceği tepkiyi bekledi.

"O'Neill size bineceği geminin ismini söyledi mi?"

Eleanor olumsuz anlamda başını salladı. Brawley'nin kendisine inanmış gibi görünmesi içini rahatlatmıştı. Rolünü hakkıyla devam ettirmek için, "Nişanlım nasıl?" diye sordu. Gözlerinden bir kez daha yaşlar süzülmesine izin verdi. "Nişanlım yaptıklarımdan dolayı beni asla affetmeyecek."

Brawley hemen kar gibi beyaz bir mendil çıkarıp ona uzattı. "Nişanlınız onu son gördüğümde sizin için fazlasıyla endişe duyuyordu Leydi Eleanor. Durumu açıkladığınız takdirde sizi affedeceğinden eminim. O'Neill sizi kendisiyle kaçmaya zorladı, öyle değil mi?"

Eleanor, Yüzbaşı'nın uzattığı mendili alıp gözyaşlarını sildi. Şehrin yarısı onu gelinliğinin içerisinde Sean'ın peşinden koşarken gördüğü halde Brawley nasıl olmuştu da böyle bir kanıya kapılmıştı? "Sizin de bildiğiniz gibi onun için endişeleniyordum. Önce onu durdurmak istedim ama beni dinlemeyince beraberinde gidip gerçekleri öğrenmeye karar verdim. Adare'nin sınırlarından çıktıktan sonra da artık geri dönemezdim. Sean bana daha en başından Cork'a ulaşır ulaşmaz beni orada bırakacağını söylemişti."

"Çok acımasız bir davranış," dedi Brawley ciddi bir ifadeyle.

isabellaswan

Eleanor bundan sonra olacakları düşünmeye çalıştı. Brawley ona eve kadar eşlik etmek konusunda ısrar edecekti. Buna bir çözüm bulabilmesi mümkün değilmiş gibi görünüyordu. "Artık eve geri dönmeliyim. Beni eve geri götürme nezaketinde bulunduğu için O'Brien'a yüklüce bir para ödeme sözü verdim." Eleanor, Connelly'nin gerçek kimliğini ifşa etmek istememişti. "İzin verirseniz artık gidebilir miyiz? Ailemi iyi olduğum konusunda rahatlatmak için sabırsızlanıyorum ve Peter'ı da çok özledim."

"Adare'ye bir an önce geri dönmeyi istediğinizi tahmin edebiliyorum, Leydi Eleanor. Yolculuğunuzda size eşlik etmekten mutluluk duyarım," dedi Brawley kendinden emin bir tavırla.

"İnanın buna hiç gerek yok. Sizi orduyla ilgili görevlerinizden alıkoymak istemem ve gördüğünüz gibi bir arabam ve bir şoförüm var." Eleanor gülümseyerek ona baktı.

Brawley şimdi gergin ve huzursuzmuş gibi görünüyordu. Üniformasının sımsıkı iliklenmiş uzun yakasını çekiştirerek, "Üzgünüm ama ben aksi yönde emir aldım," dedi.

Eleanor gerildiğini hissetti. "Emir mi? Ne emri?"

Brawley dudaklarını ıslattı. "Affedersiniz Leydi Eleanor ama bana size Kilraven Tepesi'ne dek eşlik etmem emredildi."

Eleanor şaşırmıştı. *Eve, Adare'ye ve Sinclair'e geri dönmelisin. Sinclair seni koruyabilir, Elle. Özgürlüğünü ve hayatını riske atmana izin vermeyeceğim!*

Sean'ın, o zamanlar ne anlama geldiğini tam olarak idrak edemediği bu sözlerini hatırlamak korkmasına neden oldu. "Neden beni kaleye götürmek için emir aldığınızı sorabilir miyim?" dedi usulca.

"Amirim sizinle görüşmek istiyor." Brawley onu rahatlatmak istercesine gülümsemeye çalışsa da bunu başaramadı. "Başka şansım yok. Üzgünüm ama birlikte garnizona gitmemiz gerekiyor."

isabellaswan

Sean ona ısrarla kendisiyle beraber olduğu için farklı suçlamalarla karşılabileceğini söylemişti. Eleanor o zaman ona inanmamıştı. Şimdiyse korkuyordu. Elbette, babası başına bir şey gelmesine asla izin vermezdi.

"Beni tutukluyor musunuz bayım?"

Brawley kıpkırmızı oldu. "Elbette ki hayır! Albay Reed sadece sizinle biraz konuşmak istiyor. Görüşmeniz bittikten sonra size evinize dek eşlik etmekten mutluluk duyacağım."

"Ama ben size bütün bildiklerimi anlattım bayım," dedi Eleanor çekinerek.

"O'Neill'ın nerede olduğu hakkında farkında olmadan bazı ipuçları elde etmiş olabilirsiniz, Leydi Eleanor. Onunla işbirliği yapan hainleri teşhis edebilirsiniz. Albay Reed sadece size birkaç soru sormak istiyor. Yorgun ve üzüntülü olduğunuzu ve böyle bir görüşmenin sizi fazlasıyla rahatsız edeceğini biliyorum. Onun adına özür diliyorum ama sizi Kilraven'a götürmek zorundayım."

isabellaswan

Eleanor'un Brawley'yi kendi menfaatleri doğrultusunda ikna edemeyeceği açıkça belli olmuştu. Yine de Yüzbaşı biraz zaman geçtikten sonra daha esnek davranabilirdi. "Şu an sadece görevinizi yaptığınızı biliyorum bayım. Size karşı koymayacağım."

"Umarım beni gerçekten anlamışsınızdır, Leydi Eleanor," dedi Brawley hevesle. "Böylesine zor bir zamanınızda size rahatsızlık vermiş olmaktan büyük üzüntü duyuyorum."

Eleanor güçlükle de olsa ona gülümsemeyi başardı.

Bölüm On Altı

Devlin O'Neill uzun ve kararlı adımlarla Askeaton malikânesinin salonuna girip kalın paltosunu uşağına fırlattı. "Karım nerede Hughes?" diye soracak oldu ama buna gerek kalmadı. Geniş ama herkesin alınmadığı özel bir salona geçişi sağlayan masif meşe ağacından yapılmış kapının iki kanadı birden ardına dek açıldı ve Virginia haykırarak dışarı fırladı. Yassı taşlarla döşeli zemini hızla katedip kocasının kollarına atladı. "Devlin!"

isabellaswan

Devlin, Virginia'ya sımsıkı sarıldıktan sonra onu tekrar az önce çıktığı salona soktu. "Hughes," dedi hâlâ bir savaş gemisine komuta ediyormuş gibi. "Rahatsız edilmek istemiyoruz."

"Emredersiniz Albayım." Hughes kapının kanatlarını arkalarından kapattı.

Devlin karısının korkulu gözlerine baktığında yüreğinin allak bullak olduğunu hissetti. Bir zamanlar hayatı saplantılardan oluşan kara bir deliğe benziyordu. Virginia can düşmanının yeğeni olma talihsizliğine sahipti ve amcası onu hiç acımadan kendisine karşı bir intikam aleti olarak kullanmıştı. Devlin ona ne zaman âşık olduğunu bilmese de bunun ilk görüşte aşk olduğuna inanıyordu. Onu ilk kez açık denizlerdeyken görmüştü; Amerikalı bir tüccara ait olan geminin güvertesinde gizlice kendisini vurmaya çalışıyordu. Devlin bir saldırı düzenleyerek bu düşman gemisini ele geçirmeye niyetlenmişti ama

daha gemiye ayak basar basmaz Virginia'nın sadece eşine az rastlanır güzelliğine değil, cesaretine ve yürekliliğine de hayran kalmıştı.

Genç kadın önce onun metresi, sonra da karısı olmuştu.

Şimdi artık her şeyiydi; en yakın dostu, yorulmak nedir bilmeyen sevgilisi, iki çocuğunun annesi ve yol göstericisi. Virginia kalbinin tek sahibiydi. "Benim için bu kadar endişelenmene gerek yok sevgilim."

Yüzü bembeyaz olan Virginia, "Senin için endişelenmeme gerek yok mu!" diye tekrarladı kulaklarına inanamayarak. Ardından başını iki yana salladı. "Seni tekrar görebileceğimden bile emin değildim! Cobh'ta olduğunu sanıyordum!"

Devlin onun küçük ellerini avucunun içine aldı. Birlikte geçirdikleri onca yıla rağmen Virginia'nın bu kadar ufak tefek ve narin olması onu hâlâ şaşırtıyordu. "Şehirden ayrılmadan önce Limerick'e yeni gelmiş bir gulet olduğunu duydum ve *Gazelle*'i satın aldım. Biraz küçük olsa da hızlı ve işe yarar bir gemi. Amacımız için çok uygun."

Virginia küçücük ellerini onun geniş göğsüne yaslayıp Devlin'e baktı. "Ben de seninle gelmeliyim, Devlin. Birbirimizi bir daha asla göremeyecek olmamızdan korkuyorum."

Bu sözler Devlin'in dehşete kapılmasına neden oldu. "Senin yanına dönmek için elimden gelen her şeyi yapacağımdan emin olabilirsin. Hem sonra çocuklar ne olacak?"

Virginia'nın yanağından bir damla yaş süzüldü. "Çocukları bırakamayacağımı biliyorsun. Ama onları da yanımızda götürürüz. Başımıza ne gelirse gelsin bir aile olarak birbirimize destek oluruz."

"Kesinlikle olmaz."

"*Gazelle* çok mu küçük? Kaç silah, kaç denizci taşıyor?"

Ne yazık ki Virginia gemiler ve deniz savaşları hakkında epeyce bilgi edinmişti. Devlin ona cevap vermekte tereddüt etti.

"Devlin!" diye haykırdı Virginia.

isabellaswan

"*Gazelle*'in sadece dokuz silahı var canım." Devlin onun gözlerine baktığında paniğe kapıldığını gördü. "Ben İngilizler'e hiç bulaşmayacağım Virginia. Onlar benim değil Cliff'in peşinde olacaklar. Hem *Gazelle* oldukça hızlı bir gemi," diye hatırlattı. Ardından biraz neşelenmesini sağlamak için gülümsedi. "Cliff onları çok eğlenceli bir takibe yönlendirmeye hazırlamyor! Kardeşimin kendine olan güveni gerçekten de sınır tanımıyor. Üstlendiği görevden büyük zevk aldığını söyleyebilirim ve sanırım İngilizleri kandırıldıklarını öğrenene dek koca Atlas Okyanusu'nun etrafında dolaştırmayı planlıyor. Onu iyi bilen biri olarak İngiliz subaylarına ağızlarının payını vereceğinden eminim."

Virginia gözündeki yaşları sildi. "Planın işe yararsa eve nasıl geri döneceksin?"

"Yokluğum eninde sonunda fark edileceği için sana detayları vermek istemiyorum. Fransa'ya gidiyormuşum gibi belgeler hazırlattım. Soran olursa iş için Fransa'ya gittiğim konusunda ısrar edersin. Ama eve geri dönerken *Gazelle*'de olmayacağım kesin. Hiç korkma Virginia. Eve mutlaka geri döneceğim."

Devlin, Virginia'nın Amerika'da olduğu sırada kendisinin iki ülke arasında patlak veren savaşta öldürüldüğünü düşündüğü o berbat günden beri hiç bu kadar korktuğunu görmemişti. "Sean'a yardım etmek zorundayım sevgilim."

"Biliyorum. Sen bugüne dek tanıdığım en cesur ve en kararlı adamsın," diye fısıldadı Virginia.

"Sadece birkaç ay sürecek," dedi Devlin. Nihayet gerçek duygularının sesine yansımasına izin vermişti. Hayatı tamamen değişmişti. Bir zamanlar karaya ayak basmaktan ölesiye çekinir, uğradığı limanda bir birkaç günden daha fazla durmazdı. Şimdiyse aynı şekilde yolculuk yapmaktan çekiniyordu. Karısını ve çocuklarını üç gündür görmemiş,

isabellaswan

bu üç gün ona üç yıl gibi gelmişti. Onları bırakıp gitmekten nefret ediyordu ama kardeşini darağacından kurtarmak zorundaydı.

"Seni dört gözle bekleyeceğiz, Devlin," dedi Virginia kendini gülümsemeye zorlayarak. "Bir korkak gibi davrandığım için üzgünüm. Birkaç saat için bile olsa eve geri dönmen beni çok sevindirdi."

Virginia onu çok iyi tanıyordu. "Gün doğmadan yelken açıp *Gazelle*'i hızla Cobh'a ulaştırmalıyım, Virginia." Devlin karısının menekşe rengi gözlerine baktı. "Zaman kaybetmek istemiyorum."

Virginia yüzünü ona doğru yaklaştırdı. "Ben de öyle."

Devlin karısını kollarının arasına aldı ve altı yıl önce onu ilk defa o geminin güvertisinde görüp de kaderinin değiştiği gün hissettiği tutkuyla dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Kilraven Tepesi'ndeki garnizon Kraliçe Elizabeth hükümdarlığının son döneminde inşa edilmiş eski bir binaydı. Binanın orijinal taş duvarlarının bir kısmı hâlâ ayakta duruyordu. Adare ve Limerick'e beş saat uzaklıktaki bu kale Eleanor'un burayı daha önce görmüş olmasına imkân tanıyacak kadar yakın bir mesafede sayılırdı ama genç kadın garnizonu ilk kez ziyaret ediyordu. Elleri kelepçelenmiş bir halde yanında oturan Connelly'yle birlikte, garnizonun etrafını çevreleyen kazıklı ahşap duvarların yanından geçerlerken ürperdi. Brawley ısrarla bunun aksini iddia etse de Eleanor kendini bir tutukluymuş gibi hissediyordu.

Yanında oturan Connelly'nin yüzü artık eskisi kadar beyaz değildi. Eleanor son birkaç saat tamamen sessiz duran adamın zaman zaman dua ettiğini duymuştu. Önce onu rahatlatmaya çalışmış sonra bundan vazgeçmişti. Herhangi bir soyluluk unvanına sahip olmayan Connelly, İrlandalı ve Katolikti. Üstelik bir haine yardım ve yataklık ederek ülkeden kaçmasını sağlamıştı. Şansı yaver giderse asılmak yerine sınır dışı edilirdi.

isabellaswan

Connely aniden ona doğru dönerek, "Sizin için de dua ettim Leydim," dedi.

Eleanor'un kalbi yeni bir endişeyle çarpmaya başladı. "Beni güvenle eve ulaştırmak için kendinizi büyük bir tehlikeye attınız, Bay Connelly. Eve gider gitmez ilk işim özgür kalmanızı sağlamak için ne gerekiyorsa yapmak olacak."

Connelly başını salladı. "Benim bir karım ve iki çocuğum var. Onlar için endişeleniyorum"

Eleanor onun koluna dokundu. "Onlarla ilgileneceğim," dedi, "söz veriyorum."

Rahatlayan Connely'nin gözlerindeki ifade yumuşadı.

At arabası geniş, taş bir binanın önünde durdu ve Brawley hiç vakit kaybetmeden arabanın kapısını açtı. "Leydi Eleanor?" dedi Eleanor'u rahatlatmak için gülümseyerek. "Garnizona gelmiş bulunuyoruz. İnmenize yardımcı olabilir miyim?"

Isabellaswan

Eleanor, Brawley'nin yardımıyla arabadan inerken, "O'Brien'a ne olacak?" diye sordu.

"Mahkemenin huzuruna çıkana dek hapishanede tutulacak."

"Daha şimdiden suçlu mu bulundu yani?" diye haykırdı genç kadın.

Brawley kıpkırmızı oldu. "Bu konuda herhangi bir bilgim yok."

"Bu dünyada hiç mi adalet kalmadı?" diye sordu Eleanor ciddi bir tavırla. "Onun üzerine yıkmak istediğiniz suçların hiçbirini işlememiş olma ihtimali aklınıza gelmedi mi?"

Brawley bakışlarını aşağı çevirdi. "Cork'ta günlerdir casuslarımız var Leydi Eleanor ve adamlarımız Connelly'yi daha görür görmez direnişçilerden biri olarak teşhis ettiler. Onun şehire geldiği andan beri O'Neill'a yardımcı olduğuna tanıklık edecek bir şahidimiz var. Artık haklısınız; bu bir yanlış anlaşılma da olabilir. Belki de karar vermekte aceleci davrandım."

Eleanor güçlükle de olsa, "Teşekkür ederim," dedi sert bir tavırla. Brawley'nin Connelly'nin gerçek kimliğini biliyor olması onu korkutmuştu. Connelly'yi korumaya çalışması onunla suç ortaklığı yapıyormuş gibi bir hava yaratmıştı.

Ama Brawley bu konunun üzerinde durmadı. Yüzünde ciddi bir ifadeyle onu içeri aldı. Girdikleri büyükçe odada masalarında çalışan memurlar ve astsubaylar vardı. Eleanor odanın karşı tarafındaki açık duran bir kapının ardında başka bir ofisin daha olduğunu gördü. İçeride neredeyse odanın tamamını kaplayan koca bir çalışma masası vardı. Brawley ona önüne geçmesini ve o ofise girmesini işaret etti. Eleanor'un kalbi çılgınca bir hızla atmaya başladı. Arabada geçirdiği birkaç saati fırsat bilip biraz düşünmüş ve nasıl bir yol izleyeceğine karar vermişti. Kader onu bir kez daha hem ironik hem de korkunç bir şekilde Sean'ı askerlerin elinden kurtarabileceği bir pozisyona getirmişti. Belki onu bir daha asla göremeyebilirdi ama askerlere yanlış bilgi verip onları farklı yöne sevk etmek elindeydi.

isabellaswan

Eleanor ofisten içeri girer girmez çalışma masasının arkasındaki beyaz duvarda Sean'ın karakalem bir resminin asılı olduğunu gördü ve yüzü bembeyaz oldu. Resim, altında neler yazdığını okuyabilmesine imkân tanımayacak kadar uzakta duruyordu ama bunun Sean'ın başına ödül konduğunu belirten bir poster olduğundan emindi. Midesinin allak bullak olduğunu hissetti.

Brawley onu rahatlatmak istercesine gülümsedi. "Odaya bisküvi ve çay göndereceğim. Albay'ı çağırmalarını söyledim. Kendisi az sonra burada olur."

Gözlerini posterden alamayan Eleanor, Brawley'yi güçlükle duymuştu. Aslında posteri duvardan alıp üzerinde ne yazdığını okuduktan sonra paramparça etmeyi isterken kendini toparlamaya çalıştı. Derin bir nefes aldı. Ardından bakışlarını genç yüzbaşıya çevirip gülümsedi.

"Bana çok nazik davrandınız. Benim için çok zor olan bu durumu az da olsa katlanılabilir bir hale getirdiğiniz için size teşekkür ederim."

"Böyle zor bir duruma düşmemiş olmanızı tercih ederdim, Leydi Eleanor."

Eleanor tekrar gülümsedi. "Babama burada olduğumu haber verebilir misiniz?"

Brawley irkildi. "Kont üvey kardeşinizin affedilmesi için ricada bulunmak üzere Londra'ya gitti."

Eleanor'un yüreği şimdi umutla çarpmaya başlamış olsa da yüzündeki ifade hiç değişmemişti. Brawley önünde reverans yaptıktan sonra odadan dışarı çıktı ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Eleanor şimdi heyecandan yerinde duramıyordu. Babası hem güçlü hem de zengin bir adamdı ve bir şeyi elde etmeye kararlı olduğu takdirde asla başarısızlığa uğramazdı. Elbette, Sean'ın affedilmesini de sağlayacaktı ve bu kâbus nihayet sona erecekti! Eleanor, Sean'ın artık bir firari sayılmamasının kendisi için ne anlama gelebileceğini düşünmeye cesaret edemedi. Şimdi umutlanacak ve bu tür duygularla oyalanacak kadar zamanı yoktu.

Odadaki çalışma masasına doğru yürüyüp arkasına geçti.

Duvardaki postere dikkatli bir şekilde bakınca az önceki tahmininde yanılmamış olduğunu anladı. Posterde Sean'ın silahlı ve tehlikeli bir firari, bir vatan haini olduğu yazıyor, ölü ya da diri yakalanması isteniyordu. Başına 10 sterlinlik bir ödül konulmuştu. Eleanor tam öfkeyle elini uzatıp posteri duvardan sökecekken İngiliz aksanıyla konuşan bir ses onu durdurdu.

"İstediğiniz buysa posteri size hediye edebilirim."

Eleanor elini indirdi ve kaskatı kesildi. Sonrasında, ağlıyormuş ve perişan bir haldeymiş gibi görünmeye çalışarak arkasını döndü.

isabellaswan

Dikkat çekecek kadar yoğun ve inanılmaz derecede soğuk bakışları olan bir çift mavi göz ona bakıyordu. Albay'ın oval şekilli solgun yüzünde belli belirsiz fark edilen bir gülümseme olsa da bu gülümseme gözlerine yansımamıştı. Eleanor gerildiğini hissetti.

Albay reverans yaptı. "Siz Leydi Eleanor de Warenne olmalısınız."

Eleanor'un kalbi çılgınca bir hızla çarpıyordu. Kendine bu adamdan korkmasını gerektiren herhangi bir sebep olmadığını hatırlatmaya çalıştı. Albay Reed bir subay ve bir centilmendi. "Evet, öyle. Albay Reed?"

Reed onu öylesine yoğun bir ilgiyle inceliyordu ki Eleanor içindeki telaşın arttığını hissetti. Onu tek bir detayı bile atlamak istemiyormuş gibi ağır ağır, dikkatli bir şekilde baştan aşağı süzüyordu. Eleanor kaskatı kesildi. Albay'ın kendisini bu şekilde incelemesi hem ilkel hem de kaba bir davranıştı. Reed onu alacağı atı inceleyen bir çiftçi gibi süzüyordu. Eleanor giydiği kahverengi pelerini göğüslerinin üzerinde sıkıca kavuşturdu.

isabellaswan

"Size üvey kardeşinizin bir posterini vermemi ister misiniz?"

Reed'in açık renkli kaşları yukarı kalktı. Hâlâ ifadesiz bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Yaşadığım bu zorlu deneyimin bir hatırasına sahip olmayı elbette ki istemem."

"Bu deneyimin sizi epeyce üzdüğünden eminim," dedi kelimeleri uzata uzata. Gözleri donuktu. "Buyrun, oturun lütfen. Belli ki yorgun düşmüşsünüz. Bana her şeyi anlatın."

Eleanor tereddüt etti. Çalışma masası Reed'le arasında duran kocaman bir fiziksel engeldi ve onun arkasından çıkmayı istemiyordu. Başka şansı olmadığını fark ederek masanın etrafından dolaştı. Reed onun kendisine yaklaşmak istemediğini anlamış gibi sert bir hareketle kolunu tuttu. Eleanor irkildi. Bu adam içinde dayanılmaz bir huzursuzluk hissetmesine neden oluyordu. Sahip olduğu rütbeye ve

üzerindeki üniformaya böylesine heyecanlı bir tepki verdiği için kendi kendine kızdı. Onun gerçekleştirmek zorunda olduğu bir planı vardı ve bu plan Sean'ı kurtarmaktı. Güçlükle de olsa Reed'in kendisine bir sandalye göstermesine izin verdi.

Reed çalışma masasının arkasına geçip oturdu. "Bana olanları anlatacaksınız, değil mi Leydi de Warenne?"

Eleanor hâlâ dayanılmaz bir gerginlik hissediyordu. "Elbette ki anlatacağım," dedi derin bir nefes alarak. Ardından sahte gözyaşlarına boğuldu. "Ben çok aptal bir kadınım bayım. Onca yıllık ayrılıktan sonra kardeşimi bir anda karşımda bulunca duygularıma yenik düştüm! Onun bir firari olduğunu daha yeni öğrenmiştim ama hakkındaki suçlamaların asılsız olduğundan emindim! Gerçeği öğrenebilmek için onunla beraber gittim. Adare'den ayrıldıktan sonra takip edilebileceğimiz aklıma gelmemişti ve elimi kolumu sallaya sallaya geri dönmem de mümkün değildi." Eleanor onun da Yüzbaşı Brawley gibi hikâyesine inanıp inanmadığını anlamak için nihayet Reed'in yüzüne bakmaya cesaret edebildi.

Reed gülümsüyordu. İşin doğrusu çok *eğleniyordu*. Eleanor onu genç Brawley kadar kolay aldatamayacağını anladı.

"Artık lafı fazla dolandırmadan konuya girelim mi, Leydi Eleanor?"

Eleanor kaskatı kesildi. Brawley babasının davetlisi olarak evlerine misafir geldiği için kendisiyle konuşurken samimi bir ifade kullanabilirdi. Ama bu adam bir yabancıydı ve böyle bir hakkı yoktu. "Anlayamadım?"

"Ben oldukça sabırsız bir adamım ve üvey kardeşinizin yerini bir an önce tespit etmem gerekiyor. Bu yüzden anlattığınız bu saçmalıklara bir son vermeye ne dersiniz?"

Eleanor'un kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. "İsmim Leydi de Warenne, Albay." Reed onunla nasıl bu kadar kaba ve cüretkâr bir tavırla konuşabilirdi? Buna bir türlü inanamıyordu.

isabellaswan

Reed keyifsiz bir kahkaha attı. "Madem öyle istiyorsunuz; O'Neill nerede Leydi de Warenne?"

"Sicilya'ya doğru yola çıktı."

"Sicilya mı? Onun planlarından haberiniz olmadığını düşünmüştüm."

Demek Reed oraya gelmeden önce Brawley'yle kısa bir görüşme yapmıştı.

"İlk başta gerçeği gizledim Albay çünkü Sean planlarından kimseye bahsetmememi istemişti. Ama artık çok yoruldum ve üşüyorum. Bir an önce eve gitmek için size her şeyi anlatmaya karar verdim." Eleanor yüzüne sakin bir gülümseme yerleştirmeyi başardı. "Size gerçeği anlatırsam beni bir an önce eve göndereceğinizi düşünüyorum. Akdeniz'de hâlâ donanmamız var, öyle değil mi? Biraz çaba gösterdiğiniz takdirde Sean'ın nereye gittiğini bulabileceğinizden eminim."

Reed sandalyesinde arkasına yaslandı ve Eleanor yanaklarının kızardığını hissedene dek yüzüne baktı. "Demek birdenbire *üvey kardeşinizin* yakalanmasını istediğinize karar verdiniz, öyle mi?"

"Kardeş" kelimesini alaycı bir tavırla vurgulayarak söylemişti. Eleanor ürperdi ve Reed'in bunu fark etmemiş olmasını diledi. Ama şimdi tam bir aptalmış gibi davranması gerekiyordu. "Üvey kardeşim bir serseri ya da kanun kaçağı değil bir centilmendir. Bunun korkunç bir hata olduğundan ve yetkililerin karşısına çıktığı anda her şeyin çözüme kavuşacağından eminim. Bugüne dek hiçbir şeyden bu kadar emin olmadım ve onun bir an önce eve dönmesini istiyorum! Bunu kendisine de anlatmaya çalıştım ama beni dinlemeyi reddetti." İçini çekti. "Her zamanki Sean işte. Bazen çok mantıksız davranabiliyor."

Reed'in yüzünde bir kez daha o belli belirsiz fark edilen gülümseme vardı. "Peki O'Neill hangi gemiye bindi? Ve gemiden ne zaman inecek?"

isabellaswan

"Hangi gemiye bindiğini bilmiyorum. Ama dört gün önce Cork'a vardığımız sabah, yani evleneceğim günden bir gün sonra beni terk edip gitti." Eleanor öfkeli ve üzgün görünmeye çalıştı. "Beni orada öylece tek başıma bıraktı! Bunu yaptığı için onu asla affetmemem gerekir bayım!"

"Ne korkunç," dedi Reed sahte bir merhametle. "Demek Cork'ta üç gün boyunca yapayalnız kaldıktan sonra dördüncü gün, yani bugün birdenbire eve dönmeye karar verdiniz, öyle mi?"

"Çok hastalanmıştım!" diye haykırdı Eleanor. Şimdi bir parça da olsa gerçeklerden bahsetme şansı yakaladığı için rahatlamıştı. "Yağmurun altında dolaştım. Kendimi kaybetmişim. Ne kadar hastalandığımı tahmin dahi edemezsiniz; geceleri bir kapının eşiğinde uyudum bayım! Bir sokak serserisi gibi yardım dilenecek kadar toparlanabilmem birkaç günümü aldı. Sonrasında o tatlı çiftçi büyük bir nezaket gösterip beni eve kadar bırakmayı teklif etti. Elbette, benim için katlandığı bu zahmeti karşılıksız bırakmayacağım."

Reed ona inanmadığını gösteren sakin bir ses çıkardı."Elbette, bırakmayacaksınız. O tatlı çiftçinin bir direnişçi olduğunu siz de biliyorsunuz. Ülkede anarşi yaratıp ihtilal yapmak isteyen bu adam kraliyete ihanet etti ve sonrasında kanun kaçağı olan *üvey kardeşinize* yardıma koştu."

Eleanor, Reed kendisine öfkeyle çıkışmış gibi gözlerini kırpıştırdı. Albay'ın bakışları ucuz beyaz elbisesinin üst kısmına kaydı. Tekrar konuşmaya başladığında ses tonu bir kez daha ifadeden yoksundu. "Cork'taki zamanınızın tamamını evsiz bir serseri gibi kapı eşiğinde uyuyarak geçirdiniz, öyle mi?"

Eleanor bu hikâyenin pek de inandırıcı olmadığını biliyordu. "İki gün boyunca kendimde değildim Albay. Sonrasında bir çiftliğe ulaştım ve gözümü orada açtım. Yoksa bana inanmıyor musunuz?"

isabellaswan

diye haykırdı gücenmiş gibi. Hemen arkasından pelerinini tutup bir kez daha vücudunu örttü.

Reed nazikçe gülümsemeye devam ederek ayağa kalktı. Eleanor öylesine gergindi ki nefes almakta bile zorlanıyordu.

"Bence siz tam anlamıyla yalancısınız."

Bu sözler genç kadının bir çığlık koparmasına neden oldu.

Reed'in yüzündeki gülümseme kayboldu ve öfkeyle parlayan gözlerini üzerine dikti. Odayı dayanılması güç, korkunç bir sessizlik kaplamıştı.

Eleanor dayanamayıp ayağa fırladı. "Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cesaret edersiniz?" dedi kulaklarına inanmayarak. O güne dek ne kadın ne erkek kimse onunla böyle saygısız bir şekilde konuşmamıştı.

"Oturun." Bu bir emirdi.

Eleanor onu dinlemedi. "Hayır, oturmayacağım! Hatta hemen şimdi eve gidiyorum. Siz bir centilmen değilsiniz bayım ve babam bu konuda ne gerekiyorsa yapacaktır." Öfkeden mosmor kesilmişti.

Albay Reed onun bu haline gülmeye başladı.

Eleanor olanlara inanamıyordu. Kelimenin tam anlamıyla dehşete kapılmıştı.

Reed masasından kalkıp ona doğru yürüdü. "Baban şu an ülkede değil canım."

"Benimle bu şekilde konuşamazsınız bayım," dedi Eleanor sözlerine itiraz ederek.

Reed gülümsedi. "Yalandan hoşlanmam... Eleanor."

Reed'in ismini böylesine saygısızca telaffuz etmesi Eleanor'a başının dertte olduğunu söylüyordu. Birden Sean'ın onun güvenliği için duyduğu korkuyu hatırladı. Artık onun kendisi için neden bu

kadar endişe duyduğunu anlamaya başlamıştı. Sırtı duvara çarpana dek geri geri giderek Albay'dan uzaklaştı. "İsmim Leydi deWarenne."

Albay ona doğru yaklaşmaya devam ediyordu.

Yaşadıklarına inanmakta güçlük çeken Eleanor, Reed sadece birkaç santim önünde durunca kaskatı kesildi.

"Benim bir aptal, katıksız bir ahmak olduğumu mu düşünüyorsun gerçekten?" diye sordu Reed sakin bir tavırla.

Eleanor onun soluğunu yüzünde hissedince, "Geri çekil," diye emretti çaresizce.

"Burada emirleri ben veririm," diye hatırlattı Reed. "Benimle işbirliği yaparsan fazla zarar görmeden evine dönersin. Yalan söylersen de bunun korkunç sonuçlarına katlanırsın."

Eleanor nefes almaya çalıştı. "Bana ne cüretle sıradan bir insanmışım gibi davranırsınız bayım! Ben bir leydiyim ve..."

"Sanırım her ikimiz de senin bir leydi olmadığını biliyoruz."

Eleanor bir çığlık kopardı.

Reed üzerine doğru eğildi. Konuşurken dudakları yanağına dokunuyordu. "Ben bir fahişeyi nerede görsem tanırım."

Eleanor içgüdüsel bir hareketle ona tokat atmak üzere elini kaldırdı ama Reed öylesine sert bir şekilde bileğini tuttu ki genç kadın biraz daha zorlasa bileğini ortadan ikiye ayırabileceğini düşündü.

Duyduğu acıyla derin bir nefes aldı ve odanın bulanıklaşmaya başladığını hissetti. Bileğine acı dalgaları yayılıyordu ve az önce griye bürünen oda şimdi tamamen kararmıştı. Tek istediği bayılarak bu odamın elinden kurtulmakken hissettiği baskı mucizevi bir şekilde azaldı ve burnuna tuz kokusu geldi. "Hayır," diye yalvardı başını çevirip bu rahatsız edici kokudan uzaklaşmaya çalışarak.

"Bana istediğim şeyi vereceksin," dedi Reed sert bir şekilde. "Bayılmana izin vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

isabellaswan

"Hayır," diye haykırdı Eleanor. Ama Reed tuzu burnuna tutmaya devam ediyordu ve birden baş dönmesinin sona erdiğini hissetti. Az önceki berbat ağrının yerini hâlâ berbat bile olsa katlanabileceği bir zonklama almıştı. Gözlerini açtığında o güne dek gördüğü en gaddar bakışlarla karşılaştı. Bileğinin kırıldığını sanmıyordu ama Reed'in elinden gelse ona daha fazla acı çektirmekten zevk alacağından emindi.

Hiç bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu.

"O'Neill senin sevgilin ve sen de onun gibi bir vatan haininden başka bir şey değilsin," dedi Reed acımasızca. Kolunu onun beline doladı.

Eleanor önce çaresizce çırpındı ama sonra Reed'in onu bir sandalye oturtmaya çalıştığını anladı. Kendini sandalyenin üzerine bıraktı ve tüm cesaretini toplayıp bileğini tuttu. Nefes almaya ve düşünmeye çalışıyordu ama şu an bir plan yapamayacak kadar korkuyordu.

"Merdivenlerden düşmen ne büyük bir talihsizlik olmuş," dedi Reed. "Bir sonraki düşüşün daha da kötü sonuçlanacak. Sanırım bir yerlerini kıracaksın."

Eleanor olduğu yerde kaldı.

"Evet, Eleanor, istediğimi elde etmek için gerekirse seni parçalara ayıracağım. Senden sevgilini istiyorum. O'Neill, adamlarımın öldürülmesinin sorumlusu olarak iki yıl önce asılmış olmalıydı. Bu defa yaptıklarının cezasını mutlaka ödeyecek."

"Sen çıldırmışsın," diye haykırdı Eleanor. Şimdi Sean'ın korkularının sebebini anlamıştı. Ölümcül bir tehlikeyle karşı karşıyaydı. "Babam, ağabeylerim..."

"Onlar başına gelenleri asla bilmeyecekler! Eğer beni sana kötü davranmaya zorlarsan ardında tek bir iz bile bırakmadan ortadan kaybolmanı sağlarım." Ani bir hareketle Eleanor'un yüzünü tutup çenesini yukarı kaldırdı. "Bu yüzden size zarar vermeye beni teşvik etmeyin, *Leydi* de Warenne. Eğer hayatınız sizin için değerliyse bana

isTanbul kitaplığı

O'Neill'ın nerede olduğunu söylersiniz. Bunu yaparsanız sizi bir vatan hainiyle işbirliğinde bulunmaktan cezalandırılmanın utancından da kurtarırım."

Eleanor ona cevap vermedi. Karşısında duran bu adam resmen çıldırmıştı. Onu öldürmekle tehdit etmişti ve bunu yapabileceğinden emindi. İşin kötüsü öylesine küstahtı ki ailesinden bile korkmuyordu. Aslında haklı olabilirdi; Eleanor ortadan kaybolsa kim bir subayın onu öldürmüş olmasından şüphelenirdi ki?

İşte o an tamamen çaresiz olduğunu anladı.

Şu an düşünmekten, mantıklı bir karar almaktan bile acizdi. O hayatı boyunca hep Adare Kontu'nun el üstünde tutulan kızı olmuştu. İnsanlar ona hep saygılı davranmış, önünde hürmetle eğilmişlerdi. İhtiyaç duyduğunda hem Sean ve Devlin hem de diğer üç ağabeyi hep yanında olmuş onu koruyup kollamışlardı. Şu an ailesinden korkmayan, asil bir sülaleden gelmesini ve sahip olduğu konumu umursamayan çılgın bir adamın elinde olduğuna inanabilmesi neredeyse imkânsızdı.

Ama Sean'a nasıl ihanet ederdi?

"O'Neill'in Cork'ta olduğunu her ikimiz de biliyoruz. Orada casuslarım olmasa seni yolda yakalamak nereden aklıma gelecekti?" dedi Reed daldığı dehşet dolu düşüncelerden sıyrılmasına neden olarak.

Eleanor hiçbir şey söylemedi. Korkudan bir yaprak gibi tir tir titriyordu.

Reed kaba bir ses çıkardı. "Bana onun nerede olduğunu söyle."

Eleanor düşüncelerini toparlamak zorundaydı. Ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya olsa bile Sean'a asla ihanet edemezdi. Öte yandan ölmeye de niyeti yoktu. Bütün bunlar Reed'in elinden bir şekilde kurtulması gerektiği anlamına geliyordu. "Bilmiyorum."

isabellaswan

Reed bu cevaba şaşırmış gibi görünüyordu. Az sonra kaçınılmaz bir dehşetle karşı karşıya kalmayı bekleyen Eleanor onun hızla arkasını dönüp bu defa bileğini kırabileceğini düşündü.

Ama Reed arkasını döndüğünde elinde güzel bir işçilikle boynuz şeklinde oyulmuş bir sapı olan, ince ve zarif, gümüş bir mektup açacağı tutuyordu.

Eleanor önce yüreğine bir ağırlık çöktüğünü hissetti sonra kalbi çılgınca bir hızla atmaya başladı. Reed'in elindeki bıçak bir hançer kadar inceydi.

Reed gülümseyerek Eleanor'un bir tutam saçını eline aldı. "Kendine hiç mi değer vermiyorsun, Eleanor?"

Eleanor onun saçını kesmeye niyetlendiğini düşünerek rahatladı ve tekrar nefes almaya başladı. Reed onu kel bıraksa bile umurunda değildi, nasıl olsa saçları yeniden uzardı. Ama Reed bunu yapmak yerine pelerininin bağcıklarını kesip yere düşmesine neden olunca büyük bir şok yaşadı.

isabellaswan

Telaşla ayağa kalkmaya çalıştı ama Reed bir eliyle elini tutup diğeriyle çıplak kalan göğüs dekoltesine bastırarak onu tekrar sandalyeye oturttu. Şaşkınlık dolu gözlerine bakıp gülümsedi. "Bu iş ya kaba kuvvet kullanarak uzunca bir süre devam eder ya da çabuk ve sorunsuz biter. O'Neill nerede?"

"Bilmiyorum," dedi Eleanor. Reed'in elini vücudunda hissetmek ona acı veriyordu.

Reed tekrar eline aldığı mektup açacağıyla elbisesinin üst kısmını yukarı kaldırdı ve gözlerine bakıp niyetinin ne olduğunu anlamasını bekledi. Eleanor onun tıpkı pelerini gibi elbisesini de yırtacağını fark edince yutkunmakta bile zorlandı.

"Yapma," diye haykırdı.

"Namusuna düşkün bir İrlandalı fahişe ha? Ne tuhaf."

Eleanor öylesine büyük bir korku yaşıyordu ki bacaklarının arasından ter damlacıkları süzülüyordu.

"Sevgilin nerede?"

Gözlerini kapadı. Dua bile edemeyecek kadar korkuyordu. Reed'e cevap vermeyi reddedince onun elbisesinin üst kısmını yırtmaya başladığını duydu. Nefesini tutup hızla gözlerini açtığında Reed sakin bir tavırla bıçağı göğüslerinden beline dek indirip elbisesinin ilk katı olan beyaz pamuklu kumaşı yırtıyordu. Elinin tek bir hareketiyle kumaşın ikiye ayrılmasını ve onun üzerinde sadece vücut hatlarını ortaya çıkaran şeffaf kombinezonla kalmasını sağlamıştı.

Eleanor hemen gözlerini kapayıp düşünmeye çalıştı. Çaresiz ve güçsüzdü. Üstelik şimdi asla hayal dahi edemeyeceği bir cinsel tacizle karşı karşıyaydı. Yine de Sean'dan vazgeçemezdi. Reed'in niyeti neydi? Onu tamamen çıplak mı bırakacaktı? Böylesine zalim ve aşağılayıcı bir hareketin üstesinden gelebilirdi.

isabellaswan

Yoksa ona tecavüz mü edecekti? Eleanor onun vücuduna dokunup kendisine sahip olmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederdi.

"Yüzüme bak," diye emretti Reed.

Eleanor gözlerini açtığında onun parlak ve soğuk bakışlarıyla karşılaştı."Bana ne yapmayı düşünüyorsun?" Son derece ağırbaşlı bir tavırla yırtılan elbisesini toparlayıp vücudunu örttü.

Onu bu halde görmekten zevk almış gibi görünen Reed gülümsedi. "Sen duymak istediğim şeyi söyleyene dek devam edeceğim. Beni bunu yapmaya zorlama, Eleanor."

"Ben seni hiçbir şey için zorlamıyorum," dedi Eleanor güçlükle de olsa. "Bütün bu kötülükleri yapmak zorunda değilsin. Hem bunu neden yapıyorsun? Adamlarımn intikamını almak için mi? O ayaklanmayı Sean başlatmadı!"

"Tanrım, hepiniz birbirini kollayan canavar ruhlu birer katilsiniz ve bu asla değişmedi." Reed elindeki mektup açacağını bırakıp Eleanor'un çenesini tuttu. "Annemin İrlandalı bir fahişe olduğunu biliyor muydun? En sonunda babamın katili oldu. Görünüşünle değil ama karakterinle bana onu hatırlatıyorsun."

"Annenin babana yapmış olduğu şey için beni suçlama!"

Reed yavaşça Eleanor'un sandalyesinin etrafında yürümeye başladı. "Hayatımı bu dinsiz ülkeye adaleti getirmeye adadım ama bu kimsenin takdir etmediği ve gerçekleşmesi imkânsız olan bir görev." Eleanor'a baktı. "Belki gerçekten de onun şu an nerede olduğunu bilmiyorsundur. O halde bana Cork'ta nerede saklandığınızı söyle."

"Casusların bunu çoktan keşfetmiş olmalı."

Reed, Eleanor'un yüzüne sert bir tokat indirdikten sonra ondan uzaklaştı.

Eleanor yüzünün sağ tarafındaki zonklama biraz rahatlayana dek sessizce ağladı. Bu tacize daha ne kadar katlanabilecekti? Reed İrlandalılara ve İrlanda'ya ait olan her şeye kin güttüğü ve kimseden korkmadığı için işkence görecek, tecavüze uğrayacaktı. Bu görüşmeyi erteleyip zaman kazanmak zorundaydı çünkü ancak bu şekilde ondan kaçmanın bir yolunu bulabilirdi.

Reed şimdi masasının kenarına oturmuş, kuşkulu gözlerle onu inceliyordu. "Ona âşık mısın?" Buna inanamıyormuş gibi bir kahkaha attı. "Bütün bu sadakat ne için? İşkence görüp tecavüze uğramak ve denizin dibini boylayıp utanç içinde ölmek için mi? Peki o da seni seviyor mu? Bundan şüpheliyim doğrusu."

Eleanor Sean'ın başka bir kadınla evlendiği gerçeğinin acısını bir kenara bırakıp bir an bile düşünmeden, "Onu seviyorum," dedi, "ve ondan asla vazgeçmeyeceğim."

Reed ona baktı ve hevesle konuşmaya başladı. "Acaba o her gece kızıl saçlı, güzel karısıyla sevişirken seni düşünüyor muydu?"

isabellasevgi

Eleanor acının bir bıçak gibi yüreğine saplandığını, yaşadığı utançla nefesinin kesildiğini hissetti.

Reed haklıydı; Sean'ın Peg'le evlenirken kendisini bir an için bile olsa aklına getirmediğinden emindi.

"Ah, demek seni çoktan incitmiş bile. O'Neill, Leydi Eleanor yerine Peg Boyle'la evlendi! Oysa ben olsam seni seçerdim. Senin çok daha fazla keyif veren muazzam özelliklerin var." Gülümseyerek bakışlarını Eleanor'un göğüslerine çevirdi.

Reed artık iyice çirkinleşmeye başlamıştı. Eleanor ona tek bir kelime bile söylemedi.

"Ah, haydi gel. Biraz Sean'ın evliliğinden konuşalım. Sana Peg Boyle'dan bahsetmemi ister misin?"

Eleanor kendine engel olamayıp onun yüzüne baktı. Hâlâ berbat bir durumdaydı ama o kadın hakkında bir şeyler öğrenmek için sabırsızlanıyordu ve Reed'in kendisini kışkırtmaya çalıştığını bildiği halde onu sonuna dek dinleyecekti.

"Alev kırmızısı saçları ve pürüzsüz bir teni olan çok hoş bir kadındı. Ufak tefek olması onu kusursuz yapıyordu. Erkeklerin ufak tefek ve eti sıkı kadınlardan hoşlandığını biliyorsun değil mi? Çok kadınsı, çok çekiciydi."

Eleanor herhangi bir tepki vermemek için dudaklarını ısırmak zorunda kaldı.

"Ama benim onun tadına bakma şansım olmadı. Bunu benim yerime adamlarım yaptı."

Bu sözler olduğu yerde donup kalmasına neden oldu. "Bana yalan söylemiş olmanı diliyorum!"

"Sana gerçeği anlatıyorum. Sean'ı yakalamayı başaramayınca işlediği suçların cezasını karısına ödettim. Sen de onun için hayatını feda etmeye hazır mısın?"

isabelaswan

Eleanor güçlükle de olsa Reed'in yüzüne bakmayı başardı. "Onun için ölmeye hazırım."

Reed'in yüzündeki gülümseme kayboldu ve bakışlarını üzerine dikti. Sesi ipeksi bir fısıltıya dönüşmüştü. "Peg ölmek istememiş, sonuna dek direnmişti. Madem ölümden korkmuyorsun, senin için onun yaşadığından çok daha korkunç bir son düşünmeliyim. Tabii, eğer bana öğrenmek istediklerimi söylersen daha fazla hakarete uğramayacağından emin olabilirsin."

Eleanor, Reed'in ona doğru yaklaşmasıyla gerildiğini hissetti. "Artık sana Sean'ın nerede olduğunu söylesem bile beni serbest bırakamazsın. Ağabeylerime bana yaptıklarını anlatır, sana bunun bedelini en ağır şekilde ödetirim."

Reed üzerine doğru eğildi. "Beni alt edebilmen mümkün değil. Ağabeylerinden birini bir İngiliz subayını tartaklarken görmek istemezsin değil mi?"

isabellaswan

Eleanor kapana kısıldığını anladı. Oradan kaçmayı başarsa bile Reed ona yaptıklarının bedelini asla ödemeyecekti çünkü haklıydı; ağabeylerinden birinin bir İngiliz subayından öç almasını kesinlikle istemezdi.

"Sen ona yardım etsen de etmesen de O'Neill artık ölü bir adam. Şimdi katiller, eşkiyalar, caniler ve hırsızlarla dolu koca bir hapishaneye hizmet etmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalış çünkü sana aynen bunu yapacağım; seni asla bulunamayacağın bir yere hapsedip böyle bir pisliğin içine atacağım. Bu söylediklerimi biraz düşün." Reed bunları söyler söylemez odadan dışarı çıktı.

Eleanor tir tir titreyerek sandalyenin üzerine yığılıverdi. Reed'in bunu yapabileceğini biliyordu. Birden onun tehditlerine karşı koyabileceğinden eskisi kadar emin olamadı. Bu adamın çılgınlıkları sınır tanımıyordu. Gözündeki yaşları silip ayağa kalktı ve hissettiği ani baş dönmesiyle sendeleyerek pencereye doğru yürüdü. Hava kararmaya

başlamıştı ama kalenin etrafında tek bir bina bile yoktu. Brawley ona yardım edebilirdi. Ona bu şekilde davranıldığını bilse buna tüm gücüyle karşı koyacağından emindi. Hiçbir centilmen bir kadına bu kadar acımasızca davranılmasına izin vermezdi. Ama binanın dışında bekleyen iki asker ona tamamen yabancıydı ve Eleanor içine simsiyah bir çaresizliğin çöktüğünü hissetti.

Reed'den korkuyordu.

Ve onun eninde sonunda inadını kıracağını biliyordu.

isabellaswan

Brawley onun bir centilmen olmadığını biliyordu. Reed kariyer hırsı olan bir subaydı. Bir kasabın oğlu olan babası sıfırdan başlayıp yüzbaşılığa kadar yükselmişti. Halk tabakasından gelen Reed de babasının izinden gidip hızla basamak atlayacak kadar kurnaz bir adamdı.

Aradan bir on dakika daha geçti. Brawley bu süre boyunca kulağını dört açıp bir şeyler duymaya çalışsa da kapalı kapılar ardındaki ofis tamamen sessizliğe bürünmüştü. Sonra birden Albay Reed dışarı çıktı.

Brawley kaskatı kesildi. Reed hiç durmadan yoluna devam etti. Ona kendisini takip etmesini işaret ederek giriş salonundan geçti ve dışarıdaki karanlığa çıktı.

Hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Şimdi Leydi de Warenne'e çayını götürebilirsin. Ona acıyormuş gibi görünecek ve kaçmasına yardım edeceksin."

Brawley şaşırmıştı. Reed'in ne demek istediğini anlayamadı. "Anlamadım efendim?"

isabellaswan

"Şimdi aptallığın sırası değil," dedi Reed her zamanki sabırsızlığıyla. "Bu gece onun kaçmasına yardım etmeni istiyorum. Elbette ki onun bizi O'Neill'a götüreceğini tahmin etmiş olmalısın; tabii, eğer hâlâ ülkedeyse."

Brawley onunla aynı fikirde değildi. "Leydi de Warenne buraya gelmeden önce Adare'ye gidiyordu ve ben onun evine döneceğini düşünüyorum efendim."

Reed karşısında açık duran ağzından salyalar akıtan bir salak varmış gibi yüzüne baktı. "Senin ne düşündüğün ya da neye inandığın umurumda bile değil, Brawley. Sadece sana verdiğim emirlere itaat et yeter. Onunla inandırıcı bir kaçış planı hazırlayacaksın. Sonra da inine giden bir tilkiyi takip eder gibi peşinden gideceğiz."

Brawley terlemeye başlamıştı. "Leydi Eleanor bir tutuklu mu efendim?" Aksi halde neden kaçmak istesindi ki?

"O'Neill hakkında yalan söyledi. Bu yüzden serbest kalması mümkün değil. Ona abayı yaktığını biliyorum ama Leydi De Warenne, O'Neill gibi bir vatan haini."

Brawley eğer üzerinde üniforma olmasaydı kılıcını çeker ve Reed'i düelloya davet ederdi. Ama bunu yapmak yerine orada öylece durup Binbaşı Wilkes'a yazdığı mektubu düşündü. Leydi Eleanor'un yolunu kesmek üzere Kilraven Tepesi'nden ayrılmadan önce mektubu bir ulağa teslim etmişti. İlk başta bunu yaptığı için biraz pişmanlık duymuş ama şimdi büyük ölçüde rahatlamıştı.

Reed sabrının sonuna geldiğini belirten bir ses çıkarıp başını salladı.

"Ona çay götür, kaçışını planla, sonra da bana rapor ver," diye emretti. Uzun adımlarla gecenin karanlığına doğru yürürken elini ceketinin iç cebine attı. Brawley onun cebinden O'Neill'ın kaçışım ve başına ödül konulduğunu duyuran posteri çıkarmasını izledi. Gördüğü manzaradan iğrenmişti.

Belli ki Leydi Eleanor de Warenne bir tutukluydu ya da kendisi öyle olduğunu sanıyordu. Ama Brawley onun kaçmasına yardım edecekti. Hiçbir şey onu bu kadar sevindiremezdi çünkü Leydi Eleanor'un güvende olacağı evine döneceğinden emindi.

Cebinden bir mendil çıkarıp alnında biriken terleri sildikten sonra binadan içeri girdi. Bir emir subayına gümüş tepsiye çaydanlık, fincan ve biraz bisküvi koyup onunla birlikte odaya gelmesini söyledi. İçeri girmeden önce odanın kapısını tıklattı. Cevap alamadı.

Kapıyı iterek açtı. Odada tek bir gaz lambası bile yanmadığı için içerisi karanlıktı ama Eleanor'un orada olduğunu hemen fark etmişti. Bir heykel kadar hareketsiz bir halde pencerenin önünde duruyor, Brawley'nin az önce içeri girdiği kapıya bakıyordu. Şimdi tamamen serbest bıraktığı uzun saçları ve beyaz elbisesiyle gölgelerin

isabellaswan

arasında duran Eleanor bu haliyle hiç şüphesiz Brawley'nin o güne dek gördüğü en güzel kadındı.

"Yüzbaşı," dedi boğuk bir sesle.

Brawley ona gülümsedi ve emir subayına döndü. "Lambaları yakın lütfen." Leydi Eleanor'un üşüdüğünden emin olduğu için şöminenin önüne diz çöküp bir çakmak taşının yardımıyla çabucak ateş yaktı. O bunu yaparken emir subayı da arkasında duran iki gaz lambasını yakmıştı. Brawley kalıcı olmasını sağlamak için ateşi iyice karıştırdı ve emir subayı da sessizce dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Brawley işini bitirince ayağa kalkıp Leydi Eleanor'a baktı.

Eleanor hâlâ pencerenin önünde duruyordu. Gözleri, yanaklarındaki pembe renkli, iki parlak nokta dışında tamamen solgun olan yüzünde fazlasıyla büyük ve koyu renkli görünüyordu. İşte o an Brawley duruşunda bir tuhaflık olduğunu ve elbisesinin önünü sımsıkı tuttuğunu fark etti.

Büyük bir şaşkınlık yaşayarak elbisesinin yırtılmış olduğunu anladı. "Tanrım! Neler oldu?" Kendini Leydi Eleanor'un elbisesinin sivri bir köşeye takılarak yırtıldığına ikna etmeye çalıştı.

"Önemli değil."

"Elbette ki önemli!" Brawley yanaklarının alev alev yandığını hissederek hızla başını kaldırdı ve Eleanor'un parmak boğumlarının bembeyaz olduğunu gördü. Ardından gözlerini onun yüzüne çevirdi ve içeri girdiğinden beri ilk defa yanağında parlak, kırmızı bir leke olduğunu fark etti.

Şimdi artık yaşadığı dehşetten sıyrılmış, midesi bulanmaya başlamıştı.

Hızla onun yanına koştu. "Lütfen size yardım etmeme izin verin," dedi neredeyse boğulacakmış gibi. Bütün bunları Reed mi yapmıştı? Reed bir kadına mı vurmuştu? Onun elbisesini mi yırtmıştı? Daha başka neler yapmıştı?

isabellaswan

Eleanor'un gözleri doldu ama ağlamadı. Başını dik tutuyordu. "Teşekkür ederim... teşekkür ederim Yüzbaşı."

Brawley onun dirseğine dokunup odadaki iki misafir sandalyesinden ona yakın duranına oturmasını işaret etti. Eleanor dediğini yaptı ve kendini sandalyenin üzerine bırakıverdi.

"Gidip garnizon hekimini getireyim," dedi Brawley.

Eleanor başını olumsuz anlamda salladı. "Bana yardım et... Thomas... lütfen."

Brawley olduğu yerde kaldı ve göz göze geldiler. Eleanor kendisine daha önce hiç ilk ismiyle hitap etmemişti ve işin doğrusu Brawley onun ismini bildiğinin bile farkında değildi. Onun çektiği acıdan, az önce atlattığı zorlu deneyimden ve tam bir leydi gibi davranmasından [illegible]dasıyla etkilenmişti. "Elbette ki size yardım edeceğim," dedi. "Ama korkarım ki önce tıbbi yardım almanız gerekiyor."

"Yüzümün şişeceğini biliyorum. Bu umurumda bile değil. Ama bileğimi sararsan memnun olurum. Şu an onu kullanamasam da ileride mutlaka ihtiyacım olacak."

Leydi Eleanor o güne dek gördüğü en cesur, en onurlu kadındı. Brawley genç kadının bileğindeki çürüğü fark etti. Reed'in ona daha başka neler yaptığını soramayacak kadar centilmendi ama en kötüsünün gerçekleşmiş olmasından korkuyordu. Reed kelimenin tam anlamıyla delirmişti. "Hemen geliyorum," dedi güçlükle de olsa.

"Hayır!" Eleanor ayağa fırlayıp ellerini tuttu. Üzerindeki elbise işe yaramaz bir şekilde yere düşmüştü. "Beni yalnız bırakma! Her an geri gelebilir! Ne olur sargı bezini başkasından iste!"

Brawley ona arkasını döndü ve ellerinin titrediğini fark ederek ceketinin düğmelerini çözmeye başladı. Nasıl böyle bir şey olabilirdi? Leydi Eleanor'un bu darmadağın olmuş, korkulu halini aklından çıkarabilecek miydi? Ona bakmadan ceketini uzattı ve üzerine giydiğini duyana dek bekledi. Tekrar ona doğru döndüğünde Eleanor ceketi

isabellaswan

giymişti. Brawley yüzünün hâlâ kıpkırmızı olduğunu biliyordu. Buna rağmen kapıya gidip emir subayına sargı bezi getirmesini söyledi ve kapıyı tekrar kapattı.

"Teşekkür ederim," dedi Eleanor rahat bir nefes alarak.

"Sizi bu akşam buradan çıkaracağım," dedi Brawley.

Genç kadının gözleri umutla parladı. "Bu mümkün mü? Bu kaleden ve o çılgın adamdan kaçmamız mümkün mü?"

"Evet mümkün ve ben bunu yapmanın bir yolunu bulacağım," dedi Brawley kendinden emin bir tavırla.

Güçlükle nefes alan Eleanor gözlerini kapattı. Brawley'ye tekrar baktığında gülümsüyordu.

isabellaswan

Eleanor saatin kaç olduğunu bilmiyordu ama gökyüzündeki dolunayın altında bir araba yolundan aşağı doğru at sürüyorlardı. Geceyarısının yaklaşmak üzere olabileceğini düşündü. Sadece birkaç dakika önce kaleden yaya olarak ayrılıp Brawley'nin önceden ormanda hazır beklettiği iki ata binmişlerdi. Eleanor'un üzerinde tanımadığı birisine ait bir gömlek ve bir pelerin vardı; gömleğin Brawley'ye ait olabileceğinden şüpheleniyordu. Peşlerine takılan birileri olmadığı için tamamen yalnızmış gibi görünüyorlardı. Her şeyin bu kadar sorunsuz ilerlemesi onu temkinli davranmaya zorluyordu.

Önlerinde uzanan yol ikiye ayrıldı. Bir tarafı güneye, Cork'a; diğer tarafı kuzeydoğuya, Adare ve Limerick'e ulaşıyordu.

Eleanor atını durdurup Brawley'ye baktı. Albay Reed'den korkuyordu. Yüreğinin bir parçası dört bir tarafı korunan bir kuledeki prenses kadar güvende olabileceği evine, Adare'ye dönmek istiyordu. Ancak Sean'ı peşinde çılgın bir adam olduğu konusunda uyarma arzusu duyduğu korkudan çok daha baskındı. "Yola ormandan de-

yarı etmeliyiz," dedi nefes nefese. "Reed kaçtığımı fark ettiği anda peşimize adam takacaktır."

"Önemli değil," dedi Brawley. Eleanor'un gözlerinin içine bakıyordu. "Şu an konuşurken bile bizi izliyor zaten."

Eleanor bir çığlık koparıp hızla atının yönünü çevirdi ve oradan kaçmaya davrandı ama Brawley dizginlerine asıldı. "Leydi Eleanor! Ben artık sizin tarafınızdayım! Beni dinlemek zorundasınız."

Eleanor onun söylediklerini anlayamayacak kadar korkmuştu. Ama hayatını Thomas Brawley'ye borçluydu ve bir şekilde ona güvenmeye başlamıştı. "Bana ne söyleyeceksiniz?"

"Reed kaçmanız için size yardım etmemi istedi. Cork'a, üvey kardeşinize döneceğinizi sanıyor ve elbette ki yanılıyor. Sizin onu O'Neill'a ulaştırabileceğinizi düşünüyor. Oysa siz Adare'ye gitmek istiyorsunuz ve ben de sizin güvenli bir şekilde oraya ulaşmanızı sağlayacağım."

isabellaswan

Eleanor, Brawley'ye baktı. Genç yüzbaşı, Reed'den kaçmasına yardımcı oluyor, kendisi için amirine ihanet ediyordu. Brawley her subayın örnek alması gereken saygıdeğer bir adamdı. Ama yine de Sean'ın hayatı tehlike altındaydı.

Eleanor atını Brawley'nin atına doğru yaklaştırdı. Yapmak zorunda olduğu şey hoşuna gitmese de elini ona doğru uzattı.

"Leydi Eleanor?"

Eleanor ona iyice yaklaştı. "Size çok şey borçluyum," diye fısıldadıktan sonra omzunda asılı duran kılıfın yaylı tokasına dokunup tüfeğini serbest bıraktı. Ardından tüfeği hızla ters çevirdi ve namlusunu direkt Brawley'ye doğrultmasa da sürgüsünü çekip emniyet kilidini açtı.

Brawley ağzı bir karış açık ona bakıyordu.

"Thomas!" diye bağırdı Eleanor. "Üzgünüm ama Adare'ye değil Cork'a gideceğim! Reed çılgın bir adam ve Sean'ın ülkeden kaçtığından emin olmalıyım. Reed bana bile bu kadar aşağılayıcı bir şekilde davrandıysa kimbilir ona neler yapar."

Brawley'nin yüzü bembeyaz olmuştu. "Reed ısrarla sizin Sean'a gideceğinizi söyledi ama ben onu dinlemedim. Güvende olacağınız evinize geri döneceğinizi düşündüm! Sevgili Leydi Eleanor, lütfen bunu bir kez daha düşünün. Reed'in bir çılgın olduğu konusunda haklısınız. Ama Binbaşı Wilkes'e bir mektup gönderdim. Artık bu çılgınlıklarına bir son vermek zorunda kalacak."

"Umarım haklısınızdır. Ama yine de Sean'ı uyarmak zorundayım."

"O halde size Cork'a kadar eşlik etmeme izin verin, Leydi Eleanor. Lütfen. Bir centilmen olarak gecenin bu saatinde onca yolu tek başınıza gitmenize izin veremem."

Eleanor yaptığı plana onu da dâhil etmek istemiyordu.

"Bana Cork'a kadar eşlik ederseniz burada elinizden kurtulduğumu ve sizin de şehir sınırlarına ulaşana dek beni takip ettiğinizi söyleriz," dedi yavaşça

"Evet öyle yapabiliriz." Brawley onun Sean'ın saklandığı yeri kendisine bile söylemeyeceğini anlamıştı. Başını sallayıp elini uzattı. "Lütfen?"

Eleanor ona tüfeği geri verdi. Gökyüzünden bir bulut geçti ve ayışığı önlerinde uzanan yolu aydınlatmaya başladı. Atlarını gecenin içine doğru sürdüler.

Sean biletini Amerika'ya değil Fransa'ya ayırtmıştı. Normandiya'ya ulaştıktan sonra Amerika'ya bilet alacaktı. Bineceği gemi Fransa bandıralı küçük bir guletti ve bir sonraki gün kalkacaktı. Sean kendini gerçeküstü bir kâbusun ortasındaymış gibi hissediyordu.

isabellaswan

Saklanmasına yardımcı olan Çiftçi O'Riley'nin fedakâr davranışlarına karşılık olarak bahçede onun odunlarını kırıyordu. Ama duygu ve düşüncelerden yoksun olduğu için hareketleri mekanikti. Hissizleşmişti ve sersem gibiydi. İçinde belli belirsiz hissettiği bir keder ve tanımlayıp isimlendiremediği pişmanlıklar vardı.

Ne olursa olsun Elle artık Adare'de güvendeydi. Oraya bir önceki gün geç saatlerde varmış olmalıydı. Sean bunun için sevindiğini söyleyemezdi ama içi rahatlamıştı.

Baltayı sallayıp koca bir kütüğü ortadan ikiye ayırdı. Yağmurun habercisi olan gri gökyüzü insanın içini karartıyordu ama Sean üzerindeki gömleği çıkarmış olmasına rağmen hiç üşümüyordu. Üşüyen tek yeri ruhuydu. Önünde uzanan gelecek belirsizleşmiş, nasıl olduysa iki yıl boyunca kapatıldığı o cehennem deliği gibi kapkara olmuştu

Sean zamanı geri alabilmeyi isterdi. Artık kim ya da ne olduğunu bilmiyordu. Düşüncesizce bir hareketle Askeaton'dan ayrılmadan önce her açıdan sağlıklı bir adamdı. Şu son birkaç gündür kendini yine hem kalbi ve ruhu hem de geçmişi ve geleceği olan bir adam gibi hissetmeye başlamıştı. Ama şimdi bu tuhaf duygu yok olmuştu. Elle giderken onu da beraberinde götürmüştü.

Sean bir atlının yaklaştığını hissederek kaskatı kesildi. Evin arka tarafındaki bahçedeydi ve O'Riley için çok değerli olan koyunun durduğu küçük ahşap barınaktan fazla uzakta sayılmazdı.

Elindeki baltayla hızla eve doğru yürüdü ve sırtını duvara yasladı. Köşeden başını uzatıp kimin geldiğini görmeye çalıştı.

Birden kalbi duracak gibi oldu.

Üzerinde Sean'ın onun için satın almış olduğu beyaz elbise, bir erkek gömleği ve kahverengi bir pelerin olan Eleanor bir süvari atından aşağı atlıyordu. Attan iner inmez hızla evin ön kapısına doğru koştu ama Sean içeride kimse olmadığını biliyordu. Saklandığı yerden dışarı çıktı. "Elle."

isabellaswan

Eleanor durdu ve ona doğru döndü. "Gitmemişsin!" diye haykırdı.

Sean'ın kalbi yeniden canlanmış, yaşadığı sevinç ve mutlulukla çılgınca, vahşice atmaya başlamıştı. Onu bir kez daha görmeye ihtiyacı vardı. Yağmur çiseliyordu ama sanki bahçe güneş ışıklarına boğulmuştu. Gülümsemekte olduğunu fark etti.

Eleanor da gülümsedi ve hızla ona doğru koştu.

Sean tam ona sarılacağı sırada yüzündeki gri, mavi ve yeşil arası bir lekeye dönüşen çürüğü fark etti.

Eleanor kendini onun kollarına bıraktı. "Önemli bir şey sayılmaz. Kate seni burada bulabileceğimi söyledi. Sana haberlerim var, Sean!"

Sean içinin korku ve telaşla dolduğunu hissetti. Güçlükle de olsa bakışlarını Eleanor'un yüzündeki çürükten ayırıp gözlerine çevirdi. Bu gözlerde büyük bir korku vardı. Sean onun ellerini tuttu ve omuzlarından aşağı indirdi. "Neler oldu?" diye sordu sessizce.

isabellaswan

Eleanor yüzünü acıyla buruşturdu. "Direnişçiler arasında bir hain var, Sean. Burada güvende değilsin. Connelly'yle eve dönerken askerler tarafından yolumuz kesildi."

Sean onun sımsıkı sarılmış bileğine baktı. Beynine ve kulaklarına hücum eden kan yüzünden hiçbir şey duyamıyordu.

Birden zihninde Peg'in bulanık görüntüsü belirdi. Bakışlarını Eleanor'un bileğinden ayırıp gözlerine çevirdi.

"Attan düştüm," dedi Eleanor çabucak.

Sean o güne dek hiç bu kadar beceriksizce söylenmiş bir yalan duymamıştı.

"Tökezlediği için," diye açıklamaya çalıştı sonra da.

"Çok mu kötü yaralandın?" diye sordu Sean içine karanlık ve tehlikeli bir ihtiyacın çöreklendiğini hissederek.

"Yaralanmadım." Eleanor gergin bir tavırla hafifçe gülümsedi. "Seni uyarmalıyım Sean; Albay Reed şu an Kilraven Tepesi'nde ve karını kendisinin öldürttüğünü itiraf etti!"

Sean yaşadığı şok yüzünden olduğu yerde donup kaldı. Kısa bir an için beyni bile durmuştu sanki.

"O çılgın bir adam," diye fısıldadı Eleanor ve gözleri yaşlarla doldu. "Reed peşinde, Sean. Geri dönüp seni uyarmak zorundaydım!"

Eleanor'un vücudundaki yaraların sebebi Reed'di ve Sean bunu biliyordu. Çiseleyerek yağan yağmurun az sonra şiddetleneceğini bildiği gibi bunu da biliyordu. "Bana her şeyi anlatmak zorundasın... Eleanor," dedi kendisinin bile tanımakta zorlandığı sert bir sesle.

Eleanor irkilerek ondan uzaklaştı. "Sean! Reed'in askerlerini bilerek zavallı karının üzerine salmış olması dışında anlatacak bir şey yok. Ben ondan korkuyorum ve sen de korkmalısın."

isabellaswan

Sean'in kalbi şimdi sert ama ağır bir ritimle atıyordu. Üzerine bir sakinlik çökmüştü. "Demek içimizdeki bir casus bizi ele verdi ve askerler sizi yakalayıp Kilraven Tepesi'ne... Reed'e götürdü."

Eleanor gözlerini fal taşı gibi açmış ona bakıyordu. Tamamen bembeyaz olan yüzü koyu renkli çürüğün iyice belirginleşmesine neden olmuştu. "Bundan başka bir şey olmadı," dedi.

Sean içinin kıpır kıpır olduğunu hissetti. "Peki buraya nasıl geldin?"

Genç kadın yutkundu. "Yüzbaşı Brawley kaçmama yardım etti."

Sean onun çenesini yukarı kaldırdı.

Eleanor'un gözleri yaşlarla dolmuştu.

Sean, "Bana yalan söyleme," diyerek onu uyardı.

"Ama ben iyiyim."

"Reed sana vurdu değil mi? Peki sana dokundu mu?" Zihninde Reed'in alev almış cayır cayır yandığını görüyordu.

Eleanor önce başını olumsuz anlamda salladı ama sonra birden duygularının değiştiğini hissederek bunu doğruladı. Ağlamaya başladı. İki iri gözyaşı damlası yanaklarından aşağı süzüldü.

Sean, Albay Robert Reed'i öldürmeye kararlıydı.

"Geçti artık," dedi Eleanor'u kollarına alıp rahatlatmaya çalışarak. "Artık yanındayım, Elle. Reed'in sana bir kez daha dokunmasına asla izin vermeyeceğim."

Eleanor başını sallayarak gözlerinin içine baktı. "Öylesine korktum ki."

"Sana ne yaptı?" diye sordu Sean. Öfkeden çıldırmak üzere olmasına rağmen sesinin bu kadar sakin çıkması onu şaşırtmıştı.

Eleanor konuşmakta zorlanıyordu.

Sean eğilip dudaklarını dudaklarına dokundurdu. "Anlat bana Elle."

Genç kadın başını salladı. "Çok kabaydı. O babamdan bile korkmuyor, Sean. Ne babamdan ne Ty'dan ne de başka birisinden! Bana kimse o şekilde hitap etmemişti, üstelik..."

Sustu ve yanaklarından yine gözyaşları akmaya başladı.

Sean onu kendine doğru çekip sımsıkı sarıldı. Yüzünü onun göğsüne gömen Eleanor acıyla haykırdı. Genç adam onu daha da sıkı sardı. Bunu öğrenmek zorundaydı. "Sana tecavüz mü etti?"

"Hayır."

Göz göze geldiler. "O halde neden elbisenin üzerinde... bir erkek gömleği var?"

Eleanor anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Sean onun üzerindeki pelerini çıkarıp yerdeki çamurların üzerine fırlattı. Ardından gömleğine uzattığı elleri duyduğu öfke ve acıyı ele vererek titriyordu. Gömleğin üzerindeki düğmeleri çözmeye başladı. Elle ellerini tutup onu durdurmak istedi ama Sean buna izin vermedi.

isabellaswan

Çözdüğü her düğme elbisesindeki yırtığı daha da açık bir şekilde gözler önüne seriyordu. Nihayet gömleği çekip çıkardı. Eleanor'un elbisesinin ön kısmı iki iğneyle birbirine tutturulmuştu.

Sean birden kusacak gibi oldu. "Bana yalan söyleme."

"Az önce sorduğun şeyi... yapmadı. Bir mektup açacağıyla elbisemi yırttı."

Eleanor hayatı boyunca hep el üstünde tutulmuş, saygı görmüş ve korunmuştu. Şimdi Sean'ın en büyük korkusu gerçek olmuş, Reed hayatına yeniden girip onu cezalandırmıştı. Bu zalimce davranışın tecavüzden ya da cinsel tacizden hiçbir farkı yoktu.

Sean, Eleanor'u bir kez daha kendine doğru çekti. Kendisine sımsıkı sarılan genç kadının sırtını, saçlarını okşadı. "Reed şimdi nerede?"

Başını onun göğsüne yaslayan Eleanor, "Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Reed benim senin yanına geleceğimi bildiği için bizi takip etmeyi düşünerek Brawley'nin kaçışıma yardım etmesine izin verdi. Bana söylediği şeyleri bir bilsen, Sean!"

Sean onun acı dolu gözlerine baktı ve tekrar saçlarını okşadı. "Güvenli bir şekilde Adare'ye ulaştıktan sonra böylesine... onursuz bir davranışla karşılaştığını yavaş yavaş unutmaya başlayacaksın. Peki Brawley nerede?"

"Saatler önce onun yanından ayrıldım. Önceden anlaştığımız gibi ona senin nerede olduğunu söylemedim. Sanırım askerleri atlatmayı başardık ama Reed şu an Cork'ta pusuda bekliyor olmalı."

Sean başını salladı. Reed'i saklandığı delikten çıkarmak hiç de zor olmayacaktı. Onunla yüz yüze gelip çıplak elleriyle boğazını sıkarak yavaş yavaş canını alma ihtimali kendisini daha şimdiden heyecanlandırmaya başlamıştı.

isabellaswan

Eleanor onun aklından geçenleri anlamış gibi, "Başka bir subaya daha saldırmana asla izin vermem," dedi.

Sean onun çürük izi olmayan sol yanağına dokundu.

"Üzgünüm Elle ama Reed zalimliğinin cezasını ödeyecek."

"Bunu yapmana fırsat vermeden seni öldürür."

Sean da aynı fikirdeydi ama sakin bir şekilde yalan söyleyerek aksini iddia etti. "Onu bir alçak gibi... hiç ummadığı bir anda... gecenin karanlığında yere sereceğim. Kendisine neyin vurduğunu bile anlayamayacak ve bu iş burada bitecek, Elle. Artık geceleri rahat uyuyabileceksin."

Eleanor heyecanla başını salladı. "Geceleri kâbus gören ben değilim! Reed'in, Peg ve Michael'a yaptıkları yüzünden rahat uyuyamayan ben değilim! Benim için intikam almaya çahşma. Ben iyiyim Sean." Bunları söyledikten sonra derin bir nefes aldı. "Lütfen Reed'in peşinden gitmeye kalkışma. Babam şu an Londra'da senin affedilmen için uğraşıyor. Reed'e saldıracak olursan bir daha asla affedilmezsin!"

"Onun sana yaptıklarını cezasız bırakırsam... kendime saygım kalmaz!" diye bağırdı Sean.

"Sana ben *iyiyim* dedim!" diye haykırdı Eleanor hıçkıra hıçkıra ağlayarak. "Daha önce gözlerinde hiç böyle bir ifade görmemiştim. Ne söylersem söyleyeyim seni kararından vazgeçiremeyeceğim değil mi? İntikam peşinde koşacaksın ve bunun senin sonun olacağını her ikimiz de biliyoruz."

"Benim için ağlama," dedi Sean. Eleanor'u bir şekilde bütün bu olanlardan uzak tutabilmeyi isterdi. "Buraya gel." Onu tekrar göğsüne bastırdı.

Eleanor yanağını göğsüne yaslamak yerine başını kaldırıp ateşli ve telaşlı dudaklarıyla dudaklarını aradı. Sean bunun birlikte geçirdikleri son dakikalar olduğunu düşündü. İntikamını almak üzere

isabellaswan

Elle'in yanından ayrılacak, Reed'in askerleri onu görür görmez delik deşik etmese bile darağacında sallandırılacaktı. Bunları düşündüğü anda vücudunun onu perişan edip gözünü döndürecek kadar yoğun bir cinsel açlıkla kaskatı kesildiğini hissetti.

Eleanor ondaki bu değişikliği hemen fark etti. Dudaklarını dudaklarından ayırdı ve hayretle büyüyen gözleriyle ona baktı. Sean onun elini tuttu. "Haydi gel." Onu evin arka tarafına götürüp kollarının arasına aldı ve yere yatırdı. Bir çığlık koparan Eleanor'un bu tepkisi onun da aynı arzuyla yanıp tutuştuğunu söylüyordu.

Önce dudakları sonra çabucak vücutları birleşti. Sean dilini ağzının derinliklerinde gezdirerek Eleanor'un eteğini kaldırdı ve kadınlığına ulaştı. Zevkle dolu bir çığlık koparan Eleanor elini onun pantolonunun düğmelerine uzattı.

Eleanor'un elleri sertleşen erkekliğini okşarken kendinden geçen Sean bir an için tereddüt eder gibi oldu ama sonra alacağı intikamla ilgili son düşünceler de zihninden uçup gitti.

Nefes alabilmek için sırtüstü yere yattı ve Eleanor onun pantolonunu çıkardı. Uzun saçları üzerine dökülüyor, erkekliğinin etrafını sarıyordu. Sean bu manzaraya daha fazla dayanamayıp neredeyse ona yalvaracaktı ama bunu yapmasına gerek kalmadı. Eleanor dilini erkekliğinin üzerinde gezdirmeye başladı ve Sean onun yüzüne dokunup ismini fısıldadı: "Elle."

Eleanor kısa bir an için bile olsa kendini Sean'ın kollarına bıraktı ve ona hâlâ eskisi gibi derin bir sevgi duyduğunu anladı. Artık sadece Reed'den değil Sean'ın yapmayı planladığı şeyden de korkuyordu. Hâlâ nefes nefeseydi ve yattığı yerde doğrulup elbisesinin eteğini düzeltti. "Artık gitmeliyiz. Cliff'in gemisi yakınlarda mı, Sean? Askerler tarafından izleniyor bile olsa *The Fair Lady* buradan kaçmak için en iyi şansımız."

isabellaswan

"Senin o gemide olmanı istiyorum," dedi Sean kararlı bir tavırla. "Haklısın. Bir an önce gitmeliyiz." Ayağa kalkıp arkasını döndü ve çabucak pantolonunun düğmelerini iliklediği.

Onun niyetini anlayan Eleanor hızla ayağa fırladı.

"Lanet olsun! Beni Cliff'in yanına bırakıp intihar mı edeceksin?" Çılgınca bir çabayla onunla pazarlık etmeye çalıştı. "Ne olur yapma Sean. Eve, Sinclair'in yanına gitmem konusunda ısrarcı davranırsan da giderim. Sen Amerika'ya gidersin ben de eve dönerim."

Sean hüzünlü gözlerle ona baktı. "Artık bu tür pazarlıklar yapmak için çok geç. Haydi gidelim. Aynı ata bineriz."

Eleanor inadını sürdürdü. "Hayır. Seni tek başına bırakıp kendini ve hayatını mahvetmene izin veremem."

Sean buz gibi soğuk bir ifadeyle yüzüne baktı. "Beni, seni zorla o ata bindirmeye zorlama."

Eleanor daha önce hiç bu kadar kararlı birisini görmemişti ama yine de vazgeçemezdi. "Beni biraz olsun seviyorsan Albay Reed'in peşinden gitmek yerine yaşamayı tercih edersin."

Sean kaskatı kesildi. Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ama bu haksızlık."

"Her şey haksızlık!" Eleanor bir an için çıldırmış gibi konuştuğunu düşündü.

Yüzü öfkeyle gölgelenen Sean başını iki yana salladı ve Eleanor'un atını otlanmaya bıraktığı evin yan tarafına doğru yürüdü. Tam o sırada Eleanor yaklaşmakta olan atlıların sesini duydu.

Aynı sesi Sean da duymuştu. Gözlerini fal taşı gibi açıp hızla Eleanor'a doğru döndü. "Eve gir," dedi çabucak. "Yatağın yanında gizli bir kapı var. Onu kullan."

Eleanor'un karar vermek için çok kısa bir zamanı vardı. "Seni yalnız bırakmayacağım. Silahın bile yok!"

"Ellerim var," dedi Sean öfkeyle ona bakarak. Sonra da evin etrafından dolaşmaya başladı.

Reed ve adamlarının bahçeye girdiğini görmeyi bekleyen Eleanor da peşinden gitti. Onun Reed'e saldırmasının ne şekilde sonuçlanacağını daha şimdiden gözünde canlandırmaya başlamış, Sean'ın cansız vücudunun yerde yattığını görür gibi olmuştu. Ama Sean aniden durdu ve Eleanor onun sırtına çarptı. Hemen arkasından Devlin, Tyrell ve Rex'i karşısında buldu.

Ağabeyleri atlarını ön bahçenin karşı tarafında durdurmuşlardı. Bahçedeki erkekler kısa bir an için birbirleriyle bakıştılar. Etrafı derin bir sessizlik kapladı, sonra Eleanor ağabeylerinin üçünün birden kendisine bakmakta olduğunu fark etti.

Az önce seviştikleri belliyse de bu umurunda değildi. Koşup Sean'ın önüne geçti. "Onu durdurmalısınız!" Devlin'e döndü çünkü Sean öz ağabeyi olan Devlin'e her zaman saygı duyardı. "Albay Reed'i öldürmeyi planlıyor!"

Devlin ve Tyrell atlarından indiler. Sakatlığına rağmen binicilikte üstün bir yeteneğe sahip olan Rex hâlâ atının üzerinde oturuyordu. Devlin önce Eleanor'un yanına gidip onu baştan aşağı süzdü. Hemen arkasından kardeşinin yanına gitti. İki kardeş birbirlerine baktılar ve Devlin bir küfür savurdu. "Seni kahrolasıca aptal!"

Bunları söyledikten sonra ona hâlâ küçük bir çocukmuş gibi uzunca bir süre sarıldı.

Eleanor hiç bu kadar rahatladığını hatırlamıyordu. Rex koltuk değneğine tutunup topallaya topallaya yanlarına gelirken dönüp Tyrell'e baktı. "Onu durdurmalısın, Ty."

"Bunun için elimden geleni yapacağım. Sen yaralanmışsın."

"Hiç de değil!"

isabellaswan

Tyrell çenesini yukarı kaldırıp onu gözlerine bakmaya zorladı. "Bir seçim yapmak zorundasın, Eleanor. Ya bu olaylardan sağ çıkmama ihtimali olan Sean'ı ya da Adare'de hâlâ seni bekleyen Peter'ı seçmelisin. Fazla zamanın yok."

Eleanor dönüp Sean'a baktı.

Devlin onu nihayet serbest bırakmıştı ve şimdi gözlerini kocaman açmış, duygu dolu bakışlarla kendisine bakıyordu.

"Ortada yapılması gereken bir seçim yok," diye fısıldadı Eleanor. Değişen bir şey olmamıştı. Sean hâlâ hayatının anlamıydı.

Sean suratını asarak yanlarına geldi. "Eleanor, Sinclair'i seçiyor."

Eleanor bir çığlık kopardı ve Sean'ın gümüş grisi gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark etti.

Tyrell sesine sahip olduğu otoritenin ağırlığıyla birlikte tehditkâr bir tını katarak, "Eleanor'a bir açıklama yapmak ister misin?" diye sordu.

isabellaswan

Sean dönüp de Tyrell'e bakmadı. "Elle." Bunu söyledikten sonra artık konuşamıyormuş gibi sustu.

Ağlamaya başlayan Eleanor fikrini değiştirmesi için ona son bir kez daha yalvardığının sessiz bir göstergesi olarak başını iki yana salladı.

Sean'ın yüzü bembeyaz olmuştu. "Buna mecburum. Reed'in yaptıklarını yanına bırakırsam... olanların yükünü asla taşıyamam."

"Ben iyiyim," diye fısıldadı Eleanor. Artık bu yalan zihnine iyice yerleşmeye başlamıştı.

"İyi değilsin! Ve Reed acımasızlığının cezasını çekecek! Bugünün hayatımın son günü olduğunu... her ikimiz de biliyoruz."

Eleanor onun yanına gitti. Artık hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve tek bir kelimeyi bile telaffuz edemiyordu.

Ama Sean ona gülümsedi. "Eğer her şey farklı olsaydı, eğer hayatımı sil baştan yeniden yaşayabilseydim bundan dört yıl önce

Askeaton'ı asla terk etmezdim. Bir firari olmasaydım... seninle evlenirdim. Seni seviyorum, Elle."

Eleanor bacaklarının kendisini taşımadığını hissetti. Onu tutan Sean değil Tyrell oldu.

"Seni Cliff'in yanına götüreceğim," dedi Tyrell usulca. "Rex ve Devlin, Sean'la kalacak."

Ağabeyine son ana dek oradan ayrılmayacağını söylemek isteyen Eleanor başını iki yana salladı. Sean'ı bırakıp gidemezdi.

Tam o sırada bir gökgürültüsüne benzeyen toynak sesleri duyuldu.

Eleanor gelenlerin Reed ve askerleri olduğunu biliyordu.

Güçlükle de olsa toparlandı ve seslerin geldiği tarafa doğru döndü. Omuzlarında asılı duran beyaz tüfek kılıfları ışıl ışıl parlayan mavi üniformalı bir düzine asker atlarını dörtnala sürerek ön bahçeye girerken Tyrell elini omzundan indirmemişti. Askerler durdu; başlarında Reed vardı.

Etrafa sadece atların gürültülü nefesinin ve gemlerinden çıkan metalik seslerin bozduğu korkunç bir sessizlik hâkim oldu.

Sean gülümsüyordu.

Korkudan midesinin bulandığını hisseden Eleanor gözlerini ondan ayıramadı.

Sean, Devlin'e baktı. Devhn, kraliyet donanmasında bir kaptanken kullandığı uzun kılıcı kınından çıkarıp ona doğru fırlattı. Sean havadaki kılıcı hiç zorlanmadan kabzasından yakaladığında Eleanor kalbinin dehşetle atmaya başladığını hissetti. Genç adam bakışlarını Reed'e çevirdi.

Reed gülümsüyordu. "İşte kötülüklerin yuvası; yoksa farklı bir kelime mi kullanmalıyım?" Bir şıngırtının ardından kılıcı elinde belirdi.

Sean, Reed'e cevap vermedi. Önce Eleanor ve Tyrell'in sonra da Rex'in yanından geçip ona doğru yürüdü.

isabellaswan

Reed atını öne doğru sürdü. "İrlandalı hainlerin yuvası," diye mırıldandı seçtiği kelimelerden memnuniyet duyarak. "Seni tutuklu-yorum O'Neill."

"İn o attan." Sean o kadar sakin bir sesle konuşuyordu ki söy-lediklerini duymak neredeyse imkânsızdı; yine de bahçedeki herkes bir şekilde onun ne istediğini biliyordu.

"Yakalayın şunu," dedi Reed atını ondan uzaklaştırarak.

"Seni korkak." Sean'm yüzündeki soğuk gülümseme bir an olsun etkisini yitirmemişti.

Oysa Reed'in yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. Usta bir ha-reketle çabucak atından aşağı atladı. Eleanor şimdi iyice korkmaya başlamıştı.

İki eskrim ustası gibi karşı karşıya gelen Sean ve Reed ellerin-deki kılıçları çarpıştırmak üzere havaya kaldırdılar. Sean'ın gözleri parlıyordu, Reed'inkiler de öyle.

"Saldırıya hazır ol," diye mırıldandı Reed.

Kılıcını ilk savuran Sean oldu ama Reed bu hamleyi başarıyla savuşturdu.

Eleanor ağabeylerinin usta birer eskrimci olduğunu biliyordu ama Sean en az iki yıldır eline kılıç almamıştı. Bu onun için büyük bir dezavantajdı.

Eleanor hızlı hareketlerle kılıç tokuşturan iki adamı izlerken kalbinin yerinden çıkacakmış gibi attığını hissetti. Kılıçları birbirine çarpıp kenetlendikçe etrafa metalik sesler yayılıyordu. Sean saldırıyor, Reed geri çekiliyordu. Reed saldırıyor ve Sean yine geri çekiliyordu. Saniyeler işkence dolu dakikalara dönüştü; Sean'ın yüzünde biriken ter damlaları ışıl ışıl parlıyordu. Reed'in yüzü de ıslaktı ama şimdi her iki adam da kendini tamamen bu dövüşe vermişti ve her ikisi de

isabellaswan

kazanmaya kararlıydı. O gün ikisinden biri ölecekti. Etrafta tekrar birbirine çarpan kılıçların sesi yankılandı.

Sean'ın aldatıcı bir hamleyle savurduğu kılıcın ucu Reed'in üzerindeki mavi ceketi delip geçti ve omzuna saplandı. Sean kılıcı geri çektiğinde ucuna parlak kırmızı renkli kan bulaşmıştı. Reed homurdanarak saldırıya geçti ve kılıçları birbirine kenetlendi.

Eleanor içinin umutla dolmaya başladığını hissetti.

Sean büyük bir hırsla tekrar saldırdı ve Eleanor gözlerine inanamayarak Reed'in kılıcının yere düştüğünü gördü. Reed olduğu yerde donakalmıştı; Sean da öyle. Ardından kılıcının ucunu Reed'in kalbine dayadı ve gülümsedi.

"Hayır!" diye haykırdı Eleanor. "Sakın yapma, Sean!"

Sean gözle görülür bir şekilde kaskatı kesilmişti.

"Yakalayın şunu," diye emretti Reed.

Bahçede bir düzine kılıçtan çıkan metalik sesler yankılandı. Bir düzine asker etraflarını sarıp kılıçlarını Sean'ın başına ve vücuduna çevirdi. Kılıçların tenine saplanması an meselesiydi.

Eleanor her şeyin bittiğini anladı. Şimdi Sean'ı benliğinin bir parçası olarak içinde hissediyor, aklından geçen her düşünceyi okuyor, duyduğu her isteği biliyordu. Sean öldürmek istemişti. Öldürmek üzereydi. Ve şimdi askerler bunun karşılığında onu kılıçtan geçireceklerdi.

Bir el silah sesi duyuldu.

Sean'ın kılıcı elinden yere düştü.

Eleanor büyük bir şaşkınlık yaşayarak ateş edenin Rex olduğunu gördü. Ağabeyi tüm ağırlığını koltuk değneğine vermiş, elindeki tabancayı Sean ve Reed'e doğrultmuştu.

Balıçe bir anda hareketlendi. Birkaç asker, Reed'in onlara emir vermesine bile gerek duymadan Sean'ı kıskıvrak yakaladı.

isabellaswan

"Onu kelepçeleyin," dedi Reed etrafa tükürükler saçarak.

"Hayır!" diye haykırdı Eleanor.

Sean sürüklenerek bahçeye doluşan atların ve askerlerin olduğu tarafa doğru götürülüyordu.

Eleanor, Tyrell'in elinden kurtulmaya çahştı.

"Eleanor!" Tyrell onu sımsıkı tuttu ve Sean'ın peşinden gitmesine izin vermedi.

Eleanor bunu yaptığı için ondan nefret ediyordu. "Bırak gideyim!" diye bağırdı. "Bırak da onunla vedalaşayım! Bırak beni, Ty!"

Tyrell onu kendine doğru çekti. "Hayır."

Çoktan atına binmiş olan Reed, "Atlarınıza atlayıp yola devam etmeye hazırlanın," diye bağırdı askerlerine. Ardından doru atını De Warenne ailesinin üzerine doğru sürdü. "Sizinle bir sorunum yok; özellikle de sizinle Albay," önce Devlin'e sonra Rex'e baktı, "ve sizinle Binbaşı." Bu sözlerin ardından kolunu kaldırıp adamlarına yola devam etmelerini emrederek atını mahmuzladı.

Elleri önünde kelepçelenmiş bir halde ata bindirilen Sean askerlerin tam ortasındaydı.

Eleanor şimdi tüm gücüyle Tyrell'le mücadele ediyordu. Ona tekmeler savurup kolunu tırmaladı ve ağabeyi bir anda onu serbest bıraktı. "Yapma, Eleanor."

Eleanor onu dinlemedi ve elbisesinin eteklerini toplayıp süvarilerin arkasından gitti. Önce iri bir atın sonra bir diğerinin daha yanından geçti ve nihayet atların arasına dalmayı başardı. "Sean! Sean!" Bindiği ata yaklaşıp Sean'ın ayağını tuttu.

Sean onu duymuyormuş gibi uzaktaki bir noktaya bakıyordu.

"Sean!"

Çenesini sıkmıştı ve şakakları zonkluyordu. Yine de onu hiç tanımıyormuş gibi davranmaya devam etti.

kahlaswan

Eleanor tırıs giden atların hızına daha fazla yetişemedi. Adımları yavaşladı. Her iki tarafından da atlar geçiyordu. Tökezledi ama yere düşse ve atlar onu çiğnese bile umurunda değildi. Son birkaç asker de yanından geçip gittikten sonra atlılar bir dönemecin ardında kaybolana dek arkalarından onları seyretti.

Birisi yanına geldi; bu Tyrell'di. "Haydi Eleanor, eve gitme zamanı."

isabellaswan

Bölüm On Sekiz

Eleanor, Adare'ye vardığında dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Cork'tan Rex'le birlikte gelmişti; ağabeyinin atını peşlerinden gelen at arabasına bağlamışlardı. Duyduğu korku yüzünden midesi öyle çok bulanıyordu ki neredeyse nefes bile alamıyordu. Sean'ın İngiliz askerleri tarafından yakalandığı ana ait görüntüler gözünün önünden gitmiyordu. Askerler onu götürürken yüzüne sabırlı bir ifade yerleştirip kendisine bakmamasını hatta hiç tanımıyormuş gibi davranmasını asla unutamayacaktı. Şimdi Kilraven Tepesi'nde, demir parmaklıkların arkasında olmalıydı.

Sean nihayet kendisini sevdiğini itiraf etmişti. Eleanor şimdi böylesine berbat bir çaresizlik yerine yüreğinin mutlulukla dolduğunu hissetmeliydi. Ağabeylerinden birinin verdiği ince keten mendili paramparça etmişti. Yine de onu elinden bırakmadan tıpkı kendisi gibi düşüncelere dalmış olduğu için yol boyunca neredeyse tek bir kelime bile etmeyen Rex'e baktı.

"Reed bir akıl hastası," dedi birden. "Sean'a zevk için zarar verebilir, hatta bundan daha kötüsü Londra'dan gelecek talimatı beklemeden onu asabilir."

Rex ona elini uzattı. "Tyrell de bu yüzden doğrudan garnizona gitti zaten; gelecek talimatları beklemeden hareket ettiği takdirde bunun doğuracağı ciddi sonuçlara katlanmak zorunda kalacağını Albay'ın kafasına iyice sokmak için."

isabellaswan

"Ty karşısındakinin nasıl bir adam olduğunu bilmiyor!" diye haykırdı Eleanor. Uzun ve taşlı bir yolda ilerliyorlardı ve nihayet uzakta yağmurun altında gümüş rengi bir ışıkla parlayan taş duvarlarıyla, gri renkli görkemli evleri görünmüştü. "Reed ne ondan ne babamdan ne de ailemizdeki herhangi birisinden korkuyor."

"Devlin de Tyrell'in yanında," dedi Rex gayet soğukkanlı bir tavırla. Dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. "Bu ikisini karşısında görüp de korkmayacak bir adam tanımıyorum. Reed seni bir şekilde kimseden korkmadığına inandırmışsa da bence numara yapmış. O tam bir zorba, Eleanor. Ve onun gibi zorbalar gerçekte birer korkaktır."

Eleanor içinde küçük de olsa bir umut kıvılcımı hissetti. "Bana hiç de korkakmış gibi gelmedi."

Rex'in yüzündeki ifade ciddileşti. "Sen savunmasız, genç bir kadınsın. Reed ise korkak bir zorba ve sana yaptıklarının bedelini eninde sonunda ödeyecek."

isabellaswan

Eleanor, Rex'in Reed'le ilgili korkunç planları olduğunu biliyordu ama şimdi bunları düşünecek durumda değildi. Araba durduğunda perişan bir halde evlerine baktı.

"Belki de Londra'ya gidip babamın neler yaptığını öğrensek iyi olur," dedi. "Ama Sean'ı burada bırakıp gitmek istemiyorum. Onu görmeliyim Rex."

Rex onun eline uzanıp sımsıkı tuttu.

"Peter hâlâ Adare'de Eleanor."

Ağabeyi şimdi onun bütün dikkatini üzerine çekmeyi başarmıştı. Eleanor kulaklarına inanamıyormuş gibi yüzüne baktı. "Peter burada mı? Hâlâ beni mi bekliyor?" Âdeta dehşete kapılmıştı.

"Korkarım ki öyle. Sanırım şimdi iyice toparlanıp kendine hâkim olmaya çalışmalısın. Peter'ın senin Sean'a çılgınca âşık olduğunu anlaması kimseye fayda sağlamaz."

Peter'ın hâlâ malikânede olması Eleanor'u fazlasıyla şaşırtmıştı. Ama zaten talihsiz bir şekilde sonuçlanan düğün günlerinin üzerinden henüz bir hafta bile geçmemişti. Zihni az sonra onunla karşılaşacağı düşüncesini kabullenmekte zorlanıyordu. "Bunu yapamam. Sean'ın hayatı için duyduğum korku yüzünden böylesine berbat bir haldeyken yapamam."

"Yapmak zorundasın," dedi Rex kararlı bir şekilde. "Ama Peter senin hemen odana çıkmaya ihtiyaç duymanı anlayışla karşılayacaktır." Onu cesaretlendirmek istercesine başını salladı.

Bu durumda toparlanmak için biraz zamanı olacaktı; en azından bir sonraki güne kadar. Yine de Peter mutlaka bir açıklama isteyecekti. "Ondan ayrılmak zorundayım," diye fısıldadı. "Ama ne ondan özür dileyecek ne de bunu yapmanın hoş bir yolunu düşünecek kadar cesaretim var."

"Sinclair'e gerçeği anlatmamanı tavsiye ederim. Sean affedilmezse içinde bulunduğun tehlike devam edebilir, Eleanor."

Eleanor, Sean'ın kaçışına yardım ettiğini ve Reed ile askerlerinin onu yakaladıkları sırada Sean'la beraber olduğunu gördüklerini biliyordu. "Ben de Sean gibi bir vatan hainiyim. Bu saatten sonra bunu inkâr edemem ve etmek de istemiyorum zaten! Belki de böylesi çok daha iyi olur. Beni de Sean'la birlikte asarlar." Söylediklerinin her kelimesinde ciddiydi.

"Böyle şeyler söyleme!" dedi Rex. Esmer teni bembeyaz olmuştu. "Ne o Romeo ne de sen Juliet'sin! Şimdi sana neler yapman gerektiğini anlatacağım ve hayatında bir kez olsun dediklerimi dinleyeceksin! Sinclair dışında kimseye açıklama yapmayacaksın Eleanor ve ona da Reed'e anlattığın hikâyeyi anlatacaksın. Üvey kardeşini çok özlemiştin ve suçsuzluğuna inandığın için gerçeği onun ağzından duymak istedin. O anın heyecanıyla onunla birlikte Adare'den ayrıldın. Onun kaçışına bilerek yardım etmedin ama artık geri de dönemezdin. Sean,

isabellaswan

Cork'a varır varmaz seni terk etti ve askerler tarafından yakalanmanın ardından onu Reed konusunda uyarmak için tekrar yanına gittin. O senin çok sevdiğin *üvey ağabeyin* Eleanor," dedi Rex sert bir sesle. "*Daha fazlası* değil."

Eleanor kollarıyla kendini sarmaladı. "Garnizondan kaçıp doğrudan Sean'ın yanına gittiğime şahit olan çok sayıda insan var. Hangi kız kardeş bu şekilde davranır?"

"Erkek kardeşini peşinde çılgın bir adam olduğu konusunda uyarmak isteyen bir kız kardeş!" dedi Rex öfkeyle. "Bu iş sona ermeden önce Sinclair'le evlenmen senin için en iyisi olabilir. Hatta bu senin tek şansın."

Eleanor nefesini tuttu. Rex'in savunduğu şeyin ne olduğunu anladığında öfkeden tir tir titremeye başladı. "Asla! Onunla evlenemem, ben Sean'ı seviyorum! Eğer bunu duymadıysan tekrar söyleyeyim; o da beni seviyor."

isabellaswan

"Duydum. Ama artık her şey için çok geç. Sean asılabilir ama senin hayatını Kule'de geçirmene asla izin vermem."

Gözlerinden yaşlar boşalan Eleanor başını iki yana salladı. "Ben Sean'ı seviyorum. Ben Sean'ın *sevgilisiyim* ve bunu asla inkâr etmeyeceğim!"

Rex öfkelenmiş gibi görünüyordu. "Sean hayatta kalırsa bana *bunun* hesabını verecek! O halde Peter'a her şeyi anlatacak mısın? O seni seviyor, Eleanor ve sana hep saygılı davrandı. Senin için duyduğu korku yüzünden perişan olmuş bir halde hâlâ Adare de seni bekliyor! Onu gerçeği söyleyerek incitmeyi mi düşünüyorsun?"

Eleanor hiç kıpırdamadan durdu. Peter kendisinin ona verebileceğinden çok daha fazlasını hak ediyordu. "Elbette ki Peter'a gerçeği anlatmayacağım. Bunu hak etmediği halde onu incittim ve daha fazla yaralanmasını istemiyorum. Ama onunla evlenemem, Rex. Ben Sean'a âşığım."

Rex'in koyu renkli gözleri öfkeyle parladı. "Sean bile senin Sinclair'le evlenmeni istiyor."

Eleanor ona arkasını dönüp daha büyük bir dehşet ve korkuya kapılarak arabadan dışarı baktı. Sean en başından beri Peter'la evlenmesi konusunda ısrar ediyordu. Ona aşkını ilan ederken bile ısrarla aynı şeyi söylemişti. Tekrar Rex'e baktı.

"Aslında bir açıdan haklı sayılırsın. Bu, başımdan geçen olayların daha sevimli bir şekli olduğu için Peter'a Rex'e anlattığım hikâyeyi anlatacağım."

Rex içini çekti. "Sana karşı acımasız ya da sert olmak gibi bir çabam yok, Eleanor. Ben sadece bu olayın mevcut halinden çok daha kötü bir hale dönüşebileceğini düşünerek seni korumaya çalışıyorum."

"Biliyorum. Ama artık benim geleceğimden konuşmayalım çünkü henüz hiçbir şey belli değil."

"Yarın Tyrell eve döndüğünde," dedi Rex öncekinden daha yumuşak bir sesle, "bu konuyu tekrar tartışırız."

Bu sözler Eleanor'un içini korkunç bir hisle doldurdu. "Ty geri döndüğünde beni zorla kiliseye götürmeyi düşünmüyorsun değil mi?"

Hizmetçiler evden dışarı çıkıp yağmur altında onlara doğru koşarken Rex ciddi bir ifadeyle gülümsedi ama ona cevap vermedi.

Onun gerçekten de böyle bir şey yapmayı planladığını anlayan Eleanor dehşete kapıldı. Ama artık ağabeyine daha fazla baskı yapamazdı çünkü arabanın kapısı açılmıştı. Kontes evden dışarı çıkıp girişteki geniş taş basamaklarda durdu ve Peter da arkasından geldi.

Bir uşağın yardımıyla arabadan dışarı çıkan Eleanor kalbinin yerinden çıkacakmış gibi attığını hissederek tökezledi. Bakışlarını yüzü solgun da olsa hafifçe gülümseyen annesinden Peter Sinclair'e çevirdi. O da en az annesi kadar solgun görünüyor ama gülümsemek yerine sorgulayan gözlerle yüzüne bakıyordu.

isabellaswan

Eleanor içini rahatsız edici bir korkunun kapladığını fark etti. Peter bir centilmendi. Rex'in de belirttiği gibi onu sevmekten, onurlandırmaktan ve saygı duymaktan başka bir şey yapmamıştı. Sonra birden ihtiras dolu hatıralar da dâhil olmak üzere her anıyla Sean'la geçirdiği o son birkaç günü gözünün önüne getirdi. Kalp atışlarının hızlandığını ve yanaklarının kızardığını hissetti. "Anne," diye fısıldadı bakışlarını yüzünde katı bir ifade olan Peter'dan ayırarak.

Rex sert bir şekilde onun kolunu tuttu ve koltuk değneğinin yardımıyla topallayarak merdivenlerden çıkmaya başladı. Evin girişine ulaştıklarında onu serbest bıraktı ve Eleanor ön kapıya doğru yürüdü. Gözlerini ondan alamıyormuş gibi görünen Peter'a kaçamak bir bakış daha fırlattı. Gözyaşlarını bastırmaya çalışan Kontes bir çığlık kopardı ve Eleanor hızla yanına koşup ona sarıldı. "Ben iyiyim," dedi.

Kontes korku dolu mavi gözlerini kocaman açarak onun ellerini tuttu. "Peki ya Sean?"

Eleanor kendini toparlamaya çalıştı. "Onu yakaladılar anne." Kontes olduğu yerde sendeleyince bağırarak ekledi: "Ama hâlâ hayatta ve sağlıklı!"

Durumu düzeltmeye çalışması hiçbir işe yaramamıştı. Kontes kendinden geçti ama Peter onu tam zamanında yakalayıp kucağına aldı. Ardından Eleanor'a bakarak, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Eleanor içinin suçluluk duygusuyla dolduğunu hissederek başını salladı.

Peter peşinden gelen Eleanor ve Rex'le birlikte Kontes'i hızla içeri taşıdı. Onu girişteki minderli bankın üzerine yatırdığında Kontes kırpıştırdığı gözlerini açtı.

Peter kenara çekildi ve Eleanor annesinin yanına diz çöküp soğuk ellerini avuçlarının arasına aldı. "Anne?"

Gözleri yaşlarla dolan Kontes onun gözlerine baktı. "Gerçekten de iyi misin?"

isabellaswan

Eleanor başını salladı. "Kirli ve açım ama onun dışında gayet iyiyim." Bu üvey annesine o güne dek söylediği tek yalandı.

Dikkatle onun yüzünü inceleyen Kontes tereddüt etti. Eleanor onun az önce yaptığı açıklamayla ilgili ciddi şüpheleri olduğunu biliyordu. "Senin için çok korktum; Sean için de öyle. Onu nereye götürdüler?"

"Kilraven Tepesi'ne." Eleanor annesinin zihninde sormak isteyip de buna cesaret edemediği yüzlerce soru olduğunu biliyordu.

Kontes doğruldu. "Biraz dinlenmelisin canım. Sana sıcak bir banyo hazırlamalarını ve odana yiyecek bir şeyler getirmelerini söyleyeceğim. Elbette ki seninle bizzat ben ilgileneceğim."

Eleanor annesinin niyetini anlamıştı. Kontes onu güvenilir bir yere gönderip burada ziyaretine gelmek istiyordu. "Gerçekten de dinlenmeye ihtiyacım var. Yorgunluktan ölmek üzereyim."

Kalbinin yerinden çıkacakmış gibi attığını hissederek yavaşça ayağa kalktı ve Peter'a döndü. Titrediğini biliyordu ve yüzü de alev alev yanmaya başlamıştı.

Etraflarını bitmek bilmeyen, heyecan ve gerilim dolu bir sessizlik kapladı. Eleanor, Peter'ın gözlerine baktığında onun hem acı çektiğini hem de rahatladığını gördü. Yaşadıklarının ne kadarını bildiğini merak etti.

"Seninle konuşmak istiyorum, Sinclair," dedi Rex aralarındaki sessizliği bölerek.

Peter bakışlarını Eleanor'un üzerinden ayırmadan, "Önce nişanlımla konuşabilir miyim?" diye sordu.

Eleanor kalbine bir ağırlık çöktüğünü hissetti. Peter nasıl olur da hâlâ onunla evlenmeyi düşünebilirdi? Bu sözleri aralarındaki evlilik anlaşması resmî anlamda bozulmadığı için formalite icabı seçmiş olabilir miydi?

isabellaswan

"Eleanor zorlu bir deneyim yaşadı," dedi Rex sert bir şekilde. "Buna kanuna aykırı bir şey yapmadığı halde İngilizler tarafından tutuklanıp sorguya çekilmek de dâhil. Bu yüzden bir an önce odasına çıkması gerek."

Peter'ın yüzü bembeyaz oldu. "Yoksa canını mı yaktılar Eleanor?"

Bakışlarını yanağındaki çürüğün üzerinde dolaştırdı.

Eleanor başını iki yana salladı ve bütün cesaretini toplayıp ona doğru yaklaştı. "Çok kötü şeyler yaşadım," dedi güçlükle de olsa. "Olanlar için üzgünüm, Peter."

Peter bakışlarını yanağındaki çürükten ayırmadan ellerini tuttu.

"Nihayet bana geri döndüğün için Tanrı'ya şükrediyorum," diye fısıldadı.

Eleanor ne yapacağını bilemedi. Ellerini geri çekmek istese de buna cesaret edememişti.

isabellaswan

"Zarar görmediğinden emin misin?" diye sordu Peter. Ses tonu şimdi onun bu halinden fazlasıyla etkilendiği söylüyordu.

Eleanor, "Evet, eminim. Sana bir açıklama borçluyum," diyerek açıklamaya başladı ama Peter onun sözünü kesti.

"Annen ve ağabeyin haklı. Bir an önce odana çekilmelisin. Dinlenmeye ihtiyacın var ve aile hekiminizi derhal buraya çağıracağım. Kendini biraz daha iyi hissettiğinde tekrar konuşuruz."

Eleanor bu adamın ne kadar nazik ve düşünceli olduğunu gerçekten de unutmuş olabilir miydi? "Teşekkür ederim," dedi.

Peter ona hafifçe gülümsemekle yetindi.

Hücrede ışık vardı ve içerisi havadardı. Sean bir asker tarafından arkasından itilerek içeri girse de bunu hemen fark etmişti. Yine de bu durum içinde yükselen paniği bastırmasına yetmiyordu.

Hücredeki tek pencereden içeri sızan gri renkli gün ışığı aniden karşısına çıkan karanlığı hafifletmekte yetersiz kaldığı için nefes alamıyordu. Demir kapının arkasından kapandığını ve kilidin çevrildiğini duydu. Korkuyla nefes almaya çalıştı; onu diri diri gömseler bile bundan daha büyük bir dehşet yaşayamazdı.

Reed sessizce güldü. "Yoksa küçük bir kız çocuğu gibi ağlıyor musun O'Neill?"

Sean da hıçkırığa benzer bir ses duymuş ve bu sesin kendi göğsünden çıktığını fark etmişti. Yüzünü taş duvara yasladı. Bu öncekinden farklı bir durumdu; bu defa bir mezarın içinde unutulmamıştı. Bu sonsuza dek sürecek bir çaresizlik ve cehennem değil, gerçekleşeceği kesin olan hızlı bir ölüme atılan ilk adımdı.

Âşık olduğu kadını, Eleanor'u düşündü. Elbette ki o asılınca Eleanor'un bir vatan hainiyle olan ilişkisi göz ardı edilecekti. O Peg'le aynı kaderi paylaşmayacaktı... öyle değil mi?

isabellaswan

Artık nefes almak neredeyse imkânsız bir hale gelmişti. Pencerede cam değil, sadece parmaklıklar vardı ama Sean bunu ciğerlerine bir türlü anlatamıyordu. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı, vücudundan ter boşandı. Kontrol altına alamadığı bir titreme nöbetine girdi ve tırnaklarıyla duvardaki taşları kazımaya başladı.

"Endişelenme," dedi Reed sakin bir şekilde. "Burada fazla kalmayacaksın. Birkaç güne kalmadan asılacaksın O'Neill çünkü ben artık adaletin yerini bulduğunu görmek istiyorum."

Alnını sürttüğü taş canını yakıyordu ama Sean bunu umursamadı. Duvarı tırmaladı ve nefes almaya, kendine gelmeye çalıştı ama bir türlü sakinleşemiyordu. "Eleanor nerede?" diye haykırdı.

"Sevgilin çoktan ailesinin kollarına sığınmış olmalı," dedi Reed sakin bir sesle.

"O masum!" diye haykırdı Sean. "O benim üvey kardeşim!"

Reed güldü. "O senin İrlandalı fahişen ve bunu her ikimiz de biliyoruz. Çok hoş, yumuşacık bir kadın ve ona yaptığım şeyin sonunu getiremediğin için çok üzgünüm."

Sean bir çığlık koparıp ona doğru döndü. "Seni geberteceğim pislik herif," diye haykırdı.

Reed bir kahkaha attı. "Bunu neyle yapmayı düşünüyorsun? Sözlerinle mi? Onun elbisesini kestiğimde gözlerindeki dehşeti görmeliydin, O'Neill. Ah, gerçekten de çok hoş bir kadın."

Sean ona doğru bir hamle yaptı ama parmaklıkların diğer tarafında duran Reed ondan uzaklaştı. "Yaptıklarının cezasını çekeceksin."

"Belki de senin yaptıklarının bedelini o öder ne dersin?" diye sordu Reed sakin bir tavırla.

Sean, Peg'in hırpalanmış, perişan halini gözünün önüne getirdi. Bu defa zihninde oluşan görüntü öylesine belirgindi ki genç kadının yüz hatlarını ve akan kanı bile görüyordu. Peg'in yüzü siyah beyazdı ama kanı sanki gerçekmiş gibi kıpkırmızıydı. Sean parmaklıkların arkasında olsa bile asılmadan önce Reed'i mutlaka öldürecekti. Boynunu kırabilmesi için onu hücreye girmeye nasıl ikna edebilirdi?

"Ama zaten onun da en az senin kadar suçlu olduğunu yakında herkes öğrenecek ve o da bir hainle işbirliği yaptığı için kendi payına düşen cezayı ödeyecek. İnan bana, bu beni ona tecavüz etmekten ya da onu öldürmekten çok daha fazla mutlu eder. Hayatının geri kalan kısmını kimse için önemi olmayan, unutulmuş bir kadın olarak bir hücrede tek başına açlık çekerek geçirecek."

Sean onu esir alan adama tekrar saldırma dürtüsünü bastırmaya çalışarak hücrenin parmaklıklarına tutundu. Nefes almak ve sinirlerine hâkim olmak için çabaladı.

"Böylece her açıdan adalet sağlanmış olacak," dedi Reed soğukkanlı bir tavırla.

isabellaswan

"Adaleti sağlamaya çalıştığınızı görmek beni mutlu etti Albay," dedi Tyrell ifadesiz bir sesle. Onun Devlin'le birlikte giriş salonundan hücresinin bulunduğu koridora girdiğini görmek Sean'ın boşta bulunup irkilmesine neden oldu. "Hepimiz böylesine onurlu bir amaç için çalışırsak işimiz daha da kolaylaşır."

Sean az önce çaresizce ihtiyaç duyduğu oksijene nihayet kavuşmuştu. *Tyrell ve Devlin oradaydı. Onun kaderi kaçınılmaz da olsa ağabeyleri Eleanor'un zarar görmesine asla izin vermezlerdi.*

"Adaletin yerini bulması için O'Neill'ın asılması gerekiyor ve bu kahrolasıca gerçeği siz de biliyorsunuz," dedi Reed.

"Hayır. Bunu yapmak yeni bir adaletsizliğe neden olur ve size şunu hatırlatmak isterim ki üvey kardeşim ordunun, yani sizin elinizde olabilecek en ağır haksızlıklara katlanmak zorunda kaldı. İki yıl boyunca bir İngiliz hapishanesinde kapalı tutuldu. Hakkında yanlış bir karar verildi. Adare Kontu şu an Londra'da. O gece Kilvore'da neler yaşandığı ve Sean'ın neden tutuklanıp hüküm giyerek hücreye kapatıldığı etraflıca araştırılacak."

Sean bu tür bir araştırmaya ihtimal vermediği için biraz şaşırdı. Ama Tyrell'in sesinde ve davranışlarında öylesine otoriter bir tavır vardı ki ondan bu sözleri duymak içini rahatlatmıştı.

Reed'in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Bana bir şey mi ima etmeye çalışıyorsunuz? Durum buysa Lordum, ne demek istediğinizi anlamadığımı belirtmeliyim."

"O geceki olaylara şahit olan birisi var Albay ve kardeşim onu şu an Londra'ya götürüyor. Sean vatana ihanet etmedi ve bu ispatlanırsa affedilecek. Bu yüzden o gün gelene dek onun güvende olması ve hayatta kalması konusunda sizi uyarıyorum," dedi Tyrell soğuk bir tavırla.

isabellaswan

Reed artık eskisi gibi kibirli bir tavırla konuşmuyordu. "Ortada şahit falan yok. O gece köydeki erkeklerin hepsi birden silahlanıp ayaklandı ve O'Neill dışında hepsi öldürüldü."

"Yanılıyorsunuz. Bir şahit var ve onun ifadesi Sean'ı aklayacak," dedi Tyrell ifadesiz bir sesle. "Ama bu iş bu kadarla da kalmayacak. Bugüne dek yaptığınız her şey laboratuvar mikroskobunun altındaki bir fareymişsiniz gibi didik didik incelenecek."

Reed, Tyrell'e bakıp bir kahkaha attı. "Hepsi kuru gürültü. Bu arada içeri girmenize kim izin verdi?"

"Bizi Brawley içeri aldı. Bir yanlışlık sonucu iki yıl hücreye kapatılan kardeşimi görmeme engel olmak gibi bir niyetiniz varsa bunu tekrar düşünün derim Albay."

Reed'in gözleri öfkeyle parladı. "Ortada şahit falan yok. Ben yanlış bir şey yapmadım!"

Tyrell tehditkâr bir ifadeyle gülümsedi. *"Sen kız kardeşime dokundun."*

isabellaswan

Sean gerildiğini hissetti. Tyrell ne kadarını biliyordu?

Reed ona cevap vermeden önce biraz bekledi. "Kız kardeşinizle bir görüşme yaptım ve bu görüşme sırasında ona hak ettiği saygıyı gösterdim. Kaleye getirildiği sırada ayağı takılıp yere düşmüş. Ben bir leydiye asla dokunmam."

Tyrell ona doğru yaklaştı. "Mesleki kariyerinizin sonuna geldiniz Albay."

Reed irkildi. Sonra da, "Sakın beni tehdit etmeyin," diyerek sessizce oradan uzaklaştı.

Sean duvara yaslandı. Duyduğu nefret ve panik azalmıştı. Kendini tuhaf bir şekilde sakinleşmiş gibi hissediyordu.

"Yapma Ty. Reed'i kışkırtma; o fazlasıyla tehlikeli bir adam. Benimle işi bittiğinde Elle'in peşine düşebilir."

"Ben ondan korkmuyorum, Sean. İşin aslı onun canına okumak istiyorum."

"O halde sıraya girmen gerekecek," dedi Sean.

Ty kaşlarını kaldırdı. "Sen bugüne dek yeterince belaya bulaştın. Bu yüzden Reed'i bana bırakmanı öneririm."

Devlin, Tyrell'in yanından geçip hücrenin parmaklıklarına tutundu. "Hasta gibi görünüyorsun," dedi açık yüreklilikle.

Sean neredeyse bir kahkaha atacaktı. "Böyle bir durumdayken hasta olsam ne yazar?" Bu sözlere rağmen alnından akan terleri sildi.

"Sana *nasıl* yardım edebilirim?" diye sordu Devlin ciddi bir tavırla.

Ağabeyi tekrar hücreye kapatılmanın diri diri toprağa gömülmekten farksız olduğunu bir şekilde anlamıştı. Sean başını iki yana sallayıp derin ve düzenli nefes almaya çalıştı. Gözlerini kapayıp yeniden açtı.

"İçeride yeterince oksijen yok," dedi güçlükle. "Ama bunun tamamen benim hayal ürünüm olduğunu biliyorum."

"Ateşin var mı?" diye sordu Devlin.

Sean olumsuz anlamda başını salladı. "Hayır ama çıldırmak üzereyim. Sanırım en sonunda aklımı yitirmeye başladım." Yere oturup bakışlarını hücrenin zeminine dikti. Ağabeylerinin ikisi de bir şey söylemiyordu. Nihayet dayanamayıp konuşmaya başladı: "Kendi durumum umurumda bile değil. Darağacında sallanmaya hazırım... kaderimde en başından beri asılmak vardı ve artık buna daha fazla engel olamam. Ama Elle..." Başını kaldırıp onlara baktı. "Eleanor'u korumalısınız. Onun benimle hiçbir ilgisi olmadığını ispatlamanın bir yolunu bul, Dev. Reed, Eleanor'u bununla tehdit etti."

"Reed çok yakında kendini Avustralya'ya giden bir hükümlü gemisinde bulacak," dedi Tyrell ciddi bir tavırla. "Lanet olsun! Eleanor'un da bu işe bulaştığına şahitlik edebilecek bir düzine asker var. Onun geleceğini karartmak için mi düğün gününde ortaya çıktın?"

isabellaswan

Sean, Eleanor'u gelinliğini giymiş nefes kesen güzelliğiyle tuvalet aynasının karşısında otururken hayal etti. Kalbi duracak gibi oldu. Oraya sadece vedalaşmaya gelmişti; gelini çalmaya değil.

"Sean yeterince olay yaşadı ve onu suçlayarak boşa zaman harcıyoruz," dedi Devlin soğuk bir sesle.

Sean ağır ağır konuşmaya başladı. "Mutlaka bir yolu olmalı... Belki benim hayatım karşılığında... onun özgürlüğünü elde etmesini sağlayabiliriz."

"Hayır!" diye bağırdı Devlin öfkeyle.

"Beni anlamıyorsun." Sean ağabeyine baktı. "Onun yaşlanana dek hak ettiği gibi lüks bir hayat sürebilmesi için seve seve darağacına giderim."

"Seni anlıyorum. Senin Eleanor'a âşık olduğunu çok iyi anlıyorum! Ama böyle bir anlaşma olmayacak. Her şeyi sırayla yoluna koyacağız." Emreden bir sesle konuşuyordu. "Şu an birkaç ulak Flynn'i arıyor. Cliff, Kilvore'a varmak üzere; hatta çoktan varmış bile olabilir. Onu bulacaklar, Sean. Öyle ya da böyle hakkında yapılan bütün bu suçlamalardan aklanacaksın."

Sean, "Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu çünkü ağabeyinin gözlerindeki güçlü pırıltıyı tanımıştı. Bu onun acımasızlığını gösteren bir ışıktı ve Sean bu ışığı bir daha asla göremeyeceğini düşünmüştü.

Devlin keyifsizce gülümsedi. "Onunla tekrar karşılaştığında Flynn'i tanımayabilirsin."

Demek Flynn'i bulamazlarsa başka birisini yalancı şahit olarak göstereceklerdi. Sean içinde bir umut kıvılcımının belirdiğini hissetti. Ama gereğinden fazla umuda kapılmak tehlikeliydi. "O gece askerler öldü. Sonuçta ben de elime silah aldım."

isabellaswan

"Sen direnişçileri durdurmaya çalışıyordun," diye haykırdı Tyrell. "Üstelik sen bir köylü değil bir asilzadesin. Bununla ilgili gerekli düzenlemeler yapılmak zorunda. Ayrıca bir de karının ve oğlunun durumu var. Onlar da adaleti hak ediyorlar."

Son birkaç gündür pusuya yatan suçluluk duygusu yeniden harekete geçip Sean'ın içini kemirmeye başlamıştı. "Nasıl? Onların başına gelenleri... nasıl öğrendiniz?"

Devlin'in gözleri kardeşine duyduğu merhametle doldu. "Eleanor anlattı, Sean. Çok üzgünüm."

"Madem öyle, hikâyenin geri kalan kısmını da duymalısınız," dedi Sean sert bir sesle. "Onlar benim suçlarımın... cezasını ödediler. Reed öyle olmasını sağladı."

"O halde yapılacak bir soruşturma neticesinde Reed hapsi boylayabilir," dedi Tyrell.

Sean yavaşça ayağa kalktı. İçi yeniden umutla dolmuş; beraberinde aşk ve güven dolu güzel gözleriyle Eleanor'un görüntüsünü de getirmişti. Sonra birden engel olamayacağı bir şekilde Peg'in yüzü, zihninde dolaşmaya başladı. Bu görüntü öylesine belirgindi ki Sean neredeyse onun kollarında can verdiği ana geri dönmüştü. Kalbi korku ve dehşetle yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Peg'in vahşice işkence görüp öldürülmesine o sebep olmuştu ve Tanrı bilir Michael'm başına da neler gelmişti. Şimdi Eleanor'la paylaşacağı bir geleceği hayal etmek şöyle dursun ne cüretle herhangi bir şey için umut besleyebiliyordu?

Bir kez daha aciz bir durumdaydı ve bunu asla aklından çıkarmamalıydı. Onun için umut yoktu. Hayatı sona ermişti ve bunu ancak bir mucize değiştirebilirdi. Artık bunu önemsemiyordu. Ama her zaman olduğu gibi Eleanor'un hayatı onun için çok önemliydi.

Onunla evleneceğini, yatağını ısıtacağını, evini çekip çevireceğini ve çocuklarını doğuracağını düşünmekten nefret etse de Sinclair,

isabellaswan

Eleanor'u seviyordu. O güçlü, itibar sahibi, zengin bir adamdı. Üstelik bir İngiliz'di ve Eleanor'a uzun ve güzel bir yaşam sunacaktı.

Dönüp ağabeylerine baktı. "Her ikiniz de yanılıyorsunuz," dedi. "İrlanda'da adalet yok ve asla da olmadı. Reed işlediği günahlardan kolayca sıyrılacak ve ben de kendi günahlarımın bedelini asılarak ödeyeceğim. Asılmasam bile tek başıma Amerika'ya gideceğim. Eleanor'a gelince... ben onu düşündüğü şekilde sevmiyorum." Sean Tyrell'in irkildiğini gördü. "Eleanor kendini kollarıma attı. O çok güzel bir kadın ve ben de eski tanıdığınız adam değilim. Bundan daha açık olmama gerek var mı?"

Tyrell'in yüzü bembeyaz oldu. "Bu bir şakaysa hiç komik değil."

"Benim her zaman çapkın bir adam olduğumu biliyorsunuz," dedi Sean omuzlarını silkerek. "İki yılı bir deliğin içinde geçirdikten sonra Eleanor geri çeviremeyeceğim bir teklifte bulundu." Sözlerinin devamını getirmeye gerek duymadı.

Tyrell öylesine öfkelenmişti ki konuşamıyordu. Karşısındaki ilk kez gördüğü tuhaf şekilli bir canavarmış gibi Sean'a baktı.

Sean onun vereceği tepkiyi bekledi; Tyrell bir küfür savurduktan sonra öfkeyle dışarı çıktı.

Devlin sadece yüzüne bakıyordu. "Bu çok inandırıcı bir yalandı. Bunu neden yaptın, Sean? Ne olursa olsun senin serbest kalmanı sağlayacağım."

Sean başını iki yana salladı. Konuşmakta zorlanıyordu. "Eleanor'un güvende olmasını istiyorum. Onun Sinclair'le evlenmesini sağla," dedi sert bir sesle. "Bunu yapacağına dair bana söz ver."

Devlin bir süre yüzüne baktıktan sonra, "Sana böyle bir söz vermiyorum," dedi.

isabellaswan

Bölüm On Dokuz

Eleanor titreyerek altın salonun eşiğinde durdu. İçeride sadece şöminenin önüne oturmuş alevleri seyreden Peter vardı. Genç adamın derin düşüncelere daldığı her halinden belliydi.

Eleanor eve o gün varmıştı ve şimdi neredeyse akşam olmak üzereydi. Salona girip girmemekte tereddüt etti. Aslında niyeti Peter'dan uzak durmak için dinleniyormuş bahanesiyle mümkün olduğunca uzun bir süre odasında kalmaktı. Ama hayatı pamuk ipliğine bağlı olan Sean, Adare'ye sadece birkaç saat uzaklıktaki bir hapishaneye kapatılmışken dinlenmesi mümkün değildi. Üstüne üstlük Peter'ın hâlâ evde olduğunu ve ona ne büyük bir haksızlık ettiğini de aklından çıkaramıyordu.

Ona bir açıklamadan çok daha fazlasını borçluydu; ondan özür dilemeliydi. İlk başta bunu ona bir mektup yazarak yapmayı düşündü ama sonra bunun ancak korkaklara yakışacak bir davranış olacağını anladı. Nişanı kesinlikle bozmak zorundaydı. "Peter?"

Onu gördüğüne şaşıran Peter ayağa fırladı.

Eleanor gülümsemek istese de bunu başaramadı. Niyeti içeri girmekti ama ayakları ona itaat etmiyor, bacakları yerinden kıpırdamıyordu.

Peter hızla yanına koştu. "Eleanor! Neden odanda değilsin? En azından doktor gelip seni iyice muayene edene dek biraz dinlensen olmaz mı?"

isabellaswan

Eleanor dudaklarını ısırdı. "Ne kadar uğraşsam da dinlenemiyorum." Bir kez daha tereddüt etti. Peter'ın bu kadar nazik ve düşünceli olmamasını isterdi. Sonra onun yanından geçip salona girdi. "Konuşmalıyız Peter."

Peter kapının önünde donakalmıştı.

Eleanor elini püsküllü minderleri olan bir divanın arkasına koyup yavaşça ona doğru döndü. "Düğün günümüzde yaptığım şey için ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin."

Peter'ın yüzü bembeyazdı. Salonun kapısını kapattı. "Seni anlıyorum, Eleanor," dedi boğuk bir sesle.

Eleanor bu sözlere şaşırmıştı. "Beni daha şimdiden nasıl anlayabilirsin? Bir açıklama yapmama izin verir misin?"

Şimdi yanakları kızarmaya başlayan Peter ona doğru yaklaştı. "Sean'ın üvey kardeşin olduğunu biliyorum. Küçükken ona çok düşkün olduğunu duydum. İki yıl bir hücrede tutulduğunu ve ailenizden kimsenin onun yaşayıp yaşamadığını dahi bilmediğini söylediler. Bu hepiniz için çok zor olmalı!"

isabellaswan

Eleanor onun bu kadar merhametli bir insan olduğuna inanamıyordu. "Ailem en sonunda onun ölmüş olduğu kanısına vardı ama ben buna asla inanmadım," diye fısıldadı.

"Hâlâ hayatta olmasına çok sevindim," dedi Peter.

Eleanor daha fazla dayanamayıp oturdu. Kendini bayılacakmış gibi hissediyordu.

Peter da karşısındaki bir divana yerleşti. "Senin nasıl bir kadın olduğunu biliyorum," dedi heyecanla.

"Sevdiklerine çok değer verdiğine ve onlara yardım etmek için elinden geleni yapacağına inanıyorum."

Eleanor ona sadece başını sallayabildi. Peter kendisini ne zaman ihanetle, sadakatsizlikle, onu kandırmakla suçlayacaktı? Yaptıkları için bir açıklamada bulunmasını bile istemeyecekti?

"Ailen ısrarla Sean'ın masum olduğunu söylüyor. Ben de yakında bu aileye katılacağım, Eleanor ve sizlerin yanında olacağım."

Peter'ın bu iyi niyetli davranışları Eleanor'u şaşırtmaya devam ediyordu. Gözlerinde bir suçlama ifadesi bulmaya çalışarak onun yüzünü inceledi. Ama böyle bir suçlamaya rastlamadı. Bu hâlâ kendisiyle evlenmeyi düşündüğü anlamına mı geliyordu? Artık ona daha fazla yalan söyleyemezdi. "Sean ortaya çıktığında duygularıma yenik düştüm, Peter. Bana gerçekleri söyleyene dek onun vatana ihanetle suçlanıp hapse atıldığını bilmiyordum. Askerlerin peşinde olduğunu ve asılacağını öğrendiğimde onunla beraber gitmek zorunda kaldım. Bu belki aptalca bir düşünceydi ama onun ülkenden kaçmasına yardım etmek için elimden geleni yapmaya kararlıydım."

"Seni anlıyorum," dedi Peter sadece. "Ama askerlerin bundan haberi olmamalı."

"Beni nasıl anlayabilirsin?" diye haykırdı Eleanor ayağa fırlayarak. "Neden benden nefret etmiyorsun? Seni düğün gününde bırakıp gittim! Seni *terk ettim* Peter ya da en azından öyleymiş gibi göründü. Aslında niyetim bu değildi!"

Peter onun ellerini tuttu. "Seni anlıyorum çünkü seni seviyorum."

Eleanor olduğu yerde donakaldı. Tekrar nefes almayı başardığında, "Beni nasıl sevebilirsin ki?" diye sordu.

"Seni sevmemem mümkün mü?" diye yanıtladı Peter sessizce.

Eleanor ellerini çekip arkasını döndü. Peter ona kızsa, onu suçlasa işi çok daha kolay olurdu. Şimdi hiç hak etmediği bu güven ve sadakat karşısında ne yapacağını bilemiyordu. Ona tüm gerçeği söylemesi gerektiğini anladı. "Ben Sean'ı seviyorum," dedi yavaşça.

isabellaswan

Peter bu sözleri duyduğunda koşup önüne geçti. "Eleanor! Bütün ağabeylerini çok sevdiğini biliyorum! Sean'ı da öyle. Ve babamı onun tamamen affedilmesi için babana yardım etmek üzere Londra'ya gönderdim."

Eleanor kısa bir an için bunun ne büyük bir fedakârlık olduğunu anlamakta güçlük çekti. "Lord Henredon hükümet başkanının kuzenidir."

"Evet, öyle," dedi Peter tekrar ellerini tutarak. "Babam Sean'ın affedilmesini sağlamak için elinden geleni yapacaktır. Hükümetle güçlü bağlantıları var ve bundan umutluyum."

Eleanor yeniden oturmak zorunda kaldı. Peter'a bakıp duyduklarına bir anlam yüklemeye çalıştı. "Bunu neden yapıyorsun?"

Peter hafifçe tebessüm etti. "Yakında karım olacaksın. Senin sorunun benim sorunum sayılır. Sean senin kardeşinse benim de kardeşimdir. Senin için herşeyi ama *her şeyi* yapabileceğimi ne zaman anlayacaksın?"

isabellaswan

Eleanor'un gözleri doldu. "Seni düğün günümüzde terk etmiş olmama rağmen hâlâ benimle evlenmeyi düşünüyor musun?"

"Beni terk etmek için geçerli bir sebebin vardı!" diye haykırdı Peter. Yüzü kızarmıştı. Eleanor'un önünde diz çöküp ellerini tuttu. "Sen onurlu ve vefalı bir kadınsın. Diğer özelliklerin gibi bu özelliğini de çok seviyorum. Sana güvenmemem mümkün mü? Senin karım olduğunu görmek için *her şeyi* yaparım."

Eleanor, Peter'ın coşkusu ve kullandığı kelimeler karşısında hayrete düşse de yüzünün suçluluk duygusuyla alev alev yandığını hissetti. "Peter," dedi sessizce. Yine de ona her şeyi anlatmaya kararlıydı, "bunu yapm..."

Peter ayağa fırlayıp genç kadının sözlerini tamamlamasına izin vermedi. "Sean'ın affedildiği haberini alır almaz evleniriz ama bu defa gereksiz bir telaş istemiyorum."

Eleanor'un kalp atışları tuhaf bir şekilde yavaşladı. Peter'a baktı. Onun kendisini sevdiğinden emindi ama Sean'a olan aşkını bilip bilmediğini merak ediyordu. Peter alışılmadık bir coşkuyla kendisine güvenmek ve inanmak istiyordu.

"Sean mutlaka affedilecektir Eleanor. Babam bu tür konularda asla başarısızlığa uğramadı. Yakın bir zamanda affedildiği haberini duyacağımızdan eminim. Hemen arkasından da evliliğimizi kutlarız."

Eleanor hiçbir şey söylemedi. Oda tamamen sessizleşmişti. Peter'ın vermeye çalıştığı mesaj tekrar kulaklarında yankılandı. Peter nüfuzlu babasını Sean'a af dilemek üzere Londra'ya giden Edward'ın yardımına göndermişti ve bu af sağlandıktan sonra evlenmelerini istiyordu. Birden kendini tuzağa düşürülüp köşeye sıkıştırılmış gibi hissetti. Peter'ın niyeti gerçekten de bu olabilir miydi?

Ona bir anlaşma mı öneriyordu? Ona kendisiyle evlenmesi karşılığında Sean'ın özgürlüğünü ve hayatını mı teklif ediyordu?

Niyeti bu değilse de Eleanor ona kendisiyle evlenmeyeceğini söylediğinde ne yapacaktı? Henredon'ı geri mi çağıracaktı?

"Bu haberin seni sevindireceğini düşünmüştüm, Eleanor," dedi Peter sert bir sesle.

Eleanor güçlükle de olsa yüzüne bir gülümseme yerleştirmeyi başardı ve ayağa kalktı. Ne de olsa başka bir seçeneği yoktu ve bu da Sean'm özgürlüğü için küçük bir bedel sayılırdı. "Elbette ki çok sevindim. Teşekkür ederim, Peter. Üvey kardeşim için yaptığın her şeye teşekkür ederim."

Peter gülümsedi. "Bana teşekkür etmene gerek yok Eleanor. Bu defa beni son anda terk etmeyeceğine söz ver yeter."

Eleanor onun şaka yaptığını düşünmesine rağmen yine de sözlerinde ciddiyet payı olup olmadığım merak etti. "Elbette ki terk etmeyeceğim," dedi. "Sen yeter ki yeni bir gün belirle; gelinin yanında durduğunu göreceksin."

isabellaswan

Peter sırıttı ve Eleanor onun gözlerine bakınca içinin rahatladığını anladı. "O halde bu mutlu haberi ailenle de paylaşalım."

Eleanor başını salladı. Peter halinden memnun görünüyordu ve aralarında dile getirilmemiş bir anlaşma yapılmıştı.

Eleanor kendine sürekli kaderindeki bu beklenmedik değişimin büyük bir şans olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyordu. Sean'ı özgürlüğüne kavuşturmak için yapması gereken tek şey kendisini seven bir asilzadeyle evlenmesiydi. Kontesi müzik odasında buldular. Parmaklarını piyanonun tuşlarına koymuştu ama bir şeyler çalmak için herhangi bir çaba göstermiyordu. Başını kaldırıp solgun gözleriyle onlara baktı ve zor da olsa yüzüne yorgun bir gülümseme yerleştirmeyi başardı.

"Hâlâ umut var," dedi Eleanor yavaşça, Peter'ın yanından ayrılarak. Annesinin yanına gidip oturduğu minderli piyano koltuğunun kenarına ilişti. "Peter'ın babası Londra'da ve o da Sean'ın affedilmesini sağlamaya çalışıyor. Umudumuz çok yüksek."

isabellaswan

Kontes ona sarıldı. "Ben bunu umut edemeyecek kadar korkuyorum."

Eleanor dudaklarını ısırdı. Ardından kapının eşiğinde duran Peter'a baktı. "Peter ve ben onun affedildiğini duyar duymaz evleniyoruz."

Kontes irkilerek bakışlarını Peter'a çevirdi. Peter ona gülümseyip reverans yaptı. "Elbette ki izniniz olursa Leydim."

Mary kafası karışmış gibi Eleanor'a baktı. "Canım?"

Eleanor yüzüne zoraki bir ifade yerleştirip ona gülümsemekle yetindi. "Bu haberi önce seninle paylaşmak istedim." Annesinin soğuk yanağını öpüp ayağa kalktı. "Şimdi tekrar odama gidip biraz dinlenmek istiyorum."

Nutkunun tutulduğu her halinden belli olan Mary başını salladı.

Koridora çıkan Eleanor tam izin isteyip Peter'ın yanından ayrılacağı sırada giriş salonundan gelen bir gürültü duydu. Etrafta Tyrell'in emir veren sesi yankılanıyordu ve genç kadının kalbi kontrol edilemez bir hızla çarpmaya başladı. Peter onun kolunu tuttu. "Baban burada olmadığına göre belki de bu haberi ağabeyine vermeliyiz ne dersin?"

Eleanor onu güçlükle duydu. Sean iyi miydi? Tyrell yanına gidip onunla konuşmuş muydu? Peki ya Reed? Güçlükle de olsa başını salladı ve hızla evin içinden geçip giriş salonuna ulaştılar.

İçeri girdikleri sırada Tyrell tek başına kütüphaneye girmek üzereydi. "Ty!" dedi Eleanor onun peşinden koşarak.

Tyrell ona doğru döndü. Ceketini ve çizmelerini çıkarıp atmıştı, pantolonu da çamurlu ve ıslaktı. Üzerindeki fırfırlı gömlekte bile yağmur ve çamur lekeleri vardı. Bakışlarını önce Eleanor'a sonra onun nişanlısına çevirdi. "Neden odanda dinlenmeye çekilmedin?"

Eleanor kalbine bir ağırlık çöktüğünü hissetti. Ağabeyi fazlasıyla asık suratlıydı. "Dinlenemedim çünkü çok heyecanlıyım." Zor da olsa yüzüne koca bir gülümseme yerleştirmeyi başardı. "Peter benim sorumsuz davranışımı affetti ve yakında evleneceğiz."

Tyrell'in yüzündeki ifade hiç değişmedi. Bakışlarını Eleanor'un üzerine dikti ve genç kadın onun olan biten her şeyden şüphe duyduğunu anladı. "Çok sevindim," dedi Tyrell dikkatli bir şekilde. "Bu haberi birer kadeh içki içerek kutlamak beni çok mutlu eder, Peter. Eleanor, bize biraz izin vermeye ne dersin?"

Eleanor buna itiraz etti. "Konuşmamız gereken şeyler var, Ty." Kalbi göğüs kafesini zorlayacak bir hızla atıyordu.

Tyrell ifadesiz gözlerle ona baktı. "Elbette. Peter? Kız kardeşimle bana biraz izin verir misin?"

Önlerinde reverans yapan Peter, "İstediğiniz kadar," dedikten sonra odadan dışarı çıktı.

isabellaswan

Eleanor bir an bile düşünmeden koşup masif meşeden yapılmış kapının kanatlarını kapattı ve nefes nefese kalmış bir halde Tyrell'e döndü.

"Neler oldu? Sean nasıl? Onu gördün mü?" diye haykırdı.

"Tam da bir gelinden beklenecek sözler," dedi Tyrell gizemli bir tavırla. Sonra arkasını dönüp büyük bir şişedeki İrlanda viskisini bardağa boşalttı.

Eleanor hızla önüne geçip yüzüne baktı. "Kalbim başkasına ait diye sakın beni azarlamaya kalkışma! Peter'ı sevmediğim için gerçekten de üzgünüm! Sean iyi mi?"

"Onun durumundaki biri ne kadar iyi olursa o kadar iyi," dedi Tyrell ifadesiz bir sesle. "Ona neler olmuş, Eleanor?"

Eleanor bu sorunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. "Onu küçük, karanlık bir hücreye kapatmışlar, Tyrell ve iki yıl boyunca ne birisiyle konuşmuş ne de bir ses duymuş. Kısacası diri diri toprağa gömülmüş. Bundan önce de işkence görüp kırbaçlanmış. Peki ya ondan önce? Sana karısının Reed'in adamları tarafından tecavüze uğrayıp öldürüldüğünü ve üvey oğlunun bu adamların çıkardığı yangın sonucu öldüğünü anlatmıştım. Bütün bunlar ona sözde suçlarının cezasını ödetmek için yapıldı. Sean şimdi suçluluk duygusuyla kıvranıyor."

"Neredeyse tanınmayacak halde," dedi Tyrell yavaşça; oldukça üzgün görünüyordu.

Eleanor'un nefesi kesildi. "Onu bir hafta önce görmeliydin; ağzından çıkan tek bir kelime bile anlaşılmıyordu. Sırtındaki o yara izlerini, karanlık, karamsar ve çaresiz gözlerini görmeliydin."

Tyrell kardeşine baktı ve kısa bir sessizliğin ardından, "Sinclair'le evlenmekle en doğrusunu yapıyorsun," dedi.

isabellaswan

Eleanor gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. "Başka şansım yok. Şeytanla bir anlaşma yaptım; sevdiğim adamın özgür kalmasını sağlamak için sevmediğim bir adamla evleneceğim."

Tyrell boşalan bardağını bırakıp elini onun omzuna attı. "Sean değişti ama iyi yönde değil, kötü yönde değişti. Üvey kardeşimi her zaman seveceğim. Ancak o sana uygun bir adam değil. O bir kadına sadece acı çektirebilir ve sana arzu ettiğin o büyük aşkı verebilmesi mümkün değil."

Eleanor, Tyrell'in haklı olmasından korkuyordu. Ama başını salladı ve kalbinin sesini dinleyerek konuşmaya başladı: "Yakalanmadan önce Sean yavaş yavaş eski haline dönmeye başlamıştı. Artık gülümsüyordu. Geçmişten konuşuyor, içine çöreklenen kötülükleri benimle paylaşıyordu. Yanında kalma şansım olsaydı onu tekrar eski haliyle aramıza kazandırabileceğimden emindim. Ama bana böyle bir şans verilmedi. Peter'la evleneceğim ve karşılığında Peter'ın babası Sean'ın affedilmesini sağlayacak. Sonra da Sean yaraları ve acılarıyla tek başına kalacak." Eleanor ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Şimdi ona kim göz kulak olacaktı?

"Sean tek başına kalmayacak," dedi Tyrell sert bir sesle. "Devlin ve Virginia ona yardım edecekler. Sadece onlar değil hepimiz edeceğiz."

İçinde dayanılmaz bir üzüntü hisseden Eleanor bunun doğru olmadığını düşündü çünkü kendisi başka bir adamın sadık ve sevecen karısı olarak Chatton'da yaşayacaktı. Ona çektiği ızdırabı belli etmemek için ağabeyine sırtını döndü.

Şimdi arkasında duran Tyrell, "Böylesi çok daha iyi olacak, Eleanor. Sean'ın dönüştüğü adamla beraber olsaydın senin için endişe duyacaktım," dedi.

Eleanor hızla Tyrell'e döndü. "Yanılıyorsun! Sean beni seviyor ve beni korumak için yine eskisi gibi hayatını bile feda eder."

isabellaswan

"Onunla paylaşacağın bir hayat öylesine karanlık ve kasvetli olacak ki Sean sana her şeyden çok acı verecek. Artık bana inansan iyi olur."

Eleanor ağabeyine Sean kendisine acı çektirse bile onunla bu karanlık ve kasvetli hayatı geçirmek için her şeyini vermeye hazır olduğunu söylemedi. "Ona iyi davranıyorlar mı?"

Tyrell başını salladı. "Ama orada çok fazla tutulmasa iyi olur. Artık herhangi bir yerde kapalı kalmayı kaldıramayacak durumda."

Eleanor korkuyla titredi. "Onu görmeliyim."

"Hayır, olmaz."

"Ben senden izin istemiyorum. Sana bunu gecenin bir yarısı tek başıma yapmak zorunda kalsam bile gidip onu göreceğimi söylüyorum!" Eleanor öfkeli gözlerle ağabeyine baktı. "Daha önce Albay Reed'in elinde tarifsiz acılar çektiğimi düşünecek olursak Sean'ı güvenli bir şekilde ziyaret etmemi sağlamak senin görevin."

isabellaswan

"Sinclair'le paylaşacağın geleceği tehlikeye atıyorsun!" diye haykırdı Tyrell.

"Hayır, atmıyorum. Şu ana dek yeterince yalan söyledim ve bu sefer Peter'a, Sean'ı ziyaret etmem gerektiğini söyleyeceğim."

Tyrell nihayet teslim oldu. "Tamam. Yarın kahvaltıdan sonra seni oraya götürürüm."

Eleanor, Tyrell'den onu dışarıda beklemesini istemişti. Bir emir subayı tarafından Sean'ın hücresine götürülürken hem onu görmek için sabırsızlanıyor hem de karşılaşabileceği şeyden korkuyordu. Hücreye yaklaştığında Sean'm yerdeki bir mindere uzanmış olduğunu gördü ve sabah saatleri olmasına rağmen onun uyuduğunu düşündü. Ama dışarıda bir önceki gün yağan yağmuru telafi etmek istercesine günlük güneşlik bir hava vardı ve hücre güneş ışığıyla dolmuştu. Sonra bir-

den Sean'ın gözlerinin açık olduğunu ve güçlükle nefes alarak tavana baktığını fark etti. Hızla parmaklıklara koşup, "Sean!" diye haykırdı.

Sean ani bir hareketle ona baktıktan sonra ayağa fırladı. "Elle," diye bağırdı.

Eleanor onu görür görmez alnında ve yüzünde kesikler olduğunu fark etti. İçindeki korkuyu bastırmaya çalışarak, "Lütfen beni içeri alın," dedi emir erine.

"Üzgünüm ama içeri girilmesi yasak," diye yanıtladı asker.

"Yaralanmış!" diye bağırdı Eleanor öfkelenmeye başladığını hissederek. "Hastalanmış!"

"O bir zırdeli," dedi asker. "Bir akıl hastasından farksız." Bunları söyledikten sonra belindeki hücre anahtarlarını şıngırdatarak giriş salonuna çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

"Asker haklı," dedi Sean sert bir sesle. "Buraya girmemelisin."

Eleanor parmaklıklara tutunup Sean'a baktı. Yaşadığı paniği biliyor ve onu rahatlatmayı umuyordu. "Her şey yoluna girecek, Sean. Tyrell dışarıda ve bir iki güne kalmadan serbest bırakılacaksın."

Sean'ın gözleri ona inanmadığını söylüyordu. "Buraya gelmemeliydin," dedi. "Reed'e rastladın mı?"

"Hayır rastlamadım. Bizi Brawley içeri aldı." Eleanor parmaklıkların arasından elini uzatıp onun ıslak yanaklarına dokundu.

"Sana iyi haberlerim var."

Sean gözlerini ayırmadan genç kadının yüzüne bakıyordu. "Bana ne tür bir haber getirmiş olabilirsin ki?"

Eleanor gülümsemeye çalıştı. "Peter'ın babası hükümet başkanının akrabası. O da Londra'da senin affedilmeni sağlamaya çalışıyor. Hepimiz bundan umutluyuz, Sean."

Sean yüzünde sert bir ifadeyle ona baktı. Eleanor o an yapmış olduğu şeyi fark ettiğini anladı. Gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı.

isabellaswan

"Başka şansım yoktu," diye fısıldadı. "Kelimelere dökülmemiş olsa da bu onunla yaptığımız bir anlaşma. Peter'ın babası seni affettirmeye çalışacak ve o bunu yaptıktan sonra evleneceğiz."

"Güzel," dedi Sean sert bir sesle ve nefes almakta zorlanmaya başladı.

"Yapma! Derin bir nefes al, Sean!" diye bağırdı Eleanor. "Seni çok seviyorum. Özgürlüğüne kavuşman için her şeyi yaparım."

Sean'ın havaya kaldırdığı eli tir tir titriyordu. "Bu *harika*. Ben de bunu *istiyordum* zaten! Sen Peg'le aynı kaderi... paylaşmayacaksın."

Eleanor artık bir an bile onun Peg'in ölümünden kendini sorumlu tuttuğunu görmeye dayanamazdı. "Peg'i sen öldürmedin. Sen onunla evlendin; bu çok farklı bir şey. *Reed* adamlarını Peg'in üzerine saldı. Onu *Reed* öldürdü."

Sean başını demir parmaklıklara vurdu. İçeride metalik bir ses yankılandı. "Olanlar benim suçumdu. Bunu ne zaman anlayacaksın? Eğer onunla evlenmeseydim... yaptıklarımın bedelini ödemek zorunda kalmazdı. Benim onu korumam... onu sevmem gerekirdi ama ben bunların hiçbirini yapmadım!"

"O gece orada olsaydın onu mutlaka korurdun. Bundan eminim çünkü seni tanıyorum," diye haykırdı Eleanor.

Sean ondan uzaklaştı. "Artık onun yüzünü bile gözümün önüne getiremiyorum. Neye benzediğini bile hatırlayamıyorum."

Eleanor o an Sean'ın yüreğini yakan acıyı ve giderek artan suçluluk duygusunu tüm şiddetiyle içinde hissetti. "Ah, Sean. Artık onu aklından çıkarmalısın. Peg seni gerçekten sevdiyse olanlardan seni sorumlu tutmuş olamaz ve onun seni çok sevdiğinden eminim."

Sean sadece ona bakmakla yetindi ve nihayet gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Eleanor nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu

isabellaswan

çünkü daha önce hiç bir erkeği bu şekilde ağlarken görmemişti. Bu yüzden beklemeyi tercih etti.

Sean boğuk bir sesle yeniden konuşmaya başladı. "Büyük bir şaşkınlık yaşıyormuş gibi yüzüme bakardı. Bana bu soruyu sormasına gerek yoktu... onu neden sevmediğimi anlayamadığını biliyordum."

Eleanor ona ne diyeceğini bilemedi. "Peg senin karın olduğu için çok şanslıydı. Eminim ki o da böyle hissediyordu."

Sean elleriyle yüzünü kapasa da hıçkırıklarının duyulmasına engel olamadı. "Belki Peg'e yaptığım şeyi unutabilirim... ama Michael'ı asla unutamam. Ah, Tanrım, Elle!"

Eleanor kaskatı kesildi. Sean daha önce Michael'dan sadece bir kez bahsetmişti. Birden onun bu küçük çocuk hakkında konuşmakta zorlandığını anladı. İçgüdüleri ona Sean'ı çektiği işkenceden kurtaracak kişinin Michael olduğunu söylüyordu. "Michael kaç yaşındaydı?"

Sean gözlerine baktı. "Altı."

"Saçları ne renkti?"

"Kızıl. Batan güneş kadar baş döndürücü bir kırmızı." Yüzünden tekrar yaşlar süzülse de gülümsemeyi başardı. "O çok yaramaz bir çocuktu, Elle... sürekli başını derde sokardı... ama ben tüm bunları benim ilgimi çekmek için yaptığını biliyordum."

Eleanor gözündeki yaşları silerek gülümsedi. "Seni taparcasına seviyordu, öyle değil mi?"

Artık tek bir kelime bile söyleyemeyen Sean başını sallamakla yetindi.

Eleanor parmaklıkların arasından elini uzattı. "Bana anlatabilirsin Sean. Ona gerçekte neler olduğunu anlat."

Sean ifadesiz gözlerle ona baktı. Yüzünde şaşkınlık ve acı vardı. "Sorun da bu ya zaten... bilmiyorum... kimse bilmiyor. O tatlı ve masum çocuk... büyük ihtimalle... yanma gidip... onu kurtarmam için

isabellaswan

yalvararak... beni bekledi... ama ben gelmedim... ve o da alevlerin arasında can verdi."

Eleanor kendisine doğru yaklaşan Sean'a parmaklıkların arasından elini uzattı ve avuçları kenetlendi.

Sean aralarındaki parmaklıklara rağmen ona yaslandı ve duyduğu acıyla hüngür hüngür ağladı. Çıkardığı korkunç sesler göğsünden değil, kararan ruhundan geliyordu. Eleanor parmaklıkların arasından kollarını uzatıp ona sarılmayı başardı. "Çok üzgünüm." Söyleyebileceği tek şey buydu.

Sean onun kollarında ağlamaya devam etti.

Nihayet göz yaşları dindiğinde tamamen sessizleşmişti. Eleanor'un bu tuhaf pozisyonda bir süre daha kendisine sarılmasına izin verdikten sonra kesik kesik nefes alarak geri çekildi. Göz göze geldiler. "O çok iyi bir çocuktu. Onun babası olmak istedim."

isabellaswan

"Biliyorum," dedi Eleanor dikkatle onu izleyerek. Sean'ın nihayet içini boşaltmış olduğunu düşünüyordu ve eğer bu doğruysa o gün gerçekleşen tek iyi şey buydu.

Sean tekrar derin bir nefes aldı. "Ben hem Peg'i hem de Michael'ı hayal kırıklığına uğrattım."

"Sen kimseyi hayal kırıklığına uğratmadın. Çıkan isyanı durdurmaya çalıştın, sonra da aileni alıp Kilvore'a kaçtın. Askerlerin komşu kasabada ailenden intikam alacağını tahmin edemezdin."

Sean iç geçirdi. "Zihnimde sürekli 'keşke'ler dolaşıyor. Keşke o gün o hana gitmeseydim, keşke Peg'le evlenmeseydim, keşke köylülerin Darby'nin malikânesine saldırmasına engel olabilseydim. Sürekli farklı senaryolar yaratmaktan... yoruldum Elle. Sürekli son dört yılı... düşünmekten yoruldum."

Bunu duymak Eleanor'u rahatlatmıştı. "Geçmişte olanları düşünmekten yorulman gerek, Sean. Kendini cezalandırmayı istediğini

biliyorum ve bunu başardın. Zamanı geri alıp olanları değiştiremezsin. Sen çok iyi bir adamsın. Peg sana neden âşık oldu sanıyorsun? Neden Michael senin oğlun olmak istedi? Çünkü her ikisi de senin ne kadar harika bir adam olduğunu biliyordu."

Sean keyifsiz bir ses çıkardı. "Onunla evlenmeyi hiç düşünmemiştim, Elle. Köydeki katliamdan birkaç gün sonra bana çocuğumu taşıdığını söyledi. Öylesine şaşırdım ki. Peg babasını kaybetmişti ve birden kendimi ona evlilik yemini ederken buldum."

"Seni anlıyorum."

Sean sessizce onu inceledi. "Anlıyor musun? Gerçekten de anlıyor musun? Beni affettin mi?"

Eleanor, Sean'm yaptığı itirafın verdiği acıyı hatırlayarak gülümsedi. "Elbette, anlıyorum. Seni anlıyorum çünkü seni çok iyi tanıyorum. Seni affetmemin sebebi de bu zaten."

Sean da gülümsedi. Gözleri içinin rahatladığını söylüyordu. "Evlendiğim gün seni düşündüm. Öylesine huzursuzdum ki. Zihnime hatıralar hücum etmişti. Sen baş edilmesi imkânsız bir çocuktun. Askeaton'dan ayrılırken o çocukla karşımda duran kadını bir türlü bağdaştıramamıştım. Evden ayrıldığım o günü hatırlıyor musun?"

Eleanor heyecanla ürperdi. "O günü asla unutamayacağım. Seni öpmeye çalıştığımda dehşete kapılmıştın." Yüzü kıpkırmızı oldu.

"Korkuyordum," dedi Sean sakin bir tavırla.

"Artık bunun bir önemi yok." Eleanor böyle söylese de şimdi çocukluktan kadınlığa geçtiği dönemde aralarında yaşananların sebebini anlamaya başlamıştı.

"Yok mu?"

"Az önce zamanı geriye alamayacağımız konusunda anlaşmıştık."

"Ama seni hayal kırıklığına uğrattım, öyle değil mi? Bana güvenmene rağmen *seni* terk ettim ve hayal kırıklığına uğrattım."

isabellaswan

"Beni asla hayal kırıklığına uğratmadın," diye fısıldadı Eleanor. Bunu tüm kalbiyle hissederek söylemişti. "Bana geri döneceğine dair söz verdin ve geri döndün. Sana her zaman güvenmeye devam edeceğim."

Sean bakışlarını ayırmadan gözlerinin içine baktı. "O söz her ikimiz içinde farklı bir anlam ifade ediyordu."

Eleanor bir şekilde onun bir sonraki sözlerinden hoşlanmayacağını hissederek gerildi.

"Sinclair'le evlenecek olmana sevindim."

Eleanor bu kelimeleri asla duymak istemiyordu.

"Böyle söyleme."

"O seni seviyor ve sana göz kulak olacak. Bu görev bir zamanlar benim sorumluluğumdaydı. Bundan sonra onu ilgilendirecek."

"Bir daha asla birbirimizi göremeyecekmişiz gibi konuşuyorsun! Arkadaşlığımız devam edecek!" diye haykırdı Eleanor heyecanla. "Bu asla değişmeyecek!"

Sean ona tuhaf bir bakış fırlattı. "Bence bundan sonra arkadaş kalamayız."

Eleanor acıyla haykırdı. "Sinclair'in karısı olsam bile seni her zaman şu an olduğu gibi seveceğim. Sen hep başım sıkıştığında başvurduğum en yakın arkadaşım olacaksın!" Gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. "Sen benim kalbim ve ruhumsun!"

Sean'ın dudakları sert bir çizgi oluşturarak aşağı doğru kıvrıldı. Aralarında, duygu yüklü berbat bir an yaşandı. Beraber geçirdikleri onca yıldan sonra, paylaştıkları onca acı ve ihtirastan sonra Eleanor onun da aşklarının her şeyin, Peter'la yapacağı evliliğin bile üstesinden gelebileceğine inanıp inanmadığını bilmek istiyordu.

"Yoluna devam etmelisin," dedi Sean nihayet.

Eleanor başını iki yana salladı. "Senden uzaklaşarak mı? Asla."

isabellaswan

Sean'dan herhangi bir cevap gelmeyince, "Buradan çıkıp özgür bir adam olduğunda ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Özgürlüğüme kavuşursam Amerika'ya gideceğim."

Eleanor olduğu yerde donup kaldı. "Amerika'ya değil, evine gideceksin. Askeaton'a dönmek zorundasın; sen oraya aitsin."

"Sen kocanla birlikte birkaç kilometre uzaktaki Adare'de kalırken mi? Hayır, ben artık oraya ait değilim."

Eleanor içinin yeni korkularla dolmaya başladığını hissetti. "Elbette ki oraya aitsin! Daha odaları yenilemeyi bile bitirmedik! Peter'la yaz tatili için Adare'ye geldiğimizde sana yardım edebilirim!"

"Aynı anda hem onunla evlenip hem de bana sahip olamazsın."

"Sen benim *en iyi* arkadaşımsın! Elbette ki olabilirim!"

"Yeter artık Elle! Aramızdaki hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Sen yakında başkasıyla evleneceksin. Onun çocuklarını doğuracaksın. Benim nerede olduğumun ya da ne yaptığımın bir önemi kalmayacak çünkü mutlu olacaksın. Bunu... bizi unutacaksın."

isabellaswan

Eleanor dehşete kapılmıştı. "Nasıl böyle bir şey düşünebilirsin? Bizi unutmak mı?" diye tekrarladı. "Ne bizi ne de seni asla unutmayacağım! Bana söz ver Sean, özgürlüğüne kavuştuğunda..."

Sean onun sözünü kesti. "Hayır!" diye haykırdı. *"Hayır!"*

Afallayan Eleanor onun yüzüne baktı. "Seni unutmamı isteme benden," diye yalvardı çaresizce.

"Ağlama!" Sean parmaklıkların arasından elini uzattı. "Böylesi çok daha iyi olacak."

Eleanor kendini toparlamaya çalıştı. "Peter'la yaptığım anlaşmaya sadık kalıp onunla evlenmem bizim için çok daha iyi olacak ve bunu yapmaya kararlıyım. Ama sen de herkes tarafından sevildiğin ve ait olduğun yerde, evinde kalmalısın; bu sayede dostluğumuzu sonsuza dek sürdürürüz."

Sean acı bir kahkaha atarak başını iki yana salladı. "Bu yaptığımız çok saçma bir tartışma çünkü büyük bir ihtimalle asılacağım. Bence artık gitsen iyi olur."

Sean ilişkilerini sürdürmenin mümkün olmadığına inandığı için Eleanor bunun birlikte geçirdikleri son dakikalar olabileceğini düşündü. Genç adam bu konuda kararını vermiş gibi görünüyordu. İçindeki panik duygusuna yenik düştüğünü hissederek olduğu yerde donakaldı. Sean'ı bu şekilde kaybetmeye dayanamazdı. "Seni bu şekilde bırakıp gidemem!"

Sean yavaşça onun yüzüne baktı. "Senin adına mutluyum... Eleanor."

"Hayır! Ben senin için hep Elle oldum ve bu her zaman böyle kalacak!"

Sean derin bir nefes aldı. "Çok güzel bir hayat yaşayacaksın. Çocukların olacak; belki de içlerinden biri tıpkı senin gibi yaramaz bir kız çocuğu olur. Senin adına çok mutluyum."

Eleanor başını iki yana salladı. "Henüz gitmiyorum. Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

Sean yüzüne baktı. "Bunun iyi bir fikir olmadığını biliyorsun. Bunun birbirimizi son görüşümüz olduğunu da öyle."

Eleanor bir çığlık koparıp parmaklıklara tutundu.

Sean arkasını döndü ve nöbetçi askere seslendi.

isabellaswan

Bölüm Yirmi

"Sevgilim?"

Kalın, deri eldivenler giymiş olan Eleanor elinde kısa saplı bir kürekle annesinin serasındaydı. Dışarıda, insanı iliklerine dek üşüten, fazlasıyla nemli bir hava olsa da seranın içi sıcacıktı. Eleanor pamuklu elbisesinin üzerine ince, yünlü bir şal örtmüş, egzotik gül çeşitlerinin saksılarını değiştiriyordu. Daha önce bahçe işlerine hiç ilgi duymazken bu son bir ayda annesinin serası onun sığınağı haline gelmişti. Bu sıcak ve nemli ortamda herkesten uzaklaşıp hissizleşmiş kalbiyle baş başa kalarak bol bol çalışabiliyordu.

ibadedlaswan

"Sevgilim?" dedi Peter bu defa biraz çekinerek.

Nişanlısının seranın girişinde durduğunu bilen Eleanor hiç kıpırdamadan duruyor, dönüp ona bakmıyordu. Sean'ı Kilraven Tepesi'nde ziyaret etmesinin üzerinden tam otuz iki gün altı saat geçmişti. Bu süre boyunca Peter ona son derece saygılı, hatta yanlış bir şey söylemesi ya da hoşuna gitmeyen bir ses tonuyla konuşması halinde onun nişanı bozmasından korkuyormuş gibi eskisinden daha dikkatli davranmıştı. Eleanor ayakta olduğu saatlerin çoğunu serada geçiriyor, havanın müsait olduğu günlerde Sean'ın gömleğini ve pantolonunu giyip tepelerde tek başına dörtnala at sürüyordu

Geceleri yatağa erken girse de geç saatlere dek uyumuyordu. Uyurken mutlaka Sean'ın gömleğine sarılıyordu. Henüz ne babasından ne de Lord Henredon'dan haber alamamışlardı.

Eleanor derin bir nefes alıp kararlılıkla gülümsedi ve elindeki küreği yere bıraktı. Sonra da dönüp Peter'a baktı. "Merhaba," dedi neşeli bir tavırla. "Yine mi saatin kaç olduğunu unutmuşum?" Aslında saatin kaç olduğunu biliyordu. Elbisesinin üst kısmına iliştirilmiş küçük bir cep saati taşıyordu ve Sean'ın hücresinin önünden ayrılalı tam tamına otuz iki gün altı saat ve yirmi dakika olmuştu.

Sürekli zamanı takip etmesinin doğru olmadığını biliyordu. Ne de olsa artık her şey bitmiş, Sean kararından asla dönmeyeceğini açıkça belli etmişti. Eleanor son konuşmalarını tekrar aklına getirmeye cesaret edebilseydi –ki edemiyordu– hızla dışarı fırlayıp kendisine bir at hazırlamalarını söyler, Sean'ı tekrar görmek üzere dörtnala kaleye gidip hayatlarına farklı bir yön vermenin çaresini bulması için ona yalvarırdı.

Peter seranın kapısını kapattı ve gülümseyerek ona doğru yaklaştı. Alnında ve yanaklarında hemen ter damlacıkları birikmeye başlamıştı. "Rex'le birlikte Limerick'e gidiyorum. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

isabellaswan

"Okuyacak bir şeyler alırsan harika olur," diye yanıtladı Eleanor yalan söyleyerek.

O güne dek ne bahçe işleriyle uğraşacak ne de kitap okuyacak kadar sabrı olmuştu ama şimdi kendini saatlerce odasına kilitleyebilmek için yeni bir kitaba daldığını bahane ediyordu. Yatağının yanında hiç ellenmemiş bir yığın kitap duruyordu ve Rex bunu biliyordu. Herkesin kitap okuduğunu düşündüğü bir sabah hiç haber vermeden odasına gelmiş ve onu dışarıdaki sisli havayı seyrederken bulmuştu. Yatağının yanındaki komodinin üzerinde duran yarım düzine kitabın bir tanesinin bile ellenmediğini hemen fark etmişti. Ağabeyi bu konuda herhangi bir şey söylemek yerine ona evindeki işlerle ilgili akıl danışmıştı; belli ki bir kâhyaya ihtiyaç duyuyordu.

Eleanor, Rex'in bunu dikkatini farklı şeylere çevirmek istediği için yaptığını biliyordu; o kesinlikle artık en sevdiği ağabeyiydi.

Peter başını sallayıp sorgulayan gözlerle yüzüne baktı. "Yeni bir kitaba başlayacağını tahmin etmiştim," dedi aleni bir çabayla neşeli görünmeye çalışarak. "Bahçe işleri nasıl gidiyor?"

"Harika," dedi Eleanor arkasını işaret ederek.

Bunu yapmak zihinsel konsantrasyon gerektirdiği için kitap okuyabilmesi imkânsızdı. Oysa bahçe işleri sürekli tekrarlanan bir fiziksel aktiviteye ihtiyaç duyuyordu ve Eleanor bu konuda oldukça iyi sayılırdı.

"Keyfine bak Peter, kasabada iyi eğlenceler," diye ekledi.

"Sadece bir şeyler atıştırmaya gidiyoruz." Peter kısa bir tereddütün ardından dudağına götürmeyi istiyormuş gibi onun eldivenli elini tuttu.

Eleanor önce biraz gerildi ama sonra eldiveni çamurlu olduğu için onun elini öpemeyeceğini düşünerek rahatlamaya çalıştı.

Peter gözlerinin içine bakarak eğildi ve dudaklarını yanağına değdirdi. Bakışları gölgelenmişti. "Suratının bu kadar asık olduğunu görmekten nefret ediyorum, Eleanor!" dedi coşkulu bir tavırla. "Belki de burada oturup kardeşinin kaderiyle ilgili bir haber almayı beklemek çok da iyi bir fikir sayılmaz. Belki Chatton'a gitsek daha iyi olur. Eminim ki Cliff bizi gemisiyle İngiltere'ye götürmeye itiraz etmeyecektir."

The Fair Lady'yi Limerick'teki limana demirleyen Cliff ülkeden ayrılmamıştı. Eleanor ağabeyinin Sean'ın affedilmesini beklediğini ve bu af talebinin reddedilmesi durumunda onu hapishaneden kaçırıp ülke dışına çıkarmayı planladığını biliyordu. İşin aslı Cliff, Devlin ve Rex'le birlikte birkaç gece Askeaton'da kalmıştı ve Eleanor onların kafa kafaya verip en kötü senaryonun gerçekleşmesi halinde neler yapabileceklerini kararlaştırdıklarından emindi. Elbette Devlin, Sean'ın yakalanmasından kısa bir süre sonra onun affedilmesi için donanmadan da destek sağlamak üzere Londra'ya gitmişti.

isabellaswan

"Ben buradan ayrılamam," dedi kararlı bir tavırla. Bu defa gülümsemek için herhangi bir çabada bulunmamıştı. "Senin kardeşin de Sean gibi tehlike altında olsaydı eminim ki sen de onu bırakıp gitmezdin."

Peter suratını astı. "Elbette ki haklısın. Ama bu iş fazlasıyla uzadı. Şu ana dek sadece babandan umutlu olduğunu söyleyen kısa bir mektup aldık. Artık yavaş yavaş endişelenmeye başlıyorum sevgilim."

Eleanor hâlâ Peter'ın avucunda duran elini geri çekti ve eldiveninin çamurlu olmasına aldırmadan kendi kendine sarıldı. "Babalarımız güçlerini birleştirdiğinde onları *kimse* geri çeviremez," dedi heyecanla. Bu, şüphe duymak gibi bir lüksü olmadığı için tüm kalbiyle inanıp sürekli yinelediği bir nakarattı. "Üstelik şimdi hâlâ donanmanın kahramanı olarak anılan Devlin de orada."

"Elinden geldiğince güçlü durmaya çalıştığını biliyorum," dedi Peter ciddi bir tavırla, "ama senin bu kadar üzgün olduğunu görmek yüreğimi paramparça ediyor, Eleanor."

isabellaswan

Peter onun üzüntüsünün gerçek sebebini asla tahmin edemezdi. "Çok kısa bir zamanda onlardan haber alacağımızdan eminim," dedi Eleanor ısrarla.

"Sen çok cesur bir kadınsın!" diye haykırdı Peter. "En azından Cliff ve ulaklar Flynn'i bulmayı başardılar. Artık o dehşet gecesinde yaşananların şahidi olarak onu gösterebiliriz."

Eleanor, Peter'ın tekrar tuttuğu eldivenli elini geri çekti. Başarısıyla gurur duyan Cliff, Flynn'i iki buçuk hafta önce Adare'ye getirmiş ve bu haber derhal Kont'a da iletilmişti.

"Babam her an iyi haberlerle karşımıza çıkabilir; bundan eminim," dedi Eleanor kendinden emin bir tavırla.

Peter onun omzunu tutup başını kendine doğru çevirdi ve gözlerinin içine baktı. "Seni neşelendirmek istiyorum," dedi uzun bir sessizliğin ardından. "Bunu nasıl yapabilirim?"

"Bana yeni bir kitap getirerek," dedi Eleanor gülümseyerek. "Bunun beni epeyce neşelendireceğini biliyorsun."

Eleanor, Peter başını çevirmeden önce gözlerinde hüzün olduğunu fark etmiş ve kaygılanmaya başlamıştı.

Peter gerçeği tahmin ediyor olabilir miydi? Onun Sean'ın kaderi için fazlasıyla endişe duyduğunu ve sona eren arkadaşlıklarının yasını tuttuğunu anlamış mıydı? Eleanor çevresindeki insanlarla mümkün olduğunca çok vakit geçirip sevimli görünmek, konuşurken doğru kelimeleri seçmek ve doğru cevapları vermek için büyük bir çaba harcıyordu. Yüzüne yapmacık ama bol bol prova edilmiş gülümseler yerleştiriyordu. Peter'ın yaptığı şakalara çoğunlukla ilk o gülüyordu.

"O halde akşam yemeğinde görüşürüz," dedi Peter sessizce.

Eleanor biraz duraksadıktan sonra ani bir kararla onun yanına koştu.

"Peter!"

Şaşıran genç adam ona doğru döndü.

"Nezaketin ve anlayışın için teşekkür ederim," dedi Eleanor içten bir biçimde. "Bundan daha eğlenceli olamadığım için üzgünüm."

Peter onu kollarının arasına aldı. Cork'tan döndüğünden beri böyle samimi bir şekilde kucaklaşmadıkları için büyük bir şaşkınlık yaşayan Eleanor kaskatı kesildiğini hissetti. "Beni memnun etmek için rol yapmanı istemiyorum," dedi Peter hevesle. "Sadece gözlerinin yine eskisi gibi neşe ve kahkahayla parladığını görmek istiyorum."

Eleanor'un duyduğu gerginlik biraz olsun azalmıştı. "Tekrar eski halime döneceğimden emin olabilirsin. Sadece Sean'ın özgürlüğüne kavuşacağını bilmek istiyorum."

Soru sorar gibi gözlerinin içine bakan Peter'ın bakışlarındaki arzuyu hemen tanıdı. Kalbi telaşla atmaya başladı. "Babalarımızın

isabellaswan

bunu başaramayacağını hayal dahi edemiyorum," dedi Peter sessizce. "Eleanor?"

Eleanor bunun kaçınılmaz olduğunu düşündü. Ne de olsa Sean'ın affedildiğini duydukları günü takip eden ilk hafta sonunda evleneceklerdi. Her şey buna göre planlanmıştı. O gece Peter'ın yatağında olacaktı. Aslında Peter bundan çok daha fazlasını hak etse de ona en azından mümkün olduğunca arzulu davranmak istiyordu. Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu ama zaman içerisinde ona saygı duymayı, dostluğunu ve sadakatini vermeyi de umuyordu. Sorun değildi; kusursuz bir eş olmak konusunda kararlıydı. Sonra birden zihni iradesine ihanet etti; *belki günün birinde Sean, Askeaton'a geri dönecek ve darmadağın olan hayatlarının parçalarını toplamayı başaracaklardı. Belki yaşlanıp şakaklarına aklar düştüğünde yine eskisi gibi birbirlerinin en yakın dostu olacaklardı.*

isabellaswan

Peter'ın dudakları dudaklarına dokununca Eleanor içinde bulunduğu ana geri döndü. Kendine hemen asla mümkün olamayacak bir geleceğin hayallerini kurmaması gerektiğini hatırlattı. Bir şekilde gülümseyip Peter'ın nazik ve çekingen öpücüğüne karşılık vermeyi başardı.

"Bu kadar ileri gitmem doğru olur mu bilmiyorum," diye fısıldadı Peter.

"Eğer istiyorsan elbette ki bunu yapmaya hakkın var. Biz nişanlıyız," dedi Eleanor kendinden emin bir tavırla. Sonra gözlerini kapayıp Peter'ın kendisini yeniden öpmesini bekledi. Bu defa ona daha arzulu bir şekilde karşılık verdi.

Peter nihayet geri çekildi; Eleanor'a duyduğu aşktan başı dönmüş gibi görünüyordu. Onun yanağına dokundu. "Dirseklerine kadar çamura bulanmış bir haldeyken bile çok güzel görünüyorsun. Akşama görüşürüz."

Eleanor gülümsemeye devam ederek başını salladı. Peter arkasını dönüp seradan dışarı çıktı.

O gittiğinde tir tir titremeye başladı. Şakaklarının migren ağrısıyla zonkladığını, dizlerinin bağının çözüldüğünü hissederek içerideki taş banklardan birinin üzerine çöküverdi. Uzun bir zaman önce Peter'ın aşk dolu öpücükleri kendisini baştan çıkarıyordu. Şimdiyse onun tarafından öpülürken fazla acı çekmemeyi ummaktan başka bir şey yapamıyordu. Suratını asarak bu durumu bir şekilde değiştirmesi gerektiğini düşündü.

Sonra birden kapının olduğu taraftan değil, durduğu yerin tam arkasından hafif bir gürültü geldiğini duydu. Dönüp o tarafa baktığında gözleri fal taşı gibi açıldı.

Cliff büyük bir palmiye ağacının arkasında durmuş ona bakıyordu. Eleanor onun ne Peter ne de kendisi duymadan nasıl içeri girdiğini anlayamamıştı; seranın arka kapısını kullanmış olmalıydı.

isabellaswan

Ağabeyi ona doğru yürüdü. Gümüş rengi bir yelek ve taba rengi bir pantolonun üzerine koyu mavi, güzel bir ceket giymişti; artık evde olduğu zamanlar modaya uygun giyinmeye özen gösteriyordu. Ama bunun pek de işe yaradığı söylenemezdi. Tüm çabasına rağmen yine de tehlikeli görünüyor, gerçek bir centilmenden ziyade öyleymiş gibi davranmaya çalışan bir korsana benziyordu. Ceketinin altından kılıfı görünen hançerinin yaratmaya çalıştığı etkiye pek bir faydası olmuyordu. Altın rengi, koskocaman mahmuzlarının da öyle.

Eleanor hızla ayağa fırladı. Oraya gidemeyeceği, gitse bile hoş karşılanmayacağı için kendisi dışında ailedeki herkes her gün sırayla Kilraven Tepesi'ne gidip Sean'ı ziyaret ediyordu. Neyse ki ağabeyleri onlara Sean'ın nasıl olduğunu sorduğunda kendisine dürüstçe cevap verme nezaketi gösteriyorlardı. Elbette ki Eleanor bu soruyu sadece onlarla baş başa kaldıkları zaman soruyordu. Şimdi de ellerini ovuşturarak, "Sean nasıl?" diye sordu.

Cliff ona cevap vermek yerine sarıya çalan kahverengi kaşlarını yukarı kaldırıp, "Esas sen nasılsın?" diye sordu.

"Sean'ın yanında değil miydin?"

"Hayır. Bugün oraya Kontes ile Lizzie gitti ve henüz dönmediler."

Eleanor yaşadığı hayal kırıklığına teslim olduğunu hissetti. Ama zaten o güne dek değişen bir şey olmamıştı. Sean hâlâ biraz endişeliydi ve zaman zaman klostrofobi nöbetleri geçiriyordu ama artık bu anları kontrol altında tutmayı öğrenmeye başlamıştı. Eleanor keyfinin yerinde olduğu konusunda ısrar eden ağabeylerinin yalan söylediğinden ve Sean'ın darağacında sonlanacak kaderine razı olduğundan emindi.

Cliff elini omzuna attı. "Nişanlını öpmeye bile katlanamıyorsan onun çocuklarını doğurmayı nasıl başaracaksın?" Bu sözleri nazik bir ses tonuyla söylemişti.

Eleanor kızardığını hissetti. "Sanırım bu her zaman yapılan bir şey."

isabellaswan

"Demek artık görmüş geçirmiş bir kadın oldun, öyle mi?"

"Etrafımdaki herkes öyle olduğumu düşünmüyor mu zaten?"

Sean'la olan ilişkisinin boyutları herkes tarafından dikkatle göz ardı edildiği için Cliff önce biraz kızardı ama sonra gözlerinde karanlık bir ifade belirdi. "Sean bana gerçeği itiraf etti, Eleanor. Bu yüzden onu neredeyse boğacaktım."

Eleanor bu defa gerçek anlamda telaşlandığını hissederek gerildi. "Şu an korunması gereken kişi Sean, ben değilim."

"Senin saygınlığının da korunması gerektiğini en az benim kadar sen de biliyorsun. Aslında buraya bunu tartışmaya gelmemiştim ama şimdi tekrar düşününce bundan daha uygun bir zaman bulamayacağımıza karar verdim."

Eleanor şimdi daha da telaşlanmıştı. Bakışlarını seranın kapısına doğru çevirdi ama kapı kapalıydı. Peter çoktan gitmiş olmalıydı. Yine

de tedbiri elden bırakmayıp kısık sesle konuştu. "Hiçbir şey için pişmanlık duymuyorum. Çok uzun bir zaman önce kalbimi Sean'a verdim ve onu bir daha asla geri almayacağım. Cork'ta yaşadıklarımızı onaylamadığınızı biliyorum ama bu umurumda bile değil. Zamanı geri döndürme şansım olsaydı tek bir şeyi bile değiştirmezdim."

Cliff kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. "Peki hamile misin?"

Eleanor kalbinin duracak gibi olduğunu hissetti. "Sanmıyorum."

Cliff kaşlarını kaldırdı.

"Bu fazlasıyla samimi bir sohbet oldu!" dedi Eleanor öfkeyle. İşin aslı o ay hâlâ âdet görmemiş ama Sean'ın çocuğunu taşıyor olma ihtimaliyle yüzleşmeye cesaret de edememişti. Onun kaderi için endişe duymak kendisine yeterince acı veriyordu.

Cliff bakışlarını üzerine dikti.

Eleanor yüzünün kızardığının farkındaydı. Arkasını dönmek istedi ama ağabeyi onun kolunu tuttu. "Sean'ın çocuğunu taşıyor olma ihtimalin var mı?" dedi kesin bir tavırla.

Onun kararlı bakışlarıyla buluşan Eleanor'un yüzü iyice kızarmıştı.

Cliff kardeşinin vereceği cevabı tahmin etti ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu daha önce hiç mi aklına gelmedi?" diye sordu buna inanamıyormuş gibi.

Eleanor ondan kurtuldu. "Şu an bunu düşünecek durumda değilim," dedi kararsız bir sesle. Aslında bunu enikonu düşünmesine gerek yoktu. Sean'ın çocuğunu dünyaya getirmekten büyük bir heyecan duyacağım biliyordu. Böyle bir durumda Peter'a gerçeği söylemesi gerekeceğini de. Sonrasında ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Peter'ın böyle bir günahı affedebileceğinden emin değildi. Elbette ki başka bir adamın oğlunu kendi çocuğu gibi yetiştirmek istemezdi. Öte yandan o tanıdığı en cömert adamdı ve kendisine âşıktı. Sean'a

isabellaarkan

gelince o bu konudaki tavrını açıkça belli etmişti. Özgür kaldığı takdirde ülkeden ayrılacaktı ve bu çocuğu Peter'ın yetiştirmesini istiyordu.

"Artık yavaş yavaş bu konuyu düşünmeye başlasan iyi olur," dedi Cliff sert bir sesle.

Eleanor birden onun yeni bir haber aldığını anladı ve koluna yapıştı. "Neler oluyor? Buraya neden geldin? Bana ne söyleyecektin?" Bir anda dehşete kapılmıştı.

Cliff düşmemesi için ona sarıldı. "Sana haberlerim var, Eleanor," dedi gülümseyerek. Eleanor'un kalbi umutla çarpmaya başladı. "Devlin'in gemisi nihayet ufukta göründü. İşaret bayraklarını çekmiş ve Kont da yanında. Sean'ın affedilmesini sağlamayı başarmışlar."

Sean artık uyumaktan korkmuyordu. Askerler onu son kez yakaladığından beri uyku en yakın dostu haline gelmişti; artık neredeyse hiç rüya görmediği derin uykulara dalabiliyordu. Rüya gördüğü zamanlarda sadece geçmişte kalan ve büyük bir özlemle yeniden gitmeyi arzu ettiği davetkâr ve sıcak yerleri ziyaret ediyordu. Rüyalarında Adare'nin çayırlarında çıplak ayaklı küçük Elle'in peşinden koşarak geçen kahkaha ve umut dolu miskin yaz günlerini, malikânenin yanıp tahrip olduğu o ilk günler Eleanor'la apar topar akşam yemeği yiyip ayrı yataklara girmekten başka bir şey yapamayacak kadar yorgun düştükleri Askeaton'daki geceleri görüyordu. Rüyalarında çılgınca ata binmelerini, çılgınca yarışmalarını, gölde yüzerek geçirdikleri günleri ve Eleanor'un Londra'daki ilk sezonun ardından eve dönmesiyle verilen akşam yemeği davetlerini de görüyordu. Sean gördüğü bu rüyalarda Eleanor'un güzelliği karşısında hayrete düşüyor, daha önce nasıl olup da bunu fark edemeyecek kadar ilgisiz olduğuna akıl sır erdiremiyordu. Cork'ta sevişerek geçirdikleri günler, arzu dolu o vahşi dakikalar da rüyalarının bir diğer parçasıydı...

"O'Neill!"

isabellaswan

Sean isminin seslenildiğini duymuştu ama bunu umursamadı çünkü o an daha yeni yeni kadınlığa adım atmaya başlayan Elle'le birlikte Askeaton'da olduğunu hayal ediyordu. Henüz sevişmemişlerdi. Genç kadının burnunda boya, gözlerinde aşk vardı ve Sean kendisinin bunu göremeyecek kadar aptal olduğuna inanamıyordu. Eleanor on beşindeyken bile çok hoş, çok harika bir kadındı. Sean ona seslenmeye devam eden subaya cevap veremezdi çünkü onu bir kez daha bırakıp gitmeden önce kendisine gün boyu yardım eden Eleanor'un su toplayan ellerini saracaktı. Uykuda ya da rüyasındayken bile yakında hayatının sona ereceğini biliyordu. Ailesi bu son bir ay boyunca fazlasıyla ümitlenmişti ama o kendisini ümit etmek gibi bir lükse layık görmüyordu. Uyanırsa bir daha asla uyuyup rüya görmesine izin verilmemesinden ve olması gerekenleri yeniden hatırlamaya zorlanmasından korkuyordu.

"O'Neill."

Nihayet pes etti. Hem Elle'i hem de evini geçmişte bırakıp doğruldu ve Yüzbaşı Brawley'nin Devlin'le birlikte hücresine girdiğini gördü. Bir ay önce hayatının bağışlanmasını rica etmek için Londra'ya gittiğinden beri ağabeyini görmüyordu. Artık son dakikalarını yaşadığını anlayan Sean suratını asarak ayağa kalktı. Ağabeyine baktı ve Devlin'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Ah, Tanrım, gerçekten de hayatı bağışlanmış olabilir miydi?

"Cezan affedildi," dedi Brawley.

Sean büyük bir şaşkınlık yaşıyordu.

"Artık resmî olarak özgür bir adamsın," dedi genç subay ve onun elini sıktı.

Ne yapacağını bilemeyen Sean, Devlin'e baktı.

"Doğru," dedi Devlin ve kardeşine sıkı sıkı sarıldı. "Tebrikler."

isabellaswan

O artık özgür bir adamdı. Devlin'in yüzündeki geniş gülümsemenin ve Brawley'nin memnuniyet dolu ifadesinin ne anlama geldiğini yavaş yavaş idrak etmeye başlamıştı. *Özgürdü. Asılmayacaktı.* Tanrım, *yaşayacaktı.*

Bunu hemen Elle'e haber vermeliydi!

"Herkes dışarıda," diye ekledi Devlin onun omzunu tutarak. "Bu gece bir kutlama yapacağız!"

Sean olanlara hâlâ inanmıyordu. Birden kendini onun yolunu tayin edemeyecek kadar şaşkın olduğunu anlamış gibi elini omzuna atan ağabeyiyle birlikte hücresinden dışarı çıkarken bulmuştu. Hapishanenin bulunduğu binanın dışındaki giriş salonuna adımını atar atmaz aynı anda hem gülen hem de sevinçten ağlayan annesini ve Kont'u gördü. Ardından yüzlerinde koca birer gülümseme olan Tyrell, Lizzie, Virginia, Rex ve Cliff'i fark etti. Hep birlikte gülümsüyor, kahkahalar atıyorlardı. Sonra birden Elle'in orada olmadığını anladı.

Elle gelmemişti.

isabellaswan

Yanaklarından mutluluk gözyaşları süzülen Mary bir çığlık koparıp oğlunu kucakladı. Sean annesine sarıldı. Elle'in orada olmaması onu şaşırtmıştı ama yaşadığı şoktan yavaş yavaş sıyrılıyordu ve bu şokun yerini şimdi buz gibi soğuk bir gerçek almaya başlamıştı. Elle elbette ki gelmemişti. Aralarındaki her şey bitmişti. O artık Sinclair'le beraberdi. Onunla hâlâ evlenmemiş miydi? Sean son bir aydır Elle'le ilgili tek bir soru bile sormamaya özen gösteriyordu.

"Bu günü görmek için Tanrı'ya dua ettim, Sean," dedi Kontes oğlunun yüzünü ellerinin arasına alarak. "Çok zayıflamışsın! Adare'ye geleceksin değil mi? Lütfen?"

Sean kalbinin duracakmış gibi olduğunu ve canının yandığını hissetti. Üvey babasının elini tutmak istedi ama Kont onu kendine doğru çekip sarılmayı tercih etti. "Evine hoş geldin oğlum," dedi yaşlı gözlerle.

"Teşekkür ederim baba. Benim için yaptıklarına teşekkür ederim."

Kont şimdi onun elini tutmuş bırakmıyordu. "Sen benim oğlumsun. Senin için gerekirse hayatımı bile veririm. Ama Henredon'ın yardımları olmasaydı bu işi asla başaramazdım. Benim ricalarımı kimse dikkate almamıştı." Gözlerinin içine baktı.

Sean onun ne demek istediğini anlamıştı. Hayatının bağışlanmasını sağlayan kişi Peter'ın babası olmuştu. Ama elbette ki bunu yapmasının karşılığında Eleanor da anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirecekti. Kont bu çetrefilli durumun farkındaydı ama Sean'ın kızına karşı nasıl bir tutum sergileyeceğini bilemiyordu. "O halde ona ve Sinclair'e hayatımı borçluyum."

"Evet, bu doğru," dedi Kont, bakışlarını onun üzerinden ayırmadan. "Ama kendine de mutluluk dolu bir gelecek borçlusun."

Sean gerildiğini hissetti. Elle hayatında olmadığı sürece mutsuzluğa mahkûmdu. Ancak bu konuda yapılacak bir şey yoktu değil mi? Başını çevirip en büyük üvey ağabeyine baktı.

isabellaswan

Tyrell öne doğru bir adım attı. "Ailemiz bir ömür boyu yetecek kadar üzüntü yaşadı. Ben de büyük bir kutlama yapacağımızı söyleyebilirim." Gülümsedi. "Hatta kutlamaları tatile dek sürdürebiliriz."

Rex topallayarak yanına geldi. "Aramıza yeniden hoş geldin." Tek koluyla ona sarıldı.

Cliff de omzuna vurdu, "Seni affettim," diye mırıldandı.

Şaşıran Sean onun gözlerine baktı.

"Ama önce Eleanor'la görüşmelisin," diye ekledi kardeşi kararlı ama kısık bir sesle. Belli ki bunu diğerlerinin duymasını istemiyordu.

Cliff'in kendisinden istediği şeyin ne anlama geldiğinden emin olamayan Sean sarsıldığını hissetti. Ardından Virginia da yanına gelip onu tebrik etti ve nihayet Tyrell'in karısıyla da tanıştı.

Sean hepsine birden gülümseyerek baktıktan sonra gözlerini Devlin'e çevirdi. "Eminim ki Sean bu geceyi Askeaton'da kafasını dinleyerek geçirmek isteyecektir," dedi ağabeyi sakin bir sesle. "Elbette ki birkaç güne kalmadan onun aramıza geri dönüşünü kutlamak üzere bir parti vereceğim. Sen de bizimle birlikte Askeaton'a gelir misin anne? Ya sen Edward? Birkaç gün evimde kalıp bizimle vakit geçirmeye ne dersiniz?"

"Hiçbir şey beni bundan daha mutlu edemez," dedi Mary gülümseyerek. Ardından onunla aynı fikirde olduğunu belirtmek için başını sallayan Edward'ın elini tuttu.

Sean tuhaf bir şekilde rahatlamıştı. Aslında özgürlüğünü kutlamayı istemeliydi ama bunu yapmak içinden gelmiyordu. Bakışlarını ailesinden ayırıp içerideki bir odanın açık duran penceresine çevirdi. Dışarıda kasım ayına özgü soluk ve kasvetli bir hava vardı ve bahçeden birkaç asker geçiyordu. Ama Elle orada durmuş kendisini beklemiyordu. Elbette ki aslında onu göreceğini düşünmemişti. Elle, Sinclair'in yanında kalmıştı ve o da böyle olmasını istiyordu. Sean kendini daha ne kadar böylesine açık bir şekilde kandırmaya devam edeceğini merak etti.

isabellaswan

Her şeye rağmen bir kutlama yapılmış, çok sayıda iyi kalite burgonya şarabının ardından brendi de tüketilmişti. Ama şimdi saat geceyarısını geçiyordu ve hem Kont ile Kontes hem de Devlin ve Virginia odalarına çekilmişti. Sean harıl harıl yanan ateşin karşısına geçmiş salonda tek başına oturuyor, alevleri seyrediyordu.

Artık özgür bir adam olduğuna ve iki yıldır yaşadığı dehşetin nihayet sona erdiğine inanmaya başlamıştı. Ama mutlu ya da rahatlamış olduğunu söyleyemezdi. İçinde sadece derin ve kasvetli bir kederle birlikte korkunç bir pişmanlık vardı. Elle'i son bir kez daha görmek

istiyor ama bunu yaptığı takdirde olabileceklerden korkuyordu. Elle, Sinclair'e bir evlilik borçluydu; bu evliliği ona *Sean* da borçluydu.

Yüzünü ovuşturdu. Sinclair ve Henredon hayatını kurtarmıştı. Şimdi Elle'in yanma gidip onu ne kadar özlediğini ve sevdiğini söyleyemezdi. Sinclair'le ikisinin birkaç güne kalmadan hafta sonunda evleneceklerini duymuştu ve o gün gelmeden ülkeyi terk etmesi gerektiğini biliyordu. Kısacası ona bir veda etmesi bile mümkün değildi.

Hayır, onlar zaten bir ay önce hücresinde vedalaşmışlardı.

Seni asla unutmayacağım!

Sen her zaman benim en yakın arkadaşım olacaksın... Sen benim kalbim ve ruhumsun!

Zihninde Elle'in perişan haldeki görüntüsü belirdi. Sean o gün çaresizce onu rahatlatmaya çalışmıştı ve şimdi de ona söylemek istediği pek çok şey vardı. Onu son bir kez daha görebilme şansı elde etmek istiyordu. Bu defa sadece vedalaşmakla kalmayacak, ona ruhunun en güzel kısmı, diğer yarısı olduğunu, onu her zaman çok sevdiğini ve onsuz geçecek bir hayatın boş ve anlamsız olacağını da söyleyecekti.

isabellaswan

Ayağa kalktı ve brendi şişesini duvara fırlatıp paramparça etti. Elle'i görmeye gidemezdi çünkü gelini bir kez daha kaçırmaktan korkuyordu. Lanet olsun, o onurlu bir adamdı ve onurlu bir adamın davranması gerektiği gibi davranacaktı.

Askeaton'dan ayrılacak ve bu defa İrlanda'yı terk edip Elle'in özgür kalmasını sağlayacaktı. Zaman geçtikçe Sinclair onu mutlu edecek ve Elle iddia ettiğinin aksine kendisini unutacaktı.

"Sean?"

Sean sert bir hareketle ağabeyinin sesine doğru döndü. Devlin soru soran gözlerle ona bakıyordu. "Uyuyamadım."

Ağabeyi her zamanki gibi hiçbir detayı kaçırmadan odaya girdi. Bakışları önce yerdeki kırık şişeye, sonra Sean'a çevrildi. "Artık öz-

gür bir adamsın. Eleanor'a âşık olduğun her halinden belli. Neden kendine işkence ediyorsun?"

Sean'ın dudaklarından kaba bir ses döküldü. "Eleanor, Sinclair'le bir anlaşma yaptı; Sinclair benim hayatımı kurtardığı için onunla evlenecek." Bunları söyledikten sonra Devlin'e baktı ve ağabeyinin sözlerinde *haklı olduğunu* anladı. Kendine bu işkenceyi neden yapıyordu? Eleanor'un başka bir adamla evlenecek olması fikrine dayanamıyordu. O Elle'in kahramanıydı ve onun dışında kimse bu hakkı elde edemezdi.

"Anlaşmayı boz," dedi Devlin kısık bir sesle.

Sean onu duymadı çünkü çoktan kapıya doğru yürümeye başlamıştı. Sinclair'le konuşmasının zamanı gelmişti. Ona çok şey borçluydu ama bunun için hayatının aşkından vazgeçemezdi. Artık önünde bir gelecek uzanıyordu ve bu geleceğe Elle'i de dâhil etmek istiyordu.

"Arabayla git," diye seslendi Devlin arkasından. "Yollar ıslak."

Sean ona cevap vermedi; çoktan dışarı çıkmıştı.

isabellaswan

Bölüm Yirmi Bir

Sean o güne dek canı ne zaman istese Adare'ye gidip gelebilmişti. Gecenin içinde çılgın bir adam gibi at sürüp sanki hâlâ orada yaşıyormuşçasına malikâneden içeri girdi. Kapıyı açan uşakla kısa bir bakışmanın ardından Sinclair'in nerede olduğunu öğrenmişti. Herkesin uyumakta olduğu evin koridorlarında yürürken damarlarına adrenalin pompalandığını hissedebiliyordu. Sinclair'le yapacağı konuşma sabahı bekleyemezdi. Hızla malikânenin doğu kanadına geçip genç adamın kaldığı dairenin kapısını çaldı.

isabellaswan

Kısa bir süre sonra kapı ardına dek açıldı ve Sean üzerinde geceliği, başında takkesiyle tam anlamıyla şaşkına dönmüş gibi duran Peter Sinclair'i karşısında buldu. Daha önce hiç karşılaşmamışlardı ve Sinclair onu görür görmez uyanıverdi.

"Ne oldu? Yangın mı çıktı yoksa?"

Sean bu adamdan nefret etmemesi gerektiğini biliyordu ve işin aslı ondan nefret etmiyordu. Ama duyduğu kıskançlığın içine işlediğini hissedebiliyordu. "Çok acil bir konu var, Sinclair. Hemen görüşmeliyiz."

Sinclair'in mavi gözlerindeki bakışları sertleşti. Gözlerini Sean'ın üzerine dikti ve ancak bir süre sonra konuşabildi. "O'Neill?"

Sean başıyla onayladı. "Evet, benim."

"O halde bana beş dakika izin ver lütfen," dedi giyinmek üzere tekrar odasına girerek.

Elle'le birlikte geçireceği hayatın pamuk ipliğine bağlı olduğunu bilen Sean yumruklarını sıkıp koridorda volta atarak Sinclair'i beklemeye başladı. Bir süre sonra odanın kapısı açıldı ve üzerine bir pantolonla birlikte bir ropdöşambır geçirmiş olan Sinclair önünde belirdi. Göz göze geldiler.

Sean kendine hayatını bu adama ve onun babasına borçlu olduğunu hatırlattı. "Sana ve babana çok şey borçluyum," dedi konuya girmeden önce. "Benim için yaptıklarınızın bedelini asla ödeyemem."

Sinclair ona bakmaya devam ederek ellerini ropdöşambırının ceplerine soktu. "Nişanlım için her şeyi yaparım," dedi inanarak. "Bana herhangi bir şey borçlu değilsin." Kararlı bakışları Sean'ın gözleriyle buluştu.

"Gerçekten mi?" dedi Sean. "Neden?"

"Yakında kardeş olacağız," diye yanıtladı Sinclair. "Ben olaya bu şekilde bakıyorum ve elbette ki kardeşimin idamı edilmesini engellemeye çalışmam gayet doğal bir şey."

isabellaswan

Sean onun bu sözlerinden hiç hoşlanmamıştı. "Peki bu evlilik sayesinde kardeş olduktan sonra birbirimizin dostu da olacak mıyız?"

Sinclair bakışlarını kaçırmadı ama şimdi biraz huzursuzlanmış gibi görünüyordu.

"Elbette ki olacağız. Bu gece buraya kadar zahmet etmene gerek yoktu O'Neill. Niyetin senin için gösterdiğim çabaya teşekkür etmekse bunu yarın da yapabilirdin."

Sean o an karşısında duran bu adamın hiç de aptal olmadığını anladı. Birbirlerine gerçek anlamda rakip olduklarını fark ederek kelimelerini özenle seçmeye başladı. "Sana teşekkür etmeye geldiğim doğru ama konuşmamız gereken başka şeyler de var." Sinclair'in irkildiğini gördü. "Senin için herkes çok güzel şeyler söylüyor, Sinclair. Tam bir centilmen olduğunu ve Eleanor'la birbirinize çok yakıştığınızı duydum. Onu sevdiğinin farkındayım. Ona bir unvanla

birlikte hak ettiği gibi rahat bir hayat sunacağından eminim. Daha önce bu evliliğe ben de destek vermiştim. Herkes gibi ben de senin hakkında iyi şeyler düşünüyorum."

Sinclair kaskatı kesildi. "Artık böyle düşünmüyormuşsun gibi konuştun," dedi yavaşça.

Sean yüzünün kızardığını biliyordu. "Elle'le o düşe kalka etrafta dolaşan iki yaşındaki şımarık ve bilmiş bir çocukken tanıştım." Onun sabır isteyen bir çocuk olduğunu ve nasıl omuzlarına tutunup dolaştığını hatırlayarak gülümsedi. "O günden sonra tüm hayatımı onu koruyup kollamaya adadım. Elle'i korumak benim doğamda var; onun için hep en iyisinin olmasını istiyorum. Birlikteliğinize onaylamış olmamın sebebi de bu zaten."

Sinclair kıpkırmızı oldu. "Aile içindeki bu söylentiyi duymuştum. Birbirinize çok yakın olduğunuzu biliyorum. Yoksa neden Elle bu son birkaç haftayı senin askerlerle yaşadığın sorun için endişelenerek geçirsin ki?"

Bunun başka ne sebebi olabilir ki? diye düşündü Sean içinden öfkeyle. Sinclair'le karşılıklı olarak lafı dolandırmalarından usanmıştı. "Sanırım bunun cevabını zaten biliyorsun."

Sinclair irkildi. "Eleanor son derece vefalı bir kadındır. Ailesine, özellikle de sana, kahramanı olarak gördüğü üvey kardeşine çok düşkündür."

Sinclair ne kadarından şüpheleniyordu? Ne kadarını biliyordu? Ve Sean onu kararından vazgeçirmek için ne yapmalıydı? "Onun çok vefalı bir kadın olduğu konusunda haklısın. Ama bundan çok daha fazlası var ve bunu zaten sen de biliyorsun, öyle değil mi?"

Sinclair inanılmaz derecede mutsuz görünüyordu. "Tanrı aşkına, babam ondan rica ettim diye senin hayatını kurtarmak için imkânsızı başardı, O'Neill."

isabellaswan

"Gerçekten bunu mu istiyorsun? İstediğin sana olan şükran borcunun ödenmesi için yapılan bir evlilik mi?"

Nefes almakta zorluk çekiyormuş gibi görünen Peter, "Ne demek istediğini anlamadım, O'Neill," dedi.

Sean aslında Peter Sinclair'e acıdığını söyleyebilirdi. "Büyürken Elle'i üvey kız kardeşim olarak görüyordum. Ama artık onun için aynı şeyi düşünmüyorum."

Sinclair'in göz bebekleri büyüdü. "Anlamadım?"

"Elle'i her zaman sevdim. Şimdi hayatımı paylaşmak istediğim kadın olarak ona eskisinden çok daha derin bir sevgi duyuyorum."

Sinclair başını iki yana salladı. "Lanet olsun! Şimdi bunu yapma O'Neill! Onu seviyorum! O üzülmesin diye özgürlüğüne kavuşman için mümkün olan her şeyi yaptım! Bana borçlusun!"

"Onu sevdiğini biliyorum," dedi Sean ciddi bir ifadeyle. "Sana hayatımı borçlu olduğum da doğru. Ama bunun karşılığını sevdiğim kadınla ödeyemem. Buraya gelinimi almaya geldim."

isabellaswan

Sinclair perişan bir haldeydi. Titreyerek arkasını döndü ve sonra Sean'a baktı. "O da seni seviyor, öyle değil mi?"

"Evet."

Dudaklarından hırıltılı bir ses çıktı. "Ortada böyle bir aşk yokmuş gibi davranmak için elimden geleni yaptım. Elbette ki söylentileri ve dedikoduları duymuştum! Bana ne anlatmaya çalışıyorsun? Evlenmemize engel olmak için gelini bilerek mi kaçırmıştın?"

"Bu planlanmış bir şey değildi," dedi Sean ona giderek daha fazla acıdığını hissederek. "Cork'ta askerler tarafından yakalanana dek Elle'e olan duygularımın boyutlarını bilmiyordum."

"Benden gelinden vazgeçmemi mi istiyorsun?"

"Evet."

Aralarında bitmek bilmeyen bir sessizlik oldu.

"Olmaz!" diye haykırdı Peter nihayet. "Eleanor benden hoşlanıyor ve sen ona sıkıntı ve zorluklarla geçecek bir hayattan fazlasını sunamazsın. Hem itibarını kaybettin hem de beş kuruş paran yok! Ben onu bir kraliçe gibi yaşatabilirim! Eğer Eleanor'u gerçekten seviyorsan ondan vazgeçmesi gereken kişi sensin. Benim ona sunacağım hayata sahip olmasını *isteyeceğinden* eminim."

Sean öfkelenmişti çünkü Sinclair haklıydı. Kendini toparlayıp konuşabilmesi biraz zaman aldı ve bu defa daha kısık bir sesle konuşmaya başladı. "Başkasına âşık olduğunu bildiğin halde onunla evlenecek misin?"

Peter da konuşmakta güçlük çekiyormuş gibi görünüyordu. Sean onun içindeki karmaşık duygularla boğuştuğunu fark etti. Aynı şey kendisi için de geçerliydi. Sinclair'in Elle'i en az kendisi kadar sevdiğini anlamıştı. "Peter," dedi yavaşça. "Eleanor benim çocuğumu taşıyorsa... ne yapacaksın?" Niyeti onu zor durumda bırakmak değildi; bunu gerçekten bilmek istiyordu.

isabellaswan

Peter'ın yüzü bembeyaz oldu ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Sean dualarının kabul edilmeyeceğini bilse de içinden dua etmeye başladı.

Sert, derin bir nefes alan Peter başını iki yana salladı. "*Tanrı cezanı versin.* Demek sana yaptığım iyiliklerin karşılığını *bu şekilde* ödedin!" İçini çekti. "Artık Eleanor'u sevmekten vazgeçmem kalbimin durmasını istemem anlamına gelir. Karnında bir çocuk taşıyorsa da önemli değil. O çocuğu kendi çocuğummuş gibi yetiştireceğim. Ona kendi çocuğummuş gibi değer verip el üstünde tutacağım. Artık gitsen iyi olur, O'Neill. Ve Eleanor'la iki gün sonra evleneceğimiz için mümkün olduğunca uzağa gitmeni tavsiye ederim."

Sean'ın başı dönmeye başlamıştı. Sinclair sadece Elle'i sevmekle kalmıyor onların çocuğunu kendi çocuğuymuş gibi yetiştirmek de istiyordu. O Elle'e –ve bir çocuğa– her şeyi verebilirdi. Üstelik Sean

ona hayatını borçluydu. Bu durumda yapabileceği tek bir şey vardı; ona verdiği söze sadık kalmak.

Sean hayatının en zor işini başarıp Sinclair'in önünde eğildikten sonra arkasını döndü ve oradan uzaklaştı.

Gözlerinin yüreğindeki fırtınalı duyguları ele verdiğini bilen Eleanor tuvalet masasının üzerindeki aynada solgun ve endişeli görünen yansımasına baktı. Sean artık özgür bir adamdı ve ata binip yanına gitmesi sadece bir saatini alırdı. Ama o iki gün sonra Peter Sinclair'le evlenecekti. Ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Gururunu ve mantığını hiçe sayıp Adare'den ayrılmamak için kendini zor tutuyordu.

Tam bunları düşündüğü sırada kapıya vuruldu.

Eleanor şaşırdı; saat sabahın sekiziydi. Kapıdakinin ağabeylerinden biri olabileceğini düşündü çünkü hizmetçiler kendisi odadan çıkana dek onu asla rahatsız etmezlerdi. Ayağa kalkıp kapıyı açtı ve karşısında Peter'ı bulunca afalladı. Peter'ın gözleri geceyi uyumadan geçirmiş ya da ağlamış gibi kıpkırmızıydı.

isabellaswan

Eleanor gerildiğini hissetti. "Peter?"

"Konuşmalıyız," dedi Peter. Ardından ondan beklenmeyecek bir hareketle Eleanor'un yanından geçip oturma odasına girdi. Eleanor'un dairesinde bir adamla baş başa kalmaması gerektiği gerçeğini umursamadığı her halinden belliydi.

Belli ki bu uygunsuz durum Eleanor'un da umurunda değildi. Peter'ın kendisine çok önemli bir şey açıklayacağını anlayan genç kadın dairenin kapısını kapattı. "Çok endişeli görünüyorsun, Peter."

Konuşmayı başaramayan Peter ona doğru dönüp ellerini sallamakla yetindi. Eleanor o an onun gerçekten de ağlamış olduğunu fark etti. Birden telaşa kapıldı. "Ah, Tanrım, lütfen artık bana kötü bir haber verme!"

Peter olumsuz anlamda başını salladı. "Sanırım bu iyi bir haber."

"O halde neden birisi ölmüş gibi görünüyorsun?" diye haykırdı Eleanor.

"Kimse ölmedi." Peter onun ellerini tuttu. "Seni tüm kalbimle seviyorum, Eleanor. Sana görür görmez âşık oldum ve bu aşk sonsuza dek sürecek."

Eleanor şimdi daha da telaşlanmıştı. Sean'ın özgürlüğüne kavuştuğunu bilmek kendini bir tabutun içinde diri diri toprağa gömülmüş gibi hissetmesine neden oluyordu. Peter'a ne cevap vereceğini bilemeyerek, "Senden çok hoşlanıyorum. Bunu biliyorsun değil mi?" diyecek oldu.

Peter onu, "Şişşt," diyerek susturdu. Yanağında bir damla gözyaşı belirmişti. Eleanor'u kendine doğru çekip nazikçe ellerini öptü. "Seninle vedalaşmaya geldin."

Eleanor onu yanlış duymuş olmalıydı. "Nasıl?"

Peter onu iyice kendine doğru çekti. "Ben bir centilmenim Eleanor. Hakkımda söylenebilecek tek bir şey varsa o da budur. Başka bir adamı sevdiğini açıkça görüyorken seni nasıl benimle evlenmeye zorlayabilirim?"

Yanaklarının suçluluk duygusuyla kızardığını hisseden Eleanor bir çığlık kopardı.

"Bunu bana itiraf edecek misin? Sen Sean O'Neill'a âşıksın. Az önce söylediğin gibi benden hoşlanıyorsun ama hepsi bu kadar. Yıllar önce kalbini O'Neill'a verdin ve artık seni, onu bir daha asla geri almayacağını ya da benimle birlikte başka bir yere taşımayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum."

Eleanor sersemlemişti. "Bana çok iyi davrandın, Peter. Daha önce anlaştığımız gibi cumartesi günü seninle evlenmeye hazırım. Bunu

isabellaswan

bir şekilde başarırsam senin için kusursuz bir eş olmaya da hazırım. Sen Sean'ın hayatını kurtardın! Ve senden çok *hoşlanıyorum*."

Peter elinin tersiyle yüzündeki yaşları sildi. "Demek evliliğe *hazırsın* ve benim için *kusursuz bir eş* olmak istiyorsun."

Şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamayan Eleanor, "Söylediklerimin her kelimesinde ciddiyim," dedi.

"Bunu bana Sean'ın hayatını borçlu olduğun için mi yapacaksın?"

Eleanor ne diyeceğini bilemedi. "Evet," diye fısıldadı.

"Ben seni özgür bırakacak kadar çok seviyorum. Sean sana benim vereceğim hayatı sunamaz ama sen tutkulu bir kadınsın ve bunu bilmemiş olmayı tercih etsem de sevdiğin adam yanında olmadığı sürece koca bir servete sahip olsan bile mutlu olamayacağını biliyorum. Sean'la beraber olabilmen için senden ayrılıyorum, Eleanor."

isabellaswan

Eleanor âdeta şoka girmişti. "Peter!" diye haykırdı onun yüzüne dokunarak. "Bana hâlâ benimle evlenmeyi düşündüğünü söylersen seni asla bırakıp gitmem. Sana borçluyum. Sadece ben değil, Sean da borçlu! Mutlu olman için elimden ne gelirse yapmaya hazırım!"

Peter başını iki yana salladı. "Yaptığım iyiliğin karşılığı olarak seninle evlenebileceğimi, başka bir adama duyduğun aşkı görmezden gelebileceğimi düşünmüştüm ama bunu yapamam. Bu seni O'Neill'a teslim etmek anlamına gelse bile seni mutlu olmanı isteyecek kadar çok seviyorum."

Eleanor ağlamaya başladı. "Bugüne dek hiç senin kadar cömert ve fedakâr birisiyle karşılaşmadım."

"Ben de senin kadar tutkulu ve cesur bir kadınla karşılaşmadım," dedi Peter titrek bir sesle. "O'Neill az önce buradaydı. Artık eve dönmüş olmalı. Bence onun yanına gitsen iyi olur çünkü buradan ayrılırken çok üzgün görünüyordu."

Eleanor başını sallayıp odadan çıkmak üzere arkasını döndü. Ama sonra vazgeçti ve kollarını onun boynuna dolayıp Peter Sinclair'e son bir kez daha sarıldı. Bunu yaptıktan sonra koşarak oradan uzaklaştı.

Atını dörtnala sürerek Adare ile Asketaon arasındaki mesafeyi kapatırken Sean'ın onun Peter'la evlenmesine karar vermiş olduğunu düşündü. Ardından dört yıl önce tüm yalvarmalarına rağmen kendisini bırakıp gittiği günü hatırladı. Bir kez daha reddedilmekten korkuyordu. İki yıllık hapishane hayatı ve Peg ve Michael'ı kaybetmiş olması onu ne yapacağı belli olmayan, yaralı ve karmaşık bir adam haline getirmişti. Ama Eleanor onunla paylaşacağı gelecekten asla vazgeçmeyecekti.

Askeaton Malikânesi'nin önüne geldiğinde üzerinden indiği atı fazlasıyla terlemiş ve nefes nefese kalmıştı.

isabellaswan

Eleanor malikâneye koştuğu sırada ön kapılar kendiliğinden açıldı ve elinde bir heybeyle evden dışarı çıkan Sean merdivenlerden inmeye başladı; geçmişteki bir sahne yeniden yaşanıyor gibiydi.

Nefes nefese kalan Eleanor durdu.

Bakışları o lanet olasıca heybenin üzerine kilitlenmişti. Güçlükle de olsa gözlerini ondan ayırıp Sean'ın kaskatı kesilmiş yüzüne çevirmeyi başardı. "Nereye gidiyorsun?" diye haykırdı.

Sean ona doğru yaklaştı. "Sana söylemiştim; ülkeden ayrılıyorum. Hem senin burada ne işin var?" diye sordu gözlerini kocaman açarak.

O dehşet dolu geceyi yeniden yaşıyor olmaları mümkün müydü? "Beni bırakıp gidemezsin!"

Eleanor şimdi titremeye başlamıştı.

"Artık burada kalamam. Kendime burada kalacak kadar güvenmiyorum," dedi Sean ciddi bir ifadeyle.

"Bu da ne demek oluyor?" diye haykırdı Eleanor onun eline uzanarak. Sean elini onu asla bırakmamaya kararlıymış gibi canını yakacak kadar sert bir biçimde tutarak karşılık verince şaşırdı.

"Bundan bir ay önce gelini çaldım. İrademi bir kez daha sınamanın çok da akıllıca olacağını düşünmüyorum," dedi Sean sadece.

Eleanor başını iki yana salladı. "Ben Peter'la evlenmiyorum."

"Her ikimiz de ona borçluyuz," dedi Sean sert bir şekilde. "Ve ben ona verdiğim sözü tutabilmek için buradan gidiyorum."

Bakışları buluştu ve Eleanor, Sean'ın kendisini bir kez daha düğün arifesinde kaçırmayı istediğini anladı.

"Peter nişanı bozdu, Sean."

Sean'ın yüzündeki ifade bu sözlerin onu şaşırttığını gösteriyordu. "Neden bahsediyorsun? Onunla az önce her şeyi konuştuk. Seninle evlenmek onun hakkı olduğu için hayatınızdan çıkmak zorundayım."

isabellaswan

"Hayır." Sean'ın Peter'ı ziyaret etme sebebinin kendisi ve aşkları için mücadele etmek olduğunu anlayan Eleanor güçlükle de olsa gülümsemeyi başardı. "Peter nişanı bozdu çünkü o çok asil ve fedakâr bir adam. Seni sevdiğimi biliyor."

Sean duyduklarına inanamayarak yüzüne baktı. Eleanor tüm bu süre boyunca nefesini tutmuştu.

"Peter benim için, bizim için senden vazgeçti mi yani?"

Genç kadın güçlükle de olsa başını salladı. Sean şimdi gülümsemeye başlamıştı ama sersemlemiş gibi bir hali vardı. "Peter'a ne söylemiştin?" diye sordu Eleanor.

"Ona seni sevdiğimi söyledim. Seni üvey kız kardeşim olarak değil hayatımı ve geleceğimi şekillendiren kadın olarak sevdiğimi söyledim." Sean'ın gümüş grisi gözleri sevgiyle doldu. "Seni seviyorum Elle. İşin doğrusu artık sensiz yaşayamam."

Eleanor ağlamaya başladı. Sean'a elini uzattı ve genç adam ona sarıldı. "Cork'ta askerler tarafından yakalandığın sırada bana aşkını ilan ettiğinde kendimi geç de olsa gerçekleşmiş bir rüyadaymış gibi hissettim. Çok uzun bir zaman bu sözleri etki altında kalmadan, gerçekten inanarak söylemeni beklemiştim!" diye haykırdı aynı anda hem ağlayıp hem de gülerek. "Bir ömür boyu bana olan aşkını ilan etmeni bekledim, Sean!" Yaşadığı acı dolu karanlık günlerden kurtulduğunu hisseden Eleanor'un mutluluktan başı dönüyordu.

Sean yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Ve ben de yirmi yıl boyunca... burnumun ucunda duran şeyi göremeyecek kadar aptaldım."

"İki yaşındaki küçük bir çocuğun senin kaderin olacağını nereden bilecektin ki?" dedi Eleanor ona takılarak.

Sean'ın yüzü bir anda inanılmaz derecede ciddileşti ve keskin bakışlarla ona baktı. "Belki de bunu biliyordum; belki de hayatımı seni koruyup kollayarak geçirmemin sebebi buydu. Ne kadar becerikli bir kadın olursan ol hâlâ seni korumaya ihtiyaç duyuyorum Elle... hayatımın geri kalan kısmını da seni korumaya adamak istiyorum."

isabellaswan

Ses tonu yumuşamış, öne doğru eğilmişti. Dudakları birbirine yaklaştığı sırada Eleanor gözlerini kapadı. Sinir uçlarının alev aldığını kan akışının hızlandığını hissederek iç geçirdi. Bunun gerçek olduğuna, önlerinde koca bir gelecek uzandığına inanamıyordu.

"Seni korumama izin verir misin?" diye mırıldandı Sean dudaklarını bir kez daha onun dudaklarına değdirerek.

Eleanor onun gömleğine yapıştı. "Buna sadece adımı temize çıkarırsan izin veririm."

Sean bu sözlere şaşırmış gibi yapıp her iki kaşını birden yukarı kaldırdı. "Ama sen zaten gayet namuslu bir kadınsın."

Eleanor onu uyarmak istermişçesine gömleğini çekiştirdi. "Ben çok ciddiyim! Benimle evlenecek misin, Sean? Bunu nihayet yapacak mısın?"

Sean gülümsedi. Dudaklarından yayılan ışık gözlerine yansımıştı. "Lanet olsun Elle! Bir kez olsun benden önce davranmasan olmaz mı? Leydiler evlenme teklif etmezler!"

"Bu leydi eder!" diye haykırdı Eleanor. Sean'ın cevabını beklerken kalbi güm güm atıyordu.

Sean tek dizinin üzerinde yere çöktü. "Bunu hak etmesem de bana karım olma lütfunda bulunur musun? Sana değer vermeme, seni el üstünde tutmama ve hayatımın sonuna dek sevmeme izin verir misin? Çocuklarımı doğurup evimi çekip çevirir misin? Aklımı başıma toparlamakta bundan daha erken davranmadığım için beni affeder misin?"

Nutku tutulan Eleanor, Sean ayağa kalkarken ona başını sallamakla yetindi. Nihayet bunun ne anlama geldiğini anlamıştı; Sean onu seviyordu. Sean aşkına karşılık vermişti ve birlikte hayatlarının ve geleceklerinin en harika yolculuğuna çıkmaya hazırlanıyorlardı. "Sanki rüyada gibiyim, Sean. Seni öylesine uzun bir süre bekledim ki."

Sean onu kendine doğru çekti. "Biliyorum. Sadece aramızda böyle bir şeyin yaşanabileceğini düşünememiştim. Senin olgunlaşıp bir kadın olmanı seyretmek benim için çok zordu. Uzun bir süre büyüdüğüne inanamadım. Sana ihtiyacım var, Elle. Gülüşüne, kahkahalarına ve iyimserliğine ihtiyacım var. O suçluluk duygusuyla dolu, karanlık yerden kurtulmak istiyorum. Oraya bir daha asla geri dönmek istemiyorum. Senin yanında huzuru ve ışığı buldum."

"Bir daha asla o gölgelerin arasında olmayacaksın," diye fısıldadı Eleanor. "Bunun için ne gerekirse yapacağım."

"O halde benimle gel ve birlikte geleceğe, geleceğimize yelken açalım." Sean bunları söyledikten sonra ona sevgiyle gülümsedi.

"Beni durdurmaya çalışsan bile durmam zaten!" Sean'ın onu kollarına almasıyla çılgınca bir mutluluk duyan Eleanor da gülümsedi.

"Daha önce tam bir aptal gibi davranıp seni durdurmaya çalıştım," dedi Sean bu defa gerçekten üzülerek. "Karnında çocuğumu taşıyor olabilir misin, Elle?"

"Bu ihtimal her geçen gün daha da artıyor." Eleanor dikkatle onun gözlerine baktı. "Sadece geleceği seninle paylaşmayı değil, senin çocuğunu doğurmayı da istiyorum, Sean."

Sean, Peg'i düşündü. Birden zihninde tüm canlılığıyla onun renkli bir görüntüsü belirdi ve suçluluk ya da pişmanlık değil, sadece belli belirsiz hissedilen bir üzüntü duyduğunu fark etti. Sonra aklına Michael geldi.

"Erkek olursa adını Michael koyarız," diye fısıldadı Eleanor.

Sean irkildi. "Bu beni çok mutlu eder."

Eleanor elini uzatıp yüzüne dokundu. "Nereye gitmek istersen oraya geleceğim," dedi onu öperek usulca. "Bana inanmayacağını biliyorum ama artık önden gitmek yerine seni takip edeceğim."

isabellaswan

Sean gülmek istedi çünkü bu sözlere hiç inanmamıştı. Ama Elle'in sıcak ve güçlü vücudu son dönemde paylaştıkları hatıraları yavaş yavaş yeniden canlandırmaya başlıyordu. Onu tekrar öpmeden önce, "Peşinden gelip çıkabilecek sorunları düzelttiğim sürece senin önden gitmen hoşuma gider," dedi.

Artık daha fazla sabredemeyen Eleanor ona oldukça uzun süren, yavaş ve şehvetli bir öpücük verdi.

"Şu an senden önde olduğum kesin."

Sean'ın kendini toparlayıp yeniden konuşabilmesi epeyce zaman aldı. "Harika," diye fısıldadı. "Haydi şimdi gidip herkese bu mutlu haberi verelim."

Kol kola girip yaşadıkları mutluluğu ve müjdeli haberi onlarla da paylaşmak üzere Adare Kontu'nu ve Kontesi'ni aramak için evden içeri girdiler.

Son Söz

Kilvore, İrlanda, Şubat 1819

Kasvetli, soğuk ve yağmurlu bir gündü. Dışarıda sert bir rüzgâr esiyordu.

Eleanor dört atla çekilen güzel bir arabanın içinde, Sean'ın yanında oturuyordu. Sean oldukça sakin görünen köye girdiklerinden beri hiç konuşmamıştı ama Eleanor onun elini tuttuğu için gergin olmadığını biliyordu. Bebekleri tekme atınca elini şişkin karnına götürdü ve Sean ona sevgiyle gülümsedi.

"İyi misin?" diye sordu Eleanor usulca.

Sean çatıları sazdan yapılmış, beyaza boyalı evlerin sıralandığı caddeden geçerlerken hep dışarıyı seyretmişti. Bazen caddeden rüzgâr ve soğukla mücadele ederek hızlı hızlı yürüyen yayalar geçiyordu.

"İyiyim. Üzgün olmam gerektiğini biliyorum ama değilim. İçimde sadece beklenti var, Elle."

Eleanor rahatlayarak gülümsedi. "Olması gereken de bu zaten." Sean nihayet içine çöreklenen kötülüklerden kurtulabilmişti.

Eleanor'un Peter'la evlenmesi planlanan hafta sonunda evlenmişlerdi. Sadece birinci derece akrabaların katıldığı çok sade bir düğün yapmışlardı. Elbette ki gelini damada teslim eden kişi Kont olmuştu. Ona gidip evlenmek istediklerini söylediklerinde Kont bu birlikteliği

hiç tereddüt etmeden onaylamıştı. Lord Henredon öfkeden çılgına dönmüş ve belli ki Edward'la tartışmıştı.

Peter Sinclair sadece İrlanda'dan ayrılmakla kalmamış Birleşik Krallığı tamamen terk etmişti. Eleanor onun Amerika'ya gittiğini ve bir servete ihtiyacı olmadığı için ülkenin batısında macera peşinde koştuğunu duymuştu.

Peter, Eleanor onun kalbini kırdığı için düğüne katılmamıştı ama yine de vedalaşmışlardı. Eleanor bir kez daha yaptığı bu olağanüstü iyiliğe teşekkür edip onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu söyleme şansı elde etmiş, Peter da ona ömür boyu mutluluklar dilemişti.

Araba durdu. Sean kapıyı açan uşağın yardımıyla dışarı çıktıktan sonra elinde bir buket çiçek taşıyan Eleanor'un inmesine yardımcı oldu ve genç kadın içinin hafifçe ürperdiğini hissederek bakışlarını köyün mezarlığında gezdirdi. Artık Peg'den nefret etmiyordu ve onun bambaşka bir kaderi olmasını isterdi. Sean elini tuttu ve hiç konuşmadan mezarlıktan içeri girdiler.

isabellaswan

Sean'm Peg'in mezarını bulması sadece birkaç dakika sürdü. Mezarın başına Kilraddick köylüleri tarafından küçük bir taş yerleştirilmişti. Taşın üzerinde kazılarak yazılmış bir yazı vardı:

Margaret Boyle O'Neill

Çok sevilen bir evlat ve anne

1790–1816

Eleanor elindeki çiçek buketini gri renkli küçük mezar taşının dibine bırakıp Sean'a baktı. Kendi hissettiği hüzün onun yüzüne ve gözlerine de yansımıştı ama bu, bir zamanlar onu yiyip bitiren acı ve suçluluk duygusundan dağlar kadar farklıydı. Sean birden şaşırmış

gibi görünerek, "Michael'ın mezarı nerede? Neden onu da annesinin yanına gömmemişler?" diye sordu.

Cesedi hiç bulunmamış olsa bile Peg'in mezarının yanına onun için de bir mezar yapmış olmaları gerekirdi.

Eleanor, Sean'a cevap vermeye fırsat bulamadan birinin bağırdığını duydu ve o tarafa döndü. Kapının önündeki arabalarının yanında ufak tefek, zayıf bir adam duruyordu. Eleanor, Jamie Flynn'i hemen tanıdı.

Hem Kilvore hem de Kilraddick'de yaşanan olaylarla ilgili geniş çaplı bir soruşturma yapılmıştı. Şaşırtıcı bir şekilde ortaya yeni şahitler çıkmış ve Flynn'le birlikte onlar da ifade vermişlerdi. Albay Reed askerî mahkemeye çıkartılmış ve yüz kızartıcı bir şekilde mesleğinden ihraç edilmişti. Ancak Peg Boyle ve oğlunun öldürülmesiyle ilgili ceza davasında yargılanmadan önce ortadan kaybolmuştu.

Etrafta onun askerlikten korsanlığa geçiş yapanlar için bir sığınak sayılan Batı Hint Adaları'na kaçtığına dair söylentiler vardı.

isabellaswan

Flynn gülümseyerek yanlarına geldi. "Günün birinde buraya gelip gelmeyeceğinizi merak ediyordum Lordum."

"Flynn!" Sean sırıttı ve onu dostça kucakladı. "Adım O'Neill ve bunu sen de biliyorsun. Benim herhangi bir unvanım yok."

"Sen benim *Lordumsun*," dedi Flynn inatla. "Şubatta geleceğini söylemiştin ve sözünü tuttun." Flynn iki ay önce mahkemeye ifade verdikten sonra Limerick'ten ayrılmıştı.

"Evet, karımla beraber geldik. Artık burada yaşayacağız."

Bunu duymak Flynn'i heyecanlandırmıştı. "Ben sadece ziyarete geleceğini düşünmüştüm!"

"Planlarımız değişti," dedi Sean usulca. Eleanor'a gülümseyip onu kendine doğru çekti.

"Malikâneye yeni bir lordun yerleşeceğini biliyorsun ama henüz onu gören kimse olmadı."

Sean ve Eleanor birbirlerine baktılar. Eleanor kendini gülümsemekten alıkoyamadı. "Biliyorum. Artık devir değişti, Flynn. Yeni bir günle beraber yeni bir dönem başladı. Bundan böyle bu köyde zulüm yaşanmayacak."

Flynn'in aklı karışmıştı. "Lordum, yani bayım. Bunu nereden biliyorsun? Yeni gelen lordu tanıyor musun? Gerçekten de iyi bir adam olabilir mi?"

Sean gülümsemeye devam ederek, "Yeni lord benim Flynn," dedi sessizce. "Darby'nin malikânesini satın aldım."

Aslında malikâneyi onlara düğün hediyesi olarak Kont satın almıştı. Yaşadığı şaşkınlıktan ağzı bir karış açık bir halde Sean'a bakakalan Flynn'in gözleri doldu. "Bugün gerçekten de harika bir gün Lordum!

Bu haberi herkese vermeliyim!" Elinin tersiyle yüzündeki yaşları sildi. "Biliyor musunuz Lordum? Bu sizin için de harika bir gün."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Sean şaşırarak.

"Bakın," diye mırıldandı Flynn ama ağzı neredeyse kulaklarına varmak üzereydi.

Eleanor başını Flynn'in işaret ettiği yöne çevirdi. Mezarlığın kapıları önünde bir oğlan çocuğu duruyordu. Kalın, kışlık bir palto ve örgü bir keple iyice sarınıp sarmalanmıştı ama Flynn yanlarına gelmesini işaret edince dönüp onlara baktı ve kısa bir tereddüdün ardından o tarafa doğru yürümeye başladı.

"Gidip herkese haber vereyim," diye haykırdı Flynn hızla oğlanın yanından geçip mezarlıktan dışarı çıkarak.

Sean birdenbire, "Ah, Tanrım," diye haykırdı ve gözleri büyüdü.

Eleanor telaşlanmıştı. "Ne oldu?"

isabellaswan

Sean onu duymamıştı. "Michael?" diye bağırdı oğlana doğru yürüyerek. "Michael Boyle O'Neill...

Bu sen misin?" Tökezleyerek koşmaya başladı.

Bunun gerçek olduğuna inanamayan Eleanor bir çığlık attı.

Oğlan kocaman gözleriyle başını salladı. "Ben Michael Boyle O'Neill," diye fısıldadı. "*Baba?* Gerçekten de geri mi döndün?"

Sean bir çığlık atıp küçük çocuğa sarıldı. Henüz sekiz yaşında olan Michael, Sean'ı iki yıldır görmemiş olmasına rağmen övgüyü hak eden bir davranışla hiç itiraz etmeden onun kendisine sarılmasına izin verdi.

Sonra Sean birden aralarındaki ayrılığın sebep olabileceği şeylerin farkına vardı ve onu serbest bıraktı. Tek dizinin üzerinde yere çökerek, "Benim kim olduğumu biliyor musun? Beni hatırlıyor musun?" diye sordu.

Michael ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Sen annemle evlenmiştin. Benim babamdın. Bunları bana Flynn anlattı ama ben de hatırlıyorum."

"Ben hâlâ senin babanım," dedi Sean onun yanağını sıkarak. "Senin yangında öldüğünü sanmıştım! Neler oldu, Michael? Bunca süre nerede kaldın?"

"Yangından sonra O'Rourke ailesi beni yanına aldı ve ailedeki diğer kişilerin yaşadığı Raharney'ye taşındık," dedi Michael gülümseyerek. "Ama bu sonbaharda tekrar buraya döndüler. Flynn mahkemeden sonra köye geldiğinde beni gördü. Senin döneceğini söyledi ve gerçekten de döndün. Az önce söylediğin doğru muydu? Hâlâ benim babam olacak mısın? Bayan O'Rourke hepimize birden bakmanın çok zor olduğunu söylüyor, onun da beş çocuğu var."

Sean ayağa kalktığında gözlerinden yaşlar süzülüyordu ve elinin tersiyle yüzünü silip başını salladı. Ardından elini cebine atıp küçük,

isabellaswan

tahta kayığı çıkardı. Kayığı gören Michael'ın gözleri büyümüştü. Sean onun omzunu tuttu. "Bunu hatırlıyor musun? Bu senin oyuncağın."

Suskunlaşan Michael başını sallamakla yetindi.

"Yangından sonra onu hep cebimde taşıdım. Geri almak ister misin?"

Michael başını sallayıp kayığı aldı ve onu sıkı sıkı göğsüne bastırdı.

Sean onun minik elini tutup Eleanor'a döndü. "Elle," dedi boğuk bir sesle. "Bu Michael. Benim oğlum."

Eleanor'un kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Yaşadığı şaşkınlığın etkisinden kurtulamayarak hayatın bazen gerçekten de adil olabileceğini düşündü. Bu dünyada bazen hak yerini buluyordu. Küçük oğlana baktı ve içinin mutluluk ve sevgiyle dolduğunu hissetti. Böyle bir mucize yaşattığı için Tanrı'ya şükretti. "Merhaba," dedi öne doğru çıkarak. "Ben Eleanor. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Michael." Daha önce hiçbir şeyi bu kadar içten söylediğini hatırlamıyordu.

isabellaswan

Çocuklara özgü kıvrak bir zekâyla durumu hemen kavrayan Michael bakışlarını Sean'a, sonra tekrar Eleanor'a çevirdi. "Sen de babam ve benimle birlikte mi yaşayacaksın?" Gözleri bunu gerçekten de merak ettiğini söylüyordu.

"Senin için sorun olmayacaksa bundan mutluluk duyarım."

Michael kızardı. "Benim için sorun değil." Ardından Sean'a baktı."Çok *uzun boylu,*" dedi onun bir kahkaha atmasına neden olarak. "Ve çok güzel."

"Gerçekten de çok uzun boylu ve çok güzel," diye onayladı Sean onun elini tutarak. "Ve o artık benim karım, Michael. Bu senin için sorun olur mu?"

Michael tekrar kızarıp dudaklarını ısırarak, "Hayır," dedi sessizce. Bu konuyu düşünmekte olduğu her halinden belli oluyordu. "Benim için sorun değil."

Sean oğlanın sırtına vurdu. "Haydi gidip yeni evimizi görelim." Ardından Eleanor'a döndü. "Teşekkür ederim."

Eleanor onun diğer eliyle kendi elini tutmasına izin verdi. "Bana teşekkür etmeni gerektiren bir şey yok," dedi usulca.

"Sana teşekkür etmemi gerektiren çok şey var," diye düzeltti Sean. "Eve yürüyerek gidelim mi?"

Kol kola girip caddeden aşağı doğru yürümeye başladılar. Hoplaya zıplaya önlerinden giden Michael yanlarından geçtikleri her evi, her insanı onlara gösteriyordu; "şu ev, aileden ayakkabı tamircisi olan O'Brien'lara, şu ekmek fırını John O'Dare'a ait." Köylüler dükkânlarından ve evlerinden dışarı çıkıp gülümseyerek onları selamladılar; erkekler şapkalarını çıkarıyor, kadınlar onların önlerinde reverans yapıyordu.

Sean bu hatayı sürekli düzeltip dursa da onlara 'lordum' ve 'leydim' diye sesleniyorlardı.

Dişlerinin bir kısmı eksik olan bir satıcı ellerine sıcak kestane tutuşturdu ve köyün kasabı bir kâğıda sardığı kuzu budunu onlara uzattı. Bir kadın Eleanor'un yanına gelip ona ipekli bir atkı verdi. Eleanor kadına teşekkür etti. Ardından daha başka hediyeler de geldi; fincanlar dolusu sıcak çay, bir sürahi dolusu viski, fırından yeni çıkmış kurabiyeler. Yavaşça peşlerinden gelen at arabası aldıkları hediyeleri yerleştirdikleri bir dolap haline dönüşmüştü.

Nihayet son evi de arkalarında bıraktılar. Şimdi karşılarında iki uzun taş duvar ve dökme demir bahçe kapıları duruyordu; çitlerin arkasındaki tepede malikâneleri vardı. Bir harabeye dönüşmesine neden olan yangınlar yüzünden duvarlarının rengi kararmıştı ama siyah taşları ve camsız pencereleriyle tuhaf bir şekilde davetkâr görünüyordu. Eleanor, Sean'a baktı ve bakışları buluştu. Malikâneyi

isabellaswan

yenilemek aylar sürecekti ve Eleanor, Sean'ın onun bu durumdayken çalışmasına izin vermeyeceğini bilse de yere çöküp zemindeki taşları sökmek için sabırsızlanıyordu. Her şey bittiğinde evlerinin en az Askeaton kadar görkemli olacağı kesindi. Eleanor çocuğunun düşe kalka malikânenin koridorlarında koştuğunu ve Michael'ın onu düşmeden yakalamak için peşinden gittiğini hayal etti. Ve ilk defa karnında taşıdığı bebeğin bir kız çocuğu olduğunu hissetti.

"Ev yanmış," dedi Michael korku dolu bir sesle. "Herkes içeride hayaletler olduğunu söylüyor!"

"Ben hayaletlere inanmıyorum," dedi Sean gülümseyerek. "Üçümüz el ele verip bu evin her odasını yeniden yapacağız, Michael. Bana ve Elle'e yardım edeceksin değil mi?"

Michael hevesle başını salladı.

Bahçe kapılarından içeri girerlerken Eleanor önceden ısmarladığı pirinç tabelaya göz attı. Malikâneye Peter'ın onuruna yeni bir isim vermişlerdi. Bundan sonra orası Sinclair Malikânesi olarak anılacaktı.

isabellaswan